Rb73
N07

20.9.94

T·D·R·C. 146

R·R·No. 5 4·3·1908

தண்டலை. சுப்பராய ஆசாரியார்.

30 SEP 1908

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்பர ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இஃது

[illegible] சுவாமிகள் [illegible]

[illegible]

மாணாக்கருள் ஒருவராகிய,

தண்டலை

சுப்பராய ஆசாரிய சுவாமிகளால்

[illegible] பெற்றப்பட்டு,

கோசிகபுரம் ஜெயலிங்கத் தம்பிரானவர்கள்

மாணாக்கராகிய

[illegible]

பார்வையிடப்பட்டது.

[illegible] :

[illegible]

[2-வது பதிப்பு.]

1907.

[illegible]

Copyright Regd.

R573
No:07
120994

பொருளடக்கம்.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1.	அத்தியாய அட்டவணை	க - உ
2.	சாத்துகவிகள்	௩-௧௩
3.	முகவுரை	1 - 15
4.	பாயிரம்	16 - 19
5.	நூல்	20-379

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தின்

அத்தியாய அட்டவணை.

இலக்கம்.		பக்கம்.
1.	முகவுரை.	1-15
2.	பாயிரம்.	16-19
	அகத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தில்	
1.	நாட்டபேத விளக்கம்.	20 - 31
2.	ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	32 - 38
3.	அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	39 - 46
4.	சிவிபாத ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	[illegible] - 70
5.	கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்.	71 - 92
6.	துவைதசிதாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	93 - [illegible]
7.	துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	108-120
	புறத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தில்	
1.	தேசமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	121-126
2.	அவயவமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	127-130
3.	மாயிகசாதியெனினும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சிவிளக்கம்.	131-147
4.	மண்ணின் மகத்தென்றும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	148-152
5.	மண்ணின் தூலவுருவென்னும் ச-த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	153-156
6.	மண்ணின் சூக்குமவுருவென்னும் ச-த ஆராய்ச்சி வி-ம்.	157-160
7.	மண்ணின் காரணமாயபரமாணுவென்னும் ச-த ஆ-வி-ம்.	161-[illegible]
8.	அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	187-201
9.	மண்முதலிய சதுர்ப்பூதத்துணிப்பொருள் ஆராய்ச்சி விளக்கம்.	202-215
10.	பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்.	216-240
11.	அறிவானந்த ஐக்கரூப விளக்கம்.	241-257

ஒம்பதினெட்டாவது அத்தியாயத்து முப்பாலவை.

1. ஞானகுரு சற்குரு இலக்கணம். 258-259
2. போலிஞானம். 260-274
3. மகாவாக்கிய நிரூபணம். 274-284
4. கேட்டலென்பது. 284-285
5. சிந்தித்தலென்பது. 285-286
6. தெளிதலென்பது. 286-287
7. வழிபடுதற்றிணையைத்த துவிதம். 287-299
8. வழிபடுதற்றிணையைத்த விசிட்டாத் துவைதம். 299-310
9. ஏகாத்த துவிதம். 310-316
10. ஏகாத்த விசிட்டாத்துவிதம். 316-320
11. ஏகதுவிதம். 320-339

திட்டாந்த சித்தாந்த துவிதமுதலியவற்றுள்,

12. திட்டாந்தத்தில் துவிதம். 340-341
13. திட்டாந்தத்தில் விசிட்டாத்துவிதம். 341-344
14. திட்டாந்தத்தில் அத்துவிதம். 344-347
15. தாட்டாந்தத்தில் துவிதம். 347-349
16. தாட்டாந்தத்தில் விசிட்டாத்துவிதம். 349-351
17. தாட்டாந்தத்தில் அத்துவிதம். 351-356
18. சரியையென்பது. 357-358
19. கிரியையென்பது. 358-359
20. யோகமென்பது. 359-367
21. வேதவேதாந்த விசாரமென்பது. 367-371
22. அறமாதினான்கு நிலையென்பது. 371-375
23. சீவன்முத்தரது பேதங்கள். 375-378
24. நிட்டையென்பது. 378-379

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தின்
அத்தியாய அட்டவணை
முற்றிற்று.

30 SEP 1908

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாற்றுகவிகள்.

மகாவித்வான் காஞ்சீபுரம்
இராமசாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய
எண்சீர் ஆசிரியவிருத்தம்.

இந்நில மன்பதைமுத் தாபமொருங் கொழிய
வினையறுபே ரின்பவுள் ... திகழ்வோன்
சந்தமிகு மிந்நிலமீ டக்குமார போகத்
தனிவரூஉச் சிதாநந்தன் குருவிணையென் ஞானஞ்
சிந்தையெனுஞ் செனசாத்ர நிறுவியுயர் ஞான
நிராகணி யுறசுப்ப ராயப்பே ரறிஞ
னந்தமில்சீ ரகம்புறவா ராய்ச்சிவிளக் கமெனு
நூலீந் தனனன்னோர் கவிணியென்றுற் றமையதே.

ம-ள-ள ஸ்ரீ திருமழிசை கந்தசாமி முதலியார் குமாரரும்
சொ[illegible]கபுரம்
இராமலிங்கத் தம்பிரானவர்கள் மாணாக்கருமாகிய
வடிவேலுமுதலியார் இயற்றிய
வெண்பா.

அகக்கவரி தாரு ... புறவாராய்ச்சி
விளக்கமெனு மோர்நூல் விளம்பித் — துளக்கமறு
மத்துவித வுண்மையறை தான்சச்சி தானந்தன்
கொத்தடிமை சுப்பராயச் சேய்.

திருக்குலர் மரபு

சதாசிவப் பிரமயோகிகட்கும், சகுரு. சச்சிதானந்தசுவாமி

கட்கும் மாணாக்கராகிய

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

தே. சுப்பராய முதலியா ரியற்றிய

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஓங்கிய பாரெ[illegible] மழலவினை யுயிர்க
ளாக்கிய மலத்தைத் தணந்தரு ளடையத்
தெரிந்திடு சன்மார்க்க சாரியச் சேர்ந்தே
யரம்வனர்க் கேற்ற வன்புரை கூர்ந்து
மாசிலாற் பீட மிதித்திட வருத்தனர்
தேசிறு ஞாலிற் றிகழிங்கர் பீடத்
துயர்மா புகளி லாவிக்கி யிலகு
மயலறு சபாத் திருவடி மருவு
மண்ணவர்க் கெத்தாத் திருவருளுக்
கண்ணமா யனுதினம் வணக்குறுந் தையல்
சொல்லரு மவனடி தொழுசுப்ர மண்ய
னெல்லையி லவன்றன் னின்பொடு வனப்புந்
திருநாகை வாழரு ளானின் றிருவடி
மருவிப் பணிந்தி[illegible] மாசிலாப் பிறைக்கு
வந்திடு மருண்ம சற்குரு [illegible]யைச்
சிந்தையி லிருத்திச் சிவோகம் பாவித்தே
யறிவறி யாமை யகன்றருள் வடிவாய்ப்
பிறிவிலா மாயா பேத மறிய
ஜெகசி வபரச் செக்கினை யகற்றி
யகம்பிர மமென வீருளியோர் மொழியாற்
காட்டிட வல்ல கருணைவா ரிதியா
னாட்டந் தாவே காட்டிய வன்ன
லீருர்ச் சச்சிதா நந்த னிணையடி
நேசமோ டேத்து மின்பமேலுவந்து

தால மதனிற் றங்கிய வுயிர்கள்
வேலையாம் பவத்தை விட்டகன் றேறி
நித்திய திருத்தி நிதமும் பொருந்தச்
சத்திய மாகச் சகலவே தாந்த
நூலெலா மாய்ந்து நன்னெறி வதனாற்
பாலெலாங் கடை[illegible]பிடுநவ நீதந்
தேறிய தொக்கத் [illegible]கழறு டிரை
மாறிடா துணர்ந்து மாதவர் [illegible]
சாந்தி முதலிய சற்குணம் பொருந்திக்
காந்தி யுடனே கருணைவா ரிதியா
யடுத்தவர் தங்களையம தகற்[illegible]
விடுத்திட வவித்தை விழியினை யருளிச்
சச்சிதா நந்தத் தரும்பொரு ளுண[illegible]
நிச்சய ஞான நிலைபெற [illegible]
யத்துவா மார்க்க மகன்றுமே லய்யத்
தத்துவா தீதத் தன்மையுங் காட்டி
மோன மொழியான் முடிவினை யுணர்த்தி
ஞான நிலைதனை நாட்டிடு புனித
னுயர்வுறு வில்வ குலமதி லுதித்தோ
னுயர்வகன் றில்லத் தலைமைக் கிட்டோன்
சுப்பரா யனெனு நாமமு முடையோ
னப்பாற பரநிலை யாக்கத்தன் னெனுபவ
முலகினி லுயிர்க ளுறவந் திடைந் துய்யக்
கல[illegible] மிலாவரக் கருணை யதனு
[illegible]புற மிரண்டினு மியம்பி விளக்கரு
[illegible]கருடை னிருபதந் தியானமாய்ச் சுருக்கித்
[illegible]ரத்தினி லுயர்ந்த தனிமுதி லுலகிற்
சிறந்தொடு பெய்யுந் திறமெனப் பொழிந்தன
னடைகுவோ ரின்ப மடைகுவ தனைத்
திடமுட னிதனைத் தேர்ந்தறி குவரே
நிலையதாக் கொண்டோர் நிகரிலாச் சகச
நிலையினைப் பொருந்தி நிலவாழ் குவரே.

இத்திரயிடம் ஸ்ரீசுரர். சச்சிதானந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

மழவை. தங்கவேலைய ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

மலர்தலை யுலகிற் றலைமை சான்ற
மக்க ளாக்கையிற் புக்கவெவ் வுயிரும்
வித்தக மழுரக் முத்தியந் திசையிற்
றிவழி வர்களின் றிமது நோக்கின்
செயற்கையி லொன்று மியற்கையி லிரண்டென்
றோதிடு மாயமா மாதரைக்கொரீஇச்
சொரூபஞ் சகசமென் றிருபகு தியவா
மிடையில் விளங்குஞ் சட்டத்திற் சேர்ப
தலையெது வோவந் நிலையே தன்னிலை
பிறவோ வென்னிற் பிறவே பிறவே
தன்னிலை யென்னை லெந்நிலை யென்னிற்
காலத் தானுந் தேசத் தானும்
பரிச்சே தமின்றிப் பரிபூ ரணமாய்ச்
சுசாதி விசாதி சுகத பேத
மிறந்தொரு படித்தாய்ச் சிறந்தொளி சுடரே
யென்றுளத் தறிந்தே யிவரிதுர வகம்புற
வாராய்ச் சிவிளக்க மருள்வா னம்ம
வன்னவ னருளொளி தனைதருவன் கேண்மின்
பிறைமுடிப் பெம்மான் கறைமிடற் றண்ணல்
திருவுளம் பற்றிய வருமறை நான்கின்
சிரமிரைப் பொலியு மொருமொழி யன்மை
விளக்க வடிவாய் விளங்கிடுஞ் சுதரன்
சண்முக ஞானத் தலத்துறை யெங்கோன்
சச்சிதா நந்தன் சரணமேற் கொண்டவன்
பூரண நோக்கம் புரியப் பெற்றவன்
பந்தமித் தையிதுப் பார்த்திறன் கண்ணன்

எத்தகை யோர்க்குஞ் சித்தமால் களைந்து
தத்துவாரத் தங்களைச் சாற்றி மகிழ்பவன்
கருணைக் களஞ்சியன் காட்சிக் கினிய
வுபசாந் தத்திற் குறைவிட மேலோ
ரொப்புயர் வில்லா வொருவன் சுப்ப
ராயநா தாயவின் சீலனே.

ஸ்ரீசுரர். சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

பி. ஆறுமுகமுதலியா ரியற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

உயர்நிலம் போந்த வுயிர்த்தொகை யனைத்துந்
தமக்கெழு பேதச் சார்பகன் றென்று
மிரியா தேகமா யிலங்கிடற் கந்நாள்
சங்கரா சாரிய சுவாமிகள் வகுத்த
விந்திர பீடத் தெந்தைநஞ் சச்சி
தாநந்த னென்னுஞ் சாந்தனெங் கோமான்
சரணே சரணெனச் சார்ந்தவன் பாலே
சிரவண மாதி சிறக்கச் செய்தே
யுண்மை யிஃதெனத் துணர்ந்தது வாகி
மன்னன மாணத் திசைப்பினை யொரீஇ
யம்போல் வார்நெடு வெம்பவ நீங்கி
யுய்வா னருளை யுள்ளத் தமைத்தே
யகம்புற வாராய்ச் சிவிளக்க மென்னு
நால தொன்று நவன்றன தெங்கள்
மெய்ப்பயன் கொண்டு மிளிர்தருஞ்
சுப்ப ராய நாயமெய்த் தவனே.

ஈரூர். சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ அரிகரபாடி

சின்னையா முதலியா ரியற்றிய

வெண்பா.

சந்திரசே டத்தமர்ந்த செவ்வைசச்சி தானந்த
னந்தலில்சீ டன்சுப்ப நாயக்கோன்—சிந்தையினைச்
சேரயா னாய்ந்தேயச் செய்வாக்கு மேதாடிப்
பாரார் புகழுற்றிப் பார்.

அகம்புறவா ராய்ந்தி விளக்கவரு [illegible]
செகம்பரவ வேயியற்றிச் சேர்த்—சுகம்பெறவே
யாய்ந்துய்வு தற்கே யளித்ததனை நல்லோர்கள்
காய்ந்திடா ரென்றுமே காண்.

ஈரூர். சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

தே. வேலுநாயக ரியற்றிய

வெண்பா.

அகம்புறவா ராய்ச்செக்கோ னாதனைப் போலே
யகம்புறவா ராய்ச்சி யருநூற்—சுகம்பெறவே
யிந்திரசே டந்தழைக்க வேய்ந்தசுப்ப நாயக்கோன்
றந்தனனன் றேற்கார் சரி.

சேகமாறி மெய்யெனவே சேர்ந்த மருளர்க்குச்
செகமாறி பொய்யெனவென் றேர்வித்—தகமேநான்
சச்சிதா நந்தமதாத் தானிலங்கச் சாமமறை
யெச்சமிலா தோதினு னீந்து.

இரிசிபுரம் உறையூர் மகாவித்வான்

விஸ்வகுலதிலகர்

வாணிபீடம். முத்துவீராமாமுனிவர் குமாரரும்,

புராணப் பிரசங்கியாருமாகிய

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

வைத்தியலிங்க ஆசாரியா ரியற்றிய

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

திருவளர் மறையுந் தேர்ந்திடு மனைத்தி
மருவளர் முடிவி[illegible] மூன்றிற்
பொருளா ரோதிதம் யோகவி ருமையு
மொருமையாய்த் துலங்க வுள்ளத் துன்னிச்
சுயம் பிரகாசச் சுகமாம் பிரம
மயக்கமில் மதியாய் வயங்குறு தனையே
நவநவ மாக நயந்துறு பவித்த
சுவக்குவ முற்ற சுகானு பவமே
நமதுரு வென்ன நவின்றனை நேருற
லமைவுறு மகம்புற வாராய்ச் சியிலும்
விளக்க மென்ன வியன்வே தாந்தநூற்
றுளக்கறத் தேர்ந்தோர் துதித்திடச் சென்னைப்
பதியே வசிக்கும் பதியாக் கொண்டு
மதியுளோர் இனிது மிக வணித்திட வாய்மலர்ந்
திங்கு அகம்புற வாராய்ச்சி யென்று
நங்குரு முள்ளது மில்லது நந்தே
யென்று சுருக்கமா யெடுத்தெடுத் தன்பர்
வன்துயர் நீர மாறு துணர்த்தும்
குலவு விஸ்வ குலஞ்செய் தவத்தி
னிலவ வுதித்து நிகரிலா வுந்தான்
றங்கிய நிலையே தானென நின்று
கங்கள் சுப்ப ராயதே சிகனே.

இத்நூலாசிரியர் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய

ம-ள-ள-ஸ்ரீ உறையூர்

அ. கு. ற. பெருமாள்செட்டியா ரியற்றிய

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஊர்கலி குழு மம்புவி யதனிற்
கார்தரு மந்த காரந் தகல
விளங்கிசைபரி விரிந்து யாவையும் விளக்கு
மணங்கதி ரிரவி யினையோ ரெனப்
பிறப்பிறப் பென்னு மிடர்மருணி வெப்ப
மறப்போ டழகை மருவிலுள் திரு
பகலந் பாதா சாரிய ரெனப்பகர்
சகல கலையுணர் சங்கரா சாரியே
பிரமநிலத்தினிற் பெருந்தகை யாகித்
திருமுள மக்கணல் லுண்மைசேர் தற்கே
தன்வருத் தருளிய தகைமைப் பீட
காஞ்சகா ளிந்திர பீட கண்ணிய
மகாகா பாத்திர சுவாமி மரபினோர்
சுகானு பவத்தைச் சொலிக்கேட் டிவக்குறு
சச்சிதா நந்த சுவாமிசீ டருண்மிகு
பிச்சைமா ணவக னென்றியம் பிடவே
வாதிலா ஞானிகள் வளர்த்தமை நினைவொடு
நீதிலா மாந்தர்கள் செய்தநற் றவத்தின்
பேறெலாந் திரண்டு பிறங்கிய தாமெனக்
கூறயோர் மாணவக் குப்பா யம்போர்த்
தோர்விசு வருலத் தொளிமிக விளங்கு
மோர்தரு தினகர னெனவவ தரித்துச்
சென்னைமா நகரிற் சீர்பெற விளங்குவோன்
நன்னய வாக்குள னெவ ரெதிர்ப்பிலா
வேதாந் தத்தின் பிரவத் துவித
நாதாந் தத்தை நன்குணர்ந் தபின்
தத்துவ மசிபதந் தன்னையுணர்ந்திடு

மத்து விதநா லனைத்து மாகிய
கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கின் மேவிடு பிணிபல
வேறுநான் முறையை விதமா யறிந்து
மாறுபடர்ச் சிரங்கிமுன் வழக்குசாத் திரமெலாம்
மனனஞ் செய்துநல் வழிநீங்கா மருவுதல்
கனவயர் வாமெனக் கருத்தினி லுன்னி
யத்து விதநூ லினைத்தி னுமுள்ள
தத்துவக் கருத்தைத் தானே சுருக்கி
மிகவகம் புறவா ராய்ச்சி விளக்குறும்
சகமது புகழ்கொளச் சாற்றினை ஞானம்
சித்தமெங் கட்குறு தெரிதனை யுணர்த்துஞ்
சுத்தநன் மனமுடைச் சுப்பரா யக்கோன்
நினைமுடம் பிற்றிலாத் தீராது மவனிரு
சரணதா மரைமலர் தலைக்கணி வோமே.

ம-ள-ள-ஸ்ரீ மாயூரம் அட்டாவதானம்

சந்திரசேகர உபாத்தியாய ரியற்றிய

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சிற்ப நூலின் படிச்சாமுத் திரிக
நூலின் படியுருவும்
பொற்புடைமைசேருங் கைவல்லோர் புனைசித்
திரங்கட் குயிருளதோ
கற்கு மியலா விலக்கியநூற் கரைகண்
டிருக்குங் கவிவலவ
சொற்க மின்றிப் பாடியநூ லுண்மைப்
பொருள்பெற் றிலகுமே.

எத்தன் மையதா யிருமையுஞ் செய் பயைப்புக்
கிணையொன் றிலையதுபோற்
சித்தமயமா மெய் நூல்க ளோர்ந்து
சென்னைத் திருநகராம்

சுத்தன் விசயப் பிரகாச நிலைகள்
சுப்ப சாயப்பேர்
முத்தன் மொழிநாற் சிலைபகா மூன்றுமே
யுலகத் திருப்பன்றே.

அந்நூலதன்பெ சகம்புகவா சாய்ச்சி
விளக்க மெனப்பெயரோ
டிந்நூல் படிப்போர் கேட்போர்க ளியாவ
ரேனு மீவர்க்குச் சுகம்
பன்னூலில் வேண்டா அறைபுகழும் பயில
வேண்டா வேதாந்தத்
தின்ஞான மளிக்கும் பேரின்பச் சுய
பதத்திற் றலைவன்றே.

உறையூர் மகாவித்வான் வாணிபீடம்
முத்துவீரமாமுனிவர்கள் மாணாக்கர் ஒடையூர்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ

தொ. மு. நல்லசாமிப்பிள்ளை யியற்றிய

இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.

எல்லாந்தெரிந் தெங்கு மெழுந்த வறுபவர்தை
யெல்லாருங் கண்டிங் கிதமடையச் — சொன்ன
வகம்புகவா சாய்ச்சி விளக்க முரைத்தான்
குகனே யெவர்க்குங் குரு.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சுத்திமாங் கயிற்றில்வெள்ளி யரவாக வெனவுருவு
தோன்று மாபோல்
பெத்தமுடை யுலகமுணர்ந் திணைவொழித்திட் டருமறையின்
பேற்றைக் காட்டும்
சத்தயிதச் சுவாநுபவந் தனையருளென் றறிவுருவா
யமையும் விமலன்

சுத்தமாய்க் காட்டியநற் சுப்பராயக்குருவே
துணையா மன்றே.

உறையூர் மகாவித்வான் வாணிபீடம்
முத்துவீரமாமுனிவர் மாணாக்கரும், சதாசிவ பாடசாலை
மாணாக்கருமாகிய வித்வான்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ

சதாசிவசெட்டியா ரியற்றிய

நேரிசை வெண்பா.

அகமகிழ்ந்து சென்னை யறிவுருவத் தோற்ற
குருஞான சுப்பராயக் குரவன் — சுகமா
நகம்புகவா சாய்ச்சி விளக்கவரு நூலைச்
சகம்புகழச் சாற்றினான் முன்.

தேவகுருசுவாமிகள் பரம்பரை
ம-ா-ா-ஸ்ரீ

உறையூர் அருணாசல ஆசாரியா ரியற்றிய

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சேமப்பரவைப் பரமநிலை செப்பியவே தாந்தமெலாந்
தெளிந்த மேலோர்
சுகம்பெறுமிந் நிராகுக் காபாத்ர சுவாமிகளின்
றாயா நின
ணிகம்பரமாங் கற்பிதங்க ளுணர்விஸ்வ குலசுப்ப
ராய வேந்த
லகம்புகவா சாய்ச்சிவிளக் கப்பெயர்கொ ளருநூலை
யருளி னானே.

சாத்துகவிகள்
முற்றிற்று.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ...
30 SEP 1808
MADR...

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

முகவுரை.

உபாதி சகிதமாகிய எண்ணரிய உயிர்களுள் எஞ்ஞான்றும் எங்கணும் நான் ஒன்றென்றும் போதவடிவில்லாது நிகழும் உயிர் ஒன்றேனும் இல்லவே இல்லை. இல்லையாயினும், அவ்வவ்வுயிர்களாகிய போதங்களுள், ஓர் கடகத்துக்கு உபாதான காரணமாக இருக்கின்ற எந்த மட்பொருளோ, அந்த மட்பொருளொன்றே [illegible] எண்ணரிய கடபேதங்கட்கும் உபாதான காரணமாக இருக்கின்றது. ஓர் போதத்துக்கு உபாதான காரணமாக இருக்கின்றது எந்த ஆகாரப் பெரும் போதமோ அப்போத மொன்றே ஜீவ போபாதிகமாகிய எண்ணரிய போதங்கட்கும் உபாதான காரணமாக இருந்திலங்குகின்றது. இஃது வீறிய [illegible] சொல்வாதமன்று, சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட்கு ஒத்த அர்த்தவாத சமய[illegible]ங்கனமிருக்கும் அவ்வாதர்[illegible] போதமானது, [illegible]டாலுமோபங்கட்கு இயைந்த சத்காரத்த சகல வேஷங்கட்கு அதிஷ்டானமாயிருக்கின்றது. அவ்வாறிருக்கினும், அஃது அவத்தாத்திரய முதலியனவாக நிகழும் அஞ்ஞான திசைக்கண் ஜீவ எண்ணரிய ஜீவபோதமாகவும், இருவித சமாதிகளென்னும் ஞானதிசைக்கண் ஏகமாகிய சிவபோதமாகவும் ஆரோப அதிட்டானங்கட்கு இயைந்து பிரகாசிக்கின்றது. இங்ஙனம் பிரகாசிக்கி

ஏற இவ்விருபோதமும் ஒரு ஆதாரமாகிய முதற்போதத் தின்பாலதன்றோ? அதுவும், அவ்வாதாரமாகிய முதற்போத மானது தற்போதமெனப்படும். அதாவது, தானேயாகிய போதமெனப்படுமெனக. என்னை?

சொரூபசாரம்.

"நித்தியமா யேகமாய் நிர்மலமாய்ப் பூரணமாய்ச்
சத்தியமாய்ச் சின்மயமாய்ச் சுத்தபோதந் — தத்துவமாய்ச்
சித்தமிலை பெற்றவராய்த் தீர்ந்தவெனத் தக்கவரா
சுத்தமா யுள்ளார்க் குறும்." என்றும்,

தாயுமானவர்,

"ஆனந்த தன்மயமே யல்லவென் றொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாக்கே
பேரொளியாங் கற்பூர தீபம் போலப்
பூரணமா யிருப்பதுவே புலன்வே றின்றும்.
ஞானகாரணத் தினையறிய மருய மற்று
[illegible] இருவு மழுவாம அருவி யிற்கு
மாறுபா யிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
ரதுவாறு லதுவாவா ரதுவே சொல்லும்." என்றும்,

வாசிட்டம்.

"அகமகமென் றிடும்[illegible]ரி விடந்தனிலுந் தனைவாத
முனைப்பதற்கு
நிகழொளியா மாத்துமதத் துவமான சொரூபத்தை
நினைத்தல் செய்வார்
இகழ்தலைய குகையுறையுந் தேவதையை விட்டயலே
தெய்வந் தேடல்
பிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்தசிறு மணிதேடும்
வேட்கை போலாம்." என்றும்,

உபநிடதம்.

"நானெனும் [illegible]ரு னவனென்றே நவின்றறியா தேயுன்ற
நாயினேற்குத்
தானந்த நிலையிதுவே தாங்கவுப சாந்தமிது
தானே நானு
[illegible]மொழி யிதுவெனநான் மறையினுப நிடதமொழி
முடிவு காட்டும்
ஞானகுரு தேசிகன் [illegible] பாவகத்து
நவிற்று வானே." என்றும்,

கைவல்ய நவநீதம்.

"ஞானங் காரண மதுகொலக் காரிய
நாமரு பப்போக
ஞான தெப்படி யழிந்ததப் படியனு
வாய்வருதல் பயனன்றே
மான மைந்தனே நீக்கசொப் புனசகம்
வந்தடரும் பாராமற்
போனது நினையாமலுன் போதமாய்ப்
பூர்ணமா யிருப்பாயே." என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"உள்ளது போதமென் றாடேடா காளாய்
முலகமோக் காளமென் றாடேடா காளாய்
வெள்ள வெளியிதென் றாடேடா காளாய்
[illegible] வெண்ணெ [illegible]காளாய்." என்றும்,

"பத்தியில் கற்பமு மக்குறுமே செங்கணோர்
பூரண போதமே யானது செங்கணோர்
வித்தும்வி ளைவுமி லாதது செங்கணோர்
விண்முதற் பூதம்வி ளைந்தது செங்கணோர்."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. மேற்கூறியுள்ள உயிர்களா கிய சர்வபோதத்துள், மக்கள் யாக்கையைப் பெற்று நிகழும்

போதமாகிய உயிர்கள், முன்னொன்று சிவபோதமாகிப்
பின்னொன்று தற்போதமாதலால், வேதமாதா ... இயற்
கைக் கருணையினால் விரிகின்ற காண்டத்தியைந்துள்
முடிவாகிய ஞானகாண்டத்துள்ளே முற்கூறிய இருவகையா
யுள்ள சமாதிகளில் முன்னொன்று அகச்சமாதிக்கு தனிச்
சாட்சி போதமாகவும், பின்னொன்று புறச்சமாதி... சர்வ
சாட்சி போதமாகவும் அருமறை, தான் உணர்த்திய இவ்
விருவித சுவாநுபூதியாகிய அரிய பெருஞ் செல்வங்களை எளி
தினுணரும் வண்ணம் அகம்புற ஆராய்ச்சி என்னும் இந்நூ
லானது வசனரூபமாக அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இங்
ஙனம் அமைந்த இந்நூல் முகவுரை உட்பட இருபது அத்தி
யாயங்களா யிருக்கின்றது. அவற்றுள் 1-வது முகவுரை, 2-
வது சிறப்புப்பாயிரம், 3-வது நாட்டபேத ஆராய்ச்சி விளக்
கம், 4-வது ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம், 5-வது அந்தக்
கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம், 6-வது சிவபேத ஆராய்ச்சி விள
க்கம், 7-வது கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்
கம், 8-வது ...னைத சித்தாபேத ஆராய்ச்சி விளக்கம்,
9-வது அனந்த இன்பபேத ஆராய்ச்சி விளக்கம் ஆக இவ்
வொன்பதும் முதலாவது அகத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தின்
கள் உள்ளன. மற்றவை; 10-வது தேகமென்னும் சத்தார்
த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 11-வது அவ்வியமென்னும் சத்
தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 12-வது பிராதியவென்னும்
சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 13-வது ...து மகத்
தென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 14-வது மண்
ணினது தூல அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்
கம், 15-வது மண்ணினது சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்
த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், 16-வது மண்ணினது காரண அணு
வென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம், அதாவது பர
மாணுவெனப்படுவது, 17-வது அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்

கம், 18-வது சதுர்ப்பூத குணிப்பொருளாராய்ச்சி விளக்கம்,
19-வது பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம், 20-வது
அறிவானந்த ஐக்யானுபவ தற்போத விளக்கம், ஆக இப்பதி
னொன்றும் 2-வது புறத்தாராய்ச்சிக்கள் உள்ளன. இங்
ஙனமமைந்திருக்கின்ற இந்நூலின்கண் கர்மோபாசனா காண்ட
மிரண்டையும் கௌணமாகத் தழுவிச் சொல்லுகின்றது.
ஏனெனின்? கர்மகாண்டத்தில் உயிர்கள் பழிபாவமென்னும்
தீயநெறிகளிற் புகாது மடங்கி அறநெறியிற் கட்டுண்டிருத்
தற்கு விதிநிஷேதங்களையும், உபாசனா காண்டத்தில் அங்ங
னம் கட்டுண்டொழுகி முதிர்ந்த உயிர்கள் பின்னொன்று அவ்
வறநெறியில் முக்கியமாகப் புகாது அதைக் கௌணமாகத்
தழுவிச் சுதந்தர மிழத்தலென்னுஞ் சித்தசுத்தி வாய்ந்திருத்
தற்குச் சரியையாதி மூன்றினையும் உணர்த்தி யிருக்கின்றதா
லென்க. இந்நூல் அவ்விரு காண்டத்தையும் கௌணமாகத்
தழுவி யிருத்தலால் இவ்விருதிறத்தருக்கும் எங்ஙனம் உடன்
பாடாகுமெனின், இவ்விருவருள் கர்மகாண்டிகள் அவத்தாத்
திரயங்களோடும் தூல முதலியனவாகிய உபாதித்திரயங்
களை நான்னெனன் றழுந்தியிருக்கும் மயக்கமான சிவபோதம்
கிஞ்சித்துங் குன்றாது முற்றும் விரிந்தவராயும், உபாசனாகாண்
டிகள் அச்சிவபோதம் கிஞ்சித்தும் நசிப்புறாது முற்றுங் குன்
றினவராயு மிருக்கினும், இவ்விருவருக்கும் எவ்விதத்தும்
சிவபோதம் முற்றுங் கெடவேண்டுவது அவசியமாகலின்,
இவர்க... டிற்று முரணின்றென்க. இவ்விருவரது
போதமும் கெடவேண்டுவ தெற்றுக்கு? போதமானது முற்
றும் விரிந்திருக்கும் கர்மகாண்டிகளே பின்னொன்று உபாசனா
காண்டிகளாய் நின்றொழுகும் தவத்தால் அப்போதம் குன்றி
யிருக்கப் போகிறார்கள். அங்ஙனம் குன்றுதலே சாலுமன்
றோ? போதம் கெடவேண்டுமென்பா னேனெனின், இவ்
விருகாண்டத்திற்குமேல் ஞானகாண்டமிருப்பது யாது செய்

தற்கு? அவ்விருவகை போதமும் கெடச் செய்தல்லவோ? எங்ஙனமெனின், இவ்விருகாண்டிகளும் காமியத்தவம் நிட்காமியத் தவம் புரிவது யாருக்கு? காமியத்தவம் இகபரவர்க்க போகமாகிய சிற்றின்பத்தையும், நிட்காமியத்தவஞ் சாலோகாதி பதவிப் பேறாகிய பேரின்பத்தையும் அநுபவித்தற்கன்றோ? அன்றியும், இவ்வின்பமிரண்டும் யாருக்கு? உயிர்கட்கெனின், உயிர்கள் போதசொரூப மற்றவர்களாயிருக்கட்டுமே! அங்ஙனம் கூறவாமோவெனின், நான் நானென்னுந் உயிர்கள் இன்றாகலின், அஃது இன்பமிரண்டும் நானென்பதற்கென்னாது உயிர்களுக்கென்று முன்னிலை யாக்கிக் கொள்வானேன்? அங்ஙனம் கொள்வதனால் நானென்னும் முக்கியப் பொருளின்றாகும்! இன்றாலன்றோ உயிர்கள் வேறு பொருளாகளெனக் கொள்ளலாம்? ஆகலின், அவ்வின்பமே யிரண்டும் நானாகிய உயிர்களுக்கே என்க. உபாசனா காண்டக் கொள்கைப்படி நின்றழிப் போத [illegible]ன்றோவெனின், மேற்கூறிய அழிந்த போதமுடையோன் அவர்கள் எந்தப்போத மற்றவர்களெனப்படுவர்? சிவபோத மற்றவரெனின், உபாசனாகாண்டத்தி லிருப்பது சிவபோதத்தானாகும்! அச்சிவ போதமானது உபாசனாகாண்டத்தைத் தழுவிச் சாலோகாதி பதவிப்பேரின்பத்தை அநுபவிப்பதாகும்! அங்ஙனமாயின், சிவபோதமானது ஞானகாண்டத்தைத் தழுவி நிரதிசயானந்தத்தை அநுபவிப்பதாகும்! இங்ஙனம் [illegible] விக்கதி இருக்க, உபாசனாகாண்டிகள் புரியும் தவம் [illegible] பணமாயினும், அத்தவத்தை அடிமை யென்று புரிவதா? அன்றின்றிப் புரிவதா? அடிமை யென்றே புரிவதெனின், அடிமை ஆரெனப்புரிவது? நானெனப் புரிவதன்றோ? அங்ஙனம் புரிவதனாலன்றோ "என்றாரே யன்றாதா லுன்னடிமை யல்லவோ" என்று சான்றோர். இதனால், அடிமை நானென்னும் போத சொரூபமாயிற்றென்க. மேலும், பேரின்ப

பேறு யாருக்கு? அங்ஙனம் அடிமைப்பட்டிருக்கும் நானென்பதற்கன்றோ? அடிமை நானென்பது சிவபோதமா? அன்றிச் சிவபோதமா? சிவபோதமாகலின், அப்பேரின்பப் பயன் நானென்பதற்கென்றும் நான் அடிமை யென்றும் கொண்டிருக்கும் இவ்விபரீத போதம் எங்கே அகன்றது? உபாசனா காண்டிகட்குப் போதம் குன்றியிருக்கின்றதென முன்னோர் கூறிய தெங்ஙனமெனின், தூவேபாதியை நானென மயங்கிய ஞான்று, அவ்வுபாதி காரணமாகத் தான் உபசரித்துக் கொள்ளுதலும், அங்ஙனம் உபசரித்தற்கு இயைந்த சுகசாதனக்கருவிகளை எனதெனக்கொள்ளுதலும் குன்றினதேயன்றி, அடிமை யென்பதைப்பற்றியும் பேரின்பமென்பதைப்பற்றியும் எறிருக்கின்ற யானென தென்னும் போதம் சிஞ்சித்தும் குன்றவில்லையே! அன்றியும், இவ்வுபாசனா காண்டிகள் பேரின்பப்பயனை எந்த நானாக நின்று புசிக்கின்றது? அவ்வுபாசனா சித்தாந்தப்படி, அடிமையாகிய நானென்[illegible]வன் சார்போதனாகலின் ஏதோ ஒரு நானல்லாததை நானெனச் சார்ந்து நின்றல்லவோ புசிக்கவேண்டியது! தானே தானாக நின்றல்லவே? தானே தானாக; தெளிந்த தெளிவின்படி இருந்திடிற் சுகிப்பானென [illegible] சுகமென்பதும் ஏது? இல்லையே! அன்றியும், இவர்கள் தம்மால் உபாசித்தற்கு இயைந்த உபாசனா மூர்த்தங்கள் தமக்கு எனது எனதெனனுங் கிழமைப்பொருள்களாகின்றனவா? அன்றி நான் நானென்னுந் தன்மைப் பொருள்களாகின்றனவா? எனது எனதென்றே பந்தித்துப் பூசிக்கின்றதால் அவைகள் நானென்பது அன்று, எனதென்பவைகளாகின்றவெனின், இவற்றால் பூசிப்பான் நானென்பதும் பூசிக்கப்படும் உபாசனா மூர்த்தங்கள் எனதென்பதும் ஆகின்றன. ஆகவே, யானென்னும் அகங்காரமும் எனதென்னும் மமகாரமும் சிஞ்சித்தும் அகன்றதன்று, அவ்வகங்கார மமகாரங்களை அகற்ற வேண்டு

மெய்ம்மறைன்றே

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. பிறந்தவின் இவ்வாக்கியம் இவ்விருதாண்டிகட்கும் அன்றே? அஃதென்றெனின், சிரமகாண்டிகள் இக சுவர்க்க போகங்கட்கு இயைந்த தவம்புரிஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? ஆலோபாதி நானாக அல்லவோ? அவ்வினைகள் புரிஞான்றும் நானென்பது ஆலோபாதியாயினும் அவ்விரு பயனையும் அனுபவிக்கு ஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? இவ்விகபோகத்தைத் தூலநானாகவும் சுவர்க்க போகத்தைச் சூக்கும நானாகவும் நின்றன்றே புசிக்கின்றது? இதுபோல, சாலோகாதி பதவிப் போகங்கட்கு இயைந்த தவம் புரிஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? ஆலோபாதி நானாகவல்லவோ? அவ்வினைகள் புரிஞான்றும் நானென்பது ஆலோபாதியாயினும் அவ்வினைக்கியைந்த [illegible] பயனை அனுபவிக்கு ஞான்றும் எந்த நானாக நிற்பது? தூல நானுமன்று சூக்கும நானுமன்று! இரண்டு மல்லாத ஏதோ வோர் மேலாகிய [illegible] நானாகவல்லவோ? தூலமுதலிய இம்மூன்று நானும் நானென்ப தில்லாதவைகளா? அன்றி நானென்பனவைகளா? கிஞ்சித்தும் நானென்பதற்கு இயைந்தவைகளன்றே! அன்றியும், சாக்கிரத்துள்ள தூலபோதம் சொப்பனத்திற் குன்றியிருப்பது எவர்க்கும் சகசமாயிருந்தால், அச்சொப்பனத்தில் இத்தூலபோதம் இல்லையெனப்படுமோ? இதுபோல், உபாசனை யொழுக்கத்தில் முன்னிலையாகார முதிர்ச்சியால் இத்தூலபோதம் குன்றியிருந்தமின் இஃதில்லாமற் போயிற்றே? இருக்கின்றதே! இஃதிங்ஙனமிருக்க, இவ்விருதாண்டிகளுள், ஒவ்வொருவருக்கும் இது நானென வழக்கற்ற இலட்சியார்த்தமாகத் தெளியப்பட்டிருக்

கின்றது என்? வழக்கென்பது, பரிபாகமுதிர்ச்சி வந்துழி எது நான் எது நானென் றெட்டுங்கால், நானன்றெனப் படும் தத்துவக் குழாங்களுள் ஒவ்வொன்றும் நான் நானென்று இயைவதுபோல் தோன்றுந்தோறும், அதுவுவும் முன்னொன்று தத்தம் சொரூபங்களால் ஆமெனவும், விவகாரானுபவங்களால் உண்டெனவும், பின்னொன்று தாம் தத்தம் உபாதான காரணமெனப்படாமையால் அன்றெனவும், அவ்வவ்வுபாதான காரணங்களையன்றித் தாமொரு முதலாகாமையால் இன்றெனவும் ஆகின்றன. ஆதலின், இந்நான்குவித வழக்குமயமாயுள்ள ஒவ்வோர் தத்துவத் தடிப்பும் அறிவறியாமைப் பேதங்களாகின்றன வென்க. நானென்னும் போதமோ இவ்விரு வழக்காகிய அறிவறியாமை கடந்ததாகின்றது. என்னை?

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு."

எனப் பிறந்திருக்கின்ற இவ் வாக்கியானுபவத்திற்கு எதிர்மறை யனுபவமாயிருப்பதெங்ஙனம் கூடும்? எதிர்மறையனுபவமாவது: பழுதையைப் பாம்பென்றுணர்ந் தின்புறுவது போல் தானல்லனைத் தானென்றுணர்ந் தின்புற்றிருத்தலென்க. எவரெவர் எவ்வெவ் வினையையும் நான் நானென்று புரிதலும், அவ்வவ் வினைகட்கு இயைந்த பயன்களை எனது எனதென்று நுகர்தலுமாகிய இவ்விரு போதானுபவங்கள் கிஞ்சித்து மின்றியும், பந்தகாமியம் பந்தசஞ்சித மிரண்டும் இனிவந்து தங்குதற் கிடமின்றியும், அவத்தாத்திரயங்கட்குச் சாட்சிமாத்திரமாய் நின்று பந்தப் பிராரத்வத்தைக்கழித்துக் கொண்டு வருபவரோ அவரவரும், நானென்பதை ஆராய்ந்து தெளியவேண்டுவதின்று! ஏனெனின், அவர்கள் அயலை நான் நானென்றுணர்தவர்களாகலினென்க. என்னை?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"[illegible] மெய் சகத்திலே முயன்றவப் பெற்றமையாற்
பின்சாதி சழிந்தோமென் றுந்தீபற
பிரமமே யானேமென் றுந்தீபற."

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனமாகத் தெளியாதார் எத்துறத்தாராயினும் அவர்கள் எது நான் எது நானென்[illegible] தெளியவேண்டியது அவசியமாமென்க. அந்த நானென்னும் போதத்தை எளிதமாகத் தெளியவேண்டுமெனின், அகம் புறமில்லாத உயிர்களின்றாகலின், முன்னான்று அகத்தான் வியட்டிகளாக நிகழும் தத்துவக் கூறுகளை, ஆமெனவும் உண்டெனவும் அன்றெனவும் இன்றெனவும் நியதிக்கப்பட்ட முடிவில், அன்றெனற்கும் இன்றெனற்கும் பின்னான்றியையாத ஆமெனற்கும் உண்டெனற்குமே இசைந்து விளங்கிய கூடஸ்த சைதன்னிய போதமாமென்றும், பின்னான்று புறத்தான் சமட்டிகளாக நிகழும் தத்துவக் கூறுகளை, ஆமெனவும் உண்டெனவும் அன்றெனவும் இன்றெனவும் நியதிக்கப்பட்ட முடிவில் அன்றெனற்கும் இன்றெனற்கும் பின்னான்றியையாத ஆமெனற்கும் உண்டெனற்குமே இசைந்து விளங்கிய பிரமசைதன்னிய போதமாமென்க. முதலாவது, கூடஸ்தபோதமென்பது அறிவே வடிவாயும், இரண்டாவது, பிரமபோதமென்பது ஆனந்தமே வடிவாயும் நிற்றலென்க. இவ்விரு போதானுபவங்களும் யதார்த்தமாகலின் சிற்றடக் கற்பனைகளைப்போல் தனித்தனியே நின்று அன்னியோன்னியாபாவ மெய்தாது அறிவே ஆனந்தமாயும் ஆனந்தமே அறிவாயும் ஐக்கியமுற்றிருக்கும் இவ்வித போதமே மோனாகிய தற்போதமா மென்க. இத்திரிவிதானுபூதி போதங்களையும் எளிதி லுணர்த்துதற்கே இந்நூல் அகம்புறவாராய்ச்சி விளக்கம் என்னும் காரணப்பெயர்கொண்டு வெளிப்பட்டிருக்

கின்றது. இங்ஙனம் வெளிப்பட்டிருக்கும் இந்நூல் பரிபாகி கட்கன்றி ஏனையர்க்குப் பயன்படாது. பரிபாகிகளாவார், விடய முதலிய அநுபந்த [illegible]ட்டயத்துள் ஓர் பாகமாயுள்ள அதிகாரிகள். இவ்வதிகாரிகளது பரிபாகமாவது: நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதி சட்கசம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் என நான்குமாமென்க. அவற்றுள் நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமென்பது, எக்காலத்தும் உண்மையைத் தழுவி இலங்குகின்ற அகமென்னும் ஆத்மசொரூபமே நித்தியமென்றும், அந்த எக்காலத்தும் இன்மையைத் தழுவி இலங்குகின்ற அநாத்மாவாகிய தேககர[illegible]சொரூப மனைத்தும் அநித்தியமென்றும், [illegible] நிலைத்த யுத்திக்கொண்டு தேர்ந்திரு[illegible]யா மென்க. இகமுத்திரார்த்த பலபோக[illegible]மென்பது, இம்மை மறுமைகளின் வா[illegible]பாலனவாகிய [illegible]போபாதிகளாயுள்ள நாநாவி[illegible]ங்களிலும் முற்றும் விரக்தியாகிய தோடிருத்தலாமென்க. சமாதிசட்கசம்பத்தியென்பது, 1-வது முன்னர் விரக்தி தோன்றியவற்றுள் மீண்டும் ஒவ்வொன்றை இச்சை செல்லுதலின் மனம் முதலிய உட்கரணங்கள் அந்நெறியிற் செல்லாதிருக்குமாறு தடுத்துக்கொண்டிருத்தலும், 2-வது பின்னான்று புறக்கரணங்கள் முன் பழக்க நெறியிற் செல்லாதிருக்குமாறு தடுத்துக்கொண்டிருத்தலும், 3-வது தத்தமக் கியைந்த விருத்தியங்களை நாளுக்கு நாள் சிறுகச் சிறுகக் குன்றச்செய்தலும், 4-வது சுகதுக்கங்கள் மிகுதியாக வரினும் அதற்கு வசமுறாதிருத்தலும், 5-வது சிரவணார்த்தங்களை விடாது பாதுகாத்துக்கொண்டிருத்தலும், 6-வது தமது சொரூபத்தை விளக்கும் பிரபல சுருதிகளிடத்தும் கட்டளைபோன்ற ஆப்தரிடத்தும் அப்ராங்கதான சத்பாவமுற்றிருத்தலுமா மென்க. முமுட்சுத்துவமென்பது, அகப்பற்றுக்கள் புறப்பற்றுக்களனைத்தையும் ஒருங்கே

விட்டுத் தன்னை யுணர்தற்கியைந்த அதிதீவிரதர முற்றிருத்தலமென்ற. நாம் கல்வி கேள்வி முதலிய மிக்க அரிய விளைகளால் எத்துணைச் சிறப்புற் றிருக்கினும் மக்கின சுழுத்திக்கண்ணின்று விழித்தவுடனே மீண்டு மொடுங்குங்காறும் சுமுதகத்தில் நிகழும் ஒழுக்கமானது மருடமாகி அவன் அவள் அது முதலியவற்றை மெய்ப்பொருளெனவும் இன்புறுவெனவும் மயங்கி அவற்றை விடாமல் நுகர்தலுக்குச் சற்றும் நாணமுறாது இதற்குமேல் அக் கல்வி கேள்விகளுக்குப் பயன் தோல்வி வெற்றிகளன்றி வேறே யின்றென நம்பி நம்பி இறுமாந் திறுமாந்து, விவர்த்தமுற் றிருக்கின்றதால், அஃது முழுமடக்கன்று அதிதீவிரதர எழுச்சிக்கிடமாக அகத்தின் நிகழும் ஊக்கம் யாதெனின் தன்மரணை யாய்க்குமெனவும், அதனை [illegible]தாகாரமாகுங்காறும் ஐயவெழுச்சியும் ஆராக்கமயுமாம்.

அவையாவன, சாக்கிர முதலிய மூன்றவத்தைகளினுமுள்ள தூல்முதலிய காட்சிகளை யுணர்ந்து வருகின்றதும் அவ்வவற்றாலுண்டாம் இன்ப துன்பங்களை விடாது நுகர்ந்து வருகின்றதும் நாமன்றோ! அங்ஙனமாகிய நமக்கு இங்ஙனங் காணப்படும் இத்தேக முதலிய உலகமியாதெனவும், எத்துணையதெனவும், எவ்விடத்ததெனவும், எவ்வாறுமெனவும், நமக்கிஃது பேதமுற்றிருக்கின்றதா அன்றி அபேதமுற் றிருக்கின்றதா? எனவும், பேதமுற் றிருக்கின்றதெனின், ஓர் ஞான்றேனும் உபாதித்திரய பாவமின்றி நாம்வேறாய்த்தனித்திருந்திருக்க வேண்டுமெனவும், அபேதமுற் றிருக்கின்றதெனின், அவ்வுபாதித்திரயங்களில் ஒன்றேனும் நாமெனப்பட வேண்டுமெனவும், நாமென்பது பொருளா? குணமா? தொழிலா எனவும், பொருளெனின் யாது பொருளெனப்படுமெனவும், உருவப்பொருளெனின், சாக்கிரத்தில் நம்மாலுணரப்

பட்ட தூலவுடம்பும் நாமாகவேண்டுமெனவும், அருவப்பொருளெனின், அஃதாம் சுழுத்திக்கண் நம்மாலுணரப்பட்ட சூனிய வடிவம் நாமாக வேண்டுமெனவும், உருவாருவப் பொருளெனின், அஃதாம் சொப்பனத்தில் நம்மாலுணரப்பட்ட சாயாவடிவம் நாமாக வேண்டுமெனவும், அன்றியும், இத்தப் பொருளெனின், அஃது அறிவெனப்படும். அறிவென்பது தானெனின், அஃது தெரிப்புக்குணமாக வேண்டுமெனவும், அன்றியும் அத்தொழிற்றனம் ஒன்றினதாக வேண்டுமெனவும், அவ்வறிவாகிய தொழிற்றனமொன்றினதாயின், சாக்கிராதி மூன்றவத்தைகளினும் பிறழ்துணர்ந் தனுபவித்துக் கொண்டு வருகின்ற முதல் நாமின்றி வேறொன்றாக வேண்டுமெனவும், நாமென்பது குணந்தானெனின், அஃதும் ஒன்றினதாக வேண்டுமெனவும், உபாதி குணத் தொழில்களெல்லாம் முடையனவா யிருக்க, நாம் எந்த முதலினது குணந்தொழிலெனப்படுமெனவும், மேலும் உபாதிகுணந் தொழிலென்பது முறையே தூல சூக்கும காரணமென்னும் மூன்று சரீரங்களும் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்னும் மூன்றுகுணங்களும், பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி என்னும் இரண்டு தொழில்களுமா யிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருக்க, நாம் என்ன நிலைமைத்தா யிருக்கின்றது, இதுதான் இதுநானென வழக்குறக் கண்டு கண் டின்புறுக்கின்றதும், நாமொவ்வொருவரும் எந்த நாளுக விருக்கின்றது? தினைபாவிட முதலியவைகளுள் ஒவ்வொரு நாளுக விருக்கின்றதா? அங்ஙனம் கூடாதெனின், பின்றுன்று எந்த நாளுக விருக்கின்றது? எந்த நாளுக இருக்கினும் அந்தந்த நாளும் மாறிவிடுகின்றமையே! ஆகலின், எதுதான் எது நாமெனத் தேடுதற் கியையவேண்டுமே! அங்ஙனம் நம்மைத் தேடாது எதைப் பொருளெனவும், இன்புறுவெனவும் கருதித் தேடுகின்றது. அயலைத் தேடலாமெனின், அயலைத் தேடுக் தன்னைத் தேடியாயிற்று? தன்னைத்தேடிக் கண்டுபிடித்த

ரின்றானன்றோ அதனைத் தேடவேண்டும். அன்றியும், அத னைப்படுதற்குப் பொருள் சிறிதேனும் இல்லையே! தன் னைத் தேடிக்கண்டு புற வகையறியாது, அதனைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்புறுதற்கோ இதுகாறும் மக்கள் யாக்கைகளைக் கொ ண்டுகொண்டு வந்தது!! இச்சிறந்த விடயத்துக்கு ஏனைய ஆத்மாக்கள் சாலுமன்றோ? நாம் உடல் முதலிய உபாதிகளுள் ஒன்றை வேறாகத் திடமுற் றிருப்பினே முதற்கோணலாயின், அதற்குமேல், வருணாச்சிரம முதலியனவாகிய கற்பனைக ளாய். நானின்றேன் நானின்றேன் என்னும் உள்ளபடியே நம்பி நம்பி இறுமாந்துகொண் டிருப்பதனைக் கோணமென் பம். இங்ஙனம் முற்றும் கோணலுற் றிருத்தல் எங்ஙனம் செவ ளோ? இவ்வாறுள்ள கோணல்களுக்கு மனத்தின்கண்ணும், மூக்கின் கண்ணும், வாயின் கண்ணும் சிறிதும் அச்சக் குறிகளில்லாதவரை அரிய ஆப்தரென வலாத்காரமாகப் போல் மயங்கி மயக்குதல் என்ன விவேகமோ தெரிகிலம்! அன்றியும்,

தேருபாரம்.

"தன்னைத்தான் றேடிச் சதிகார் சேர்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுடலார்தாமா? முன்னம்
விடுத்தவுடலெத்தனையோ மீண்டுமீண்டும்பா
லெடுத்தவுடலாரறிவாரம்."

என அறிவுறுத்தி யிருக்கின்றார்களே? இதுகாறும் மேன் மையைப் பயக்குவதாக விடாது நிகழ்ந்துவந்த நமது இச்சா ஞானக் கிரியைகளனைத்தும் அவலமாய்ப் போயிற்றே! எது நான் எது நானெனத் தேடும் இவ்வெழுச்சியானது உதித்த மேலிடமில்லையே! அஃது மேலிட்டாலன்றோ, அவத்தாத் திரயங்களுக்கு விலட்சணமுற் றிருத்தற் கியையும். அஃது

இயைந்தாலன்றோ, பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியின்றி இருத்தற் கியையும். அங்ஙனமிருந்தாலன்றோ, சித்தம் நிலைத்திருத்தற் கியையும். அஃது நிலைத்தாலன்றோ, பின்னரானது நாம் வெளி ப்படுதற் கியைந்த நிட்டையெனக் கூறுவ ரறிஞர். இதற்கு, நாம் என்ன செய்வேமென் றிடைவிடாது அழுகைகொளும் சிந்தையு முற்றிருத்தலா மென்க.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

பாயிரம்.

வெண்பா.

சொரூப வணக்கம்.

சோதியாய மாம்வெளியே தோற்றாக வேபாக்
காதியாட கிற்கு மறிவுருவை - வேதமின்றி
நன்கிறைஞ்சி … நிற்கு ரா…வர வெ…
யின்பமிலை வேறொன்றிலை. (௧)

மகான்கள் வணக்கம்.

தத்துவங்க ளெல்லாந் தமதுருவ மன்றெனவுந்
தத்துவமாந் தம்மியல்பு தாமுணர்ந்து - தத்துவங்க
டம்மையன்றி யின்றெனவுந் தாந்தெளிந்தோர் மெய்க்கழலை
யிம்மையினெம் பற்கே யிடர். (௨)

குருவணக்கம்.

மன்றுமறைமுடிவின் மாசின்றி சீர்செறிந்து
முன்னாற் கரிய வொருசிவமே - யன்றாதற்கு
சச்சிதா நந்தனெனத் தானுதித்த சற்குருதா
ளுச்சிதமாக் கொண்டதமே யோர். (௩)

அவையடக்கம்.

பன்னூலு நன்குணர்ந்த பான்மையுளோர்க் … கிலனி
லென்றுவா னென்றறி கியைந்தவெறுற் - சொன்ன
வகம்புறவா ராய்ச்சியிந்நூ லாழ்ந்துணர்க்… சென்று
மகம்பொருளை நன்குணர்ந்து மால். (௪)

இந்நூற்பெயர்.

அகம்புறத்திற் றான்றவற்றை யாராய்தல் செய்வித்
தகம்பொரு…ளைக் க… தெலா ரெங்காங் - … ம்புறமா
மாராய்ச் சிவிளக்க மாகுமிந் நூற்பெயர்தா
னோராற் … தயென்னுவன் மெற்று. (௫)

உள்… பர… மொளியிட் டிலகுமென்பர
னுள்ளவே போனிகழு முற்றமிலாச் - கன்ன
வறிவறியா …மக்குணத்தை யாங்காங் ககற்று
நெறியதனை நன்றுரைக்கு நேர். (௬)

அகம்புறம் வந்ததற்கேதுவும் அவற்றாலுண்டாம் …டைகளும் … வெனல்.

…கா… மெய்தியதா லுட்புறமு
எவ்வுயிருந் … மமைந்தனவே - யொவ்வா
மவ்வவ் வுயிர்… லடைக்கனந்த பே…
வறிவறியா மை… ர்ந்தனவா மெய்.
வெறியிவற்று … (௭)

…ல் கற்பனைக்கியைந்த இ… த்தை எற்றப்பால தன்றெனல்.

சாத்திரத்தி…

எஞ்ஞான்றுஞ் … ரில்லையுள தென்றேற்கு
…றுங்ககல - மெஞ்ஞான்றுங்
மஞ்ஞானப் புலமதி… யென்றுங் காண்பானன் சாத்திரமென்று
காண்பனைத்து நாத்… க்கும் வந்து.
…ண்புறமிக் காலு… (௮)

இந்நூல்
தெளிந்தோர்க்கு உரைத்த தன்றெனல்.

ஞானதரு வாயினர்க்கு காட்டியதன் றிந்நூலந்
ஞானதரு வாயிலாத் தாக்கிக்க — ஞானைனலை
நன்குணர்ந்தின் னின்புறற்கு காட்டியதா லெவ்வகையில்
நன்றறியே சேர்ப்பார் நயந்து. (௯)

இந்நூல் சதுர்வேத மகாவாக்கியங்களின்
அநுபவமுடிவை யெடுத்தாரு முறைமைகள்
இன்னயவெனல்.

காண்பனைத் தும் பொய்யெனருள் காட்டாறிப் பெரு…மைகளை
…ன்பரம்பின் பிரமமென்றேனும் வன்மையுத — …ன்மையெனு
…மேபாவு மாமென்றே தப்பும
…றேயென்றே மோர்ந்து. (௧௦)

இந்நூல்
நானேதாத் …திதுகம் பொருளாகவாதந்தான்றுக்கொன்று
உயர்… கெழப்பதிந் துவிதமுதலிய முன்றினது
இலக்கணங்க…ளொடின்றும் தன்னகர்
அம்மூன்றும் முடிபிற் கிரயந்த
தன்றென்பு கூறல்.

இருபொருளு நித்யமெனத் தேர்ந்தமரு ளிங்கத்
திருக்குந் துரியெமாத் தேர்த — விருந்துவிதந்
தோன்றுமெனத் தாந்தன்பாற் றேற்றாவாத் தேர்ந்திலகை
லான்றவிகிட் டாத்துவித மாம். (௧௧)

இதுவுமது.

தோற்றமெலாந் தன்றுருவாந் தோன்றக் கண்…
சாற்றரிய வின்மயமாத் தானொளிர்தன் — மாற்றரி
வத்துவித மாகுமே யான்ற வகமென்ன
விந்தனையு மல்லவா மே. (௧௨)

இந்நூல் ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கிசைந்த
சரியை கிரியை யோக சாதனங்கள் இன்னயவெனல்.

தோன்றுமை லத்தனையுந் தோற்றமா கக்கரைத்த
லான்ற சரியையி திக் காருமே — தோன்றுமெலாந்
தோற்றமென நீங்கியெது சொந்தா ஞானமேன் —
முற்றலு றனந்கிரியை யாம். (௧௩)

இதுவுமது.

நினைத்தேதந் கெட்டத்தாற் குறையில காதாங்
கினைத்தயலி லூசற்று மாழா — அனைத்திலைந்த
விவ்விரண்டின் றுய்கிலை யெய்தி நிலைத்திருத்தி
லெவ்வமிலா யோகமா மே. (௧௪)

இந்நூ… மெய்கோள்…வது இன்னயவெனல்.

எதிரண்ட காட்சிமே யெய்ந்தவொன்று தானது
…டையவொன்… வென்னேட்டை — காடியவ
னேஇனதா லிந்நூ போல்லொருவர் தானுதற்
கேதுதற்கிய கென்று மிடர். (௧௫)

இந்நூற்கதிகாரிகளாவார் மரசாந்தும்
இன்னர்…னல்.

தப்பா வனைக்கு …யா இருக்குதன்றுந்
தப்பாம னிட்டைதன்னைச் சாதிப்பா — …ப்புமா
றேற்பரிந்து லக்கிட்ட… யேவாத வெஞ்ஞானிர்க
ளேற்பரோ வெந்நூன் மிகுந்து. (௧௬)

பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

முதலாவது நாட்டபேத விளக்கம்.

வெண்பா.

இ[illegible] வா ராய்ச்சிக்க வெவ்வுயிரு காரதற்குத்
த[illegible] தாரத்தைத் தான்செல்லும் [illegible] தெரி
யிக்[illegible] ண்ட தாருமனை மெய்ந்த வகம்புத்
வோம்[illegible] போர்க் கு.

அகம்புறமாவது உட்புறமென்றும் வெளிப்புறமெனவு மாம். உட்புறம் வெளிப்புறமென் றிரண்டிருக்கின்றதால், இடைப்புறம் என்பது ஒன்றிருக்க வேண்டுமோ? அஃதியா தெனின், அதுதான் முன்புறமென்று கூறிய தேகோத வெளப் புறமேயாம். அஃதெங்ஙனமெனின், [illegible]ய போதவுயிர்க ளொன் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நாமரூபங்களையும் தான் தானென மயங்கி மருவாநிற்கும், இச்சா ஞானக் கிரியைகளென்பதேது? இவற்றுள், இச்சா ஞானமிரண்டும் உட்சேட்டையும், கிரியை யென்ப தொன்றுமே வெளிச்சேட்டையுமாம். இவ்விருவித சேட்டைகளும் எழுதற்குக் காரணம் அகமும் புறமும், இவ் வகம்புறமிரண்டும் வாய்த்ததற்குக் காரணம் தேகத்தைத் தானா

னென மயங்கி அழுந்தி இருக்கும் தேகோகமும் ஆம். அவ்வத் தேகோகங்களால் வந்த அகத்தின்கண் சிற்சடபேதங்களாகிய வியட்டி யறிவறியாமை அடுக்குகளையும், அங்ஙனமே புறத் தின்கண் சிற்சடபேதங்களாகிய சமட்டி யறிவறியாமை அடு க்குகளையும் ஆராயவேண்டியவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்த தெளி வின்படியே நின்றிலங்க வேண்டுமென்க. தேகோகத்தால் வந் திருக்கின்ற அகத்தும் புறத்தும் உள்ளனவற்றை ஆராய்ந்து தெளியவேண்டு மென்பது எற்றுக்கெனின், உயிர்களாகிய ஒவ்வோர் போதமும் இந்திரிய முதலிய விடயங்களின்மேல் யானெனவும் எனதெனவும் வந்து விழுந்திருக்கின்றதா? அன்றி வேறொன்றின்மேல் வந்து விழுந்திருக்கின்றதா? விட யங்களின் மேலேயே வந்து விழுந்திருக்கின்றதெனின், எவ் விடத்தும் அவ்வப்போதமாகிய நாட்டம் இவ்விடயங்கள் மேல் வந்து விழுந்திருப்பானேன்? காணப்படுகின்றவை மேலெனின், காணப்படாத[illegible]ங்கள் மேலும் வந்து விழுவானேன்? அவ்விடயங்கள், நாம் முன்னொன்று காலமாகக் கண்டதனு லும் கேள்வியினாலும் சூக்குமமாகவேயும் காணப்படுகின்ற தாமெனின், அங்ஙனமே போதமாகிய தன்னைத்தான் கேள்வி யினாற் கேட்டிருக்கின், தன்னை நாட வேண்டாதோ? அப் போதம் நாமரூப மன்றாதலின் நாடவேண்டுவ தின்றெனின், நாம ரூபங்களையே நாட வேண்டு மென்பதென்னை? அவற்று ளன்றிச் சுகோதயம் வேண்டுவதின்றெனின், கேவலாவத் தையாகிய சுழுத்திக்கண் சுகோதயம் இன்றெனப்படுமோ? அங்கு சுகமென்பதும் துக்கமென்பதும் இன்றிய சூனியமா யிருக்கின்றதெனின், யாவரும் நித்திரையைத் தேடுவா னேன்? இச்சகலாவத்தைக்கண் அமைதியும் அல்லலும் இருக்கின்றதால் இவ்விரண்டில் அல்லல் மாத்திரம் தணிந் திருத்தலேயன்றி அமைதியாகிய சுகோதயம் தணிந்திருத் தற்கன்று. இங்ஙனமிருக்கச் சுழுத்திக்கண் சுகோதயமென்ப

தேதோ? விதித்த பெயர்களன்றன்றோ? அன்று சகலமுமென் றறியாமையினுற் கூறுகின்றது. ஆதலின், சகோதயத்துக்குச் சகலாவத்தையாகிய இக்காயருடங்களை யன்றி வேறொன்று மில்லையே இல்லையெனின், இச்சகலாவத்தைக்கண் இருபாகத் தில் ஒருபாகமாகிய அல்லல் தணிந்திருத்தலே சகோதய மென்று லென்னை? உறக்கத்தத் அல்லல் தணிக்கப்படுவன், அவ்வுறக்கத்தே சகோதய மென்னலாமோ? எவ்வெச்சகங்க ளும் இச்சாக்கிரத்தைத் தாக்கு சுகத்தினது வேரங்களை யன்றி வேறெனப் படுவதெனின், இவ்விடயங்களை நாடும் போதமா னது தன்னை நாடுச் சுகமென்ப கின்றதோ? அப்போதத் தோன்றும் பொருளாகின் தன்னை ஒருவாறேனும் நாட வே ண்டியதே! ஒருபொருள் தோன்றுமையைப்பற்றி நாடவேண்டியு திலதெனின், நாம் நாடித் தனைத்த இவ்விடயங்கள் [illegible] லாயமாகச் சகம் விளைவதாயின், அச்சுகம் இவ்விடயங்களின் பாலதா? அன்றி இவ்விடயங்களின் [illegible] விடும் போ தத்தின் பாலதா? இவ்விடயங்களின் பாலதேயெனின்,

பிரபுலிங்கலீலை.

"விருப்பு வெறுப்புரு வாம்வி[illegible]த்தோ
டிருக்கு மயக்க மென்பதி[illegible]மாந்
பரம்பர மத்தியம் பரப்ப [illegible]க்குத்
தெரித்தரு ளென்றனை செய்[illegible]த்தான்."

எனக் கூறியிருப்பானேன்? இவ்வி[illegible]யங்கள் அவ்வன்னமோ கவும் இருக்கின்ற தியல்பாமெனின், நீ நானின்கண் மயக்க மாகிய சக மென்பானேன்? விடயங்களுடைய இயற்கை அங்ஙனமு மிருக்கின்றதா மெனின், இவ்விடயங்கள் மயக்கு கிறதுமுண்டா? உண்டெனின், இவைகள் சித்துப்பொருளாக வேண்டுமே? சித்துப்பொருளன்றெனின், எஞ்ஞான்றும் இவ்விடயங்கள் விருப்பு வெறுப்புருவாக இயற்கையாக வரு

கின்றதே இதற்கு யார் என்ன செய்வதெனின், விடயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையாகிய குணங்களை உற்பதுவன் டா? எதிர்மறையானது வை விருப்புருவாயும் வெறுப்புரு வாயும் உபேட்சை யுருவாயு மிருக்கின்றன. இவற்றுள் உபே ட்சையாவது விருப்பு வெறுப்பிரண்டு மில்லாமை. இவ் வொரு விடயமும் எதிர் [illegible]றத் தன்மையை யேற்றதன்று. ஒன்று விருப்புருவாயும், மற்றொன்று வெறுப்புருவாயும், மற்றொன்று உபேட்சையுருவாயு மிருந்து நிகழுமென்றதாமெ னின், ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் விருப்புருவா யிருக்கின்றதோ, அவ்வெவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவாயும், எவ்வெவ்விடயம் வெறுப்புருவா யிருக் கின்றதோ, அவ்வவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு விருப் [illegible]வாயும் இருப்பானேன்? அன்றியும், இவ்விரு தன்மைத் [illegible]கிய அவ்வவ் விடயமும் மற்றோர் போதத்துக்கு உபேட் சை யுருவாய[illegible] உபேட்சை யுருவாகிய ஒவ்வோர் விடய மும் மற்றோர் போதத்துக்கு வை விருப்பு வெறுப்பிரண்டி லொன்று [illegible]ருப்பானேன்? இஃதன்றியும், ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ்விடயம் விருப்புருவா யிருக்கின்றதோ அவ்வவ்விட யமே அப்போதத்துக்கு வெறுப்புருவா யிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் [illegible]டயம் வெறுப்புருவா யிருக்கின்ற தோ அவ்வவ்விடயமே அ[illegible]போதத்துக்கு விருப்புருவா யிரு ப்பானேன்? ஓர் போதத்[illegible]ருப்புருவா யிருக்கும் ஞான் றே, மற்றோர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவா யிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு வெறுப்புருவா யிருக்கும் ஞான்றே, மற் றோர் போதத்துக்கு விருப்புருவா யிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் விருப்பு வெறுப்புரு விரண்டில் ஒவ்வொருவா யிருக்கின்றதோ அஞ்ஞான்றே மற் றோர் போதத்துக்கு உபேட்சை யுருவா யிருப்பானேன்? ஓர் போதத்துக்கு எவ்வெவ் விடயம் உபேட்சை யுருவா

யிருக்கின்றதோ அந்நான்றே மற்றோர் போதத்துக்கு விருப்பு வெறுப்புருவ மிரண்டில் ஒன்று யிருப்பானேன்? அன்றியும், ஒவ்வோர் விடயமும் முன்னொன்று அவ் விருப்பு முதலிய மூன்றி லொன்றையும், பின்னொன்று அம்மூன்றில் மற்றொன்றையும், மற்றோர் ஞான்று அம்மூன்றில் மற்றொன்றையும் காணப்படுகின்றமையால் இவ்விருப்பு முதலிய மூன்று நிலைமையும் யாதின்பாலதெனப்படும்? அவ்வவ் விடயத்தின் பாலதெனின், அதுவும் விருப்பும் முதலியவைகளால் மாறிக்கொண் டிருக்க வேண்டுமே! தத்தந் சொரூபம் கிஞ்சித்தும் மாறவில்லையே? இருந்தபடி யிருக்கின்றதே. எங்ஙனம் இவைகள் இப்பிறழ்ச்சியை யுற்கின்றது? இல்லையே? இதுகாறும் இப்பிறழ்ச்சியை யற்று இயங்கும் இயக்கத்துக்கு முதலியாதென ஆராய்ந்து தெளிந்துண்டா? கிஞ்சித்து மில்லையே? இதற்கென்செய்வது? எஞ்ஞான்றும் இப்பிறழ்ச்சியை யற்று வர[illegible]து இவ்விடயங்களை யன்றி வேறொன்று அனாதாகக் கண்டிலமே யெனின், இவ்விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பெனப் [illegible]பட்டதா? அன்றி இன்மையெனப் பட்டதா? இருப்பெனப் பட்டதெனின், இன்மை யென்பது எவ்வண்ண மிருக்கின்றது? அன்மை யென்பதை உற்றிருக்கின்றதெனின், இருப்பென்பது ஆமென்பதை யுற்றிருக்கவேண்டு மன்றோ? ஒவ்வோர் விடயமும் இருப்புள்ளதெனின், [illegible]சிக்கள் அன்மை யெனவும் இன்மையெனவும் முடியாது ஆமெனவும் உண்டெனவும் ஏற்கட்டுமே? ஒவ்வோர் விடயமும் தோற்றும் தோற்றத்தால் ஆமெனவும், அவ்வத் தோற்றத்திற் கியைந்த விவகாரானுபவத்தால் உண்டெனவும், தத்தமுபாதான காரணம் தாமாகாமையால் அன்மையெனவும், அவ்வவ்வுபாதான காரணத்தை யன்றித் தாம் வேறாகாமையால் இன்மை யெனவு மிருக்கின்றது. இங்ஙன மிருக்கின்ற[illegible]

சீவகாருணிய விளக்கம்.

"உண்டில்லை யாமல்லவென் றோர்நான்கு மேலாமற்
கண்டபொரு ளொன்றேனுங் காட்டாதார்க் - குண்டோ
கருத்துவந்தான் வல்லீர் குறிவழி தற்கோ
பெருத்தகுரு வென்று[கொ]ண்ட பேர்."

எனக் கூறியிருக்கின்றது. அன்றியும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"இல்லதன்றுண் டல்லவதி வில்லாவுருவி லறிவுருவ
மல்லவாண்ம வுருவமல வயலன்றுலக மெனநினைவாய்."

என்றுங் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் இருக்கும் இவ்விடயங்களைத் தூல மதியினால் நாடுதலை விட்டுச் சூக்கும மதியினால் ஆராயவேண்டுமே? அங்ஙன மாராய்ந்து தெளியாதழி தே[illegible] தேகோகமயக்க மெல்லாம் அகலும். இதுநிற்க, தேகோக மென்பது தேகத்தை நான் நானென மயங்கி யழுந்தி யிருப்பதாயினும், அவ்வத் தேகத்தின்மேல் நான் நானென வந்து வந்து விழுந்தழுந்திய அவ்வப் போதமானது எங்கிருந்தெழுந்தது? அதையேனுஞ் சற்றுச் சிந்திக்குதும், எங்ஙனமெனின், அங்ஙனமெழும் அவ்வவ் வெழுச்சிகளும் சடவெழுச்சிகளன்று, சித்தாகிய நினைவெழுச்சிகளாகலின் இவைகளெழுதற் காதார மென்பது எப்பொருளோ[illegible]? அவ்வாதாரம் சித்துப் பொருளன்றாயின், அதினின்றும் எழுந்த எழுச்சிகளாகிய அவ்வப் போதங்களானது சித்தம்சங்களா யிருக்குமா? அதாவது நினைவாகிய சங்கற்பவெழுச்சிகள். இவைகளிங்ஙன மிருக்கின்றமையின், அவ்வாதாரம் சித்துப்பொருளென்பதற்கு முரணின்று. அச்சித்தாதாரத்தில் நின்றெழுந்த நான் நானென்னும் இப்போதத்துக்கு அதிட்டானப்பொருள், அதாவது உபாதான காரணமென்பது, அவ்வாதார மெனப்படுமா? அன்றி

ஆங்காங்குமுள்ள அவ்வத்தேகங்களெனப்படுமோ? அவ்வத்தேகங்களெனப்படுமெனின், அவ்வத்தேகங்களும் சொப்பனத்தைக்கண்டும் சுழுத்தியைக்கண்டும் நான் நானென்பதற்கியைகின்றனவா? சிந்தித்தால் இயையவில்லையே! ஆங்காங்கும் அவ்வப் பிரதேசங்களிலேயாயும் நான் நானென்றும் போதமில்லையா? இருக்கின்றதே! அங்ஙனமிருக்கும் அவ்வப் போதமும் எதனது அம்சங்களெனப்படும்? தாம் மாத்திரமுதி விளக்கினின்று எழுந்தவோ அந்த முதலினது அம்சங்களன்றோ? அவ் அம்சங்கள் தம்பால் விழுந்தழுந்தாது மப்பனற்றில், அவையாவன தை. அவ்வத் தேகங்களில் விழுந்தழுந்திருக்கலாமோ? கூடாதன்றோ? ஆங்காங்கும் அவ்வத்தேகாபிமே சர்வ உயிர்களாகிய போதமெழுகின்றனவெனின், அவ்வத்தேகங்களும் சதுர்ப்பூதாம்ச சையோக எழுச்சிகளாகாநிற்கும். மீண்டும், அச்சதுர்ப்பூத மாகாநிற்கின்றன, ஆகின்றதால். தேகங்களாகிய அம்சங்களுக்குச் சதுர்ப்பூதங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆதாரமாயும், முதற்காரணமாயும், அதிட்டானமாயும், சகத்துவமாயும், நித்தியமாயும் இருக்கின்றனவன்றோ? இவற்றுள் ஒவ்வொரு தேகமும் கற்பனையன்றோ? இவ்வொவ்வொரு கற்பனைத்துணை நான் நானென்றிருக்கும் ஒவ்வொரு போதமும் கற்பனையன்றோ? தேகங்களாகிய கற்பனைகட்கு ஆதாரபூதங்க ளிருப்பதுபோல் அவ்வக் கற்பனைகளாகிய தேகங்களுள் நான் நானென [illegible]ப்பித உயிர்கட்கும் ஆதாரமாயும், முதற்காரணமாயும், அதிட்டானமாயும், சகமாயும், நித்தியமாயும் இருத்தற்கு ஒன்று உண்டன்றோ? இன்றேனின், உபாதித்திரயம், அவத்தாத்திரயம், அபிமானத்திரயம் என்னும் இவையனைத்தும் எதன்கண் மாறுகின்றன? இங்ஙனம் மாறுதல் அறிவினிடத்தா? அன்றி அயலினிடத்தா? அயலென்பது உபாதித்திரயம் முதலியவைகள் வேறன்று. ஆங்காங்குமுள்ள அவ்வத் தேகங்களும் முதலாயின,

அவ்வத்தேகத்துணை நான் நானென்னும் தேகியும் முதலென்னப்படும். தேகமனைத்தும் சடாம்சங்களாகலின், மீண்டும் சதுர்ப்பூதங்களாய் முடிகின்றன. இதுபோல், தேகியனைத்தும் சித்தம்சங்க ளாகலின், இவைகள் மீண்டும் எதுவாக வேண்டும்? ஆதாரமாகிய சிற்போதமாக வேண்டுமன்றோ? அன்றியும், இவ்வொவ்வொரு போதமும் தானாகிய அகண்டவியாபக போதத்தினின்று விஸ்மரணையாகத் தனித்தனியாயெழுந்த எழுச்சியே முதற்கோணலாயின், அங்ஙனமெழுந்தவைகள் மீண்டும் அங்ஙனமே அவ்வாதார போதமாய் விடுதற்கு அதில் விழுந்தழுந்தாது விட்டது இரட்டித்த கோணலன்றோ? அங்ஙனம் அதில் விழுந்தழுந்தாவிடினும், தாமெழுந்த எழுச்சிபட்டிலேனும் நிற்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் நில்லாது விடயாகாரமாய்த் திரும்பினது. அதனினும் கோணலன்றோ? அங்ஙனம் திரும்பினபட்டிலேனும் நிற்கவேண்டுமே? அங்ஙனமும் நில்லாது விடயங்கள் பலவற்றுள் ஒவ்வொன்றில் அதாவது ஆங்காங்கும் அவ்வச் சரீரங்களில் நான் நானென அந்த ஐந்து விழுந்தழுந்திவிட்டது பின்னும் மிகுந்த கோணலன்றோ? இங்ஙனம் ஒவ்வொரு போதமும் நான்கு நான்கு கோணல்களுற்றிருக்கின்றதால், இக்கோணல்களகன்று தானாயிருத்தற் கியைந்த உறைப்பின்றே! இருக்கின்றதால், அவ்வுறைப்பிற் செல்லாமல் இயாதாம் ஏமாந்திருப்பானேன்? இங்ஙனம் ஏமாந்திருப்பது கல்விகேள்விகளே போதுமான நிர்ப்பந்தமென்பதனுலோ? இக்கல்வி கேள்விகள் பட்டில் நின்றவிடின், தன்னேட்டை முற்றும் [illegible]விட்டு, அயலேட்டில் சொக்கியிருக்கவேண்டி வருமே? அன்றியும், பிறர் தோல்வியையும், தாம் வெற்றியையும் எய்துதற்கே அங்காந்துகொண்டிருக்கவும் வருமே? அங்ஙனம் அங்காந்துகொண்டிருக்குங்காலும், பிறரால் தாமும், தம்மால் பிறரும் இழிவை யேற்கவும் வருமே? தை கல்விகேள்விகளால்,

பிரமா பூர்வபட்சத்தையும், தமது சித்தாந்த பட்சத்தையும், விளக்குதற்கு இயைந்ததாயினும், நாடவேண்டியதை எடுத்துக்காட்டுகின்றதேயும் நாடவேண்டுவது கல்விகேள்விகளுக் கழகன்றோ ?

திருந்தத் திரிசி விவேகம்.

"ஏட்டைப் படித்திங் கிறுமாப்பா லென்னபய
னேட்டம் படித்தன்றோ நாமறிய்பம் - வாட்டமிலா
மெய்ச்சனனத் தேற விருந்தபொருளை நாடாத
வெச்சதுதா னன்றோ வினை."

என்றருளி யிருக்கின்றதே! அஃது ஆதன நூலானமையால் இந்நான்று பயனுறுமெனின், பின்னான்றேயும் பயனுறுமன்றோ? பின்னான்று பயனுறுவது, இன்னான்று பயனுறுதோ? உறுமெனின், நாமரூபங்களில் கைப்புருமையினும் பொறுமைமேலிட்டாலுமே அன்றி ஐ நாவருகிதமோனால் களுக்கும் சகிக்கக்கூடாத அத்த விருத்திகட்கு நாள்கள் முன்னான்றதென்றும் இன்னான்றதென்றும் நாடவேண்டிவருமோ? என்னான்றதாயினும் ஐ ஆதார அதிட்டானத்தை எட்டுவதற்கு யுத்தி அனுபவங்கட்கு ஒத்ததாயின் சாலுமன்றோ? முன்னான் றமைந்த நூல்கள் அந்நான் றிருந்தவர்க்கு ஆதன நூல்களாகவிருந்து அறிஞர்க்கு அந்நான்றே சிறப்புற்றதுபோல இஃது இந்நான்றும் சிறப்புறுமென்க.

தாயுமானவர்.

"கேட்டுவுடனே சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு மும்பவநோய் மாறுமே — நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்."

என்றருளி யிருக்கின்றதும் யாதுக்கு? தானறிய நட்டை விடாதிருத்தற் கென்க.

ஞானவாசிட்டம்.

"ஏகதேச சிறுவருரையுங் கொள்க
மொழிந்தசுய நூனைசெயினுந் தானே கொப்ப
வேதவிடு வாய்ஞான மொழிதானே தோன்ற
வியப்புறுவ மானமெல்லா மேகதேச
மாகவினை வாயுருவ மற்ற ஞான
மாகார மாமுவமைக் கண்டா தென்று
முதாலு பவமில்லா விகற்பத் தாலே
மொழிகுதர்க்க மதிவழிக்கு முயல வேண்டாம்."

என்றருளியதில், சருதியுத்தி யநுபவத்துக்கு ஒத்துச்சொல்பவர் மிக்க சிறுவர்களாயினும் சாலுமென்பது கருத்தென்க.

குறள்.

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்." என்றும்,

"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்" என்றும்

வாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றதே, இவற்றுள் "கற்றதனா லாய பயனென்" னென் றருளியது, கல்விகேள்விகளில் முதிர்ந்தும், அயல் நாட்டமென்பது முன்னான்று முற்றும் மறந்தகாமலும் பின்னான்று நாடவேண்டிய தன்னேட்டைக் கிஞ்சித்தும் நாடாமலும், மிதந்திருத்தலின் அவர்களைத் தாழ்த்தியும், பின்னான்று விலங்கொடு மக்களனைய ரென்றருளியது, அக்கல்வி கேள்விகளுக்குப் பயன் தன்னேட்டை நாடாது மிதந்திருத்த லல்லவென்று அம்மிதப்பில் நின்றகன்று, ஐ ஆதாரப் போதமாகிய தன்னேட்டை யெட்டுதலின், அவர்களை யுயர்த்தியு மிருக்கின்றது. அன்றியும், அக்குறள் மகாவாக்கியமே,

"ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு."

களையும் பெற்றிருக்கின்றது. இவைகள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பையெட்டு எங்ஙன மிருக்கக்கடவ. அவ் உழைப்பென்பது எங்ஙனமெனின், அதுதான் அகம் புற ஆராய்ச்சியென முன்னொன்று கூறியதென்க. அவ்விரண் டுழைப்பும் எவற்றைப்போல வெனின், ஓர் புரட்டுதல் எறியப்பட்ட கைப்பந்தானது தான் சென்று மோதிய விடத்தில் நில்லாது மோதிய அக்கணமே திரும்பி எறிந்த வன்பால் வந்து தாக்கி விழுந்து விடுவதுபோல, அவ்வச்சரீரங் களிலும் நான் நானென வந்துவிழுந்த அவ்வப்போதலும், நா மெங்கிருந் தெழுந்து வந்தனமோ அவ்விடத்திலேயே அதா வது அவ்வாதாரப் போதத்திலேயே அகநெறித்தாகச் செ ன்று மோதி விழுந்தழுந்தி அறவாயிருந்திட வேண்டுவதும், ஒருவன் வெடிமருந்திற் சேர்த்துப் பிரயோகஞ் செய்யப் பட்ட வெடிகுண்டானது தான்சென்று மோதியவிடத்தில் நில்லாது ஊடுருவிச் சென்றுவிடுவது போல், நாம் அவ்வச் சரீரங்கள் மட்டில் நில்லாது அக்கணமே புறநெறித்தாகச் சென்று ஊடுருவி அவ்வாதாரப் போதத்தில் மோதி விழுந்தழுந்தி அறவாயிருக்க வேண்டுவதுமா மென்க. இங் ஙனமாகிய இவ்விரண் டுழைப்புகளுள் ஒன்றிலேனும் செல் லாமல் மலசல விசர்ச்சனங்கள் செய்துகொண்ட சிசுக்களா னவை, அம்மலசலத்தில் நின்றும் தாம் நீங்காமலும், அம் மலசலத்தையேனும் ஒதுக்கிக் கொள்ளாமலும் அவ்வயற்றி லேயே உழன்றுகொண் டிருக்குமாறு போல், ஆங்காரரும் அவ்வத்தேகபாகத்தில் நானெனதாகவே ஆலவிருட்சம் விழு திட்டு வேரூன்றி நிற்பதுபோல் நின்று உழைத்துக்கொண் டிருப்பது எத்துணைக் கோணலெனப்படும்; இங்கே கோண

லென்பது மயக்கமெனற்பாலது. இக்கோணல்களாகிய மய க்கங்களில் நின்றும் அகலவேண்டுமா? அன்றி வேண்டாமா? வேண்டுமெனின், அதை கைப்பந்தைப்போல் முன்னொன்று அகநெறி யாராய்ச்சியும், வெடிகுண்டைப் போல் பின் னொன்று புறநெறி யாராய்ச்சியும் செய்து செய்து தானே தா னாக வேண்டுவதே திண்ணமென்க. முன்னொன்று அகநெறி யிற்சென்று எவற்றை யாராய்ந்து தானாகத்தெளிய வேண் டுமெனின், தூலசரீர முதல் அகந்தை யீறுவாயுள்ள அறி வறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை யென்க. பின்னொன்று புற நெறியிற் சென்று எவற்றை யாராய்ந்து தானாகத் தெளிய வேண்டுமெனின், பிருதிவி தத்துவமுதல் ஆகாயமீறுவா யுள்ள அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை யென்க. அவ் வகம்புறத்துள்ள அறிவறியாமை யடுக்குகளை ஆராய்வதெங் ஙனமெனின், இவ்வகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கத்தில், முன் னொன்று அகத்தாராய்ச்சி விளக்கம் கூறப்புகுந்த இவ்வா ராய்ச்சிக்கண், முதலிலே ஐம்பொறியாராய்ச்சி யுழைப்பைப் பற்றிச் சற்று வசிக்கின்றது.

முதலாவது

நாட்டபேத விளக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணெய்த புலனைந்துந்
தந்தமக்கு முண்மையுருத் தானின்றி—யெந்த
விதத்துமறி யாவையேசாய் மேவுறுமப் போதுந்
இசைத்தலெது நாளுந் தெளிவு.

சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தமாகிய இவ்வைந்தும் சுகசாதன விடயங்கள். இவ்விடயங்கள் காணப்படுந் தகையதாகலின், ஒன்றுக்கொன்று காணப்படுகின்றனவா? அன்றித் தமக்குத்தாம் காணப்படுகின்றனவா? நமக்குத்தாமே காணப்படுகின்றனவெனின், கனவிலும் சுழுத்தியிலும் இவைகளிருக்கின்றதால் அவற்றிற் காணப்படாதிருப்பதென்னை? ஆதலால் தமக்குத்தாம் காணப்படுவதன்றென்க. வேறொன்றுக்கே காணப்படுகின்றனவெனின், அஃதியாதெனப்படும்? நானென்கிற வோர் போதமாமெனின், அப்போதமெத்தகையதெனப்படும். அவை கட்பொறி முதலிய பஞ்சேந்திரியங்களாமெனின், இவ்வைம்பொறிகளும் நானென்பதற்குப் பொருள்களா? அங்ஙனமாயின், ஐந்துவித நானிருக்க வேண்டுமே! அங்ஙனமின்றியே இவ்வைந்தும் பொருள்களன்றாகுமேல், தொழிற் குணங்களா? அன்றித் தோற்றக் குணங்களா? நாமரூபங்கள்போற் காணப்படாமையின், தோற்றக் குணங்களன்று; தொழிற்குணங்களெனின், இவைகள் எவ்வெத் தொழில்களெனப்படும்? கேட்டல் பரிசித்தல் பார்த்தல்

ருசித்தல் முகர்தல் ஆகியவாமெனின், இத்தொழில்கள் யாதின்பாலதெனப்பெறும்? வேறொன்றின் பாலதெனின், அவ்வேறொன்று நானென்பதன்றோ? நானென்பதெல்லாவற்றையுமுணரும் உணர்வு வடிவமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, எங்ஙனம் நானென்பதற் கிசையும்? அன்றியும், இவ்வைம்பொறிகளும் ஐவ் விடயங்களை இருப்பாகக்கொண்டுணருகின்றனவா? அன்றிக் கற்பனைகளெனக்கொண்டுணருகின்றனவா? இருப்பெனக்கொண்டே உணருகின்றனவெனின்! இதனு லிவ்வைம்பொறிகளும் அறிவாகிய முதலெனப் படுகின்றனவா? அன்றி அறியாமையாகிய கற்பனையெனப் படுகின்றனவா? இவ்வைம்பொறிகளையுமன்றிச் சத்த முதலானவைகளை யுணர்தற்கு வேறுபொருளின்றாகலின் இவை அறிவாகிய முதலெனப்படுமெனின், இவ்வைந்தும் தமக்கயலாகிய வற்றை [illegible]கின்றனபோல் தம்மைத்தா மறிவதுண்டா? தமக்குத்தாம் [illegible] தோன்றலின்றென முன்னரேன்று முடிந்தமையால் [illegible]மைத்தா முணர்வதன்று. அன்றேனும், மேலொன்றால் தாமறியப்படா திருக்கட்டுமே? அங்ஙனமுமில்லையே? ஐம்பொறிகள் தத்தமக்கியைந்த விடயங்களை யுணரும் உணர்வு வடிவாயிருக்க, மேலொன்றால் எங்ஙனமறியப்படுமெனின், இவைகள் அம்மேலொன்றுக்குக் கிழமைப்பொருளாயிருக்கின்றதா லென்க. எங்ஙனமெனின், இவ்வைந்தின் ஒவ்வொன்றும் பழுதுறத் திருத்தலையும் [illegible] திருந்தலையும் கிஞ்சித் பழுதுந் திருந்தலையும் காணப்படுகின்றனவே. அவையாவன, என் செவிப்புலன் நன்கிருக்கின்றதென்றும் நன்கில்லையென்றும் முற்றும் கேட்கவில்லையென்றும், என் பரிசப்புலன் நன்கிருக்கின்றதென்றும் நன்கில்லையென்றும் முற்று முணரவில்லையென்றும், இங்ஙனமே ஏனைய ரூப முதலிய முப்புலன்களு மிருக்கின்றதால் கிழமைப்பொருளென்பதற்கு முரணென்னை? கிழமையென்பது உரிமையுற்

திருத்தல். இவற்றால், இவ்வைந்து மெய்யென மறி[illegible]ன்பதற்
கிசையும்; அன்றியும் இவைகள் நான் நானென் னுந் தன்மைப்
பொருள்களன்று முன்னிலைப் பொருள்க[illegible]கலின், இவைகள்
சுதந்தர மென்பதற்கு விருத்த மென்னை[illegible]? இவ்விருவகைக்
கிழமைகளும் பிறிதின் கிழமை[illegible]களா? அன்றித் தற்கிழமை
களா? தற்கிழமைப் பொருள்களெனின், இக்கிழமை நானெ
ன்கிற முதலை விட்டகலாச் சுதந்தரமுற் றிருக்கவேண்டுமே!
அச்சுதந்தரம் இச்சாக்கிராவத்தை நீங்கலாக மற்றவத்தைக்
கண் ணுமில்லையே! அவை சொப்பனஞ் சுழுத்தியென்க. இத
னாற் பிறிதின்கிழமை யென்பதே திண்ணமாயிற்று, ஆகவே,
இவைகள் சடப்பொருள்களு மாயிற்றென்க. இவைகள்
மேலே ஓர் நானென்பதனு லுணரப்பெறும் பொருள்களாயி
னும், தமக்கன்னியங்களாகிய ஓசை சத்த முதலிய விடயங்க
ளின் பாகுபாடுகளையே யாய் நன்குணர்ந்து வருகின்றமையின்,
அறிவுப் பொருள்க ளெனலாது சடப்பொருள்[illegible] ளென்ற
தென்னையெனின், இதனால் இவை சித்துப்பொரு[illegible]கின்
றன. ஆகவே, மேலொரு நானென்பதனு லறியப் பெறுகின்ற
மையால் அறியாமையு மாகின்றதே! இதற்கென்செய்வது?
அன்றியும், இப்பொறிகள் அறியாமை யென்பதற் கியைந்த
னவா? அன்றி அறிவென்பதற்கு இயைந்தனவா? இவ்விரண்
டிற்குமே இயைந்தனவெனின், இவ்விரண்டும் ஒன்றுகொ
ன்று நேர் [illegible]றைத் தர்மங்களாக விருக்கின்றனவே!
இவை ஓர் பொருள் ஒளியுமிருளுமா யிருக்கின்றது போலா
மென்க. இங்ஙன மிருப்பதால் கோடமென்னை யெனின்,
ஒளியுள்ளஞான் றிருளும் இருளுள்ளஞான் றொளியும் இன்
மை யாகுமாறுபோல, இவைகளும் அறிவெனப்படுஞான்று
அறியாமையும் அறியாமை யெனப்படுஞான்று அறிவுமின்
றிப் போகவேண்டி வருமே? இங்ஙன மிருத்தற்கு அன்னி
யான்னியாபாவ மெனக் கூறுவ ரறிஞர். இவ்விரண்டும்

அன்னி[illegible]யான்னியாபாவ மெய்தினும், இவ்விரண்டுமாக
வுடைய [illegible]பொறிகள் ஒவ்வோர் முதலாக வில்லையோவெனின்,
இப்பொ[illegible]றிகள் அறிவாகவேனும் அறியாமையாகவேனும்
கிரமமுற் றிருக்கவேண்டுமே? அங்ஙனமின்றி மிசிரிப்பித்திரு
ப்பதால், ஓர் முதலென்ப தெங்ஙனம்? அங்ஙனம் இரண்டு
பட்[illegible]பதாகவே வைத்துக் கொள்ளினும், இப்பொறிகள்
ஓர்போதேனும் அறிவென்பதற் கியைந்தனவா? அன்றி
அல்லவா? எனச் சற்றாலோசிப்பாம். எங்ஙனமெனின், இப்
பொறிகள் வெவ்வேறு அறிகின்றதா லறிவெனப் படுகின்றன?
சத்த முதலிய ஐந்து விடயங்களேயுமா மெனின், இவ்விடய
மைந்தும் பொருள்களா? அன்றிக் குணங்களா? பொருள்க
ளாமெனின், எவ்வகைக் குணத் தொழில்களுக்கு இலக்காக்
கும் பொருள்க ளெனப்பெறும்? அங்ஙனம் பொருள்க ளல்
லவே! அன்றியும் இவைகளைப் பொருள்களென்று சொல்லு
தற்கு எவ்வெப் பொருள்[illegible]ன் றேற்பது? நிலப்பொருள்
நீர்ப்பொருள் நெருப்புப்பொருள் காற்றுப்பொருள் வானப்
பொருளென்பவை[illegible]வெனின்,

ஔவையார் குறள்.

"நிலமைந்து நீர்நான்கு நீடங்கி மூன்றே
யுலவை யிரண்டொன்று விண்."

எனக் கூறி யிருப்பானேன்? அவையாவன.—நிலமென்பது
கந்தமுதலிய ஐந்துவித தர்மங்களும், நீரென்பது கந்தம் நீங்க
லாக வேனைய சுவைமுதலிய நான்குவித தர்மங்களும், நெருப்
பென்பது கந்தம் சுவை நீங்கலாக வேனைய ரூபமுதலிய மூன்று
வித தர்மங்களும், காற்றென்பது கந்தம் சுவை ரூபம் நீங்க
லாக வேனைய பரிசமுதலிய இரண்டுவித தர்மங்களும், வான
மென்பது கந்தம் சுவை ரூபம் பரிசம் நீங்கலாக வேனைய சத்த

[illegible] நாகிக தன்மாத்திரைகளையுடையனவாம். இவற்றுள் [illegible] சத்தம் [illegible] பரிசம் என்னும் ரூபம் ரசம், சுவை இரசம், கந்தம் [illegible] பதினைந்துமாகிய தன்மாத்திரைகளாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் [illegible] சத்தமாவன: ஆகாயம் வாயும் சத்தம், வாயு சல [illegible], [illegible] அக்கினி பகை சத்தம், சலம் புனல் சத்தம், சல சத்தம், அக்கினி [illegible] சத்தம் என்பனவாம். நான்கு [illegible] பிருதிவி கூடட சத்தம் என்பனவாம். [illegible] பரிசம், அக்கினி உட்டிணப் பரிசம், சலம் சீ[illegible] [illegible] பரிசம், பிருதிவி கடினப் பரிசம் என்பனவாம். ரூபம் [illegible] அக்கினி சிவப்பிற ரூபம், சலம் வெண்மை நிற ரூபம், பிருதிவி மஞ்சிற ரூபம் என்பனவாம். இரசங்கள் [illegible] சலம் மதுரச் சுவை, பிருதிவி [illegible] சுவை என்பனவாம். [illegible] கந்தமாவது: கந்தம் பலவாயினும் இவற்றுள் முதல் ஒன்று [illegible] [illegible] [illegible] முதலிய [illegible] ஆகும் [illegible] இருக்கின், பொருளொன்[illegible]? இல்லையே! [illegible] இரண்டு இருக்கின்றன [illegible]: தொழிற் குணமும் தோற்றக் குணமுமாம். தொழிற்குண [illegible] [illegible] பொருள்பட்டது [illegible] இருக்கும் ஒன்றுகூட்ட [illegible] தோற்றக் குணமாவது: இச் சையோகம் வியட்டி [illegible] வடிவங்களாகக் காண்டலுமாம். தொழிற் குணங்களையும் தோற்றக் குணங்களையும் ஐம்பொறி முதலியனக் கொண்டு உணருகின்றன. [illegible]? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாக [illegible], இம்மயக்கம் அறியாமையா? அன்றி அறிவா? உண[illegible] [illegible] ஆகலின் அறிவாமெனின்,

குறள்

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு."

[illegible]? அன்றியும், [illegible] இராயித குணங்களுக்கும் [illegible] [illegible] [illegible]? இல்லையே! இல்லையேனும், அவைகளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பொருளென் றுணரு மருளொன்று [illegible] [illegible] [illegible]! ஆகவே, இவ்வைம் பொறிகளும் அறியாமை யென்பதற்கு முரணொன்றோ? அன்றெனின், [illegible] பொருளென் றுணரும் அறிவாகுமோ? அன்று; அல்லவே! ஆகலின், அறியாமை யென்பதே [illegible]. அன்றியும், தம்மை யறிகின்ற [illegible] [illegible] அறிகின்றனவா? அங்ஙனமு மில்லையே! அதனை யும் தாம் அறியமாட்டாமைக்கே! [illegible] அறியாமை யெனப் படுதலும், தன்மையேனும் தாமறிவ [illegible]? அங்ஙனமு மில்லையே! முப்போதும் அறியாமைத் தன்மையாயிருக்கின்றதால் சடமென்பதற்கு முரணின்றென்க. இவ்விதிய [illegible], மேலேயிருந் தறிகின்ற அறிவையன்றி இவை [illegible] முதலாகவேனும் இருக் கின்றனவா [illegible]. [illegible] மேலே [illegible] அப்படி [illegible] விடயாகாரப் பட்டு இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் [illegible] பொருளா யிருக்[illegible]னவாயின், கேளிருக்கின்ற [illegible] விடயங் களை உணருமல்லவா? ஒன்றினேனும் உணரவில்லையே! ஆகலின், இப்பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் முதலன்றென்பதே திண்ணமென்க. பொறிகள் ஓர் முதலன்று [illegible] இவைகளின் [illegible] விடயங்களை [illegible] அறியாத தென்னை யெனின், அம்மேலறிவையன்றி இப்பொறிகளறி யாதென்னை? மேலே யிருக்கு மறிவுக்கு இப்பொறிகளறி கருவிகளாக விருக்கின்றதா லெனின், இதனால் விடயங்களை யறிகின்றது மேலே யிருக்கின்ற வறிவா? அன்றி இப்பொறி களா? இப்பொறிகளா மெனின், இப்பொறிகட்கு மேலே

யிருக்கும் அறிவு அறிகருவிகளாக இருக்க வேண்டுமே! இப்பொறிகள் அறிகருவிகளா யிருப்பானேன்? ஓர் பொருளை மற்றோர்பொருளறிய வேண்டுமாயின், அவ்வறிவுக்கு ஏது அறிகருவியா யிருக்கின்றதோ அவ்வறிகருவி அறிகின்ற தன்மைவே? அதுபோல், மேலே யிருக்கு மறிவு விடயங்களை யறிதற்குப் பொறிகள் கருவிகளாக விருக்கின்றமையின், அம்மேலறிவையன்றி எங்ஙனம் இப்பொறிகள் தாமே விடயங்களை அறியக்கூடும்? இதனால், பொறிகள் ஒவ்வொன்றும் பொருந்து மன்று விளைபுதலுமன்று! ஆகவின், இவைகள் மூன்றும் அறியாமை யென்பதாயிற்று. ஆமே, மூன்றான்று இப்பொறிகளை இருப்புள்ளவைகளென்னும் விளைபுதல்களென்னும் கொண்டது மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாகவின், இம்மயக்கம் அந்நோன் றறியாயும் இந்நூனா றறியாமையாய் முடிந்தன. அதுவுமே, பொறிகளாகிய அறியாமையானவை, மேலிருந்தறிவதையின்றுப் பிராகபாவம் பிரத்தொம்சாபாவம் அன்னியோன்னியாபாவம் அத்தியந்தாபாவமாகிய இந்நான்கினையும் பற்றியிருக்கின்றமையின், அந்நான்கு பொழுதும் மேலிருந்தறிகின்ற நானென்னும் அறிவுக்குப் பாவமாயிற்று. ஆதலால், அவ்வறிவு சித்தாந்த பட்சமும் இப்பொறிகள் பூர்வபட்சமுமாயின்றன. இதுகாறும் ஆராய்ச்சியிலிருந்ததில், இப்பொறிகள் நானென்பதற்குப் பொருளன்றென்பதாயிற்றெனக. ஆகவே, இவ்வைம்பொறி யாராய்ச்சியில் தேர்ந்த தியாகிகளின் அனந்த அடுக்குப் பேதங்களா யிருக்கின்ற முதலறியாகிய அறிவறியாமைப் பேதமும், இவற்றிற்குமேல், உணர்வியாயும் விலட்சணமாயு மிருக்கும் ஒப்பற்ற அறிவுமாமெனக.

இரண்டாவது

ஐம்பொறி ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணெய்ந்த வகக்கரண
மெந்தவிதத் தும்முதலா வின்றதனாற்—சந்ததமும்
கற்பனையாய் நீக்கமுற்றுக் காரணமா நானென்னலே
பொற்கமில் லாவிருப்பா மோர்.

எங்ஙனமெனின், முன்னை நான்று ஐம்பொறி யாராய்ச்சியிற் நானென்பதற்குப் பொருள் இவ்வைம்பொறிகளும் அன்றெனப் பட்டமையால், வேறு எது நானெனப்படுவது? அஃதன்றோ அறியப்படும். அவ்வறிவு யாது பொருள்? அந்தக்கரண மென்பாமெனின், அவ்வந்தக்கரணம் இல்லாஞான்று நானென்ப தில்லாதிருக்க வேண்டுமே? அஃதில்லாஞான்று சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதி முதலியவைகளாம். இஞ்ஞான்றாமைத்த அவத்தைகளிடத்து இருப்பில்லாமையைக் கண்டு கண்டு உணர்ந்து வருகின்றதியாது? நானென்பதன்றோ? அஃது நானென்பதாயினும், அந்தக்கரணத்தையன்றி ஐம்பொறி முதலியவைகளை உணர்ந்து வருகிறதற்கு யாதுமில்லையே யெனின், அதனால் அந்தக்கரணத்தினியல்பைச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அவ்வந்தக்கரணம் ஐந்தலைநாகம் போல்வது. அதாவது, மெய்சட்சுமுதலிய வைம்பொறிகளையும் ஐந்து சிரங்களாகவும், தான் இச்சிரங்களுக்கோர் உடலாகவு மியைந்து, ஊறு சத்த முதலிய விடயங்களை உணர்தற்கியைந்த அறிவா யிருக்கின்றது. இருக்கு மிஃது,

ஐம்பொறி வழியாகச் சென்றுணராவழி விடயங்களைப்ப
தெங்ஙனந் தோன்றும்? இதனால், அந்தக்கரணம் ஐம்புல
னாயம் போன்றதென்பதற்கு முரணின்று. ஐம்பொறிகட்கும்
அந்தக்கரணந் தலைமையா யிருத்தலின் அஃதறிவென
படுமோ? அன்றி அறியாமை யென்படுமோ? அறிவெனப்
படுமெனின், அவ்வந்தக்கரண மெய்யுடனாக விருக்கின்றது.
அதனை மனமெனவும் புத்தியெனவுமாம். அவற்றுள் ஒன்று
அகக்கிரியைக்கும் மற்றொன்று புறக்கிரியைக்கு நிலைக்களம்.
அகக்கிரியைக் கிசைந்தது மனமெனவும், புறக்கிரியைக்
கிசைந்தது புத்தியெனவு மாகின்றன. இங்ஙன மிருக்கும்
இவ்வந்தக்கரணத்தை ஞானமெனவும் மனமெனவும் புத்தி
யெனவும் சித்தமெனவும் அகங்கார மெனவும் சிலர் நான்கு
பகுத்துக் கூறுகின்றனர். ஏனெனின், மூலப்பிரகிருதிக்
குணத்திரயத்தால் இறுதியா யிருக்கும் தமோகுணத்தின் மிக்க
விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும் இரண்டின் விக்ஷேபசத்தி
யின் காரியமாகிய பஞ்சபூதங்களில், ஆகாயத்தி லந்தக்கரண
ஞானமெனவும், ஆகாயத்தில் வாயு மனமெனவும், ஆகாயத்
தில் அக்கினி புத்தியெனவும், ஆகாயத்தில் அப்பு சித்தமெ
னவும், ஆகாயத்தில் பிருதிவி அகங்கார மெனவும் இருக்கி
ன்ற இக்கரணங்கள் பற்றியென்க. சித்தத்தையும் அகங்காரத்
தையும் மனம் புத்தி இரண்டினு மொடுக்கி அந்தக்கரண
மிரண்டெனவுங் கூறி யிருக்கின்றனர் சிலர். எவ்வாறிருந்
தேகோகமா யிருத்தலைப்பற்றி அகமெனவும் புறமெனவும்
வைத்திருப்பதால் அகத்துள் மனமானது இச்சா ஞானமாக
நின்றியங்குதலும், புறத்தில் புத்தியானது ஞானேந்திரிய
கர்மேந்திரிய சம்பந்தமாகப் பலகிரியைகளு மியற்றுதலுமாம்.
புத்தியானது புறக்கரணங்களாகிய தசேந்திரியங்களோடு
இசைந்து வருகின்றதென்ப தெங்ஙனமெனின், இவ்விதத்தில்
ஒவ்வொருவருஞ் செய்யுஞ் செய்தொழிலிலவன் பட்சமிக்க

னும், இயற்றுவதும் எதனை? அவரவர் புத்தியை யன்றோ?
மனத்தை யல்லவே! எங்ஙனமெனின், ஆச்சரியமான காரியங்
களைக் கண்டு இவர்களது புத்தியானது எத்துணைச் சிறப்புற்
றிருக்கின்றதெனவும், சாமானியமான காரியங்களைக் கண்டு
இவர்களது புத்தியானது எத்துணை மடமையுற் றிருக்கின்ற
தெனவும், நிந்தித்து [illegible] வருகின்றதால், இவையே சாது
மான சான்றென்க. இதை அந்தக்கரணத்தின் தொழில் வந்
தவாறு கூறுவதெனின், ஒன்றை வேண்டுமென்று அபேட்சித்தல்
மனமெனவும், அங்ஙனம் அபேட்சிக்கப் படுவதைப் பகுத்
தறிதல் புத்தியெனவும், அங்ஙனம் பகுத்தறியப்பட்டதை
யானெனதென்று பற்றுதல் அகங்கார மெனவும், இம்மூன்
றையுந் தளரவிடாது உறப்பற்றிக்கொண் டிருப்பது சித்த
மெனவுமா மென்க. அன்றியும், ஒரு மனமென்பதன் இய
ல்பை [illegible] போல்வதா யிருக்கின்றது. இங்ஙனமாகிய மன
[illegible] திரிபே அதுபோன் றிராகின்ற புத்தியெனவும்,
இங்ஙனமாகிய புத்தியின் திரிபே மதத்த யானைபோன் றிரா
[illegible] அகங்கார மெனவும், இங்ஙனமாகிய அகங்காரத்தின்
திரிபு விடாது தொடர்ந்து திரியும் நாய்போன் றிராகின்ற
சித்தமெனவுமாம். இப்புத்தி முதலிய மூன்றும் ஒன்றினுக்
கொன்று திரிபாயிருத்தல் போல, இம்மூன்றினுக்கும் முத
லாயுள்ள மனமானது எதனது திரிபெனப்படுமோ? இஃதும்
ஓர் முதலினது திரிபாகுமன்றோ? அம்முதல் மேலே நின்
றுணரு மறிவென்பதன்றோ? இஃதிங்ஙன மிருக்க, இவ்வந்தக்
கரணம் ஐம்பொறி முதலியவைகளை அறிவதாயினும், இவை
கள் மேலொன்றா லறியப்பட்டனவா? அன்றி அறியப்படா
தனவா? அறியப்படாதன வெனின், இழிமை யென்பதற்
கிடையா திருக்கட்டும்! எங்ஙனமெனின், என்மன மெனவும்
என்புத்தி யெனவும் என்னகங்கார மெனவும் என்சித்த
மெனவும் வழங்கப்படுகின்றதென்க. அங்ஙனம் வழங்கு

வருதற் கிளைக்க அறிவுடைய தெங்ஙனமெனின், என் மனமா னது சுளாமும் நிலைக்காது சலித்துக்கொண் டிருக்கிறதென் றும், அங்ஙனம் சலிப்புறாது நிலைத்திருக்கின்றதென்றும், என் புத்தி நன்கு தெளிவுற் றிருக்கின்றதென்றும், அ[illegible] ளாவின்றி மழுங்கி யிருக்கின்றதென்றும், என் அகங் காரம் பந்த மேலிட்டிருக்கின்றதென்றும் அங்ஙனமின்றிக் குன்றியிருக்கின்றதென்றும், என் சித்தம் இவைகளை விடாது இரமித்திருக்கின்றதென்றும் அங்ஙனம் இரமிக்காது மி[illegible] திருக்கின்றதென்றும் வழங்கி வருகின்றதே [illegible]மென்? இங்ஙனம் மேலொன்று லறியப் படுகின்றமையால் இக்கர ணங்களென்னவெனப் படுமெனின், அறியாமை யெனப்படு மென்க. மேலொன்றுக்குத் தாம் அறியாமையாயினும் ஐம் பொறி முதலிய அனந்தவிடய பேதங்களின் பாகுபாடுகளை நன்குணர்ந்து வருகின்றமையின் அறிவென்பதற்கு [illegible]ரனெ ன்கொ வெனின், இவற்றை ஆராய்வுழி அறியாமை யெ பதை யுளதிருக்கட்டுமே! எங்ஙனமெனின், ஒன்றுக்கொ[illegible] றிபாயிருந் தறியப்படுவதா லென்க. மற்றவற்றை யுணர்[illegible] வருவதால் இவைகள் அறிவென்பதை யுளதிருக்கட்டுமே யெனின், இவற்றால் அறிவறியாமை யென்பதாகின்றதே! அங்ஙன மிருப்பதால் [illegible]ன்னிழுக்கெனின், ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிர்மறைக் குணங்களைப் பெற்று ஓர் முதல் எங்ஙன மிருக்கும்? ஓர்பொருள் இரட்டைமா யிருக்குமா? இராதே! அறிவாகவேனும் அன்றி அறியாமையாகவேனு மிருப்பதுதா னியல்பெனப்படும். இஃதங்ஙன மில்லையே! இவ்வறி வறி யாமை யிரண்டும் கடத்திற் படமும் படத்திற் கடமு மில் லாவாறுபோ லாகின்றனவே! எனவே, அறிவெனப் படும் ஞான்று அறியாமையும், அறியாமை யெனப்படும் ஞான்று அறிவு மில்லாமற் போகின்[illegible] இவற்றிற் கன்றோ? அன்னி யோன்னியாபாவமென் றறிஞர் கூறுவர். அன்றியும்[illegible] அவ்

வந்தக்கரணமானது தம்மை யறியும் மேலோரறிவையேனும் தாம் அறிகின்றனவா? அன்றி அறியா திருக்கின்றனவா? அறிகி[illegible]றனவெனின், சாக்கிர சொப்பனத்தில் தாம் உள் [illegible]ருந்தலையும் சுழுத்திக்கண் இன்றாயிருத்தலையும் மேலொ ன்றால் விடாது [illegible]ர்ந்து கொண்டு வர, எங்ஙனம் அம்மே லறிவை அறிகின்றன? அன்றியும், தாம் பழுதற் றிருத்தலை யும் பழுதுற் றிருத்தலையும் அறிதற்கே கூடாதுழி, மேலொ [illegible]றை எங்ஙனம் அறிதற் கியையும்? மேலேயிருந் தறியும் அறிவு அகம்பொருளெனத் தம்மாலறியப் பெறுகின்றதே யெனின், அங்ஙனம் அறியப்பெறுகின்ற அவ் வகம்பொரு ளுக்குத் தாம் பிறிதின் கிழமையா யிருக்கலாமா? தம்மா லறி [illegible]ப்பெறுகின்ற தன்றோ பிறிதின் கிழமைக் கியைந்திருக்க வேண்டும்? அன்றியும், தாமில்லாஞான்று தம்மால் அறியப் படுகின்ற அவ் வகம்பொரு ளிருக்கலாமா? தாமில்லா ஞான்று சுழுத்தியவத்தையன்றோ? அச்சுழுத்தியிலிருக்கும் அவ் வகம் பொருள் இவ் வந்தக்கரணத்தால் எங்ஙனம் அறியப்படுகின் றது? மேலும், நம்மா லறியப்படுவது அகம்பொருளெனத் தாம் கருதி நிகழ்வது அஃதுள்ள ஞான்றுமா? அஃதுள்ள ஞான்றும் தாமுண்டா? அங்ஙன மில்லையே! அஃதுள்ள ஞான்றில் தாம் ஓர்ஞான் றுண்டாயும், தாமில்லா ஞான்று அஃதுண்டாயு மிருக்கலாமா? அஃதில்லா ஞான்று தாமுண் டாயிருக்கின்றதென்பது சுமையைச்சுமப்பவன் கீழேவிழுந்த ஞான்று அவனது சுமையானது கீழே விழாதிருக்குமாப்போ லாகும். இஃது மிக்கவிந்தை! அவ்வகம்பொரு ளிருக்கும் ஞான்றே தாமில்லையாயின், (அதாவது சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதிகளில்) அங்ஙன மில்லாமையாகிற இக்கரணங்களால் அவ்வகம்பொருள் எங்ஙன மறியப்படும்? அன்றியும், ஒவ் வோர் நாமரூபங்களையும் ஆராய்வுழி முடிவில் அவ்வவ் நாம ரூப[illegible] மில்லாஞான்று இருப்பது அவ்வகம்பொருளல்லவா?

கந்தரன்று காருண்டா? இல்லையே! தமதிருப்பையுந் தம
திவ்வாமையையும் இவ்விரண்டுக்கு மிடைக்க ணிருக்கின்ற
தமது மூன்றாவது நிலைமையையும் ஒருங்கேயிருந் தறிகின்ற
மேலறிவை யாவருந் தாமறிகின்றனர்.

குறள்.

"அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லா கியாங்கு."

என்ற மகாவாக்கியத்தையேனும் யோசிக்கவேண்டுமன்
றோ? யாதெனின், பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை யென்
புழி இப்பொருள் யாவரா லுள்ளது? பொருட்பிரிய முள்ள
வர்பா லன்றோ? பொருட்பிரிய மில்லாதானன்று, வறுமை அ
த்தானாகவும், இயற்றாதற் நிர்த்தனனாகவும் [illegible]
கள் இருந்ததே முண்டாயிருக்குமோ? அப்பிரியம் பு
டர்பால தன்றோ? அதுபோல, இம்மை மறுமைப் பயனும்
இற்றிற்பப் பேரின்பதாக மில்லானாகன்று, கர்மபாசனாத்
தவம் புரிதற் கிரியாத இச்சா ஞானக் கிரியையாகிய அந்தக்
கரணமென்னுஞ் சேட்டைகள் உண்டெனப்படுமா? அந்தச்
சேட்டைகளாவது மேற்கூறிய அபேட்சை முதலியவைகளா
மென்க. அவையாவன: அபேட்சியாதுழிப் பருத்துணர்
தலும், அவ்வபேட்சையும் பருத்துணர்தலு மில்லாவழி அபி
மானித்தலும், அவ்வபேட்சை முதலிய மூன்று மில்லாவழி,
விடயாகாரமாகவே மோகாந்தகார முற்றிருத்தலு மின்றென்
படுதன்க. இச்சேட்டைகளன்றி அந்தக்கரண மென்பதேது?
இல்லையே! இந்நான்கு முடைபெயர்ச்சியு மெதன்பாலதெனப்
படும்? மேற்கூறிய பொருட் பிரியத்தின்பால தென்றாற்
போல் இப்போகப் பிரியத்தின்பால தன்றோ? அப்போகப்
பிரிய மியார்பாலது? மேலேயிருந் தறிகின்ற ஓர் அறிவின்

பாலதன்றோ? அவ் வறிவு யாதினாலறியப்படுகின்றது? கரண
முதலியவற்றா லறியப்படுகின்றதா? அல்லவே? அவ்வறிவா
லறியப்படுமானால் அக்கரண முதலியவைகள் அறியப்படுகின்ற
தால் இவைகளறியாமை யென்பதற் கையமென்னை? அன்றி
யும், இவ்வந்தக்கரணங்களானது, கட்பொறி முதலியவற்றை
அறிகின்றதென முன்னோர் கூறியதைப் பற்றியேனும் அறி
வென்பது [illegible]கின்றதா? அன்றி இல்லையா? [illegible] சற்றே
[illegible] எங்ஙனமெனின், மெய் ஐம்பொறிகளும் இவ்வந்
தக்கரணங்களுக் கறிகருவிகளாயும், தொழிற்பெயர்களாயும்,
அறியாமை யென்னும் சடங்களாயும், முன்னோர் முடிந்தமை
யால், இப்பொறிகள் பொருள்களாயிற்றோ? ஆகவில்லையன்றோ?
இவைகள் பொருளாகாதவழி, தொழிலும் பண்புகளுமன்றோ?
இத்தொழிற் பண்புகள் சொல்மாத்திரக் கற்பனைகளன்றோ?
இக்கற்பனைகள் ஒவ்வோர் முதலாக உணர்வதன்றோ அந்
தக்கரணமென வழங்கப் படுகின்றது. இங்ஙனம் அறியும் அந்
தக்கரணம் அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி அறிவெனப்
படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், பொருளல்லவற்றைப்
பொருளென் றுணரு மருளென்னும் தன்மை குறள் மகாவாக்கி
யம். இதனால், அறியாமை யென்பதற் கையமென்னை?
அன்றியும், சத்த முதலிய விடயங்களை அறிகின்ற இவ்வந்
தக்கரணம் பொருள்களாக மயங்கி அறிகின்றதா? அன்
றிக் கற்பனைகளெனத் தெளிந்தறிகின்றதா? கற்பனைகளாவே
தெளிந்தறிகின்றனவெனின், அவ்வவ் விடயங்களால் இன்ப
துன்பத் தாக்கின்றி யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமில்லையே!
பொருளாகவே மயங்கி யறிகின்றமையால், அதனாலும் அறி
யாமை யென்பதற்கு முரணென்னை? கற்பனைகளை முதலாக
மயங்கி யுணர்வதனாலும், தம்மைத்தாம் உணராமையினாலும்,
சடமையையு முடைமையினாலும் அறியாமை யெனப்படு
மன்றோ? இதனால், அறிவென்பதற்குச் சிறிதும் இட

யின்லையே? ஆமெனின், [illegible]ரமொரு மு[illegible]வமன்று வினைமுதலு மன்றெனக. இவ்வந்தக்கரண ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்த நியாயத் தின், இரண்டாவது அறிக்காயுள்ள அ[illegible]ஞ்ஞானமும் [illegible]பே மும் இயற்றிற்றுமேல் உ[illegible]அதியாயும் விலக்ஷணமாயிருக்கும் தப்பற்ற அறிவுமாமெனக.

மூன்றாவது

அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது

சிவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணோர்குஞ் சிவப்பொருளான்
சந்ததமு மாராய்ச் சானதெனில் - பெந்தன்பா
லோர்ந்துவப்ப யாதுமே யோதுநா னும்போத
மார்ந்ததெனத் தேர்ந்திடலே யாம்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் ஆராய்ந்ததில் அந்தக்கரணம் நான்கும் அறியப்படுந் தொழிற்குணமாக முடிந்தன. முடியவே, இத்தொழிற்குணங்கள், யாதின்பாலதெனப்படும்? இவற்றை மேலிருந்தறியும் நானென்னுமோ ரறிவின்பாலதன்றோ? அவ்வறிவன்றோ மாறுதிருக்கு மிருப்பென்பது? அங்ஙனமிருக்கு மிருப்பு யாதுபொருளெனப்படும்? அஃது சிவப்பொருளெனின், சிவப்பொருளைச் சிவஞானிகள் கொண்டனர்வது அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமையெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அச்சிவப்பொருள் பொருளெனப்படுகின்றதா? அன்றா? எனச் சற்றாலோசிக்குதும். எங்ஙனமெனின், அச்சிவப்பொருள் கர்த்தத்துவ முற்றதா? அன்றி அகர்த்தத்துவ முற்றதா? கர்த்தத்துவ முற்றதெனின், அஃது போலியாயிருக்குங் கர்த்தத்துவமா? அன்றி ஓர்முதலாக விருக்குங் கர்த்தத்துவமா? முதலாக இருக்குங் கர்த்தத்துவமெனின், கர்த்தத்துவமாகிய அச்சிவப்பொருள்,

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளெப்படி காண்ப தறிவு."

சொல்கிற சாதாரண அனுபவமா யிருக்குந் தன்மையதா? அன்றி இவ்வனுபவத்துக் கெதிர்மறை யனுபவமா யிருக்குந் தன்மையதா? எதிர்மறையாவது, குருவின் மகாவாக்கியம்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றிருத்தல், சர்வ விசாரானுபவ மெதார்த்தமா யிருக்கின்றமையால், அவ்வப்படியே கண்டுகொண் டனுபவித்து வருவது பிரத்தியட்சானுபவ முறைமையாயிருக்க, இதற்கெதிர் மறை யனுபவமு முண்டோவெனின், அவ்வனுபவமில்லா தழி அம் மகாவாக்கியம் வழங்குகின்றது. அவ்வாக்கியா னுபவம் நம்முடைய அனுபவத்துக்கு விருத்தமானதா? அன்றி அவ்வாக்கியத்துக்கு நம்முடைய அனுபவம் விருத்த மானதா? அவ்வாக்கியமே விருத்தமானதெனின், அவ்விரு த்தமான வாக்கியம் ஆத்மானுபவிகட் கியைந்ததா? அன்றி, உலகானுபவிகட் கியைந்ததா? ஆத்மானுபவிகட் கியைந்த தெனின், அவ்விருத்தமான வாக்கியானுபவத்தை யேலாத உலகானுபவிகள் அறிவுடையோர்களும், ஏற்ற ஆத்மானுபவி கள் அறிவின்மையருமாக வேண்டிவருமே. ஆகலின், உலகா னுபவத்துக்கு அவ்வாக்கியம் விருத்தமானதன்று, உலகானு பவமே விருத்தமான தெனக். இவ்விருத்தமான உலகானு பவம் அறிவுக் குடன்பாடன்றே! அறியாமையாகிய சடத் துக்கே உடன்பாடாகின்றது. இதனால் சிவப்பொருளென் பது சடப்பொருளெனப்படுமா? அன்றிச் சித்துப்பொரு ளெனப்படுமா? சித்துப்பொருளெனப்படுமெனின், அஃது அறியாமை யன்றென்பதாய் முடியும்; முடியுமாயின், அச் சிவப்பொருள் எஞ்ஞான்றும் அறிவென்பதா? அன்றி ஓர் ஞான்று அறிவென்பதா? அஃது அநாதி நித்தியத்துவமா யிருந்து எண்ணரிய பிறவிகளையும் எடுத்தெடுத்து இன்ப

துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றதே அனுபவமா யிருத்தலினாலும்,

நன்னூல்.

"உணர்வியல் லாமுயி ரொன்று மொழித்த
வுடல்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே."

எனப் பவணந்தியாருங் கூறியிருக்கின்றமையினாலும் எஞ்ஞான்றும் அறிவுப்பொருள்தானெனின், அதனை ஆராயுழி, அறியாமையாய் முடியா திருக்கட்டும். அறிவென்பது அறியாமையாயும் அறியாமை யென்பது அறிவாயும் முடிவது அறியாமை யெனப்படு மன்றோ. அறிவு அறியாமை யெனற்கும் அறியாமை அறிவெனற்கும் இயையாதிருத்த லன்றோ அறிவறியாமைத்துவைதம். இவற்றால் சிவனென்பது அறிவல்லவே? அன்றியும், சீவன் சிவனென வழங்கப் பட்டு வருவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணருந் தன்மையதா? அன்றிப் பொருளைப் பொருளென் றுணருந் தன்மையதா? பொருளைப் பொருளெனக் கொண்டே உணரு முணர்வு பொருளெனின், அஃது நிகழும் பொருளா? அன்றி நிகழாப் பொருளா? நிகழும் பொருளெனின், வேறொன்றில் நின்று நிகழுபவனா? அங்ஙனமன்றி நிகழுபவனா? அவத்தாத் திரயங்களில் நின்று நிகழுபவனெனின், அவ் வவத்தைக ளில் ததாகாரமாய் நின்று நிகழுபவனா? அன்றி நிராகார மாய் நின்று நிகழுபவனா? அஃது இயற்கைச் சார்போதனா லின், தனித்து நிகழுபவனன்று: ஒன்றைச் சார்ந்தே நிகழுப வன் - அதாவது உபாதியையெனின், இதனால் சாக்கிரமுத லிய மூன்றவத்தைக் கண்ணும் தூலமுதலிய உபாதிகளைச் சார்ந்தவனென்றாகின்றது. ஆகவே இத்தூலமுதலிய உபா தித்திரயங்களைப் பொருள்களெனச் சார்ந்து நிகழுபவனா? அன்றிக் கற்பனைகளெனச் சார்ந்து நிகழுபவனா? இம்மூன்றும்

ஒவ்வோர் முதலாகவின் பொருள்களென்றே சார்ந்து நிகழ்வனெனின், இவ்வுபாதித் திரயங்களை நானென நாமென மருவி நிகழுபவனோ? அன்றி மருவாது நிகழுபவனோ? சார்போதனுகவின் மருவியே நிகழுகின்றவனெனின், இவ்வுபாதித் திரயங்கள் பொருள்களா? அன்றிக் குணங்களா? தொழில்களா? பொருள்களே யெனின், விகாரப் பொருள்களா? அன்றிச் சுயம்புப் பொருள்களா? சுயம்புப் பொருள்களே யெனின் இவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் உபாதான காரணத்தின்றி யேலாமலும், பின்னொன்று நாசத்தை யேலாமலும், அதன் பின்னொன்று தத்தம் உபாதானகாரணமா யாகாமலும் இருந்தபடியே யிருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமின்மையால் பொய்ப் பொருள்களென்பதற்கு முரணென்னை? இப்பொய்ப் பொருள்களை மெய்ப் பொருள்களாக நானென மருவி நிகழுவதன்றோ சிவனெனப்படுவது? பொய்ப்பொருள்களைப் பொய்ப் பொருள்களென்றே நானென மருவி நிகழுபவனெனின், இவ்வுபாதிகளால் முற்றும் அல்லலுறுவானேன்? அல்லலுறுதற்கு யார் சம்மதிப்பவர்? அன்றியும், இவ்வாறுள்ள இன்ப துன்பானுபவம் பொய்யா யிருக்கவேண்டுமே! உண்மையா யிருக்கின்றதே! கயிற்றின்கண் அரவாகத் தோற்றுதலைப் பொய்யென்றுணர்ந்து பின்னொருவன் அதை மெய்போலப் பாவித்துழி, அதனால் பாவிப்பவனுக்கு இன்ப துன்பானுபவம் உண்டாயிருக்குமா? அவ்வின்ப துன்பங்கள் விளைந்ததாகக் கொள்ளினும் அவை உணரப்படுமா? படாதன்றோ! அங்ஙனம் இவ்வுபாதித் திரயங்களால் வரும் இன்ப துன்பானுபவம் பொய்யாக உண்டாயிருக்கின்றதா? இல்லையே! உண்மையாக விருக்கின்றதால், இவ்வுபாதிகளை நானென மருவி நிகழுவது பொய்மையாகவன்று. பொய்ம்மையாகிய இவ்வுபாதித்திரயங்களை மெய்ம்மையாகக்கோடல் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கந்தானெனின், இதற்குமேல் இவற்றை யான் எனதென

மருவியது இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? இவ்விரு மயக்கத்திற்கு மேல், இகபர போகத்திற் கியைந்த இச்சாஞானக் கிரியைகளெழுவது இன்னும் அதிகரித்த மயக்கமன்றோ? இம்மயக்கங்களுக்குமேல், தன்னை விளக்கிவைக்கும் சத்பிரமாணங்களாகிய பிரபல சுருதிகளைப் பசுநூல் மோகநூல் முதலியனவாகத் தடித்து வருவது இன்னும் விசேடமாக அதிகரித்த மயக்கமன்றோ? இம்மயக்கங்கள் அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி அறிவெனப்படுமா? மிக்க அறியாமையாகலின், இவ்வறியாமை யன்றோ சிவனெனப்படுவது? தனக்கயலாக அனைத்து மிருப்பதாகவும் அவற்றிலொன்றை நானாகவும் மற்றொன்றை எனதாகவும் உணருகின்றதால்,

சிவஞானபோதம்.

“மெய்ம்மையுள் வல்லதனில் வேறுசிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே.”

எனக் கூறியிருக்கின்றது. இஃதிங்ஙனமிருக்கட்டும். இன்னும் சிவப்பொருளைப்பற்றிச் சற்றாராய்க்குறும். நாமென்கிறது சிவப்பொருளாயின், பரிபாக முதிர்ச்சி வந்த பின்னன்று இருவகைச் சமாதியையு மெய்துவதியார்? நாமன்றோ! நாம அவ்விருவகைச் சமாதியையும் எய்துவது யாதுக்கு? சிவபாவ மடைதற்கன்றோ? சிவபாவமாவது முற்கூறிய உபாதித் திரயங்களை நான் நானென மருவி நிகழுறா மயக்கம். இங்ஙனமாகிய விபரீதமயக்கமன்றோ போதமெனப்பட்டது? இம்மயக்கமாகிய போதம் நமக்குக் கிழமைப் பொருளா? அன்றி யன்றா? இச்சிவபோதம் கிழமையெனப் படுமோவெனின், என்? சிவன் என் சிவமென வழங்கப்படாதிருக்கட்டும். வழங்குவதால், கிழமைப்பொருளென்பதற்கு முரணின்று. இன்றேல், இஃது பிறிதின்கிழமையா? அன்றித் தற்கிழ

மையா? தற்கிழமைதானெனின், இச்சிவபாவம் நம்மை விட்டகல மேற்கூறிய இருவகைச் சமாதிக்கண்ணும் திரிலோகத்திலுமில்லாத அரியவுழைப் பெய்துவாவேன்? அன்றியும்,

வைராக்கிய தீபம்.

"இருவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி
தேர்விடத் தென்றமோ சொன்னறை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ
வென்றுமிவ் வுலகுரைப் பதனு
லரிசொல்லி தைதயிலும் பிரமசா தகரின்
யார்க்குள வருத்தமென் பதனுற்
பெரியதோர் வருத்த மெனமறை துணிந்தப்
பியாசா னெனவிருத் தலினே."

என்று கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் எய்தும் உழைப்பாசை உபாதித்திரய நானென்பது இறந்ததா? அன்றி இருந்ததா? இறந்ததாகலின், கரணேந்திரியங்களுக்கு அகோசரமாய் இலங்கும் தனது அதிட்டான பிரமத்தைப் பலகாலும் கண்டுகண்டு பழகிவந்தவ தாயிற்றெனக. இதனால் நானென்பது சிவப்பொருளெனப்படுமா? படாதே? ஆகலின், நானென்பது யாதுபொருளெனத் திடமுற்றிருக்கின்றது? அவத்தாத்திரய சம்மாகிய அஞ்ஞான நிசைக்கண்ணும் அவ்வவத்தாத்திரயமிகத இருவித சமாதியாகிய ஞான நிசைக்கண்ணும், அங்கங்குள்ள இலட்சியானுபவங்களைக் கண்டு கண்டனுபவிப்பது நானென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? நானென்பதுதானெனின், அந்த நான் எங்ஙனம் சிவப்பொருளெனப்படும்? நானென்னும் அகம்பொருள் உபாதித்திரயனாக ஆரோபித்தலின்றே சாக்கிராவத்தைக்கண் விசுவனாகவும், சொப்பனாவத்தைக்கண் தைசதனாகவும், சுழுத்தியவத்தைக்கண் பிராக்ஞனாகவும், அவ்வவற்றிற்கு இயைந்த

இந்தலைப்பெயர்கள் வந்தன. அங்ஙனம் வந்ததிலும் விசுவன் முதலிய ஒவ்வோர் தலைப்பெயருக்கும் இயைந்த பரியாய நாமங்களும் வந்திருக்கின்றன. அவைகளாவன: க-வது, தூல சரீர அபிமானத்தினால் விசுவனென வந்துள்ள அவசரத்தில் சகல தத்துவங்களுடன் கூடிநின்று விவகரிக்கின்றமையால் வியவகாரிகனெனவும், அவித்தையாப் பிரதிபிம்பமானதலால் அந்தக்கரணப் பிரதிபலனனெனவும், சொரூப சமாதிக்கண் விளங்கிய கூடஸ்த சைதன்னியச் சாயையாதலால் சிதாபாசனெனவும், சகல தத்துவங்களாகப் பரிணமித்துபோ லிருந்ததலால் விட்சேபனெனவும், அந்தக்கரண சம்பந்தமாக நின்றுணர்தலால் பிரமாத்துருவெனவும், இவையனைத்திற்கும் கர்த்தத்துவமுற்றிருத்தலால் கர்த்திருவெனவும், அனைத்தையும் அனுபவிப்பவனாதலால் போக்திருவெனவும், அனைத்தும் தன்னாலறியப் பெறுகின்றமையால் ஞாதாவெனவும், சரீரமுதலியவற்றோடு பந்தித்திருத்தலால் குடும்பியெனவும், ஏகதேசத்தையன்றித் தனது எதார்த்த சொரூபம் விளங்காமையால் சீவனெனவும், நீயென்கிற விரண்டாம் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தனாதலால் தொம்பத முக்கியார்த்தனெனவும், ஆகிய இவையும் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. உ-வது, சூக்கும சரீராபிமானத்தினால் தைசதனென வந்துள்ள அவசரத்தில் சாக்கிராவத்தை இலட்சியானுபவ வாசனை பிரதிபலிக்கின்ற சாக்கிராவத்தையை ... மையால் பிராதிபாசிக சீவனெனவும், சொப்பனத்தைக் கற்பித்துணரு கற்பித்துணர்வதனால் சொப்பன கற்பிதனெனவும், ஆகிய இவையும் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ந-வது, காரண சரீராபிமானத்தினால் பிராக்ஞனென வந்தது யாதுகாரணமெனின், சுழுத்திக்கண் யாதொன்றுந் தோன்றாமையை அறிந்து பின்றொன்று விழித்தெழுந்து விவகரித்ததற்கு அச்சுழுத்திக்கண் அறிவுவடிவமாக இருந்ததனால், இப்பிராக்ஞனெனப்பெயர் வந்துள்ள அவச

ரத்தில் சுழுத்திக்கண் தனித்திருக்கும் அதனைச் சித்தித்து மூவராதாமே... மூவருக்கும் விளங்குந் தான் அந்தராத்மிருத்தலின்காரணவியட்டி ச்சீரார் மாணிக்கமெனவும், அச்சுழுத்திக்கண் தான் தனித்திருக்கும் சுயம்பிரகாசம் மாறுபடு மூடப்பட்டு அம்மூடத்தினின்று நான் [illegible]ியப்படுதல் கேவலத்திருத்தலால் காரியோபாதிகனெனவும், இன்னும் இவையெல்லாம் பிறவும் வந்திருக்கின்றன. ஷெ விசுவன் முதலிய தமிழ்ப் பெயர்களும் அவ்வப்பெயர்கட்கு இயைந்த பரியாயப் பெயர்களும் வந்து நிகழுவது யாருக்கு? நாமென்பதற்கன்றோ? அந்த நான் அவத்தாத்திரய சகிதமாயுள்ள சிவபோத நானோ? அன்றிச் சொரூப சமாதிக்கண் விளங்கிய சிவபோத நானோ! சிவபோத நானன்றெனின், ஷெ விசுவன் முதலிய நாமங்களுக்கும் அந்த[illegible]ருக்கும் இருப்புக்கு அவத்தாத்திரய விலட்சணனெனவும், [illegible] விலட்சணத்தில் அதன்மேல் வாய்வாய் விளங்கலால் சேதநனெனவும், அகம்புற மெங்கணும் [illegible] அகத்தில் நிறைந்திருக்கின்றதால் அந்தரியாமியெனவும், சிறிதும் பிச்சையின்றி ஞானாநுபவங்களை அநுபவித்து வருதலால் அநுபவந்தானென்றும் எனவும், [illegible] தானே இருப்புப் பொருளா யிருத்தலால் சுயஞ்சத்தார்த்தனெனவும், கடத்துவை வளைபட்டதேபோ லிருக்கிற ஆகாயத்தைப் போலத் தேகத்துவை வளைபட்டதுபோற் காண்டலால் ஆவிர்ப்பின்ன சிவனெனவும், காரணகாரிய கற்பனைக ளிறந்து விளங்குவதால் பாரமார்த்திகனெனவும், மற்றொன்று லன்றித் தானே சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதால் துரியனெனவும், யாவைக்கும் தான் முற்றுஞ் சாட்சித்துமா யிருத்தலால் சான்றினனெனவும், தூல முதலிய [illegible]த்திர சம்பந்தமின்றி யிருத்தலால் பிரத்தியோகாத்மா வெனவும், [illegible] இரண்டாம் பதத்தில் உறுதிப்பொருளாதலால் [illegible] இலட்சியார்த்தனெனவும், இன்னும் இதுபோ[illegible]வும்

வந்திருக்கின்றவை சிவபோத நானுக்காக்குமோ? சதா நிட்டை கூடிச் சமாதி செய்தவனது ஆத்மபோதங் கெட்டு அல்லது சிவபோதங்கெட்டுச் சிவபோதம் ஆதற்காக்கும்! இஃது வியப்பினும் மிக்கவியப்பு!! சோபாதிகமெனவும், நிருபாதிகமெனவும் இரண்டிருக்கின்றன. சோபாதிகமென்பது உபாதிசகிதமாக நிற்றல். நிருபாதிகமென்பது அவ்வுபாதி ரகிதமாக நிற்றல். அவை தூலமுதலிய உபாதிசம்பந்த நானும், அத்தூலமுதலிய உபாதிசம்பந்தமின்றிய நானுமிருத்தல். அவத்தாத்திரயமற்ற இருவித சமாதிக்கண் நாமென்பது அபவாத முற்றழி இச்சிவபோத முண்டா? சிவபோத வெழுச்சி உபாதித்திரய விலட்சியாதுபாய முள்ளதொன்று மன்றோ? இச்சிவபோதமற்ற மேற்படி சமாதிக்கண்ணும் [illegible] நானெபதின்றோ? இன்றெனின் நிருவுபாதி சுழுத்திக் கண்ணும் நானென்பதும் அறிவில்லாமையா? அச்சுழுத்திக்கண் மக்கள் ஆனந்தத்தை அநுபவித்து விழித்துப் பின்னான் அநுபவித்த[illegible]யவுத்தைச் சொல்லுகின்றனர். இதுபோல் அச்சமாதிக்கண் நானென்ப தில்லாமையா? அங்குள்ள சிவ இலட்சி[illegible]த்தை அநுபவித்து அச்சமாதி கலைந்து பின்னான் சொல்லுகின்றது எங்ஙனம்?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மானேனென் றுந்தீபற
வெளிதனி னின்றேனென் றுந்தீபற." என்றும்,

நிஜாநந்த வுந்தியார்.

"நானாயிருந்த தலைமைப் பரம்பொருள்
நானா யிருந்தேனென் றுந்தீபற
[illegible]வைப் பார்த்திடு உந்தீபற"

என்றும் கூறி[illegible]யவாற்றாற் காண்க. மேற்படி சுருதிகளால் [illegible] ஸவிகற்ப நிர்விகற்ப சமாதிகளென்றும் காணென்ப [illegible] இல்லை யென்பதும். அருந்நுனதிரைக்கண் பொருளல்லவாம் [illegible] பொருளென்றவையும் மருளாதவையாகலின், இம் [illegible] மருள் சிவபோதமென்பதாம்? [illegible] போதமென்பதாம்? [illegible] போதமுமென்னெனின், [illegible] போதமும் [illegible] பாராத்த போத மௌனமும் [illegible] போத மௌனமாம். இவற்றுள் பரமாத்ம போதமே [illegible] மேற்படி சமாதிக்கண் உத்தமான சுக இலட்சியமாம் [illegible] தெளிவாம். இத்தெளிவே சிவபோத மௌனமும் அல் [illegible] ஆத்மபோத மௌனமும், அநாத்ம போதமென்பது [illegible] இலட்சியமின்றி உபாதிக்கு [illegible] மருளாமையுமின்றி [illegible] மௌனமாமென்க. மகத்துக்கள் பரமாத்மா [illegible] போத்மாவையும் இரண்டென வழங்குகின்றார் [illegible] இத்தியாதித்திய வஸ்துவிவேக முதலிய [illegible] பரம் பாய்ந்த பரிபாக முமுட்சுக்கள் [illegible] ஆத்மாவைப் பரவர்? சீவாத்மா ஆவாரெனில், [illegible] உபாதித் திரயங்களின் [illegible] நான் நானென்று [illegible] வேண்டும். பரமாத்மா [illegible] மேற்படி இருவிதசமாதிக்கண் ஹம் [illegible] நானெனத் தெளிந்தவராக வேண்டும். இவ்விரண்டுமல்லாதவரெனின், அவர்களுமாத்மாக்களல்லரோ? எனின், அவர்கள் என்ன ஆத்மாவெனப்படுவர்? மத்திய [illegible] ருப்பவரன்றோ? ஆகலின், அநாத்மா வென்பதற்கு [illegible] என்க. சிவபோதம் கற்பிதமென்றற்கும், ஆத்மபோதம் எதார்த்தமென்பதற்கும் உதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"சிவனென் னறிவிலேலே தெரிவுறு மதுபதார்த்தந்
தாவுறும் விவிதமான சங்கற்ப விகற்பமுற்று

மேவிய மயக்கத்தன்றால் விரிந்திடு [illegible] மாயே
பூவல யம்மனைத்தும் பொலிந்தது புகன்றசிவன்" என்றும்,

"சிவனென வின்றுசொல்லும் பெருஞானமாய்ச் செறிந்தவாமை
பாவனை மனைத்தாலே பருத்தெழு மனமதாகும்
மேவும் [illegible] பிராணத் [illegible] லவையோலவகுப்
[illegible] முன்னந்தா [illegible] சங்கற்பிக்கும்." என்றும்,

"[illegible]வனென்றும் பொருள் [illegible] ஞானவா [illegible]
நானெனும் பொருளைக்கண் [illegible] ஞானவா [illegible]
நானென்று மகங்காரக்கார் [illegible]
ஒன்றும் பரமவாம்ப [illegible] மலர் விரியாதன்றே."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. அன்றியும், இரு சமாதிக்கண்ணும் [illegible] தோற்றம் மாத்திரமாக வுளதென்பதற் குதாரணம்:—

சிவகீதை.

"[illegible] வை தைக டானிலை
[illegible] ரு மீதுறு சிவனுந் தானிலை
[illegible] கண் [illegible] தானில
பிரமமேய [illegible]
[illegible] போதமே.
சிவன் முதலுக் காணவி [illegible]
மென்னை [illegible]
சிவன் தன்பரி பூரண ரூபமே."

எனக் கூறியவதனாற் காண்க. நிர்விகற்ப சமாதியாகிய [illegible] விசேஷமுத்தியின்கண் [illegible] சிவயோக செயத்தின் [illegible] தோற்றம் [illegible] மாத்திரமுமின்றென்பதற் குதாரணம்:—

சிவகீதை.

"தோற்றமின்ற சகல சிவனின்
[illegible] யாதொன்றுஞ் சற்றுமி லையலே

சாற்று வாக்கு மனங்கட் கதோசர
சத்தி தாகத்தர் தற்பர மாகவே
வேற்று மையின்றி யொன்று மிருப்பதே
விதேக முத்த [illegible] மென்றிடே
வேற்று மாகத்தக் தான்பல [illegible]
பிசன் [illegible]

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனம் கூறியபோதத்தில் நாமென்பதனைப் பொருள் என்ன [illegible] ? அப்பொருளி விற்றோ? ஆகாவிலையே! இஃதென்செய்வாம்!! கடப் பொருளானது கடப்பொருளுக்குத் தான் வேறிடத்தில [illegible] ன்றே; அந்த கடப்பொருளின்கண் தானொரு முதலாக இருப்பதனை யன்றே, பிறத்தல், இறத்தல், வளர்தல், தேய்தல், பசித்தல் முதலிய பற்பல விகாரங்களையுடைய [illegible] யின்றன? இதுபோல், சிவப்பொருளென்பது நாமென்னும் பொருளுக்குத் தான் வேறிடத்ததாக இன்றேனும் அந் நாமென்னும் பொருளின்கண் [illegible] இருப்பது என்றே அறிதல்; அப்பாலிருத்தல், கிளர்த்தல், மறத்தல், விரும்புதல், வெறுத்தல், கேட்டல், பசித்தல், பார்த்தல், [illegible], முகர்தல், விசனமான [illegible] ஆகும் முதலாக [illegible] விகாரங்களை யிருக்கின்றனவெனில், கடப்பொருளென்பது தொழிற்குணமுடைய தோற்றக் [illegible] மாமோ? அன்றி ஓர் பொருளா? அப்பேதார் பொருள் தா னெனின், ஓர் பொருளின்கண் மற்றோர் பொருள் எங்ஙன மிருக்கும்? அங்ஙன மிருப்பதாகக் கொள்ளினும், அக்கடப் பொருளுக்குத் தசபுறங்களுள்ள எந்தப் புறத்திலாவது இருத் தல் வேண்டுமன்றோ? அதுபோல், கடப்பொருள் எந்தப்புற த்தி லிருக்கின்றது? எந்தப்புறத்திலுமில்லையே! தொழிற்குண மாயும் தோற்றக்குணமாயு மிருக்கின்றதால் அதற் கொருபுற மும் வேண்டியதின்று. அதுபோல், சிவமென்பது [illegible]

பொருளாயின், இச்சிவமென்று ஆதாரமாயுள்ள அனித்தியமாந் தக்கரணத்திற்கும் அவ்வனித்தியத்தின் காரியமாகிய உபாதிக் கிரயம், அவத்தைத்திரய முதலியவற்றிற்கும் ஆதாரமென்ப [illegible] நாமென்பதன்றோ? அந்த நாமுக்குப் புறமென் பது [illegible] போல் நாமென்பதிலாக [illegible] சிவமென்பது எங்கிருக்கின்றது? நாமென்பதி லிருக்கி [illegible] றதலின், நாமென்பதற்குப் புறம்புள்ளதாயின் உள்ளு மிருக்கலாம். அங்ஙனம் இல்லையென்பதற்கு உதாரணம்:—

பா டு து றை.

"உண்மை வடிவேயின் [illegible] தடா காண
மெய்புறம் பில்லையென் [illegible] தடா காணச்
சின்மை புணர்வேயென் [illegible] தடா காணந்
திசை திசை [illegible] தடா காணம்." என்றும்,

"ஞானமே மறிவுதன் [illegible] டா காண
மூன்றுவே பிலையென் [illegible] தடா காண
நாமே யவரேமென் [illegible] டா காண
நானுவ தில்லையென் [illegible] தடா காணம்."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. மூன்று [illegible] ஆகவியில் நாமென்பது அகம்புற மற்றதென்று [illegible] ஆகவியில் நாமென்பது பிரத்தியட்சமாய் விளங்கிய ஞானவுபாதிக் கிரய நாகுநிய சிவபோதம் அற்றதென்றும் பொருளாகி நா றென்க. இங்ஙனமிருக்க, சிவமென்ப தோர்பொருளா? நா மென்பது அகம்புறமுடையதா? இல்லையே! இச்சிவத்து வத்தைத் தப்பற்!! இன்றைந்து சற்றாக்குதாம். எங்ஙனமெ னின், சிவன் சிவமென வழங்கு மிப்பெயரானது இடு குறிப்பெயரென்பதா? அன்றிக் காரணப்பெயரென்பதா? இடுகுறிப்பெயரென்பதாமெனின், எந்த ஓர் முகதுக்கு [illegible] பெயரிட்டு வழங்குகின்றது? அறிவுக்கெனின், அவ்வறிவு

நானென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? நானென்பதுதா னெனின், நானென்பது இப்பெயரை ஏற்பதேன்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்ந்து அனுபவிப்பதா லெனின், அங்ஙனம் உணர்வது அறியாமையன்றோ? அஃ தெனின், பொருளைப் பொருளென் றுணர்வது அறியாமை யாகுமோ? அங்ஙனமன்றெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வது எற்றுக்கு? அதாவது நானல்ல வை நானென மயங்கி மருளல். அங்ஙனம் மயங்கி மருளல் அவ்வுபாதி காரணமாகச் சீவிப்பதற்கன்றோ? அங்ஙனம் அறி ப்பது, அறியாமை யெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்படு[illegible]? வேறெனப்படுமெனின், அஃது அறிவாக வேண்டுமே! ஆயின் அவ்வறிவு நானென்பதாயிற்று. தேகோபாதி காரணமாகச் சீவிப்பது நானென்பதாயின், இருவினைச் சமநிலை மெய்திய சிவன்முத்தித் திசைக்கண் [illegible] நானென்ப திருப்பதால், இவ்வந் நான் திசைக்கண் சீவிப்பது யாது? நானென்பது தானெனின், இங்கே நானென்பது எத்துணைக் காரணமின்று சீவிக்கின்றது? உபாதித் துணையாகவெனின், [illegible] இருவினைச் சமாதிக்கண் ணும் சிவானந்தத்தை இருந்தனுபவிக்கும் ஞானம் எத் துணையது? [illegible] உபாதிகளும், [illegible] சோபாதிகளுமாகின் றனம். உபாதி[illegible] நானென்பதாயின், இவ்வுபாதி காரண மாகச் சீவித்த லென்பதும் நானென்றிருந்ததற்கு ஐயமின்று. [illegible] சிவன்முத்தியில் காலதேச வத்து பரி ச்சேதரகித நானும், இச்சிவதிசையில் உபாதித்துணை நானு மும் இருக்கின்றனம். இவ்விரண்டு நானுள் எந்த நான் அதிட் டான நானெனப்படுவது? எந்த நான் ஆரோபித நானெனப் படுவது? கண்டப்பட்டுச் சீவிக்கின்ற நான் ஆரோபித நானெ ன்பது. கண்டப்பட்டிருத்தலாவது உபாதியாலன்றோ? இவ் வுபாதியானது கடோபாதிபோன்று கற்பிதமாயிருத்தலின், இக்கற்பித காரணமாக நானென்பதும், நான் கண்டப்[illegible]

[illegible]ருத்தலென்பதும் கற்பிதமன்றோ? அன்றியும், இந்தக் கற் பித நான் மூன்றாயிருக்கின்றது. மூன்றாயிருத்தலாவது தூல முதலிய வுபாதித்திரயமாம். சாக்கிராவத்தைத் தூலநான் சொ [illegible]வத்தைச் சூக்குமநானிலும், சொப்பனாவத்தைச் சூக்கும நான் சாக்கிராவத்தையில் தூலநானிலும் இல்லாவாறுபோல், இவ்விரண்டவத்தையும் தூல சூக்கும நானென்பவை, சுழுத்தி யவத்தைக் காரணோபாதிநானில் இன்றுமின்றனை. இம்மூன்றவ த்தைகளும் இவ்வவத்தைகட்கியைந்த உபாதித்திரய நானெ ன்பனவைகளும் சகடக்கால்போல் மாறிமாறித் தோற்றுகின் றன? இங்ஙனமாகிய இக்கற்பனைகள் எதன்கண் தோன்றி மறைகின்றன? நாமாகிற சின்மயமன்றோ! அச்சின்மை யன்றோ சிதாகாச மெனப்படுவது? அச்சிதாகாசமன்றோ அகம்பொருளெனப்படுவது? என்னை?

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"எட்டுத் திசையு நிறைந்தது ரெங்களூர்
ரேகாந்த மாயிருக்குமு ரெங்களூர்
பட்டற்ற யோகிகட்கு ரெங்களூர்
தன்மயா வங்க மமர்ந்தது ரெங்களூர்."

என்பதனாற் காண்க. இங்ஙனமாகிய [illegible]யன்றோ முன் னொன்று அதிட்டான நானென்பது? அவ்வதிட்டான நானை த்தவிர இவ்வாரோபித நான் இல்லாவாறுபோல் இ[illegible] பித நானென்பதை யன்றி அவ்வதிட்டான நான் இல்லையெ னப்படுமா? இருக்கின்றதால், இஃது மட்பொருளையன்றிக் கடப்பொருளின்றாயும், கடப்பொருளையன்றி மட்பொரு ளுண்டாயும் இருக்கின்றனபோலாம். இவற்றால் தேர்ந்தது யா தெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் மட்பொருளுண் டாயும் இடைப்பொழுது கடப்பொருள் மட்பொருளையன்றி [illegible]ருத்தல்போ லிருக்கினும், உண்மையில் இவ்வோர்போதே

னும் மட்பொருளன்றிச் சித்தேதுவாயன்றோ? இன்றாகலின், முப்பொழுதும் உள்ளது மட்பொருளும், அம்முப்பொழுதும் இல்லாதது கடப்பொருளு மாகின்றன. இதுபோல், அவ்வதிட்டான நானென்பதைத் தவிர, ஆரோபித நான் இன்றாயும், இவ்வாரோபித நானைத் தவிர அதிட்டான நானென்பதுண்டாயும் இருக்கின்றன. இதனால், ஆரோபித நானுக்கு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் அதிட்டான நானென்பதுண்டாயும், இடைப்பொழுது இவ்வாரோபித நான் அதிட்டான நானென்பதை யன்றி இருக்கப்போகிறதாயும் உண்மையில் இவ் வோர்போதேனும் அதிட்டான நானென்பதையன்றிச் சித்தேதுவாயுண்டோ? இன்றாகலின், முப்பொழுது முள்ளது அதிட்டான நானும், அம்முப்பொழுது மில்லாதது ஆரோபித நானு மாகின்றன. ஆகவே, எஞ்ஞான்றும் உள்ளது அதிட்டான நானென்பதே இன்மையாயிற்றென்க. இதனால், இவ்வஞ்ஞான [illegible] அதிட்டான நானென்பதன்று. ஆரோபித நானேயவ் அறியாமையென்றுயிற்றென்க. இதனாலும் குறிப்பிடப்பட்டதால் (அவ்வதிட்டான நானே சித்தாந்த[illegible]சமாயினும்) [illegible] உண்மையில் இவ்வதிட்டான நானும் சித்தாந்தமன்று. எங்ஙனமெனின், முன் [illegible] ஆரோபித நான் பூர்வபட்சத்திற் கியைந்ததால் அதைப்பற்றிப் பின்றான்று அதிட்டான நான் [illegible]மாயிற்று. ஆரோபித நான் அதிட்டான நானை நோக்கியபோல், அதிட்டான நான் மேலேயிருக்கின்ற நானென்பதை நோக்குழி இவ்வதிட்டான நானும் சித்தாந்தப்பட்சப் பூர்வபட்ச மாமென்றறிக. இவற்றால் [illegible] சந்தேகக் குளம். எங்ஙனமெனின், நானென்னும் அகப்பொருளுக்கு அதிட்டானத்துவம் இயற்கையென்போமா? அன்றிச் செயற்கை யென்போமா? இயற்கை யென்போமெனின், இவ்வதிட்டானத்துவம் சிவபோதமாயிற்று. ஆகவே, அவத்தாத்திரய

சகித்தத்தில் சிவபோதமா யிருப்பதியாது? நானென்னும் அகம் பொருள் என்றோ? அதிட்டான நானென்பது சிவபோதமாயின், சமாதிக்கண் சிவ[illegible]மாய் நிற்றல்போல் வேறு அகமா யிருக்க வேண்டும். வேறு நான[illegible]னெனின்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

“அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மாகிநான் [illegible]மென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்[illegible]ன் றுந்தீபற”

எனக் கூறியிருப்பானேன்? இதனால் சிவபோத நானென்ற [illegible] கற்பனைகள் [illegible] போதிக சிவபோதமாமே மெய் [illegible]நாயிற்று. ஆகவே, [illegible] நானு சிவபோதமாய் நின்றதும் நானென்பதே, சின்ஞானமும் சிவபோதமாய் நின்றதும் நானென்பதே, இவற்றால், நானென்பது இவ்விரண்டெனப்படுமா? அன்றிப் படாதா? இரண்டுமே நானெனின், சிவபோத அஞ்ஞானத்தில் சிவபோத மெய்ஞ்ஞானமும், சிவபோத மெய்ஞ்ஞானத்தில் சிவபோத அஞ்ஞானமும் இன்றாகின்றன. இவற்றையே, ஒன்றிலொன்றில்லையென்னும் அந்நியோன்னியாபாவ மென்பர் தார்க்கர். இங்ஙன மிருக்கும் இவ்விரண்டினும் நானென்னு மகம் பொருள் உண்டென்பதா? அன்றி இன்றென்பதா? உண்டென்பதாமெனின், இங்ஙனமாகிய நானென்பது ஞான[illegible] ஞானமாகிய சிவபோதமுஞ் சிவபோதமுமா? [illegible] போதமும் அந்நியோன்னியாபாவத்தை ஏற்கின்றமையால் இவ்விருபோதமும் நானென்ப தன்றெனின், நானென்பதையன்றி இவ்விருபோதமு முண்டெனப்படுமா? படாதெனின், இவ்விருபோதமும் அன்றெனவும் இன்றெனவு மாகின்றன. ஆகின்ற[illegible] நானென்பது விட்டுவிடாத இலக்கணப்பொருளாகின்றது. எங்ஙனமெனின், இவ்விருபோதமும் தீர்த்

அகம்பொருள்க … எனப்படாமையால் அவ்வகம்பொருள் … மை விட்டதாய் அவ்வகம்பொருள் அன்றி இல்லையா … மும் இன்மையாய் அவ்வகம்பொருள் … ஆதலால், ஆகிய இவ்விருதன்மையையும் இயற்கையில் … இல க்குதலால் அகமெனப்படுவது விட்டுவிடாதலக் … மென்க. விட்டுவிடாதலக்கணை … விட்டலக் கணையாவது தெய்வமெனின், … படாவாம் … புலத்தாத … புணரும் தர்ம மிருதிகளுக்கு … விவிமுதல் … அகம்பொருளென … கருதி அவ்வ … விட்டு அவ் வகம்பொருளை … விடாதலக்கணையாமெ னின், … முதலாகக்கொண்டு அகம்பொருள் வாக்கும் … அவ்வகத்துக் கலைந்திருக்கின்ற சத்து சித்து ஆநந்த முதலிய அநேக குணங்களில் ஓர் குணம் காரணமாக இருவித சமாதானிலும் அறிந்து … இத்தலாமென்க. இஃதும் … லக்கணையும் … பாகியது விட்டு விடாத லக்கணையாம். இவ்விட்டுவிடாத லக்ஷணாநுபவத்தை,

சசிவர்ணபோதம்.

"விட்டலக்கணை தனையும் … விடாதலக்கணை தனையுங்
விட்டுவிட்டு விடாதலக்கணை யால்வினை … கவே."

என மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. அன்றியும்,

சொருபசாரம்.

"வாலமதி பூரணமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக்
காலமுநாங் கண்டு கழித்தோமே - மேலமா
மப்போது நம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே."

என எல்லாமாயும் அல்லவுமாயு மிருக்கும் தன்மையைக் குறிப்பித்ததாமென்க. இதுநிற்க,

சோபாதிகமாக நின்று சீவிக்கிற தர்மம் அறியாமையிலோ? அன்றி அறிவிலோ? அறியாமையிலேயே யெனின், அவ்வறியாமையிற் சீவிக்கிற முதலெல்லாம் காமென்பதுதானெனின், காமென்பது அதிட்டானசேர்பங்களைக் கடந்த வக்ஷரமென்ன முன்னமே முடியாயிற்றே! எங்ஙனம் சீவித்தலை அது பெறும்? அன்றியும், அதிட்டானவகமே உதித்தல், மரித்தல் முதலிய சீவித்தலை வலாதாயின் ஏகதாமா அவ்வுதித்தல் முதலியவற்றை யுறும்? எவ்வறியாமையில் சீவித்த சீவங்குமின்றதோ அவ்வறியாமையே இவற்றிற்கு விலைமுதலெனப் பட்டதென்க. புத்தேசாகம், முக்தேசாகம், பூரணனைச் சோகம், சத்தேசாகம், சித்தேசாகம், சாக்ஷேசாகம், சுகசோக முதலியனவாகிய அநேக ஞான ரசானுபவங்க ளெனத்தும் அறியாமைக்காயின் கூட உருப்படல், வெளிப்படல், வளர்தல், பூரித்தல், தேய்தல், மரித்தல் முதலிய அஞ்ஞானாநுபவங்க ளெனத்தும் அறிவுக்கெனப்படும். அங்ஙனமில்லையே! அறிவி னுண்டாகிவரும் ஞானானுபவங்கள் அறிவுக்காகவின் அறியாமையி னுண்டாகிவரும் அஞ்ஞானாநுபவ மெனத்தும் அறியாமைக் கென்பதற்கு முரணின்றென்க. அறியாமையையன்றிச் சீவத்துவ மென்பதற்கு வேறு முதலுண்டா? இல்லையே? ஆகலின், அறிவையன்றிக் கூடஸ்தசாட்சி சைதன்னிய மென்பதற்கு வேறு முதலின்றாமென்க. அறியாமையாகிற சிவத்துவத்தைச் சீவனென்று உயர்திணை யென்பாற் பொருளாக உருவகப்படுத்தி வழங்குவதால், அஃதோரு புருடனெனப்படுமாயின், அஃதோர் முதலெனப்படும், இஃது காலத்துவத்தைக் காலனென வழங்கி வருவதுபோலாமென்க. உதித்தல், மரித்தல் முதலிய இன்பதுன்பானுபவங்கள் சீவன்பாலதெனச் சத்பிரமாணங்களால் வழங்கிவருவது அறியாமையின்பாலதென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவத்துவமென்னும் பெயர் தொழிற்பெயரா? அன்றி வேறு பெயரா? சீவிக்கும்

தாம்பத்தைக யுடையதால் தொழிற்பெயர்தாமெனின்? இஃது தொழிற்றனை மெனப்பட்டது. இத்தொழிற்றனம், கிழமை யெனப்படுமன்றோ? கிழமையென்பது சுதந்தரமாகிய உரிமை. இவ்வுரிமைப் பிறிதின்கிழமையா? அன்றித் தற்கிழமையா? தற்கிழமையெனின், இஃதென்றுநான்றும் நம்மைவிட்டகலாச் சுதந்தரமாய் முடியும். முடியவே, ஒருகாலுமடங்கம் பயின்றின்றிப்போம். அன்றியும், சென்முத்தியென வழக்கப்படுவதும் சொல்மாத்திரமேயாய் முடியும். முடிவதாய் பிறிதின்கிழமையென்பாமெனின்? இக்கிழமை நம்மால் எக்காலும் நிகழற்பாலது. சமாதி கைகூடியகாலமெனின், அக்காலும் என் சிவனெனவும் என் அபிமானமும் என் பிராணனெனவும் வழங்கப்படுமன்றோ? அங்ஙனம் வழங்கப்படும் இப்பின்னத்தானத்திற்கு ஆதாரம் நீ[...]னென்பதன்றோ? நானென்பதில் கயிறு, கானல், கட்டை முதலியவற்றுள், அரவு, நீர், கள்ளன் முதலியவைகள் ஆரோபிதமாக நிகழுவதுபோற் சிவத்துவத்தைத்தரும் அச்சிவத்துவத்துக்[கி]னையத்திருக்கின்ற அவத்தாத்திரய முதலியனவாகிய கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரம் நானென்பதா மென்க. என்னை,

கைவல்லியம்.

“தாலருக் குமவந் ஞானந் தோன்றுமுன் றவத்தை யாமுங்
காலமோர் மூன்றுஞ் ஜென்மக் கடலமுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்துவந்து போனவைத் தனையென் பேறு
மூலமர் கடவுளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே.” என்றும்

“பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமன்று
பயம்பிவி டாமற்
பலமலரின் மதுப்போலச் சந்தோ சுத்தமொன்றும்
பாமார்த் தத்தைப்
பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப்
பார்த்த போது

[...]வடிவாஞ் சராசரங்கள் பிரங்களெலாந் தோன்றுமொரு
படமா [...]ன.”

என்றும் கூறியவாற்றாற்காண்க. சிவனென்பது அந்தப்பொருளென்ப தென்னையெனின், அச்சிவப்பொருள் சட்பாவ[...]றை சையோகத்தால[...]ய நீத்த தனியே ஓர் பொருளன்று, அங்ஙனமெனின், அதிஷ்டானம் அத்தியானம் அந்தக்கரணம் தேகத்திரயம் பிரதிபிம்பம் அத்தியாசமென்பனவாம். இச்சட்பாவத்துள் அதிஷ்டானமென்ப[...]த்திய சத்தாகிய சுயம்பிரகாச சுத்த சைதன்னிய விளக்கமும், அத்தியானமென்பது ஐ சுயம்பிரகாச சைதன்னியத்தின்கண் கயிற்றின்பால் அரவு தடித்தாற்போல், ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்தற்கு அங்குரம்போலிருக்கின்ற ஐ மயக்கமாகிய வாரோபிதமும், அந்தக்கரணமென்பது ஐ அங்குரம்போன்ற மயக்கத்தின்கண் எழும் சங்கற்ப எழுச்சியாகிய வாரோபிதமும், தேகத்திரயமென்பது ஐ சங்கற்பத்தால் உள்ளதுபோல் தடித்துக் காணப்படும் தூல முதலிய உபாதித்திரய வாரோபிதமும், பிரதிபிம்பமென்பது ஐ தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்களுள் ஒவ்வோ ருபாதித்துணை நான் நானென்றுபாதிவடிவாய் நின்று நிகழுமாரோபிதமும், அத்தியாசமென்பது வந்தியாபுத்திரன் நிகழும் [...]ட்ட நிக்கிரகஞ் சிட்டபரிபாலன முதலிய கிருத்தியங்கள்போல் ஐ ஆபாச உணர்வினால் நிகழற்பாலனவாகிய அபேட்சித்தல் பகுத்துணர்தல் முதலியனவும், கேட்டல் பார்த்தல் முதலியனவும், வசனதான முதலியனவும், அறிதல் அறியாதிருத்தல் முதலியனவுமாக நிகழற்பாலதாகிய புடைபெயர்ச்சிகளாம். இங்ஙன மிருக்கும் சட்பாவ தர்மங்களுள் எது சிவனெனப்படுவது? பிரதிபிம்ப சைதன்னியமென்பாமெனின், அஃது தன்க்குமேல் ஆதாரமாகிய கற்பனைத் தேகத்திரயமுதல் அதிட்டான சைதன்னியம் ஈறாயுள்ள சட்பாவங்களையுமன்றி,

ஓர் முதலாகத் தனித்திருக்கட்டும். அதிட்டான சைதன்னி யமென்பாமெனின், அச்சைதன்னியம், அக்கியானம், அந் தக்கரணம், தேகத்திரயம், அத்தியாசமாகிய இந்நான்கனத்தை யும் உடையதா யிருக்கவேண்டும், அங்ஙனமில்லையே! இது வாவுமாகவும் சுயம்பிரகாசமு[illegible]இருக்கின்றதா லென்க. அக்கியானமென்பா மெனின், அவ்வக்கியானம் சத்துமா யிராமலும் அதிட்டான சைதன்னியத்தின்பால் ஆரோபிதமா யில்லாமலும் தனித்து ஓர் முதலாக விருக்கட்டும். அந்த கரணமென்பாமெனின், ஷை அவ்வந்தக்கரணம் அக்கியான சம்பந்தமில்லாமலும் அவாந்தரமான சலனவெழுச்சியில்லா மலும் தனித்து ஓர் முதலாயிருக்கட்டும். தேகத்திரயமென் பாமெனின், அத்தேகத்திரயம் அஞ்ஞானசவின், சிவப்பொருள் ன்றென வழங்காது அப்பொருளென வழங்கட்டும். அத் தியாசமென்பா மெனின், அவ்வத்தியாசம் உபாதித்தன்னோ டென்னனும் ஓர் கற்பனைக்குரிமை யெனப்படாமலும் தொழிற்குண மெனப்படாமலும் தனித்து ஓர் முதலாயிருக் கட்டும். இங்ஙனமிருக்க, சிவமென்பதற்குப் பொருள் எத் தனையதென் றேற்குறாய்? இதுநிற்க,

காலமுதல் சொரூபசாட்சிகளாம் ஆராய்ந்தறிந்தப்பால் தோர்ந்தது ஞானஞ்ஞான ரகித அகப்பொருளாளனும், அவ் வகப்பொருள் அவத்தாத்திரயக் கற்பனையால் அறியாமையா கிய சிவபோத முள்ளஞானனும் இருவகைச்சமாதி யதார்த் தத்தால் சிவபோதமென வற்று ஷை சிவபோதம் அதன் ஞானமும் அச்சிவபோதமென்பது தானேதானாகிய தற்போத மெனப்படும். அத்தற்போதத்தின்பால், அதிட்டான மென் னும் சிவபோதமாகிய சிவோகஞானமும், ஆரோபமென்னும் சிவபோதமாகிய சிவோகவஞ்ஞானமும் நிகழினும், இவ்விர ண்டும் தானாகிய தற்போதமன்று, இவ்விரண்டின் சிவோக

[illegible]னைத் தற்போதமென்பாமெனின், சிவோகமென்பது தற்போதத்தை யன்றி வேறாக விருக்கட்டும். வேறாகாமை யால், இச்சிவோகத்தை அத் தற்போதமென்பா மெனின், அத்தற்போதத்தையன்றிச் சிவோகம் வேறாக விருக்கட்டும். தற்போதம் இவ்விரண்டுமென்பா மெனின், அத்தற்போ த[illegible] அறியாமை[illegible] முடியாதிருக்கட்டும்? என் னாமெனின், அத்தற்போத[illegible]பாகம் சிவோகமும் ஓர் பாகம் சிவேதரமுமாய் இருபாகமுற்றுத் தனக்கெனப் பொரு ளின்றிச் சொல்லியப்பட்டுப்போம். அன்றியும் இருபோத மும் ஒன்றிலொன்று மாறுதிருக்கட்டும் [illegible] அவை சிவோக லட்சியானுபவத்தில் சிவோக லட்சியானுபவம் இன்றாயும், சிவோக லட்சியானுபவத்தில் சிவோக லட்சியானுபவம் இன் றாய் முடிகின்றதெங்ஙன! இங்ஙனம் முடிவதால் தோடமென் னையெனின், இவ்விரு லட்சியானுபவமும் யாருக்குத் தோ ன்றி மறைகின்றன? தமக்குத்தாமே யென்னலாமா! என்ன லாமெனின், அஞ்ஞான திசைக்கணுள்ள சுழுத்தி யனுபவம் சாக்கிராவத்தைக்கண் உணரப்படுகிறதுபோல, இருவகைச் சமாதி சிவோகானுபவம் அஞ்ஞான திசைக்கண் உணரப்பட லாமா? ஷை அஞ்ஞானதிசைக்கணுள்ள சாக்கிராவத்தானுப வம் வேறானுப்போலியாகச் சொப்பனாவத்தைக்கண் உணரப் படுகிறது போல, இவ்வவத்தாத்திரயம் சிவோகானுபவம், ஷை சமாதிச் சிவோகானுபவத்தின்கண் போலியனுபவமாக உணரப்படலாமா? அவ்வவ் வவத்தானுபவம் அவ்வவ் வவத் தைமட்டில் உணரப்படாது மற்றோர் அவத்தைக்கண்ணும் உணரப்படுகின்றதே, இவற்றால் அவத்தைகடோறும் ஓர் புருடனே மாறாது சாட்சியா யிருக்கின்றதுபோல, ஞானஞ் ஞானமாகிய அவ்வத் திசைக்கணுள்ள அவ்வவ் வனுபவமும் அவ்வத் திசைக்கண்மட்டில் உணரப்படாது மற்றோர் திசைக் கண்ணும் உணரப்படுகின்றது. இவற்றால் இவ்விருவகைக்

திரைக்கன்றும் ஓர் பெருந் தற்போதமே மாறுபாடு ... யிருக்கின்றது. ஆகலின், இவ்விரு போதமும் அத்தற்போதத்தின் ... மன் றெய்பதாயிற்று. ஆகவே, இவ்விருபோதமும் அத்தற்போதத்தை யன்றியேயும் உண்டாயிருக்கவேண்டுமோ? ... போதத்தை யன்றியேயும் ... என்டுந்தானெனின், ... பரிசாரியபவமின்றி ... பிரகிருதி இரிடமும் ... இடையு மில்லை ... தற்போதத்தின் தொழிலாயினும் ... அதிட்டான ... தற்போதத்தின் ... சிவபோதமும் இருமையெனப்படுமோ? ... முரண் ... இவ்விருபோதமும் தற்போதத்தின்பாலதோ? ... அல்லவோ? தற்போதத்தின்பாலவென்னின், இவ்விரண்டும் கிழமைகளெனப்படுமோ? அல்லவோ? கிழமைகளெனப்படுமெனின், தற்கிழமைகளெனப்படுமோ? அன்றிப் பிறிதின்கிழமைகளெனப்படுமோ? பிறிதின்கிழமைகளெனின், இவ்விருபோதமும் தற்போதத்தையன்றி வேறு ... பொருள் அன்றென முன்னமே முடிந்ததாயிற்று. ஆகவே, ... தற்கிழமைப் பொருள்களெனவே ... வேண்டும். ஆகுமாயின், இவ்விரு கிழமையும் தற்போதத்தைவிட்டகலாததாய் முடியும். சிவபோதம் தானாகிய தற்போதத்தைவிட்டகலாததாயினும், சிவபோதமேனும் அல்லவேண்டுவதுதானே? இதனாற் சிவபோதம் எங்ஙனம் தற்கிழமையெனப்படும்? சிவபோதமானது அகலாக் கிழமையாகநின்று இச் சிவபோதக் கற்பனையை அகலச்செய்து முடிவில் தானேதானாயிருப்பதாமென்க.

இவ்வாராய்ச்சிக்கண் சிவபோதம் அறிவென்பது பூர்வபட்ச முற்று, இதனைக் கிழமையாகக்கொண்டுணரும் ... அதிட்டான போதமே மேலாகிய அறிவென்பதாமென்க.

நான்காவது
சிவபோத ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது
கூடஸ்த சைதன்னிய
இலட்சணார்த்த விளக்கம்.

வெண்பா.

இத்தவா ராய்ச்சியினி லென்று மிருப்புளதாய்
சித்தை வியாபகமே சேர்ந்தொளிரும் ...
பரியா கிணாகப் பரங்குடையோர்க் கொன்றுந்
திரிவில்லார்க் கோதுவா தித்தேன்.

எங்ஙனமெனின், முன்னான்கு ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் சிவபோதம் அறியாமையாயும், தேரப்பட்டது அறிவும் முடிந்தன. முடிந்த இவ்விரண்டில், தேரப்பட்ட அவ்வறிவேனும் நானெனப்படற்கு இயைந்ததா? அன்றி இயையாததா? இயைந்ததெனின், அஃது எத்தகையதெனப்படும்? வியாபகமாயும், விளக்கமாயும், உபாதான காரணமாயும், நித்தியமாயும், சாட்சியாயுமிருக்கின்றதன்றோ? நானென்பதற்குப் பொருள் இங்ஙனமாயிருக்கின், அஃது தன்னையறியும் அறிவென்பதற்கு முரணென்னை யிருக்கின்றது? இங்ஙனமாகிய தன்னையும் அயலையும் அறிவதே அறிவென்போமெனின், அயலை அறிபு மவசரம் அறியாமையாகிய சிதாபாசனும், தன்னை மேற்கூறியவண்ணம் அறிவது அறிவெனவு மாகின்றதே! எங்ஙனம் அயலையும் தன்னையும் அறிவதை அறிவெனப்படும்? சோபாதிகமென்றும் நிருபாதிகமென்றும் இரண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் சோபாதிகமென்பது, ஏகதேசமாக நின்றுணர்வது. நிருபாதிகமென்பது, நிறைவாக நின்றுணர்வு ... சர்வதேசமாய் நின்றுணர்வதென்பது, இத்தேகத்

தனையாயிருப்பது. இங்ஙனம் நின்றவாறு மனுபவம் கற்பனையா? அன்றி யதார்த்தமா? சற்றாய்க்குவம். எங்ஙனெனின், உலகென்பது சமட்டியும், உடலென்பது வியட்டியுமாயிருக்கின்றன. சமட்டியாகிய உலகம் தோன்றியஞான்று வியட்டியாகிய இவ்வுடலுந் தோன்றவேனன்? அச்சமட்டியாகிய உலகம் தோன்றுஞான்று வியட்டியாகிய இவ்வுடலுந் தோன்றாமற் போவானேன்? இவ்வுடல் உலகப்பொருளாகலின், அவ்வுலகோடு தோன்றி மறையவேண்டுமன்றோ. தோன்றி மறைதலால் இவ்வுடல் உலகப்பொருள் எனப்படுதற்கு முரணின்று. சமட்டியும் வியட்டியும் ஒருங்கே காணப்படுதல் சகலாவத்தையும், ஒருங்கே மறைதல் கேவலாவத்தையுமாகின்றன. இவ்விரண்டவத்தைகளையும் அறிகின்றது யாதெனப்படும்? நாமன்றோ? நாம் எங்கிருந்து இவற்றை அறிகின்றனாம்? இவ்வுடலின்கணிருந்து அறிகின்றனமெனின், இவ்வுடல் சதுர்ப்பூதங்களையன்றி ஓர் முதலாயிருக்கட்டுமே? தோற்றல் மாத்திரமாயும் சொல்மாத்திரமாயுமிருக்கின்றதே! தோற்றல் மாத்திரமாகத் தோன்றும் தோற்றத்தில் நின்றறிகின்றனமென்பது, கானலிற் றோன்றும் நீரில் நின்று அருந்துதல் முதலிய பலகிரியைகள் புரிகின்றோமென்பதுபோலாகின்றது. அக்கானனீர் அருந்துதல் முதலிய அனுபவங்கட்கியையாதெனின் இதற்குமப்படியாமோவெனின், அநுபவத்துக் கியைந்தது யதார்த்தமாக்கும்! அங்ஙனமாயின், கடபட முதலிய அநுபவங்களைப்போல் இருக்கவேண்டுமாக்கும்! அக்கடபட அநுபவங்களில் மட்பொருளும் நூற்பொருளும் அவற்றைவிட்டு அகன்றிருக்கின்றனவாக்கும்! அங்ஙனம் நீங்கியில்லையே! அங்ஙனம் நீங்கி இருந்தாலன்றோ அக்கடபடங்கள் அநுபவத்துக் கியையும்? இருப்பது மட்பொருளும் நூற்பொருளுமாகலின், பிடித்தல் எடுத்தல் முதலிய அநுபவங்களுக் கியைகின்றன. கடபடங்களின்றி மட்

பொருளும் நூற்பொருளும் அனுபவப் படட்டுமேயெனின், அம்மட்பொருளும் நூற்பொருளுமின்றிக் கடபடங்கள் அனுபவப்படட்டுமே. அன்றியும், மட்பொருளும் நூற்பொருளும், யாவரும் வந்திப்பதற்குத் தேவதாபிம்பமாகவும், திருமங்கிலியத்துக்குச் சரடாகவும் அனுபவப்படுஞான்று கடபடங்களாகவா? இல்லையன்றோ? கடபடங்கள் அனுபவப்படும், ஞான்று மட்பொருளும் நூற்பொருளுமன்றோ? இருக்கின்றன; ஆகலான் அனுபவப்படுதல் எனவு? மட்பொருளும் நூற்பொருளுமன்றோ? ஆகலின், கடபடவனுபவங்கள் தோற்றல் மாத்திரம்; மட்பொருள் நூற்பொருளனுபவங்கள் யதார்த்தமுமாமென்க. இம்மட்பொருள் நூற்பொருள் போன்ற மண்ணாதி சதுர்ப்பூதங்களையன்றி உடலென்பது எங்ஙனம் பொருளாயிருக்கின்றது? தோற்றல்மாத்திரமாயிருக்க நாம் இவற்றிலிருந் தறிவது எங்ஙனங் கூடும்? கூடாமையால், இச்சமட்டி வியட்டித் தோற்றங்களையும், அவை மறைதலையும் எங்கிருந் தறிகின்றனம்? இம்மயக்க மறுமழி, நாமிருந்தறிகிடமும் நமது யதார்த்த நிலையும் எங்ஙனம் வெளிப்படும்? கூறுக,

அவத்தாத்திரயங்கள் மாறுகின்றனவா? அன்றி நாம் மாறுகின்றனமா? நாம் மாறுகின்றனமெனின், நாம் மாறுகின்றதை மாறாதிருந்து அறிகின்றது யாது? நாமே அறிகின்றனமெனின், நாம் மாறுகின்றனமன்று. நம்பால் மாறுகின்றனவெனின், நம்மையன்றி வியாபகப்பொருளியாது? வேறின்றாகலின், நானென்பது யாதோ, அது வியாபகப் பொருளென்பதற்கு முரணின்று. அன்றியும், எது இவ்வவத்தைகளாக மாறுகின்றது? நானென்பதன்று, அறியாமையெனின், அவ்வறியாமை நானென்பதையன்றி இதுகாறும் உண்டெனப்பட்டதா? இல்லையே? இல்லையாயின் அறியாமையாகிய

இவ் வவத்தாத்திரயங்களுக்கு உபாதானகாரணமு மியாது?
வேறின்றாகலின்? நானென்பதே.

அன்றியும், இவ்வவத்தாத்திரயங்கள் மாறினும், நானெ
ன்பது எஞ்ஞான்றேனும் மாறினதுண்டா? இன்றாகலின்
மாறும் அவத்தாத்திரயங்கள் அநித்தியமாகின்றன. ஆகின்
றால், மாறாதிருக்கின்றது நானென்பதாகலின், நானென்பது
அன்றி நித்தியமென்பதியாது? வேறின்றாகலின், நானென்
பதே நித்தியமென்பதற்கு ஐயமின்று. அன்றியும், இவ்வவத்
தாத்திரயம்விளங்குகின்றது எதனால் விளக்கத்தினாலெனப்படும்?
சோமசூரியாக்கினி விளக்கத்தினாலெனின், சொப்பனமும்
சுழுத்தியும் எவ்விளக்கத்தினால் விளங்குகின்றன? நம்பிரகாச
விளக்கத்தா லன்றோ? அவ்விரவத்தைகளிலும் நானென்
பது ஒளிவடிவா யிருக்க, சாக்கிரமாகிய இவ்வோரவத்தைக்
கண்ணு ஒளியின்றி யிருக்கின்றது. இவ்வவத்தைக்கண் நானெ
ன்பது ஒளிவடிவாயின், சோமசூரியாக்கினி வேண்டுவதின்
றே யெனின்? திரிகால ஞானிகளுக்குச் சோமசூரியாக்கினி
உதவி யிருக்கட்டுமோ? அவர்களுக்குத் தமது காரணமாகவெ
னின், அந்தஞானம் முக்காலவறிவும் விளக்கம் யாரபாலது?
அங்கேயும், நானென்பதன்பாலன்றோ? ஆகலின், நானென்
பது விளக்கவடிவ மென்பதற்கு ஐயமின்று. அன்றியும்,
இவ்வவத்தாத்திரயங்களை ஒருங்கே நித்தியமாயிருந்து அறி
ந்துகொண்டுவருகின்றமையின் நானென்பதையன்றிச் சாட்சி
யென்ப தியாது?. சாட்சியென்பது இலட்சணமாக நின்
றுணர்வதே. வேறின்றாகலின், நானென்பது சாட்சிப்பொரு
ளென்பதற்கு ஐயமின்று. நானென்னும் அறிவு இலக்கியப்
பொருளா யிருக்கின்றதால், அதற்கிலக்கணமோ அனந்தமா
யிருக்கின்றன. இருக்கினும் இவ்வவத்தாத்திரயங்காரணமாக
எடுத்துக் காட்டியது சைதன்யவியாபகமுதலிய பஞ்ச இலக்கணங்

களை யென்க. இவ்விலக்கணங்கள் அகம்பொருளுக் குண்டாக
லின், இந்நிலை அகத்தாராய்ச்சி விளக்க மெனப்படுமா? அன்
றிப் புறத்தாராய்ச்சி விளக்கமெனப்படுமோ? புறத்தாராய்ச்சி
விளக்கமன்று அகவிளக்கமாகலின், இவ்விளக்கமே கூடஸ்த
சைதன்னிய இலட்சியார்த்த மெனப்படுமன்றோ? கூடமென்
பதே இரகசியப்பொருளெனப்படுமென்க. இஃதில் இன்னு
மையமுளதேல் கூறுதும். எங்ஙனமெனின், நமக்கு முன்
ஞான்று காணப்பட்ட காலம் தேசம் வஸ்துக்களை இஞ்ஞா
ன்று உள்ளுந்தோறும் தோன்றுகின்றனவா? இல்லையா?
தோன்றுகின்றதெனின், அங்ஙனம் தோன்றுவது முன்
ஞான்று காணப்பட்டவைகளா? அன்றி வேறாக இருந்து
தோன்றுகின்றனவா? முன்ஞான்று காணப்பட்டவைகளே
இஞ்ஞான்று தோன்றுகின்றனவெனின், அங்ஙனம் தோன்
றுகின்றவைகளுள் ஒன்றை யூகிப்பம். அதாவது:-இப்பர்வத
மானது இத்தாலபாவமாக நின்றறியும் நமக்கு, அணிமைக்
கண் வந்ததுண்டா? அன்றி அதன் அணிமைக்கண் நாம்
போனதுண்டா? இல்லையே! ஆகலின், பர்வதமாகத் தோற்
றுவதியாது? முன்ஞான்று காணப்பட்டதைப் போலவே
தோற்றுகின்றதெனின், இப்பர்வதத்தைப் போல் அண்டா
ண்ட சராசரங்களனைத்தும் தோற்ற மாத்திரமாகக் காணப்
படுகின்றனவல்லவா! இவையனைத்தும் எங்கே காணப்படுகின்
றன? நினைவிற் காணப்படுகின்றனவெனின், அந்நினைவு எத்
துணைத்தாயிருக்க, இவ்வண்டாண்ட சராசரங்களும் காணப்
படுகின்றன? அகண்டமாயிருக்க அதன்கண் காணப்படுகின்
றனவெனின், அவ்வகண்டம் வெளியெனப்படுமன்றோ? எங்
ஙனமெனின், ஒரு பர்வதம் தோற்றுகின்றது, உயரத்திலும்,
நீட்சியிலும், அகலத்திலும் இத்துணைத்தென இருக்கின்ற
தல்லவா? இங்ஙனம் இக்கணிதமுற் றிருக்கின்ற இப்பர்வ
தம் தசபுறமுற் றிருக்கின்றதன்றோ? இத்தச புறங்களிலும்,

யாயிருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லாமையெனின், அவ்வொன்று
மில்லாமையன்றோ வெளியெனப்படுவது? இப்பர்வதத்தின்
தசபுறத்துள் ஓர் புறத்திலுள்ள வெளியை, நமதகதிருட்டி
யானது முடிச் செல்லச் செல்லச் சேய்மையுற்றுப் போகு
மன்றோ? சேய்மையுற்றுச் சென்றும் அவ்வெளிக்கு முடிவு
காட்டுகின்றதா? இல்லையன்றோ? இங்ஙனமே ஒவ்வொருபுறமு
மிருக்கின்ற அவ்வெளிக்கு முடிவு காட்டவில்லையன்றோ? காட்
டாதவழி, அஃது எல்லை யிறந்திருக்கின்ற தன்றோ? இது நிற்க
அவ்வெளியானது கிழக்கு மேற்கு முதலியனவாக வழங்கப்
படுகின்றதா? இல்லையன்றோ? அஃது எங்ஙனமெனின், ஒரு
தான் கிழக்குத்திசையெனச் சுட்டும் இச்சுட்டுக்கு இலட்சியம்
எதுவெனப்படும்? அதற்குக் கிழக்கெனும் மேலெனவும் வழங்
கப்படுவது இவைந்ததன்று. அவ்விரண்டும் திக்குகளாகவெனி
ன்க. ஐ! கிழக்குத் திக்கு என்னும் சுட்டுக்கு இலட்சியம்,
இவ்வெளியையன்றி யுளதோ? இன்றாகலின், இங்ஙனமே
தசவித திக்குகளுக்கும் இலட்சியம் இவ்வெளியை யன்றி
யின்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, இவ்வெளியானது எந்தத்திக்
குக் கிசைந்தது? தசதிக்குக்கும் இசைந்ததெனின், ஓர் திக்கு
மற்றோர் திக்கு எனப்படாததுபோல, ஓர் திக்குவெளி மற்
றோர் திக்கு வெளியெனப் படாதிருக்கவேண்டுமே? அங்ஙன
மில்லையே! எங்கும் ஏகவெளியா யிருக்கின்றதே! எங்ஙனம்
ஐ! கிழக்கு முதலிய தசவித திக்குகளே யேற்கும்? புறமென்
பதை யேலாத இவ்வெளியானது உள் என்பதை ஏற்ப
திசைகின்றதா? இன்றாகலின், உள்ளும் புறமுமற்றிருக்கிலும்
இடைப்புறமேனும் ஏற்றிருக்கவேண்டுமே! அஃதுமில்லையே!
ஏனெனின், நிரந்தரமுற் றிருக்கின்றதா லென்க. அம்முட
புறமும் அற்றிருக்கின்றதாயின் ஐ! நிலையாகிய இவ்வெளி
ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமெனப் படுமன்றோ? இதனை உற்று
நோக்குழியன்றோ இஃதுண்மையென்றும் அன்றென்றும்

விளங்கும்? அங்ஙனம் நோக்காதவழி, இஃது ஓர் கதைபோ
லும்! இங்ஙனமாகிய பரிபூரண வியாபகத்திலன்றோ ஐ!
தோற்றன்மாத்திரமாகிய இப்பர்வதம்போன்ற அண்டாண்ட
சராசரங்களும் தோற்றுகின்றன? இங்ஙனம் தோற்றப்பட்ட
வற்றுள், இப்பர்வதம் தோற்றும்ஞான்று ஏனைய நாமரூபங்கள்
தோற்றுகின்றனவா? இல்லையன்றோ? மற்றவற்றுள் ஒன்று
தோன்றும் ஞான்று இப்பர்வதமுண்டா? இல்லையன்றோ?
இல்லையெனின், எங்கே போயிற்று? எங்கும் போகவின்றெ
னின், நசித்துவிட்ட தன்றோ? நசித்துவிட்ட பின்ஞான்று
அப்பர்வதம் யாது பொருளாய் முடிகின்றது? இல்லாமற்
போய் விடுகின்றதெனின், இல்லாமையென்பது சூனியமன்
றோ? அவ்வாறில்லாமையாகிற சூனியத்திற் காதாரமாவது
இவ்வெளியே யன்றோ? அப்பர்வதம் வெளியாய்விடுகின்ற
தன்றோ? இஃது எதுபோலெனின், உப்பானது அப்பா
னது போலும், ஆலாங்கட்டி நீரானதுபோலும், அரவு கயி
றானதுபோலு மன்றோ? இவ்வுப்பு முதலிய மூன்றும், நீரும்
அரவுமாவானேன்? நீரும் கயிறும் அவ்வுப்பாதிகளாக ஆன
மையால் மீண்டுமவைகள் தத்தமுபாதான காரணமா யாகின்
றன. இவற்றைப்போல், ஐ! பர்வதம் தனக்காதாரமாகிய
வெளியாவானேன்? அவ்வெளியே பர்வதமாக ஸ்புரித்தமை
யால், மீண்டும் அஃது தனது உபாதான காரணமா யாகின்
றது. அவ்வெளியானது ஐ! கயிற்றரவுபோல், பர்வதமாக
ஸ்புரிக்காவிடின், மீண்டும் எங்ஙனம் வெளியாகும். இப்பர்வ
தம்போல் மற்றோர் நாமரூபமும் தோன்றி, மீண்டும் வெளி
யாகின்றது. இங்ஙனமே அவ்வெளியின்கண் தோன்றும்
அண்டாண்ட சராசரங்களும் தோன்றிய ஞான்று தோன்றி
மீண்டும் வெளியாகவே முடிகின்றன. சலமானது தனது
அகண்ட வியாபகத்தில்தானே ஏகதேசமாய் அலையாதிகளாக
ஸ்புரித்து விளங்கி ஒடுங்கித் தானாய் முடிவதுபோல, இவ்

வகண்ட வெளியானது, தனது பரிபூரண வியாபகத்தின்கண் தானே ஏகதேசமாய் நான் நீ அவன் அவள் அது என்கிற திணை பாலிடமுதலிய அனந்த நாம ரூபங்களாக ஸ்புரித்து விளங்கி நிற்கின்றதாய் முடிந்து விடுகின்றது. இவையாவும் கண்கூடான அநுபவமன்றோ? இங்ஙன மிருப்பதால், தோற்றங்களாகிய சர்வத்துக்கும், இவ்வெளியாகிய தான் அகண்ட வியாபகமா யிருப்பதுமன்றி, உபாதான காரணமாயு மிருப்பது சத்தியமன்றோ? அன்றியும் அவ்வெளியாகிய தன்பால் சமஷ்டியாகவும் வியஷ்டியாகவும் காணப்படுகின்றவைகள் எதற்கெனப்படும்? அறிவுக்கெனின், அறிவுக்கு என் காணப்படுகின்றன? தம்மை அறிகின்றதற்குக் காணப்படுகின்றனவெனின், இத்தோற்றங்களாகிய தம்மையறியுமறிவு எங்கிருக்கின்றது? இத்தூலசரீரத்தில் நின்றறிகின்றதெனின், இத்தூலசரீரம் முன்னோன் முராய்வில் சதுர்ப்பூதாம்சங்களையன்றி ஓர் முதலெனப்பட்டதா? இல்லையே? இல்லாதுழி, மீண்டும் இத்தூலதனுவை ஓர் முதலெனக் கொண்ட அவ்வாராய்ச்சி நெறிக்கணில்லாத அறியாமையினா லன்றோ? இவ்வறியாமையை மிக்க அற்புதமாகத் தழுவி யிருக்குஞான்றும் நமது யதார்த்த வடிவம் கிஞ்சித்தும் வெளிப்படாதே! இது நிற்க,

இஞ்ஞான்று காணப்படுகின்ற இப்பர்வதத்தை அறிகின்றது அறிவாகலின் அவ்வறிவு உருவம் அருவம் உருவாருவமாகிய மூன்றில் எந்த சொரூபமாக நின்றறிகின்றது? அருவமாக நின்றறிகின்றதெனின், அருவமென்பது இப்பர்வதமுதலிய சர்வ தோற்றங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய இவ்வெளியையன்றி இன்றென வருமே! வரின், அவ்வாதார வெளியே இப்பர்வதத்தை அறிகின்றதென வருமே! வரின், அவ்வெளியானது தன்னை யறிகின்றதென வருமே! அங்ஙன

மன்றி உருவமாக நின்றறிகின்றதெனின், தோன்றுகிற இப்பர்வதம் உருவப்பொருளாக வேண்டும். உருவப்பொருளாயின், ஐம்புலன் முதலிய ஐம்பொறிகளுக்கும் தோன்றி அநுபவப்பட வேண்டும். அநுபவப்படுதற்கு நாம் இத்தேகத்தைவிட்டு அதன் அணிமைக்கண் போயிருக்க வேண்டும். அங்ஙனமின்றெனின், பர்வதம் தன் ஸ்தானத்தை விட்டு நமக்கு அணிமைக்கண் வந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனமு மின்றெனின், எங்ஙனம் உருவவடிவமாக நின்றறிகின்றதெனக் கோடல்? உருவாருவ வடிவாக நின்றறிகின்றதெனின், இஞ்ஞான்று தோற்றும் பர்வதம் உருவாருவமாகலின், நாம் உருவாருவமாக நின்றறிகின்றதென்பது பொருந்தும். பொருந்தவே, உருவாருவ வடிவமாக நின்றறிகின்ற அறிவு, எங்கிருப்பது? இப்பர்வதத்துக் காதாரமாகிய வெளியின்கண்ணெனின், இப்பர்வதம் சதுர்வித பக்கங்களுள், ஓர்பக்கம் தோன்றுகின்றதன்றோ? அங்ஙனம் தோன்றுகின்றது, எந்த பக்கமெனப்படும்? கிழண்டைப் பாரிசம் தோன்றுகின்றதெனின், அப்பாரிசத்தை அறிகிறவறிவு, எப்பாரிசத்தில் நிற்கின்றதெனப்படும்? அக்கிழண்டைப் பாரிசத்திலெனின், அப்பாரிசத்தில் அணிமைக்கண்ணதாகவேணும், அன்றிச் சேய்மைக்கண்ணதாகவேணும் நின்றறிகின்றதன்றோ? அங்ஙனமறிகின்ற அறிவுக்குச் சொரூபம், உருவாருவ வடிவந்தானே? ஆமெனின், அவ்வடிவம் பர்வதம்போன்ற உருவாருவமாகலின், தோற்றுகின்ற இப்பர்வதம் ஓர் முதலாக வேண்டும். அங்ஙனம் முதலாயின் இவ்வுருவாருவ வடிவமும் ஓர் முதலாகலாம். அங்ஙனமெனின், இஞ்ஞான்று இப்பர்வதத்தை அறியுமறிவுக்கு வடிவம் உருவாருவமாயின், சாக்கிரமாகிய இந்நனவில் காணப்படுகின்ற இவ்விருட்சத்தை யறிகின்றது எது? அப்பர்வதத்தை அறிந்தவறிவன்றோ. இவ்விருட்சம் உருவமா? அன்றி வேறா? உருவமாகலின், இவ்வுருவத்தை அறிகின்ற

அறிவும் உருவமாக விருக்கின்றது. நாமரூபங்களை இங்ஙனமில்
அறியும் ஞான்று உருவமாவனவாயும், அகத்தில் அதாவது
நினைவின்கண் ஒரு நாமரூபங்களை உருவாருவமாக அறி
யும் ஞான்று உருவாருவமாயும் நின்றறிகின்றது. இவ்
வெவ்விடத்தும் அறிகின்ற அறிவுக்குச் சொரூபம் எங்ஙனமிருக்
கின்றது? இவ்விரண்டிடத்து மிருக்கின்றதெனின், தான் உருவ
மாயிருந்து விருட்சத்தை அறியும்ஞான்று உருவாருவ பேத
மும், தான் உருவாருவமாயிருந்து பர்வதத்தை அறியும் ஞா
ன்று உருவபேதமும் இன்றிப்போகின்றன. இங்ஙனம் ஒன்றி
லொன்றில்லாமற் போகின்றதால், அன்னியோன்னியா
பாவமென்பதறிஞர்கள். இங்ஙனமிருப்பதால், ஒரு பர்வத
த்தை அணிமையாகவும் சேய்மையாகவும் அறிவதுபோற்
காண்பது தனது உருவாருவபேதபாவத்தா லன்றோ? உரு
வாருவ வடிவம் தானன்றாயின், தான் இப்பர்வதத்தை அறி
வது எங்கிருந்தெனப்படும்? ஆதாரமாகிய அவ்வெளியின்க
ணெனின், அவ்வெளிக்கண் இப்பர்வதம் போன்ற நாமரூபங்
கள் எங்கெங்கே எவ்வெவ்வான்று விபரித்துக் காணப்படு
கின்றனவோ, அங்கங்கே அவ்வஞ்ஞான்று அறிகின்றது. அங்
ஙனம் அறிகின்ற அறிவு உருவாருவபாவம்போல் ஆரோபித
மாக நின்றமையால் ஒவ்வோர் நாமரூபத்தையும் ஒவ்வோர்
பாரிசத்தில் நின்றறிகின்றதாய்த் தோற்றுகின்றதே யன்றி,
உண்மையில் அங்ஙன மில்லவே யில்லை. இல்லையேனும், அறி
வது உண்மையாகவின் எங்கிருந் தறிகின்றது? அவ்வியாபகத்
தில் எங்கெங்கே தோற்றுகின்றதோ, அங்கங்கே யிருந்தறி
கின்றது. தோன்றுத ஞான்றும் தான் இருந்தே அத்தோன்
றாமையையும் அறிந்துகொண் டிருக்கின்றது. இதனால் அறி
வென்பது அவ்வெளி முழுதும் நிறைவென்பதாயிற்று. ஆக
வே, அவ்வெளியை யன்றி அறிவென்பதுண்டா? இன்மை
யால், அவ்வெளியே தன்பாற்றோற்றுவன யாவையும் தானே

யறிகின்றது. இதனால் அவ்வெளியானது உணர்வெளி யென
வும், அறிவானது நிறையுணர்வெனவு மாகின்றது. இவ்வுணர்
வெளியின்கண் தோற்றும் இப்பர்வத முதலிய சராசரங்களும்
விளங்குவது யாதினாலெனப்படும்? அதாவது விளக்கமெனப்
படுவது. இச்சராசரங்களை விளக்குதற்கு அவ்வெளிக்கண்
சோமசூரியாக்கினி யென்பவை யில்லையே! இல்லாமையால்,
எந்த விளக்கத்தால் இவற்றின் தோற்றங்களும் விளங்கப்படு
கின்றன? தற்பிரகாசமாகிய விளக்கத்தா லென்பதற்கு முரா
ணின்றென்னை. நாம் விளக்கவடிவமா யிருக்க அவ்விளக்கம்
விளங்காத தென்னையெனின், அஃது விளங்காஞான்று முண்
டோ? சதோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்றதே!
உருவம் உருவாருவமாகிய சராசரங்களாகப் பார்க்கும் பார்
வையே அவ்விளக்கம் விளங்காததுபோ லிருந்தற்குக் காரண
மன்றி வேறன்றென்க. சரா்சரங்கள் தோற்றுவனும் அவற்
றைப் பார்க்கும் பார்வையு மில்லாஞான்றேனும் அதாவது
சுழுத்தியவத்தை யெனப்படுவது. அவ்விளக்கம் விளங்கப்
படலாமே யெனின், அவ்வுருக்களை அறிந்துகொண்டிருக்கும்
ஞான்று இருந்தே அவ்வுருக்கள் மறைந்து விடுவதால், அம்
மறைப்பாகிய பாழே ஆங்கு அந்த நாட்டத்துக்குப் பலகை
விருக்கின்றது. அப்பாழாகிய பலனில் அறிவுவிளக்க மெங்ஙன
னம் தோன்றும்? உருக்கள் தோன்றும் ஞான்றே, அவ்வுரு
க்களை மித்தையானுபவமாக்கித் தன்னை எட்டியுணர்ந்தாழி
யன்றோ அம்மாறு விளக்கம் தெரியும். அங்ஙனம் அவ்வுழைப்
பின்றி உருக்களையே பலகை நாடும்ஞான்று உருக்களாகத்
தோன்றும் விர்த்திகள் இடையிடையே அயர்வுறுமன்றோ?
அவ்வயர்வு உருக்களை! பலகை நாடிய நாட்டத்துக்கு
யாதாய் முடியும்? பாழாய் முடியுமன்றோ? இதற்கு ஓரனுபவ
திருட்டாந்தம் கூறுதும். எங்ஙனமெனின், இரவில் பலரும்
சூழ்ந்து மிக்க வியப்புறும் ஓர் அரிய நாடக மேடைக்கணி

ன்று நடனமாடிவரும் பல வேடங்களும் விளங்குவது யாதினு லெனப்படும்? சுடர் பகல்வர்த்தி முதலிய ஒளிவியாபகத்தினு லன்றோ? அவ்வொளி வியாபகத்தில் தோற்றும் நாநாவிதங்க ளும், மிக்க பலனுக அந்நாடகம் இன்புறுவாகத் தோற்றுவ தேன்? பலனைப் பார்ப்பதனுலன்றோ? அங்ஙனம் பலன் கட் பார்க்கும் ஞான்று அப்பலன் அரிதாயும் பெருமையுமான த்தில் மாறியக்கால் அப்பார்வைக்குப் பாழே பலனுக்குத் தோன்றுமா? அன்றி அப்பலனுடைய வேடங்களை விளக்கி வைத்த அச் சுடர் முதலிய ஒளி பலனுக்குத் தோன்றுமா? பாழே பலனுக்குத் தோன்றுமன்றோ? அந் நாடக நடிக்கும் ஞான்று அவ்வேடங்களைப் பலனுக் நாடிய நாட்டத்தை விட்டு அவ்வேடங்களை விளக்கும் ஒளி வியாபகத்தை நாடிக் கொண்டிருக்கின் வேடங்கள் மாறியஞான்றும் மாறுஞான் றும் அந்நாட்டத்துக்குப் பலன் அவ்விளக்கத்தை யன்றி வேறுபலன் உண்டெனப்படுமோ? இதுபோல், இச்சகலாவத் தைக்கள் பலனுக்குத் தோன்றும் காலம் தேசம் வத்துக்களி னியதி கழிந்து கழிந்து செல்லின், முடிவிலிருப்பது வியாபக விளக்கமாகலின், அவ்விளக்கத்தை விடாதுழி, அக் காலம் தேசம் வத்துக்கள் மாறியஞான்றும் மாறுஞான்றும் நாட் டத்திற்குப் பலன் அவ்வொளியையன்றி வேறோர்பலன் உண் டெனப் படுமோ? படாததால், அவ்வியாபக விளக்கத்தை விடாது நாடிக்கொண்டிருப்பது மிக்க அவசியமாமென்க.

இஃதன்றியும், உயிராகிய ஒவ்வோர் போதத்துக்கும் நாட்டத்திரயம் உள்ளன. அவையாவன, ஏகதேச விகார நாட்டமென்றும், ஏகதேச சுயம்பு நாட்டமென்றும், அகண்ட சுயம்பு நாட்டமென்றுமாம். அவற்றுள் தோற்றல் மாத்திர மாக நிகழும் அலையாதிகளை நாடுங்காலும் ஏகதேச விகார நாட்டமும், இவ்வலையாதிகட்கு உபாதானமா யிருப்பது

யாதெனத் தூலமதியால் நாடாது சூக்குமமதியால் நாடுழி இருந்து வெளிப்படுதல் நீர்ப்பொருளாகலின் அந்நீர் சுயம்புப் பொருளாயினும், அவ்வலையாதி நாட்டம் தவிர்ந்த அவசரம் நீர்ப்பொருள் ஏகதேசமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஏகதேசமா கத் தோன்றுவதென்னெனின், அலையாதியும் அவ்வலையா தியை ஓர் முதலென நாடி இருந்த நாட்டமும் ஏகதேசக் கண்டத்துவமாகலின், இக்கண்டத்துவ நாட்டம் அகன்ற அவ சரம் அந்நாட்டம் அகண்டமாயுள்ள நீர்ப்பொருளைக் கண்டத் துவமாக நாடுமன்றோ? ஆகலின், அந்நாட்டம் கண்டத்துவ மென்பதற்கு முரணென்னை? இதனுல் அவ் ஏகதேச சுயம்பு நாட்டமும், அந்நீர்ப்பொருளை ஏகதேசமாக நாடிய நாட்டம் முதிர முதிர அந்நீர்ப்பொருள் ஆகாரப்படுதற்கு இடனுகு மன்றோ? அவ்வாகாரமும் முதிர முதிர நீர்ப்பொருளானது எத்துணைத்தாக விரிந்திருக்கின்றதோ அதாவது அகண்ட மெனப்படுவது, அத்துணைத்தாக வியாபிக்குமன்றோ? அங்ங னம் வியாபித்தலே அகண்ட நாட்டமுமாமென்க. இவற் றைப்போல், சொல் மாத்திரமாயும் தோற்றல் மாத்திரமாயும் தூலமுதலிய உபாதித்திரயங்களை நாடுங்காலும், ஏகதேச விகார நாட்டமும், இவ்வுபாதித்திரயங்களுக்கு உபாதானகார ணமா யிருப்பது யாதெனத் தூலமதியை நீக்கிச் சூக்குமமதி யால் இவ்வுபாதித்திரயங்களைக் காரணகாரிய நெறித்தாக ஆராய்ந்து சென்றுழி இருந்து வெளிப்படுதல் அறிவாகலின், அதாவது ஞானமாகலின் அந்த ஞானம் சுயம்புப் பொருளா யினும், அவ் உபாதித்திரய பஞ்சகோச நாட்டம் தவிர்ந்த அவசரம், அந்த ஞானமானது அகண்டத்துவமாயினும் ஏக தேசமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஏகதேசமாகத் தோன்றுவ தென்னெனின், உபாதித்திரய பஞ்சகோசங்களும், இப்பஞ்ச கோசங்களை ஓர் முதலென நாடி இருந்த நாட்டமும் ஏகதேச கண்டத்துவமாகலின், இக்கண்டத்துவ நாட்டம் அகன்ற

அவசரம் அந்நாட்டம், பஞ்சகோசங்களுக்கும் ஆதார
பகாரமுள்ள சைதன்யத்தைக் கண்டத்துவமாக நாடுமன்
இதனால், அந்நாட்டம் கண்டத்துவமென்பதற்கு மூல
ன்றோ? இவ்வேகதேச சுயம்பு நாட்டமும், அந்த ஞானமா
போதப்பொருளை ஏகதேசமாக நாடிய நாட்டம் முதிரமு
அந்த ஞானாகாரப்படுதற்கு இடனாகுமன்றோ? அவ்வா
மும் முதிர முதிர அந்த ஞானம் எத்துணைத்தாக விருக்
றதோ, அதாவது அகண்டபூரணம் எனப்படுவது,
துணைத்தாக வியாபிக்குமன்றோ? அங்ஙனம் வியாபித்த
அகண்டபூரண நாட்டமாமென்க. இதற்கின்கண் இன்
லுபமானமேதல் கூறுவாம்.

கடோபாதி தோற்றமுள்ள ஞான்று எங்குமாயு
மகாகாசமானது, அக்கடத்தினுள் அடைபட்டதுபோ லிரு
மன்றோ? அவ்வேகதேச வடிவை நாடி இருந்தநாட்
டித்த பழக்கமாதலின், அவ்வேகதேச நாட்டம் தவிர்
அதனுள் அடைபட்டதுபோலிருக்கும் வெளியில் விழுஞான்
ஏகதேசமாக விழுமா? அன்றிப் பூரணமாக விழுமா? அந்
டம் பூரணமாக விழுகிறதற்குப் பழக்க முதிர்ந்தாலன்றோ
ஏகதேசமாக முன்ஞான்று பழகியதால் பின்ஞான்றும்
தேசமாக நாடவேண்டி வரும். இதுபோல் உபாதித்
ஏகதேச நாட்டம் தவிர்ந்து மகாகாசத்தைக் கண்டு
ஞான்று பழகுங்காலும் அந்நாட்டம் ஏகதேசப்பட்டிரு
மன்றோ? உபாதி நாட்டம் தவிர்ந்தபோதே பூரணநாட்
வாய்க்குமேயெனின், பலஞான்றும் ஞானப்பியாசம் செ
தெளியவேண்டுமென்பானேன்? என்னை?

ஞானவாசிட்டம்.

"மௌனமிலா ஞானநூல் விசாரத் தாலே
யுயர்வீடு நன்றாமென வுண்மை யன்றே,

னறியு மனுபூதி ஞான நன்னூல்
ற்குருவிம் மூவகையுந் தம்மிலொத்தே
யா வகை யியற்றில்விடா தான்மாத் தோன்று
ப்பவறி வினர்கற்ற வரிய மெய்நூ
லீகுமுறு மடமை தரு மிதுபோன் மற்ற
வெந்தநூல் கருமடமை யியற்று ன்றே." என்றும்,

வைராக்கிய தீபம்.

"இரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானித்
தேர்விடத் தென்றுமோ ரொன்றை
யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரிதோ
வென்றுயில் வுபருணரப் பதனு
லரிசொல்கீ தையினும் பிரமசா தகரி
ஞர்க்குள வருத்தமென் பதனாற்
பெரியதோர் வருத்த மெ மறை துணிந்தப்
பிரமகா னென்விருத் த"

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

வியாபக விளக்க இலட்சியார்த்த நாட்டம் வந்தும், அந்
நாட்டம் பரிபூரணமாக நிலைக்குங்காறும், அஞ்ஞானம் சந்தே
சம் விபரீதம் என்னும் இம்மூன்றும் வந்துவந்து தாக்குமன்
றோ? தாக்குந்தோறும் அவற்றைக் கெடுத்தற்குக் கேட்டல்,
சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் இம்மும்முயற்சியும் விடாது
பன்ஞான்றும் நிகழவேண்டுவது திண்ணமாகலின், அப் பூரண
வியாபக நாட்டம் எளிதில் வாராதென்க. இதுநிற்க, இவ்வியா
பக விளக்கம் தானமுதல் அநித்தைகாறும் உள்ள வியட்டித் தத்
துவ கூறுமாங்க ளனைத்தினையும் அன்மையெனவும், இன்மை
யெனவும், பொருள்படுமாறு காரணகாரிய நெறித்தாக
ஆராய்ந்து சென்ற முடிவில் நின்று சதோதயமாய்ப் பிரகா
சிக்கின்றமையால், நீ என்னும் தொம்பத இலட்சியார்த்த
கூடஸ்த னெனப்படுமோ? அன்றி வேறெனப்படுமோ? கூட

ஸ்த மெனப்படுமெனின், இவ்விளக்கத்திற்குக் கூடஸ்தமென் பாமோன்? ஷை ஞால முதல் அவித்தைகாறும் சூக்ஷமம் சூக்ஷுமமாக ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து உட்சென்ற முடிவில் அதிசூக்ஷுமமாய் வெளிப்பட்டு விரிந்த இரகசியப் பொருளாகலின்று லெனக. இது அவத்தாத்திரய விலட்சணமாகலின், பிரத்தியகாத்ம சொருபமு மெனப்படும். இப்பிரத்தியகாத்ம சொருபம், ஒவ்வொருயிரது உள்ளத்தையன்றி இன்றெனப்படுமோ? படாததால்,

உத்தமவாதநால்,

"உள்ளந் சுயஞ்சோதி யொவ்வொரு வர்க்குமெனி
னுள்ளபடி காணும்வகை யோராதே – கள்ளமதக்
கற்பனைய தாக்கியதைக் காணுவதோ நம்புலமை
சொற்கடங்கார்க் கேதுயர் மீதார் சொல்."

என்றருளி யிருக்கின்றது. அவ்வவ் வுள்ளத்தின் கண்ணுட் காலம் தேசம் வத்துக்களாக விடாது உதிக்கின்றதும் விளங்குகின்றதும் மறைகின்றதும் மறைந்தவை மீண்டும் அவ்வுள்ளமாகின்றதுமா யிருக்கின்றதால்,

ஞானவாசிட்டம்.

"எழுதவோணு மெழுதிடமு மெதிர்காண்பொருளு மிலதாகி
வழுவிலாத விண்ணிடையே வந்துதோன்று மோவியந்தான்
பழுதின்மேவுந் தனைத்தானே பாரசித்தும் பலபொறியு
நழுவுதுயிலி னலன்றி நனவாண்மேவுங் கனவொக்கும்."

என்றும் அருளி இருக்கின்றது. சிந்தையானது வியாபகமி வென்பதற்கு உதாரணம்,

ஞானவாசிட்டம்.

"தானுகு மிகநொய்தா மாகாயத்திற்
சகத்திராளுஞ் சித்திரத்தைத் தமனேகோட்டு

மாறாத வுலகமெலாந் தனதுசோதி
யாதலினு லதற்குவே றயலொன்றில்லை
நீநா னுஞ் சகபேத வடிவந்தானு
நிற்கின்ற வதன்வடிவாய் நீங்காதென்று
நானுவாம் பொருளுணர்வர் ணடந்ததாகு
நடக்கவிட மில்லாமையினு னடவாதாகும்." என்றும்,

பாடுதுறை.

"பற்றற்று நின்றேமென் றாடேடா காளம்
பார்த்துறப் பார்த்தோமென் றாடேடா காள
முற்றுமுணர்ந்தேமென் றாடேடா காள
முள்ளொளி யானேமென் றாடேடா காளம்." என்றும்,

"அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான மானேமென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றேமென் றுந்தீபற."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

உபாதி சகிதமாக நின்று நிகழும் எண்ணரிய உயிர்களது உள்ளமானது அதாவது தத்தம் சிந்தையானது வியாபகமாகவும் உபதானமாகவும் விளக்கமாகவும் நித்தியமாகவும் சாட்சியாகவு மிருக்கின்றது சத்தியமான அனுபவமா யிருக்க, அவ்வொவ்வோருயிரும் நான் நானென்பதற்குப், பொருள் இதையன்றி யாதிருக்கின்றது? உயிர்கள் பலவாயினும் அவைகளுக்கு நானென்னும் இவ்வகம்பொருள் ஒன்றாயிருக்கின்றதன்றோ! இவ்வொன்றையன்றோ எவ்வுயிரும் நான் நானென வழங்குகின்றன. அங்ஙனம் வழங்கும் இவ்வகம் பொருள் எவ்வுயிர்க்கும் பொருந்தமுற் றிருக்கின்றதாலன்றோ,

ஞானவாசிட்டம்.

"அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந்
தனவரத முரைப்பதாகி

சகமொளிய யானமதத் துவமான
சொருபத்தை நினைத்தல் செய்வார்
தெரிசிய குகையுறையுந் தேவதையை
விட்டயலே தெய்வந் தேடல்
மிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்தயலே
மணிதேடும் வேட்கை போலாம்." என்றும்,

"உள்ளினையெல் லாமறுத்த மங்கலமெல்
லாமுதவுந் தேவனுமை
யாவ்வெனக் கேட்டனுமே யருள்செய் யான்
றெய்வந்தா னியாதென் றேற்றிற்
றேவனே யரியல்ல வயனல்ல
பூதவுடற் கிடைத்த தல்ல
வோவுமன் மன்றடியு முடியுமிலாச்
செயப்படா வுணர்வே தெய்வம்." என்றும்,

அருளியிருக்கின்றது. அன்றியும், ஒவ்வொருவரும் இவ்வகம்பொருளை அபரோட்சமாகக்கொள்ளு பல கற்பமும் பூசித்து அநுவமாக வேண்டுவது அவசியமிருக்கின்றதால்,

ஞானவாசிட்டம்.

"தேகமுதற் பிரிவுசளாய்த் திரியனவரும் பொருள்களிலத்
தெய்வமுண்டோ
பாகமறப் பணிமையற வடிமுடிவற் றுணர்வொன்றே
பரமபோத
மாகவிரு வதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாரு
மறிவிலாத
மூகருக்கு வடிவமுதலருச்சனையே யியல்பென்று
மொழியுமன்றே."

என்றும் அருளியிருக்கின்றது.

சுருதி உத்தி அநுபவங்களால் அகம்பொருள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் ஒவ்வொருவரும் எக்கிருத்தியங்களையும் எப்போகங்களையும் அநுபவித்தற்கு நான் நானென இவ்வாபாச போதங்கள் எழுந்தோறும் அவ்வப்போத நாட்டங்கள் அதிட்டான நானென்னும் ஆதார அப்பெரும்போதத்தில் விழவேண்டுமா? அன்றித் தாலமுதலிய இவ்வுபாதித்திரயங்கள் மேல்வந்து விழவேண்டுமா? அவ்வாதாரப் பெரும்போதத்திலன்றோ வந்து விழவேண்டும். அங்ஙனம் விழும் இந்நாட்டம் அபரோட்சத்தில் இது நான் இது நானெனவும், பரோட்சத்தில் அது நான் அது நானெனவு மாகலின், அபரோட்சமாக விழுந்து பழகுபவரை அவர்போன்றார் மக்கடாமே ஆறறிவுயிரே என்றருளி யிருக்கின்றனர். அன்றியும்,

தூமன்.

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற."

எனவும் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இவற்றால் அபரோட்சமாக அப்பியாசிப்பவர்கள் மனிதரெனப் படுவரெனின், அவத்தாத்திரயங் கடந்து பரோட்சமாக அப்பியாசிப்பவர்கள் என்னவெனப்படுவர்? போலிமனிதரெனப்படுவரன்றோ? இவ்வப்பியாசிகளே போலி மனிதரெனின், அவத்தாத்திரயங்களில் கைப்புறமனும் அயர்வுறமனும் பரோட்சப்பியாசத்துக்குக் கிஞ்சித்தும் இணங்காமனும் கல்வி கேள்விகளிலேயே முற்றும் மிதந்திருப்பவர்கள் என்னவெனப்படுவரோ தெரிகிலம்? ஆகலின் ஒவ்வொருவரும் நாமரூபங்கள் நான் எனதாகத் தோன்றுந்தோறும் இவற்றை நான் எனதன்றென அகற்றியகற்றி அடி ஆதாரப் பெரும் போதத்தில் அபரோட்சமாக விழாவிடினும், பரோட்சமாகவேனும் தத்

தம் நாட்டம் விழுந்தழுந்த வேண்டுவதே திண்ணமாயின்? இவ்வாராய்ச்சிக்கண் இதனினும் கூறவேண்டுவது யாமறிகில மென்க.

முன்னொன்று விடயமுதல் இந்நான்கு இருப்பாகத் தேர்ந்த இச்சாட்சிகொண்டும் விரிந்து வந்த ஆராய்ச்சியைத் தொகுத்து யூகித்தல் எங்ஙனமெனின், சத்தமுதலிய ஐந்து விடயங்களும் எதற்குத் தோற்றுகின்றனவென ஆராய்ந்துழி, அவ்வைந்து விடயங்களையும் பிறிதின் கிழமைய தாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் ஐம்பொறிகளெனத் தேர்ந்தன. அதனால், அவ்வைம்பொறிகளும் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னொன்று அவ்வைம்பொறிகளையும் ஆராய்ந்துழி, அவைகள் அறியாமையாய் முடிந்தன. அதன் பின்னொன்று அறிவென்ப தியாதென ஆராய்ந்து சென்றுழி, ஷை பொறிகளைப் பிறிதின் கிழமைகளாகக்கொண்டு உணர்ந்துவரும் அந்தக்கரணங்களெனத் தேர்ந்தன. அதனால், அவ்வந்தக்கரணங்கள் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னொன்று அவ்வந்தக்கரணங்களை ஆராய்ந்துழி அவைகள் அறியாமையாய் முடிந்தன. அதன் பின்னொன்று அறிவென்ப தியாதென ஆராய்ந்து சென்றுழி ஷை அந்தக்கரணங்களைப் பிறிதின் கிழமைகளாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் சீவபோதமெனத் தேர்ந்தது. அதனால் அச்சீவபோதம் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னொன்று அச்சீவபோதத்தை ஆராய்ந்துழி அஃது அறியாமையாய் முடிந்தது. அதன் பின்னொன்று அறிவென்ப தியாதென ஆராய்ந்து சென்றுழி ஷை சீவபோதத்தைப் பிறிதின் கிழமையாகக் கொண்டுணர்ந்துவரும் ஓர் சாட்சிபோதமெனத் தேர்ந்தது. அதனால் அச்சாட்சிபோதம் அறிவாயிற்று. ஆகவே, பின்னொன்று அப்போதத்தை ஆராய்ந்துழி, ஒளியை விளக்குதற்கு வேறோர் ஒளி இல்லாவாறுபோல், ஷை சாட்சியைவிளக்கி உணர்தற்கு

வேறோர் உணர்வு கிஞ்சித்துமின்றித் தான் மாத்திரமாக நின்று ஷை விடயமுதல் சீவபோதமாகிய அவித்தைகாரியமாக நிகழும் அறிவறியாமை அடுக்குப் பேதங்களை ஒருங்கே தோய்ந்தும் தோயாதுமாய் அவை அனைத்திற்கும் சாட்சியாய் நின்று தன்னைச் சிற்பிரகாசமாயுணரும் உணர்வுவடிவே ஷை அறிவறியாமை ரகித அகம்பொருளாகவே முடிந்ததென்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், அறிவுக்குமேல் அறிவிருக்கின்றதென்னும் ஆகமபட்சத்தைப் பூர்வபட்சமாக்கி, ஷை விடய முதல் அவித்தைகாரியமாக நிகழும் அறிவறியாமை யனைத்துள் ஒன்றேனும் தானன்றெனவும், தன்னையன்றி அவற்றுள் ஒன்றேனு மின்றெனவுமாகித் தானே தானாயிற்றென்க. தானே தானாயிருத்தல் இயற்கையாயின், இடையொன்று அறிவறியாமைப் பேதம் வந்ததென்னையெனின், இஃது கயிற்றின்கண் அரவென்பது வந்ததென்னையென வினவுவதுபோலாமென்க. ஷை விடயமுதல் சாட்சிகாறு முன்னுள்ளனவற்றிற் குதாரணம்.

உபநிடதம்.

"சத்தமுத லைந்தனையும் பொறிகளறி யும்பொறிக
டம்மைத் தானு
மொத்தகர ணமதறியுங் கரணத்தை யறியுமுயி
ருயிரைத் தானு
நித்தியா யிருந்தறியுஞ் சாட்சியகண் டாகார
நீங்கி மேலா
யித்தனையும் பகுத்தறியு மறிவுவடி வாயிருப்ப
தியல்ப தாமே." என்றும்,

"விடயமறிந் திடும்பொறிகள் விடய மாமோ
மிக்கபொறி யறிகரணம் பொறிக ளாமோ

உடையவறி வெனக்கோர் காண மாமோ
வதனையறிந் திடற்குச் சாட்சி வேறுமோ
நடையாரவோன் றிதனையறியு மொன்று மேலாந்
சாட்சியையோன் றுலறியத் தருமோ தன்றே
யிடையறாதின் றிலகுமெனி னதனைக் காண்டற்
கேதுண்டா மதுவாயி யிருந்த காணே."

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஐந்தாவது

கூடஸ்த சைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாவது

அனவஸ்திதாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

"இந்த வாராய்ச்சியினி லெய்ந்திலகுந் தோன்றிடென்
றந்தமின்றிச் சாட்சிக்கு மாகமந்தா - னந்த
வறிவிரண்டுங் கற்பனைக ளாகுமே யொன்றே
யறிவென்னத் தேர்ந்திடுமே யாங்கு."

மூன்றொன்று இருப்பதோர் அறிவெனக் கூறியது உண்மையாயிருக்க, ஒழிவிலொடுக்க முதலிய அரிய நூல்களில்,

"காணு மறிவுங் காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்றானென் றேதே
யமிழ்த்துகா கம்போனிற் பாய்."

எனக்கூறியிருப்பது ஏனெனின் அங்ஙனம் கூறியிருக்கின்றதைப்பற்றி நன்கு விளக்குதாம். எங்ஙனமெனின், அறிவென்பதற்குமேல்; வேறோ ரறிவுண்டென்பது, முதலறிவு அறியுமறிவும் மேலறிவு அறிவிக்குமறிவும் ஆகின்றன. முதலறிவை யறிவித்தற்கு மேலறிவு ஒன்றிருப்பது போல, அம்மேலறிவை யறிவித்தற்கு மேலறிவொன்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? மேலறிவை அறிவித்தற்கு மேலறிவொன்றில்லையெனின், முதலறிவை அறிவித்தற்கு மேலறிவொன்று இல்லையெனப் படாதோ? படாதெனின், முதலறிவுக்கு மாத்திரம் எங்ஙனம் மேலறிவு உண்டெனப்படும். அறிவென்பது, தனக்குச் சஜாதிகமும் விஜாதிகமும் சுவகதபேதமுமிருக்

க் சம்மதித்ததாயின், அது அறியாமை யெனப்படும்? இங்ஙனமிருக்க சுசாதிபேதத்தில் எது அறிவெனப்படும்? எது அறியாமை யெனப்படும்? முதலறிவு அறியாமையும், மேலறிவு அறிவுமெனப்படுமெனின்; சிற்றறிவு பேரறிவு பேதமின்றாகின்றன. இருக்கின்றதா? ஒன்றறிவாயும் ஒன்றறியாமையாயும் எங்ஙனம் ஏற்கப்படும்? மூன்றான்று சுசாதி விசாதி சுவகதபேதம் மூன்றையும் கடந்த அறிவெனச் சம்மதித்திருக்க, பின்னொன்று முதலறிவாகிற அறியாமையிருக்கச் சம்மதித்த தெங்ஙனம்? அவ்வறியாமை மேலறிவுக்கு விசாதியமன்றோ? அன்றியும், சிற்றறிவு பேரறிவென்பதில் சிற்றறிவாவது முண்டன்றோ? அச்சிற்றறிவு சுசாதி பேதமன்றோ? இச்சுசாதிபேதம் பிரமன்முதல் பிபீலிகம் இறுவாயுள்ள எண்ணரிய கோடாகோடிகட்கும் மிஞ்சியிருக்கின்றனவன்றோ? அன்றியும், பஞ்சபூத பௌதிக முதலியன வாகத் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சம் விசாதிபேதங்களன்றோ? முதலறிவு அறியாமையென்னின், இம்முதலறிவு எண்ணரியதா யிருக்கின்றமையின், விசாதிபேதம் அனந்த பேதங்களாயும், அங்ஙனமின்றி அம்முதலறிவு சிற்றறிவென்னின், அனந்த சுசாதிபேதங்களாயும் முடிகின்றன. முடிவதால் எங்ஙனம் மேலறிவென்பது அறிவெனப்படும்? முதலறிவு அறிவாயின், மேலறிவாகிற சுசாதிபேதமும் பிரபஞ்சமாகிற விசாதிபேதங்களும் இருக்கலாமா? அன்றி, மேலறிவு அறிவாயின் முதலறிவாகிற சுசாதிபேதங்களும் பிரபஞ்சமாகிற விசாதிபேதங்களும் இருக்கலாமா? வஸ்துவெனப்படுவது ஒப்பும் உயர்வும் தாழ்வு மற்றதன்றோ? இத்துணைத் தோடங்களிருக்க, அறிவுக்கு மேலறிவுண்டெனச் சம்மதித்தால் அறிவுக்கு மேலறிவு அறிவுக்கு மேலறிவெனச் சென்று சென்று, ஈறின்றி அனவத்தாத் தோடமெய்துமே? இதற்கென்செய்தும்! இத்துணைக் கட்டங்களையும் நன்குணர்க.

சுசாதிமுதலிய பேதங்களுக்குத் திட்டாந்தமாவது:— மரத்துக்குத் தன்போன்ற மரம் வேறாயிருத்தல் சுசாதியும், அம்மரத்துக்குக் கல்முதலியவை பாறாயிருத்தல் விசாதியும், அம்மரத்தின்கண் தளிர் இலை சாகை முதலியனவாய் விட்டு நீங்காது அடர்ந்திருத்தல் சுவகத பேதங்களுமா மென்க. இவ்வாறே தார்ஷ்டாந்தமாவது அறிவென்பதற்கு மேலாக வேனும் தாழ்வாகவேனும் சமமாகவேனும் தனக்கொப்பாக வேறறிவு ஒன்றாகவேனும் பலவாகவேனும் இருக்குமாயின் சுசாதியும், அவ்வறிவுக்கு அறியாமையும் பிரபஞ்சமும் வேறாயிருக்குமாயின் விசாதியும், அவ்வறிவு தான் சகுணமுற்றிருக்குமாயின் அஃது சுவகத பேதமுமா மென்க. இச்சுசாதி முதலிய மூன்று பேதங்களும் அறிவென்பதற்கின்றாகலின்,

சசிவர்ணபோதம்.

"மெய்ம்மையறி வல்லதமில் வேறறிவதெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"பொருகடலிற் றிரைமுதலாப் பிறந்த வெல்லாம்
புனலாகி விளங்காமற் புழுதி யாமோ
வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமேயல்லா
லுபயமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்றுமில்லை
யெரியிடத்திற் சூடுமாத் திரமே யல்லா
லிரண்டுண்டோ வவ்வகைபோ லென்று மொன்றாஞ்
சரிதைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச்
சாதனங்க ளிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்."

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

ஓர் அறிவென்பதே சுவகதாதிபேத மிறந்திருக்கின்றதாயின், இரண்டாவதறிவு எங்ஙன மிருக்கும்? வேறாக ஓரறிவே யிருத்தற்கு ஏதுவில்லையாயின், எண்ணரிய அறிவென்பது

இருத்தற்கு எங்ஙனம் பி…தரும்? இதனால் சாதியெனை வழங்குவது விவர்த்தமென்க. இது நிற்க, சாதியென்பதைப்பற்றி இன்னும் சற்றாராய்கின்றாம். முதலறிவு அறியுமறிவு மேலறிவு அறிவிக்கும் அறிவன்றோ? அறியுமறிவு பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனவும் பொருளைப் பொருளெனவு முணர்தல். அன்னபாலன:— தானல்லாததை… தானெனவும் தலையல்லாததைத் தலையெனவும், தாளோனைத் தாளெனவும் தலையைத் தலையெனவும் கோடல். இவ்விரண்டியக்கமும் யார்பாலது? முதலறிவாகிய உயிரின்பாலதெனின், இவ்வுயிருக்குமேல் வேறொருவர் அறிவிப்பது யாருக்கு? முதலறிவுக்கு அறிவித்தற்கெனின், அம்மேலறிவு அறிவிக்காதுழி, உயிரென்பது எங்ஙனம் தானே அறியும்? இவற்றால், மேலறிவு வைதற்கர்த்தா மேலறிவு இயற்றுதற் கர்த்தாவாகின்றதன்றோ? வைதற் கர்த்தா கருத்துப்படி இயற்றுதற் கர்த்தா நடக்குதல் யாருக்கு? இவ்வியற்றுதற் கர்த்தாவி னியக்கம் பிறப்பிறப் பெய்துதற்கும், அவை யகல வீடெய்துதற்குமெனின், இவ்விருவகைப் பயனையும் இந்தக் கர்த்தா அருந்துவதற்கு அந்தக் கர்த்தா இவ்விருவித வேலையையும், அன்னபாலன பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றும் பொருளைப் பொருளென்றும் உணரும் விருத்தியங்களையும் செய்வித்துக்கொண்டு வருவதாக்கும்! இங்ஙனம் மேனொன்று செய்வித்துக்கொண்டு வருவனதக் கண்டேடுத்த அதனாலாக்கும் காரு மதிரு கோட்டறிவு நாமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளியது!

மேலும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணருமா… உணர்த்துந் திரோபான சத்தியினால் மயக்குவித்ததும், பொருளைப் பொருளென் றுணருமாறு உணர்த்தும் அனுக்கிரக சத்தியினால் தெளிவித்ததுமாயின், உயிருக்குத் தான்கென்று என்ன கர்த்தத்துவ மிருக்கின்றது. இறைவனு யில்…

லையே! உயிர் இங்ஙனம் மகாக்ஞத்துவமா யிருப்பதற்குத் தானே மேலறிவொன் றிருக்கின்றதா? "சும்மாவிருந்த தானையை யூதிக்கெடுத்தானன்றோ." என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, அநாதியாயுள்ள மாயைக்கண் அநாதியாக வாளாவிருந்த உயிரை வெளியி…ழுத்துவிட்டு இத்தனை கோலஞ் செய்துகொண்டு இன்னும்…ன்றதென்பது பொருத்தமாக விருக்கின்றதா? அவ்விறைவன் தனது காருணியத்தால் இழுத்துச் செய்வித்ததேயன்றி விவர்த்தமாக வல்லவேயெனின், இக்கருணை உயிரின்மேல் நிகழ்விப்பதற்கு ஏதுவென்னை? அன்றியும், இக்கருணை வைத்திருத்தற்கு முன்னொன்று இவ்வுயிர் என்ன நன்மை செய்தது? அங்ஙனம் ஒரு மாயைக்கண் தான் செய்வதற்குத் தனக்குபாதிசயிது மில்லையே? இல்லாவிடினும், எவ்விதத்திலோ நன்மை செய்து விட்டதாகவே எற்போமெனின், அவ்வினை இறைவனது அநுக்கிரக சத்தியிற் சேர்ந்ததன்றோ? இதனால் அக்கருணை இடையில் வந்ததன்று. அக்கருணை இறைவனுக்கு அநாதியே இருக்கின்றதெனின், அவ்வியற்கைக்கருணை உயிரைப்பற்றியதன்றோ? அங்ஙனம் பற்றியிருக்குமான்று அநாதியிலேயே உயிர் விடுபட்டிருக்க வேண்டுமே! இன்மையால் அக்கருணை இயற்கையுமன்று செயற்கையு மன்று. இவற்றாற் கருணையென வழங்குவது விவர்த்தமென் றுயிர்க்கொள்க. இது நிற்க, சாதியென வழங்குவது உளதாயின் அது சுருதிக்கொத்ததா? அன்றி ஒவ்வாததா? ஒத்ததெனின், அற்பசுருதிக் கொத்ததா? அன்றிப் பிரபல சுருதிக் கொத்ததா? பிரபல சுருதிக் கொத்ததெனின்,

தாயுமானவர்.

"சந்ததமு மெனதுசெய லினதுசெய லாமெனுந்
தன்மையினை யன்றியில்லாத் தன்மையால் வேதமென்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நயாவதுவே." என்றும்,

திருவாசகம்.

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
யூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்." என்றும்,

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

"ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்
வானாய்நி லனானாய்கட லானாய்." என்றும்,

வைராக்கிய சதகம்.

"புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடந்தனித்
புணர்பறைத் திரையிதன்
சகமொ டாருயி ரெனுந்துவை யாதிக
டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லைதையெனைப்
பற்றுவாம் விடுகிற்பாம்
சுகசொ ருபமே யினைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதயா வனை நெஞ்சே." என்றும்,

திருவுமது.

"செய்யு நற்றொழி லைத்தொழி லியாவுமச்
சிவனது வடிவென்றே
வையய மற்றுணாதியா னெனுஞ் செருக்கடைந்து
நாடொறு நெஞ்சே, வைவதென்னோ." என்றும்,

குறள்.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு." என்றும்,

இங்ஙனம் அநேக நூல்களும் இறைவனையன்றி உயிரின்றெனவும், வேறாகத் தோன்றினும் ஓர் முதலன்றெனவும், இங்ஙனமிருக்கும் உயிர் அவ்விறைவனு மன்றெனவும் கூறியிருக்கின்றவை அற்பசுருதிகளாக்கும்! அன்றியும், ஈசரறிவெ

பது உளதெனச் சம்மதித்த ஷை சுருதிகள் இவ்வுலகானுபவத்துக் கியைந்திருக்கின்றதே யெனின், ஈசரறிவென்பது கற்பிதமென்ற சுருதிக ளநுபவத்துக் கியையாததாக்கும்! இரண்டறிவெனக் கூறும் சுருதிகள் அநுபவத்துக் கொவ்வியதோடு யுக்திக்கும் ஒத்திருக்கவேண்டுமன்றோ? அவ்யுக்திப் பிரமாணத்தைப் பற்றிச் சற்றாகிக்குவாம். எங்ஙனமெனின், ஈசரறிவெனச் சம்மதித்தது வியட்டி சமட்டி உபாதி குணம் தொழில்களாலன்றோ? வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்களென்பவை தனித்தனியாயிருக்கின்ற நூலுருக்கும் காரணங்கள் உபாதிகளும், கிஞ்சிக்ஞத்துவம் குணமும் இராகாதி சேட்டைகள் தொழில்களுமாம். சமட்டி உபாதி குணம் தொழில்களென்பவை ஷை யாவும் ஒருங்கு கூடியிருக்கின்ற நூலுருக்கும் காரணங்கள் உபாதிகளும், சர்வக்ஞத்துவ முதலியவை குணங்களும், சிருட்டியாதிகள் தொழில்களுமாம். இவைகள் எங்ஙனமெனின், தனிமரம் வியட்டியென்பதும் பலமரங்களின் சேர்க்கை சமட்டி யென்பதுமாம். தனித்தனியாயுள்ள வியட்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்குப் பிரமன் முதல் பிபீலிக மிறுதியாக ஒவ்வோர் வியட்டிச் சித்துப்பொருள் இருக்குமாறு போல், சர்வமாயுள்ள சமட்டி உபாதி குணம் தொழிலுக்குச் சமட்டிச் சித்துப்பொரு ளொன்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அச்சமட்டியாகிய சித்துப்பொருள் ஈசரனெனவும், பேரறிவெனவும், ஆண்டானெனவும் பொருள்படுகின்றது. வியட்டியாகிய சித்துப்பொருள் சீவனெனவும் சிற்றறிவெனவும் அடிமையெனவும் பொருள்படுகின்றது. ஷை வியட்டி சமட்டியாகிய உபாதி குணம் தொழில்கள் ஈசரறிவாகிய முதல்களுக்கா? அன்றி ஈசரறிவாகிய முதல்கள் உபாதி குண தொழில்களுக்கா? உபாதி குணம் தொழில்களுக்கே ஈசரறிவுகளுமெனின், ஆழிக்கு விரலென்றாற்போ லாகின்றது. அங்ஙனமாயின், ஆழியானது கைவிரலைக்கோடல் யாதாக்கு? ஆழியா-

சியதான் விரலால் அலங்காரமா யிருத்தற்காக்கும் ! இங்ஙனமே, ஷை இருவித உபாதி குணம் தொழில்களும் அவ்விதியையுங்கொண்டு யாது செய்கின்றன? பந்தமுத்திக் கேதுவாக அவைகளை இயற்றி அப்பந்தமுத்தியையாய் அடைதற்காக்கும்? இவைகள் கிஞ்சித்தும் பொருத்தமா யிருக்கின்றனவா? இல்லையே. விரலுக்கு ஆழியென்றும் பொருந்தும். எங்ஙனமெனின், விரலானது ஆழியைக்கொண்டு தான் அலங்காரமாகத் தோன்றுகின்றது. இதுபோல, சாக்ஷிக்கும் உபாதி குணம் தொழில்களாகவின் அவ்வவ் வுபாதியாதிகளால் சித்தின் பந்தமுத்திகளை எய்துதற்கும் போதிய அப்பந்தமுத்திகளை சாதற்கும் பொருந்துகின்றன. அன்றியும், ஆழியென்பது விரலுக்காயினும், இவ்வாழி விரலெனப் படாவாறுபோல, ஷை இருவித உபாதி குணம் தொழில்கள் சாக்ஷிக்காயினும் அவ்வுபாதியாதிகள் அறிவெனப் படாவன்றோ? இவற்றால் அறிவேறும் அறியப்படும் உபாதியாதிகள் வேறாகின்றன.

ஆகவே இருவித உபாதி குணம் தொழில்களையும் நீத்தவழி, அறிவு இரண்டென்னும் பேதமிருக்கக் காட்டுதல் இல்லையன்றோ? சாக்ஷியெனக் கொண்டது உபாதி குணம் தொழில் நோக்கத்திலேயா? அன்றி அறிவு நோக்கத்திலேயா? அறிவு நோக்கத்திலேயேயெனின், ஆகாய திருட்டியில் ஆகாயம் இரண்டுபட் டிருக்குமாயின் அறிவு திருட்டியில் அறிவு இரண்டென்பதற்கு முரணின்று. கடோபாதி மடோபாதிகள் திருட்டியில் ஆகாயம் இரண்டுபட்டதுபோ லிருப்பினும் அஃதிரண்டெனப்படுமா? படாதன்றோ? அதுபோல், வியட்டி சமட்டி உபாதி குணம் தொழில் திருட்டிகளில் இரண்டுபட்டதுபோ லிருப்பதால் இரண்டாயிற்றா? இல்லையே! இஃதின்னணம் நிற்க.

இஃது உயிர் பலவன்றெனல்.

உயிர் ஒன்றென்பதா? அன்றிப் பலவென்பதா? பலவென்பதுதா னெனின், யாதினு லேற்றற்பாலது? உயிர்களினாலேயே ஏற்றதெனின், உயிரைக்கண்டுழி ஏற்றற்பாலதா? அன்றிக் காணுதுழி ஏற்றற்பாலதா? கண்டுழியே ஏற்றதெனின், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி மூர்ச்சை மரணமாகிய இவ்வஞ்ஞானாவத்தைகள் ஐந்துள் எந்த அவத்தையிற் கண்டேற்றது? அன்றியும், ஞானாவத்தைகளாகிய துரியம் துரியாதீதம் இரண்டில் எந்த அவத்தையிற் கண்டேற்றது? ஷை அஞ்ஞானாவத்தையிற் கண்டது தூல முதலிய உபாதித்திரயங்களையன்றி யில்லையே! ஞானாவத்தைகளிலோ காலதேச வத்து பரிச்சேதரகித சுயம்பிரகாசத்தையன்றி இல்லையே! ஆகலின், உயிரைக் கண்டு பலவென் றேற்றதன்று. அன்றியும், உயிரைப் பலவென் றேற்றது ஒன்றுமொன்றும் எத்துணை எத்துணையாக ஏற்றது? உடற்றுணையாக ஏற்றதெனின், மூவித உடலுள் எந்த உடற்றுணையாக ஏற்றது? தூலவுடற்றுணையாக ஏற்றதெனின், இத்தூலவுட லெத்துணையது? இஃது பருவத்துக்கு ஓரளவா யிருக்கின்றதே? அப்பருவ பேதங்களில் இஃதெப்பருவத் துணையது?

திருவாசகம்.

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்."

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதை எற்றப்பாலதாகலின், இப் பல பிறவிகளுள் எப்பிறவித்துணை யென்பது? அவ்வப் பிறவியும் ஒவ்வோர் பருவத்துணையா யிருக்கின்றதே! அவற்றுள் அவ்வவ்வுடல் எத்துணை யெனப்படும்? உடற்றுணை எத்துணை எத்துணைத்தாயினும் உயிர்கள் அணுத்துணைத்தாகலின் அவ்வவ் வுடல்களுள் ஏகதேசமாக நின்று இச்சா ஞானக் கிரியைகள் இயற்றி இயற்றி வருகின்றன. அங்ஙனம் இயற்றி வருகின்றது ஓர் அறை வீட்டின்கண் ஏகதேசமா யிருக்கும் ஓர் சிறிய தீபமானது அவ் வீடு முழுதும் பொருள்களை விளக்குவதுபோலா மெனின், அவ்வாறு வீட்டுத் தீபம் தனக்கணிமைக்கண் ஒளி மிகுதியாயும் சேய்மைக்கண் மழுக்கமாயும் இடைக்கண் சமமாயும் விளங்குகின்றது.

அதுபோல் உடல்கடோறும் ஏகதேச மேகதேசமாக நிற்கும் உயிர்களின் உணர்வு தத்தமக்கு அணிமைக்கண் மிகுதியாயும் சேய்மைக்கண் மழுக்கமாயும் இடைக்கண் சமமாயுமிருந்து விளங்கவேண்டுமே! அங்ஙனமில்லையே! பரிசவுணர்வில்லாத இடமும் உண்டோ! தேகமுழுதும் வியாபித்து நின்றுணர்வது ஒருபடித்தா யிருக்கின்றதே? பரிசவுணர்வின்கணன்றோ? எங்கெங்கே உடலிருப்பப் பெறு அங்கங்கே அவ்வத்தேக மிருக்கட்டும். அன்றியும் உயிர்கள் அணுத்தன்மை யென்பது இயற்கை யெனப்படுவதா? அன்றிச் செயற்கையெனப்படுவதா? செயற்கை யெனப்படுவதெனின், உயிர்கட் கியற்கையது யாதெனப்படும்? வியாபகத்துவமெனின், அவ்வியாபகம் இடையில் வியாபகமாக வேண்டுவதின்று. அன்றியும், அவ்வியாபகம் அணுத்தன்மை தன்மை யானதாகவே வைத்துக்கொள்வம். அணுத்தன்மைக்கு முன்னோன்றிருந்த வியாபகம் கெட்டு அணுத்தன்மை யாயிற்று? அன்றிக் கெடாதாயிற்று? கெட்டே யாயின்றெ

னின், மீண்டும் வியாபகமாகா திருக்கவேண்டும்? மீண்டும் வியாபக மாகாதாயின், பரத்தோடுகலந் தேகமாதற்குக் கூடாதே! வியாபகங் கெட்டமையே அணுத்தன்மை யாயிற்றெனின், வியாபக மிருந்தவா றிருக்கின் அஃதெங்ஙனம் அணுத்தன்மை பெறும்? கயிற்றின் அரவத்தன்மை பெற்றதுபோலாக்கும்! இடைக்கண் அணுத்தன்மை வந்ததென் றேற்கின், அவ்விடைக்கண் வியாபகத்துவம் இன்றென்பதாகிப் பின் ஒன்று பரத்தோடு கலக்காத தோடம் வாய்க்குமெனக் கருதி அவ்வணுத்தன்மை இயற்கையதென் றேற்கினும், பரிபாக முதிர்ச்சி வந்த பின் ஒன்று பரத்தோடு கலத்தலே யாதலுடன் கிஞ்சிக்ஞத்துவமும் இயற்கையதெனப்படும். அஃதியற்கையதாயின், திரிகால ஞானமாகிற சர்வக்ஞத்துவம் இடைக்கண் வாராதிருக்க வேண்டுமே! அந்த ஞானம் கலைத்தால் வருகின்றதெனின், கலைத்தாலேனும் இடைக்கண் வருகின்றதால் கிஞ்சிக்ஞத்துவம் இயற்கை யென்பானேன்? இது நிற்க.

உயிரென்பது அருவப்பொருளா? அன்றி உருவப்பொருளா? அருவப்பொருளெனின், அருவம் உருவ உபாதிக்குட் கட்டுப்படுவது முண்டா? படுவதுண்டெனின், அருவமாகிய இவ்வெளியானது எந்த உருவ வுபாதிக்குட் கட்டுப்பட்டது? இவ்வெளி சட அருவமாதலிற் கட்டுப்படுதலின்மை யாது, உயிர் சித்தருவமாதலிற் கட்டுப்படுதலுமையு மெனின், அவத்தாத்திரயம் உபாதித்திரயம் அபிமானத்திரயம் முதலியவைகள் எதன்பால் மாறி மாறிக் காணப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன? எங்ஙனமெனின், தூலபாவந் தோன்றிய ஞான்று விசுவனென்கிற அபிமானியும் சாக்கிராவத்தையுந் தோன்றுகின்றன. அம் மூன்றும் தோன்றுஞான்றும் ஏனைய ருக்குமோபாதியும் தைசதனென்னும் அபிமானியும் சொப்

பஞ்சவத்தையும் காரணோபாதியும் பிராஞ்ஞனென்னும் அபிமானியும் சுழுத்தியவத்தையும் இன்று. [..]ச்சூக்குமோபாதி முதலியவைகள் தோன்றும் ஞான்றும் [..] தூலம் விசுவன் சாக்கிரம் இம்மூன்றும் இன்று. இவை [யனை]த்தும் எங்கே உளதாயு மிலதாயும் தோன்றி மறை[கி]ன்றன? இங்ஙனம் தோன்றி மறையு மனைத்தும் சங்கற்ப[..]ற நினைவெழுச்சிகளன்றோ? இவ்வெழுச்சிகள் நானென்[..]லன்றோ? அந்த நானென்பது தை தோன்[றி] மறைபவை[..]ருச் சாட்சி சைதன்னியமன்றோ? இங்கே [..]ர். வியட்டி உபாதி குணத் தொழில்களுக் காதாரம் நானென்னும் சாட்சி சைதன்னியம் ஒன்றிருப்பதுபோல ஆங்காங்கும் சமஷ்டியாகிய வியட்டி உபாதி குணம் தொழில்களுக்கும் ஆதார சாட்சி சைதன்னியங்களும் எண்ணரிதா யிருக்குமன்றோ? அவ்வவ் வாதாரசாட்சி சைதன்னிய மனைத்தும் ஒன்றெனப்பட்டதா? அன்றிப் பலவெனப்பட்டதா? பலவெனப்பட்டதெனின், ஒரு நானென்னும் போதாதாரத்திற்கு எல்லை எத்துணையென்று ஏற்படுத்தப்பட்டது? கடோபாதிக ளனைத்தும் அகன்றுழி, அவ்வக் [க]டங்கடோறும் அக்கண்டு றண்டாக முன்றோன்று காணப்பட்ட வெளியென்பது பலவா யிருக்கட்டுமே நானென்பது பலவாயிருக்க ஆங்காங்கும் அவத்தாத்திரய முதலியனவாகத் தோன்றும் விகார திருட்டிக ளகன்று[ழி], அவ்வவ் வவத்தாத்திரயங்கள் தோறும் தனித்தனி வெவ்வேறாக முன்றோன்று காணப்பட்ட நானென்னும் ஆதாரமென்பது பலவா யிருக்கின்றதா? ஓர் வகுப்பாகிய அலையாதிகட்கு எந்த சலப்பொருள் ஆதாரத்துவமா யிருக்கின்றதோ அந்த சலப்பொருள் ஒன்றேயன்றோ பல வகுப்பாகிய அலையாதிகட்கும் ஆதாரமாகியது? பலவகுப்பு அலையாதிகள் எழுச்சியினால் சலாதாரம் பலவாகுமா? ஆகாதன்றோ? அலையாதிகளாகிய ஆதேயங்களோடு சலாதாரமும் ஒருங்கே விளங்குவதால், இச்சலாதாரமான ஆ

ஏகத்துவ மென்பதற்கு இழுக்கின்று. ஆங்காங்கும் சலப்பொருள் விளங்கா[த]மலும் அதனைப் பாராமலும் நின்று அலையாதிகளையே திருட்டித்துக்கொண் டிருக்கில் இச்சலாதாரம் பலவாகத்தானே மயங்கிக்கொண் டிருக்கவேண்டியது? மயங்கினும் மயங்காவிடினும் இச்சலாதாரம் என்ஞான்றேனும் பலவென்பதற் கிலக்காமா?

இதுபோல், ஓர் வகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலிய கற்பனைகட்கு, எந்த நானென்னும் போதம் ஆதாரத்துவமா யிருக்கின்றதோ அந்தப் போதாதார மொன்றேயன்றோ பல வகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவைகட்கும் ஆதாரமாகியது? பலவகுப்பாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவைகளின் எழுச்சியினால் அந்தப் போதாதாரம் பலவாகுமா? ஆகாதன்றோ! அவத்தாத்திரய முதலிய ஆதேயங்களோடு அந்தப் போதாதாரம் சற்றும் விளங்காமையினால் அவ்வாதாரம் பலவாயிருப்பதுபோல் இழுக்குற்றது. ஆங்காங்கும் அந்தப் போதமானது விளங்காமை அதைக்காணவும் நின்று இவ்வவத்தாத்திரய முதலியவைகளைத் திருட்டிக்கா திருந்திடில் அந்தப் போதாதாரம் பலவென மயங்கவேண்டி வருமோ? மயங்கினும் மயங்காவிடினும் அந்தப் போதாதாரம் பலவெனப்படுமா? படாதன்றோ? அந்தப் போதாதாரம் ஏகமெனப்படுவது கற்பனைகளாகிய அவத்தாத்திரய முதலியவற்றா லாகலின், ஆரோபமுமாமென்க. இங்ஙனமிருப்பதால் பலவென்பது என்ஞான்றும் இல்லென்ப தாயிற்று.

அன்றியும் நானென்னும் போதப்பொருள் பலவாயின் இருவிழ சந்நிதிக்கண் ஏகமா யிருப்பானேன்? அதனால் அந்த நானென்னும் போதப்பொருள் ஏகமாயின் ஈங்குப் பலவா யிருப்பானேன்? ஆங்கு ஏகமாயும் ஈங்கு அநேகமாயும் இருப்

பது யாதாகாரணம் பற்றி? நிருபாதிகமானதொன்று ஏகமா யும் சோபாதிகமானதொன்று அநேகமாயும் இருக்கின்ற தெ னின், சோபாதிகமாகிய அஞ்ஞானதிசைக்கண் போதம் அநேகமெனப்படுவது அநுமான அளவையினலாமே. போதமா னது தன்னைப் பிரத்தியட்சமாகச் சத்தி அநுபவிக்கப்படு வது ஞாதிகளாகிய ஞானதிசையிலன்றோ? அந்த ஞான திசைக்கண் அப்போதம் பலவாயிருக்கின்றதோ! இதனால் அஞ் ஞானதிசைக்கண் ஏகமாயிருக்கட்டுமே அங்ஙனமில்லையே! பலவென்பது அஞ்ஞான திசைக்கண்ணும் ஏகமென்பது ஞானதிசைக்கண்ணுமாமன்றனை. இத்திசைக்கண் பலவென் பது அவத்தாத்திரய முதலிய கற்பனைகளாலாகலின் இக்கற் பனைகளைக் கொண்டு போத ஆதாரம் பலவெனக் கணிப்பது தோற்ற அநுமானமன்றோ? ஆகலின், போதம் பல ஆதார பேதங்களாக நிற்றல் ஆதேயமாகிய ஆரோபமும், அப்போ தம் ஏகமாக நிற்றல் ஆதாரமாகிய அதிட்டானமு மாயிற்று. ஆகவே, தனித்தனி ஆதாரச்சாட்சி சைதன்னியங்கட்கு மேல் சர்வாதாரச்சாட்சி சைதன்னியமே வேண்டுமெனப்பட்ட டிருத்தலின் வியட்டி சமட்டி அவத்தாத்திரயசகித ஆரோ பச் சிற்றறிவு பேரறிவென்பவை எஞ்ஞான்றும் இன்றென்ப தாயிற்றெனக. இவற்றிற் குப்பிரமாணம்:—

கைவல்லிய நவநீதம்.

"அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவுவே றுண்டென்றென்று
மறிவற்ற குதர்க்கமூடர்க் கறைவத்தை பலமாத்தீரும்."

வேதாந்த சூளாமணி.

"சிவனொடு சன்கூடத் தன்பிரம மென்னத்
சித்துமான் காங்கடநீர்க் கதுவுறும்வெண் மீன்வான்

றாவுபனி நீர் பிம்ப வநுமிதா காசஞ்
சொற்கடாவிசுவஞ்சொ காசமொடு மாவான்
மேவுமிமை யவற்றினுக்குத் திட்டாந்த முறையாம்."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஆறுவது

துவைத சிதாரோப விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது

துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இத்தவா ராய்ச்சிக் [illegible]ின்ப மிரண்டென்னல்
சந்ததமும் போலி[illegible]த் தானகு மந்தமிலாத்
தானெனத் தப்பொருட்டான் றங்கிடுமே இன்னமதா
மேதுகு மீங்கிதனுக் கேச்சு.

எங்ஙனமெனின், போதமென்ப தொன்றாயின், அப்போதத்தை மற்றோர் போதம் அணைந்துழிவழி அப்போத ஆனந்தம் எங்ஙனம் வெளிப்பட்டு மனமுறும்? ஓர் பெண்பால் தனக்கினிதிருக்கும் நாயகனின்றித் தன்னைத்தானே தழுவி யணைந்து சுகிக்கக் கூடுமா? கூடாவழி, அவ்வாறு ஆனந்தம் எங்ஙனம் வெளிப்பட்டு மனமுறும்? [illegible]திலேனும் பரத்திலேனும் இரண்டுபடாவழி இன்பவெழுச்சி என்பது கிஞ்சித்தேனும் உண்டாகுமா? உண்டாகாதாகலின், போதமென்பது இரண்டுபட்டே யிருக்கவேண்டுமெனின், தவமென்பது இரண்டெனப்படும். அவை காமியத்தவமெனவும் நிட்காமியத்தவமெனவுமாம். இவ்விரண்டுள் காமியத் தவமாவது தனக்கெனப்பொருள் கிஞ்சித்துமின்றி, அத்தியாசமாய்வந்து வந்தடுக்கும் தத்தம் உடல்களை நான் நானெனவும் அவ்வுடலைச் சார்ந்து வரற்பாலனவாகிய பெண்டீர்முதலிய உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகள் அனைத்தையும் என[illegible]தெனவும் ஐயமுறாது சத்தியமாகவே கர்த்தத்துவம் போக[illegible]துவமுற்று நிகழ்ந்துவரும். இவற்றால் உண்டாம் இராகாதி அற்குணங்களையும் மதுமாய்சாதிகளை அருந்தும் துராசாரங்களையும் தடு

த்து இத்தேக போக [illegible]ர்த்திக்கே விரதம் நோன்பு தவம் மகம் முதலிய அ[illegible] சற்கிருத்தியங்களையும் இடைவிடா தொழுகி வருதலா மென்க.

நிட்காமியத்தவமாவது அச் சற்கிருத்தியங்களைத் தத்தம் உடலுக்கும் [illegible]ரிய குடும்பத்திற்கும் செய்துகொண்டு வருவது பயனற்றதென நமது பிறவிகள்தோறும் நம்மை விட்டகலாதுநின்று கொடுத்துப் [illegible]யைந்தனவாகிய இத்தநு கரண புவன போகங்களை நாம் [illegible]ந்திக்காது வாளாகிற்கும் சுழுத்திக்கண்ணும் விடாது பாதுகாத்துக்கொண்டு வருவது ஒப்பற்ற அவ்விறைவனாயலின், அவனையன்றி நமக்கென்று என்ன உரிமை யிருக்கின்றது? எல்லா உரிமையும் அவனுடையதாகலின், அவன் ஆண்டானெனவும் நாம் உரிமையற்றிருக்கின்றோமாகலின் அடிமையெனவும், உள்ளபடியே கொண்டு மூர்த்[illegible] தலம் தீர்த்தம் மூன்றினையும் அவ்வீசுரார்ப்பணமாகவே [illegible]செய்து செய்து அகமமதைகள் குன்றியிருத்தலா மென்க. [illegible]ரண்டிற்கும் உதாரணம்:—

வேதாந்த சூளாமணி.

"உடம்பினையும் வருகுடும்ப[illegible]தனையும்யா னெனதென்
றுளன்கருமகாண்டியெலாக் கிரியையுமீ சற்கே
இடம்பெறநின் றுக்குமவ னேபத்தி காண்டி."

எனக் கூறியிருக்கின்றதை யுணர்க.

தற்சுதந்தரமுற்றும் தற்சுதந்தரமற்றும் நிகழ்த்தும்அச் இருகிருத்தியங்களாலும் வரற்பாலது யாது? இன்பமெனின், அவ்வின்பம் இருமை யுற்றதா? அன்றி ஒருமை யுற்றதா? இருமையுற்றதெனின், அவ்வின்பம் இருமை யுறுவானேன்? கிருத்தியம் கர்த்தத்துவமாயும் அகர்த்தத்துவமாயும் இருமை

யுற்றதா லெனின், அவ்விரண்டின்பமும் எவற்றின்பாலது? இகபரத்தின் பாலதெனின், இகபரமாவது செகமும் சிவமு மாகின்றன. செகத்தின்பாலது சிற்றின்பமும் சிவத்தின்பாலது பேரின்பமுமாம். ஆயினும், சிற்றின்பம் செகத்திற் கியற்கையதும் பேரின்பம் சிவத்திற் கியற்கையது மாம். உயிர்கள் தமது காமியத்தவத்தாற் செகத்தின் சிற்றின்பத்தையும் நிட்காமியத் தவத்தாற் பரத்தின் பேரின்பத்தையும் பெறுகின்றன. அத்தவத்தைப் புரியாவழி அவ்வவ்வின்பத்திற் செல்ல வேண்டுவதின்று, செல்லாவழி அவ்விரண்டின்பமும் அதனதன் ஆதாரத்தில் நின்றும் பயனுறாது, அவ்விரண்டின்பமும் செகத்தின்பாலதும் அச் செகத்திற் கியற்கையதும் பரத்தின் பாலதும் அப்பரத்திற் கியற்கையது மாமாயின், அவ்விரண்டி லொன்றிலேனும் உயிர்களுக்கு என்ன சுதந்தரமிருக்கின்றது? அதாவது சொந்தமல்லாமை. இவற்றால் அவ்விரண்டின்பமும் உயிர்கட்கியற்கையன்று செயற்கையே! அன்றியும் உயிர்கள் உலகப்பொருளாயின் உலகச்சிற்றின்பம் உயிர்களுக்கியற்கை யெனப்படும். அங்ஙனமன்றி உயிர்கள் பரம்பொருளாயின் அப்பரப்பேரின்பம் உயிர்களுக்கியற்கையெனப்படும். இவ்வுலகும் அப்பரமும் உயிர்களன்றாகலின் இச்சிற்றின்பத்திற்கும் அப்பேரின்பத்திற்கும் உயிர்களாகிய நாம் வேறெனப்படுவதே திண்ணமெனக்க.

இரண்டின்பத்திற்கும் நாம் வேறாகில் இவ்வுயிர்கள் எந்த இன்பத்தில் ஆறுதலுற்று நிலைத்திருக்கும்? பேரின்பத்தில் நிலைத்திருக்குமெனின், அவ்வின்பமும் இச்சிற்றின்பத்தைப்போல் உயிர்களுக்கு இரவலுற்றிருத்தலால் எங்ஙனம் அதில் நிலைத்திருக்கும்? சிற்றின்பம் நிலைக்காததால் மாறுவது இழிந்தோர்க்குங் கண்கூடா யிருக்கின்றது. பேரின்பம் இதுபோலின்றி என்றும் மாறாத்தன்மையதா யிருக்கின்றதேயெ

னின், அவ்வின்பம் மாறாதிருப்பதென யாதினால் ஏற்கற்பாலது? அனுமான அளவையாலும் ஆகம அளவையாலு மெனின், அனுமான அளவையாலேற்றது, இகமென்பது ஒன்றிருத்தலைப்பற்றி மேலே பரமென்பது ஒன்றிருக்க வேண்டுமெனவும், இவ்விகத்தின்கண் சிற்றின்பமொன்றிருப்பது பற்றி அப்பரத்தின்கண் பேரின்பமொன்றிருக்க வேண்டுமெனவும், இச்சிற்றின்பம் கணத்தில் மாறத்தக்கதா யிருப்பதுபற்றி அப்பேரின்பம் அங்ஙனமின்றி நீடித்து மாறாதிருக்கவேண்டுமெனவும்; நம்பிக்கையுற்றிருக்கும் பட்சமாய் முடிகின்றன. இதனால் அனுமான அளவை பயனுறாதென்க.

ஆகம அளவையாற் பயனுறாதோவெனின், அவ்வாகம அளவை யுத்திக் கொத்ததா? அன்றி ஒவ்வாததா? யுத்திக் கொத்ததெனின், இதுகாறும் யுத்தியா லாராய்ந்து வருகின்றமையால் இஃது முடிவு பெறுமளவும் ஆகமவளவை இனி வேண்டுவதின்று. இச்சிற்றின்பம் காமியத்தவத்தால் வாய்க்கற்பாலதால், உயிர்களுக்கு இரவல் சுகமா? அன்றிச் சொந்தச் சுகமா? சொந்தச் சுகமெனின், இச்சிற்றின்பம் உலகுக்கு இரவல் சுகமாக்கும்! இவ்வண்ணமே, அப்பேரின்பமும் உயிர்களுக்குச் சொந்தச் சுகமாயும் பரத்திற்கு இரவல் சுகமாயுமாகின்றதே! உலகானந்தமுலகுக்கும் பரமானந்தம் பரத்துக்கும் இயற்கையென முன்னமே சித்தாந்தமாயிற்று. எங்ஙனம் இரண்டின்பமும் உயிர்களுக்குச் மன சொந்தமெப்படும்? படுமெனின், உயிர்கள் உலகத்திலும் பரத்திலுஞ் சென்று கலக்க இருதவத்திலும் முயலுவானேன்? தத்தம் இன்பத்தை உலகின்கண்ணும் பரத்தின்கண்ணும் முன்னொன்றே ஏற்றியிருக்கின்றதாக்கும்! பின்னொன்று அவ்வின்பத்தை யனுபவிக்க இருதவத்தையும் வேண்டுவது. இது விந்தையினும் விந்தை! இது நிற்க.

உலகவின்பம் உலகத்தைவிட்டும் பரத்தினின்பம் பரத்தைவிட்டும் மாறுந்தகையனவா? அல்லவே! இங்ஙனமிருக்க, உயிர்களுக்கு முன்ஞான்றில்லாத இருவித இன்பமும் இருவகைத் தவத்தால் பின்ஞான்று வாய்த்தமாயின், அவ்வின்பங்கள் எங்ஙனம் உயிர்களுக்கு மாறாது நிலைத்திருக்கும்? இயற்கையின்பம் என்ஞான்றும் மாறாதிருக்கட்டும். பெருந்தவத்தால் வரினும் செயற்கை இன்பம் மாறுந் தகுதியதே! அஃது அயலின்பமாதலி னென்க. உயிர்களுக்கு இன்பம் இயற்கையதெனின், இதைக்கண் மாறவேண்டுவதின்று. அங்ஙனமின்றிச் செயற்கையதெனின், என்ஞான்றும் மாறாதிருக்கின்றதெனக் கூறவேண்டுவதின்று. சிற்றின்பம் பந்தநிலையதென்றும் பேரின்பம் முத்திநிலையதென்றும் சற்பிரமாணங்கள் கோட்டிக்கின்றதேயெனின், யுத்தியினால் முடிவுபெறாங்காறும் ஆகம அளவை வேண்டுவ தின்றென முன்னமே ஏற்கப்பட் டிருக்கின்றோ மாகலின், இஞ்ஞான்று அஃது வேண்டுவ தின்று. அப் பேரின்பத்தை ஒவ்வோருயிரும் பெறுவது முழுதுமா? அன்றித் தத்தமக்குங் கூடுமானதா? முழுதுமேயெனின், ஒருயிர் அவ்வின்பத்தைக் கொண்டுழி மற்றோருயிருக் கில்லாமற் போகின்றது. அங்ஙனம் இல்லாமற் போகுமாயின், இன்னும் எண்ணரிய உயிர்களும் பின்ஞான்று என்செய்யும்? அவ்வின்பத்தை ஓருயிர் முழுதும் கிரகிப்பதென்பது அகண்டமான கடல்நீர் முழுவதும் ஓர் கிருமியானது குடித்ததுபோலாமென்க.

அவ்வின்பத்தைத் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு பெற்றுக்கொள்ளுகின்றதெனின், இதுகாறும் நிட்காமியத் தவ உயிர்கள் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு அவ்வின்பத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு அனுபவிக்க வந்திருந்தால் அவ்வின்பம் எத்துணை குறைந்திருக்கவேண்டும், இனியும் நிட்காமியத்தவம் இயற்றி இயற்றி அனுபவிக்கப் பங்கிட்டுக்கொள்வார்களாயின், இதுகாறும் குறைந்துபோனது போக நின்றவின்பம் முற்றும் இல்லாமற் போய்விடுமே? போகுமாயின், இனி வரப்போகிற உயிர்களுக்கென்செய்வது? இங்ஙனம் அப்பரத்திற்கு இன்பமென்பது இல்லாமற்போயின், பரமென்பது துக்கவடிவமாகிறதாய் முடியும். முடியவே, உயிர்கள் தத்தம் அளவுக்குத் தக்கவாறு பங்கிட்டுக்கொள்ளப்பட்ட இன்பங்கள் இரவலின்பமாயும் முடிகின்றன. முடியவே, முத்தியென்பது இங்ஙனந்தானிருக்குமாக்கும்! கடல்நீரை முகில்களாலும் ஏனையவைகளாலும் எத்துணை கிரகித்தாலும் குறையாததுபோல் அவ்வின்பம் குறையாமலேயிருக்குமெனின், அந்த நீர் எவற்றாற் கிரகிக்கப்படுகின்றதோ அவற்றாற் சிறுகச்சிறுக வெளிப்பட்ட பின்ஞான்று மீண்டும் அக்கடலின்பால் வந்துவந்து சேராமல், வெளிப்பட்டவை வெளிப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கின், முடிவில் கடலென்னுஞ் சமுத்திரத்தில் நீரென்பது ஓர் திவலையேனுமிருக்குமா? இராதது போல், அப்பேரின்பம் உயிர்களால் தத்தம் அளவின்படியே சிறிது சிறிதாக வெளிப்பட்டுவிட்டது மீண்டும் அப்பரத்திற் சேராமல் உயிர்களிடத்தில் தங்கிவிடுமாயின், அப்பரத்துக்கென்று என்ன இன்பம் மிஞ்சித்தேனுமிருக்கின்றது? இன்றாகுமாயின், பரமென்பது முடிவில் இன்பமற்றதாகின்றது.

ஆகவே, அப்பரம் துக்கவடிவமெனப்படும். நீர் கடலின்கண் வந்து சேராதுழி, முன்ஞான்று அந்நீர் சிறுகச் சிறுக எவற்றாலெடுக்க வெளிப்பட்டதோ அவற்றிற்குப் பின்ஞான்று அந்நீர் பயனின்றிப் போகுமன்றோ? அதுபோல், பரத்தின்கணின்று வெளிப்பட்ட இன்பமானது மீண்டும் அப்பரத்தின்கண் வந்து சேராதுழி முன்ஞான்று அவ்வின்பம் எவ்

வுயிர்களால் சிறுகச்சிறுக எடுக்க வெளிப்பட்டதோ அவ்வுயிர்களுக்கும் பின்னொன்று அவ்வின்பம் பயனின்றிப்போம். போகவே, உயிர்களுக்குச் சிறிதுஞ் சுகமென்பதின்றி முன் போலவே துக்கவடிவாய்விடும். இதனால் உயிர்கள் முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இன்பமற்றனவாயும் இடைப்பொழுது துக்கமுற்றனவாயும் முடிகின்றன. இதுபோல் பரமானது முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் துக்கமுற்றதாயும் இடைப்பொழுது இன்பமுற்றதாயு மாகின்றது.

இதனால் பரமானது ஒருபோது துக்கமுற்றதாயும் உயிர்கள் அவ்வொருபோது இன்பமுற்றனவாயு மாகின்றன. ஆகின்றதால், உயிர்களுக்குத் தோடம் வந்தாலும் அது ஓர் பெரிதன்று! பரத்திற்குத் தோடம் வரலாமா? இதற்கென்செய்தும்? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் துக்கவடிவாயுள்ள உயிர்கள் காமியத்தவ முதிர்ச்சியால் பெரிதும் அற்பமயமாகிய சிற்றின்பத்திற்சென்று தாக்குவனவும், நிட்காமியத்தவமுதிர்ச்சியால் [illegible] முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் பெரிதும் இன்பவடிவாயுள்ள பரமாகிய பேரின்பத்திற் சென்று தாக்குவனவுமாய் முடியும். முடியவே, உயிர்கள் எவ்வின்ப வசத்தன? சிற்றின்ப வசத்தனவெனின், நிட்காமியத்தவம் இவ்வுயிர்கட்கு வேண்டுவதின்று; பேரின்ப வசத்தனவெனின், அப்பேரின்பம் உயிர்களுக்கு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் உளதாயும் இடைப்பொழுது தவத்துணையாய் வாராமலு மிருக்கட்டும். உயிர்கள் எவ்வின்ப வசத்தனவோ அவ்வின்பம் அவ்வுயிர்கட்கு இயற்கையதா யிருக்கவேண்டு மன்றோ? இயற்கையாகிய இன்பம் முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மில்லா திருக்குமா? அன்றியும், ஓர் அரிய தவத்தாலேனும் அவ்வின்பம் அன்னியமாய் நின்று பெறப்படுமோ? அங்ஙனம் பெறப்படுவதால் அவ்வின்பம் அன்னிய மென்பதற்கு முரணின்று. அன்றி

யும், இச்சிற்றின்பத்தைத் தூலனாகநின்று அநுபவிப்பது போல் அப்பேரின்பத்தை என்ன னாகநின்றநுபவிப்பது? சிவாகாரமாய் நின்று அநுபவிப்பதெனின், அச்சிவாகாரப் படுங்காறும் அவ்வின்பம் அன்னியமன்றோ? இவ்வாகாரப் பட்டுழி அஃதன்னியமாயும் அவ்வாகாரப்பட்டுழி இஃதன்னியமாயு மாகின்றன.

ஆதலால், இவ்விரண் டாகாரங்களும் தாமன்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, அவ்வவற்றா லுண்டாகும் இரண்டின்பமும் அன்னியமென்பதற்கு முரணின்று. இன்றாகலின், உயிர்கள் என்ன ஆகாரவடிவின வெனப்படும்? சடசித்தாகார வடிவின வெனின், அவை ஒன்றால் தாம் அறியப்படுந் தகையனவாகலின் சடமெனவும், ஒன்றைத் தாம் அறியுந் தகையனவாகலின் சித்தெனவு மாகின்றன. ஆகின்றதால், சடசித்தாகிற இவ்விருகுணங்களும் எந்தக்குணியுடையதெனப்படும்? அன்றியும், இவ்வுயிர்கள் பாசத்தை நோக்கச் சத்தும் பரத்தை நோக்க அசத்துமெனக் கோடலும் அங்ஙனமே. அதாவது ஓர் குணியின் குணங்களாகலினென்க. இவ்விருகுணங்கட்கும் குணிப்பொருள் யாதெனப்படும்.

இதுநிற்க, மணியின்கண் வசப்பட்ட ஓர் அயக்கோலானது அம்மணி அசைவினால் தான் அம்மணியின் ஓர்பாரிசத்திலேனும் நிலைக்காது இருபாரிசத்திலும் மொத்துண்ணுவது போல், இன்பவசப்பட்ட உயிர்களானவை அவ்விருவகைத் தவத்தாற் சிறிது பெரிதென இரண்டாக வாற்பாலனவாகிய அவ்வின்பங்களில் நின்று தாம் ஓரின்பத்திலேனும் நிலைக்காது இரண்டின்பத்திலும் மொத்துண்டுகொண் டிருக்கின்றனவாயின், உயிர்கள் எந்த வின்பவசமுற்றன? இரண்டின்பமும் தவத்துணையாக வாராவென்க.

உயிர்கள் இருதவத்திலும் செல்லாது நிற்கின், இரண்டின்பத்திலும் மொத்துண்ணுதலின்றி நடுவு நிலையதாய்

வாளா இருத்தற் கியையுமன்றோ? அங்ஙனம் இயைந்திருத்
தலே சாதுமான சுகப்பேறெனின், அஃது இருவகைத்
தவத்தையும் புரியாது வாளா இருத்தலென்பது-இருதவத்தி
லுஞ் செல்லாது நிற்பது மாத்திரமா? அன்றித் தேகபோக
த்தை நுகராது நீங்கி யிருப்பதுமா? போகத்தை நுகராது
நீங்கியிருப்பதுந்தா னெனின், இத்தேக[illegible]
இருப்புண்டெனச் சம்மதித்துத் தாம் நீங்கி யிருப்பதா?
அன்றி இருப்பன்றெனச் சம்மதித்து நீங்கி யிருப்பதா?
அவை இருப்புண்டென சம்மதித்து நீங்கி யிருப்பதெனின்,
அது இருவகைத் தவத்துள் ஒன்றாகின்றது. அது எத்தவ
மெனின், நிட்காமியத் தவமென்க.

இப்போகம் இன்றெனச் சம்மதித்து நீங்குவது யாதெ
னப்படுமெனின், அதுதான் இவ்விருவகைத் தவமுங் கடந்த
விவேகத்துவமென்க. அது விவேகத்துவமாயின் இவைகள்
அவிவேகத்துவமாமே யெனின், கர்மோபாசனா காண்டத்தி
ற்குமேல் ஞானகாண்டம் யாதுக்கிருக்கின்றது? இவ்விருதவ
மும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும் மருளாகவே
னென்க.

இதுநிற்க, காமியத்தவத்துணை சிற்றின்பத்திலும் நிட்
காமியத்தவத்துணை பேரின்பத்திலும் மொருத்தன்றுகொண்
டிருக்கின்றதாயின், எவ்வின்பத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது?
இவ்விரண்டின்பமும் அயலின்பமாகலின் இரவல் சுகமெனப்
படுமன்றோ? இரவல் சுகம் எதுகாறும் பயனுறும்? தவத்தின்
வலித்துணைகாறுமன்றோ? சிற்றின்பம் காமியத்தவத்தின்
வலித்துணையாயினும், பேரின்பம் சிவாகாரமான ஞான்றன்
றோ? அங்ஙனமிருக்க, அஃதும் தவத்தின் வலித்துணையென்ப
தென்னையெனின், சிற்றின்பம் எவ்வாகாரமான ஞான்று

வாய்க்கற்பாலது? விடயாகாரமான ஞான்றன்றோ? அதா
வது, தூல சூக்கும சரீரம். இத்தூல சூக்கும விடயவடிவம்
உயிர்களாகிய நமது இயற்கைச் சொரூபமா? அன்றாகலின்,
விடய சிற்றின்பம் மக்கிடைக்கண் வந்து வந்து மாறுகின்
றது. இங்ஙனமே, சிவவடிவமும் நாமன்றாகலின், நாம்
அச்சிவ[illegible]ன்ஞான்று அப்பேரின்பம் நமக்கு இடைக்
கண் வந்துவந்து மாறுமன்றோ? விடயாகாரம் நாமாயின், சிவா
காரமும் நாமாகலாம்; இவ்விரண்டில் ஒன்று நாமாயின், மற்
றொன்று யார்வடிவ மெனப்படும்? அஃதும் தவத்துணை நா
மன்றோ? இங்ஙனம் இவ்விருவடிவமும் நாமன்றாயின், இவ்விரு
வடிவம் காரணமாக வரற்பாலனவாகிய இவ்விரண் டின்பமும
நமக்குச் சொந்தமா? சொந்தமானாலன்றோ நிலைத்திருக்கும்?
அதிலும் இருசுகமும் எங்ஙனம் நிலைத்திருக்கும்? இவ்விரண்
டும் அயலின்பமாகலின், தத்தம் கட்டம் எத்துணையோ அத்
துணைக்கு இரவலாக வந்தமைகின்றன. அன்னிய சுகத்தை
இரவலாகப் பெற்றுப் பின்னொன்று கைவிட்டுப் போவானே
னென்று இவ்விரு தவத்திலுஞ் செல்லாது விட்டுவிடின் சுக
தாகம் நசிப்புறுதற்கு மார்க்க மெங்ஙனம்? அத்தாகமானது
இன்பம் முன்னொன்றில்லாதது இடைஞான்று வாய்ப்பதும்,
வாய்த்த இடைஞான்றுள்ளது பின்ஞான்று மாறுதலுமாகிய
இவ்வேறுபாடின்றி இயற்கையா யிருக்கவேண்டு மென்பது.
தமக்கு இயற்கை யின்பத்தைத் தாம் அபேட்சிப்பது ஏனெ
னின், ஆங்காங்கு முள்ளனவாகிய உயிர்களுக்குக் கயிற்றரவு
போல் நானென்பது வேறுபட்டதுபோலத்தோற்றும் தோற்
றரவு சிறிதுமின்றி,

சொரூபசாரம்.

"எல்லாரு நானு யிருந்துரைப்பா ராகிறமை
யல்லாம லீச னெவுமலர் - சொல்வாலே

பெற்றமகன் றம்பி பிதாப்பே ருரைத்தொருவக்
குற்றவுடல் வேறாகு மோ."

என்றருளிய ஆன்றோர் தெளிவைத் தாம் கைப்பற்றி நானுக் கிற்றில், அவ்வபேட்சை யின்றாமென்க.

அஃதேல் ஞானம் மருளுவாரேனெனின், கிட்டாத்தம் கூறினர் யாருக்கு? இங்ஙனம் கேட்பதற்கல்லவோ? மருண்டதுபோல் ஏதேற்றினதா லென்க. மருண்டதுபோ லும் பின்றொன்று தெருண்டதுபோலுமே யன்றித் தம்மை நோக்குழி அவ்வுண்மையில் இல்லவேயில்லை. ஐயமெழுச்சிக்கு என்செய்வதெனின், தன்னை நோக்காக்காலும் இவ்வை யம் அகலாதென்பதே திண்ணமென்க. இதற்குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"பேதமுறு புந்தியே மாயை யாகும்
பெரிதவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும்
போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப்
பொருநதியின் கரைதோன்றுப் புகலத் தோன்றி
லேதமுறு மப்பதமே யிறவா வீடா
மிம்மாயைப் பிறப்பிடமே தென்னவேண்டாஞ்
சேதமுறக் கொல்வழியே தென்று தேர்வாய்
சிதைவுற்று விதனியல்பு தெரியு மன்றே."

எனக் கூறியதனாற் காண்க.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, முன்றொன்று இருவகைத் தவத்தா லும் வாய்க்கற்பாலனவாகிய இருவகை இன்பமும் நிலையற்றன வாகலின் இந்நிலையாமைக்கு விடாது பாடுபடுதற்கன்றோ கர்மோபாசனை இருகாண்டமும் வந்திருக்கின்றனவ? வந்திருக் கினும் அவை இன்பம் மாறாதிருக்கவேண்டுமெனு அபே

இருக்கும் இவ்விடாத அபேட்சையைத் தடுத்தற் கியைந்த தன்று. ஆகலின், தடுத்தற் கியைந்தது மூன்றாவது ஞான காண்டமென்ப தொன்றே! எங்ஙனமெனின், இக்காண்டம் முன்றொன்று மனமென்ப தலையாமையையும், பின்றொன்று சஞ்சலமென்ப தனுகாமையையும், அதன் பின்றொன்று உள்ளத்தில் நிலைத்திலங்கிய களிப்பு மாறாமையையும், கடை ஞான்று தானே தானாக்கிற்றலையும் செய்தற் கியைந்தது. இதற்குதாரணம்:—

சொரூபசாரம்.

"எச்சாத் திரமவேண்டு மெச்சா தனைவேண்டும்
பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய் பேதையர்க்குப்—புச்சாண்டிக்
காட்டுவார் போலவரும் கற்பனைய தாக்கியுல
காட்டுவார் தம்மைக்கா ணார்." என்றும்,

உத்தமவாதநூல்.

"ஆரா வியற்கை யவாநீக்கற் கொன்றுதேன்
றீராச் சகமுழுதுஞ் சித்தாக்கிற்—சாராதே
சித்து சடக்துவிதந் தீருவதான் மாப்புலவீ
ரித்தையொத்த முத்திஇல்லை யில்." என்றும்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"சித்தமா னிறைந்தோ னென்ற திடமறவாதிருந்தா
லெத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
சித்திரை தெளிந்த பின்னர் நிற்கின்ற கருவைப் போல
வத்தனை யும்போய் தானே யானந்த வடிவா னானே." என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"தன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
னந்த மானேனென் றாதேடா காளாந்

துன்று சுடரேயென் றதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றதேடா காளம்." என்றும்,

"என்னுளே யாவையுங் கண்டிட லாவதும்
யாவையு மென்னையுங் கண்டிட லாவது
மன்னியங் கண்டிடோ மென்றிட லாவது
மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவே." என்றும்,

குறள்.

"ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்."

என்றும் கூறியவாற்றுங் காண்க.

இவ்விளக்கத்தில் இதுகாறும் கூறிப்போந்ததில் துவைதானந்தமென்பது கிஞ்சித்தும் பொருள்படாது முற்றுங் கற்பனைகளாயும், அவையிறந்து தானே தானாகநிற்கும் நிரதிசயானந்தமே எஞ்ஞான்றும் இருப்பாயுந் தேர்ந்தறிந்துகொள்க.

ஏழாவது
துவைத இன்பாரோப ஆராய்ச்சி விளக்கம்.
முற்றிற்று.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இவ்விரண்டாராய்ச்சியில்
இஃது
புறத்து ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

இவ்வாராய்ச்சிக்கண்
முதலாவது
தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணிவ்வடிவ மாந்தனக்கு
வந்துநிகழ் தேகமெனு மன்பெயர்தா—னெந்தவிதத்
தும்மனர்த்த மாகியே தோன்றுமுறுப் பாகுமினத்
தும்மிருப்ப தாகுமே தோய்ந்து.

எங்ஙனமெனின், இத் தூலதேகம் தோற்றும் நிலைமையை யுடையதா? அன்றி அறியும் நிலைமையை யுடையதா? தோற்றும் நிலைமையையே யுடையதெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று மிருந்து தோற்றுகின்றதா? அங்ஙனமின்றி இடைஞான்று மாத்திரம் தோற்றுகின்றதா? முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் இருந்தே இஞ்ஞான்றும் தோற்றுகின்றதெனின், இங்ஙனந் தோற்றுகின்றது ஓர் முதலாக இருந்தா? அன்றிக் கற்பனையாகவா? ஓர் முதலாகவே யிருந்து தோற்று

இன்றதெனின், இதனால் இத்தேகத்தைத் தேகமென வுணர்வது அறிவெனப்படுமோ? அன்றி அறியாமையெனப்படுமோ? அறிவெனவே படுமெனின், ஒன்று கூறுதும். அஃதென்னெனின், தேகம் தேகம் என வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பெயரானது அர்த்தப்பெயரெனப்படுமோ? அன்றி அனர்த்தப்பெயரெனப்படுமோ? அர்த்தப்பெயரெனப்படுமெனின், பொருட்பெயர் இடப்பெயர் காலப்பெயர் சினைப்பெயர் குணப்பெயர் தொழிற்பெயரென்று வழங்கப்படும் இவ்வறுவகைப் பெயர்களுள் தேகமென வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பெயரானது பொருட்பெயரென்றாகின்றது. ஆகவே, இஃது ஒருபொருள்குறித்த பலபெயர்களுள் ஒன்றென்பதா? அன்றிப் பலபொருள் குறித்த ஒருபெயரென்பதா? பலபொருள் குறித்த ஒருபெயரென்பது நாகமென்னும் பெயர். அது ஆகாயம் குரங்கு புன்னைமரம் நாக மலை பாம்பு யானை முதலியனவாகிய பல பொருளை விளக்கும் ஒருபெயராகின்றது. தேகமென்னும் பெயர் ஆக்கை சரீரம் உடம்பு மெய் முதலியனவாக வழங்கப்படும் பெயர்களோடு தொந்தமுற்று வழங்கப்படுகின்றது. இப்பல பெயரும் ஒருபொருளை விளக்கும் பல பெயர்களுள் ஒன்றென்பதாயிற்று.

ஆகவே, தேகமென்னும் இப்பெயர் எந்தப் பொருளை விளக்க வந்தது? வடிவமாயுள்ள ரூபத்தையெனின், வடிவங்களாயுள்ள எவ்வெவ் ரூபங்களும் தேகமுதலியனவாக வழங்கப்பட்டு வரும் தொந்தப் பெயர்களையே யன்றி வேறே எப்பெயரையும் ஏலாதிருக்க வேண்டுமே? அங்ஙனம் ஏற்கவில்லையெனின், வடிவாயுள்ள ரூபமென்னற்க. தேகமென்னும் பெயரை யேற்கும் பொருள் யாதோ அதனை இஃதெனச் சுட்டி யுணர்த்த வேண்டுமன்றோ? எனெனின், சுட்டி-

யுணர்த்துதற் கியையாதது சூனியமும், சுட்டி யுணர்த்துதற் கிசைவது நாமரூபமு மாகுமென்க. என்னை,

சசிவர்ணபோதம்.

"அறிதரப் பொருள்கா ரணமா யைநுறித்
தனையும் பொருள்கா ரியமா முலகிற்
றெரியாற் றிகழ்நன் மறையந் தமெலா
நீயன் றெனவே துகிரந் தரமே."

என்றருளியதை யுணர்க.

பொருட்பெயர்கள் பொருள்களை விளக்க வந்திருக்கின்றமையால், அங்ஙனம் இத்தேகமென்னும் பெயரும் எந்தப் பொருளை விளக்க வந்திருக்கின்றதோ? அவ்வுளவைத் தெரிவதற் கெங்ஙனம் கூடும்? இதுதான் தேகமென வழங்கப்படும் பெயரை ஏற்றற்பாலதெனின், இதுதான் தேகமெனச் சுட்டிக் காட்டிய இந்தச் சுட்டானது அவயவமாகிய உறுப்பின்மேல் விழுந்ததே? தேகமென வழங்கப்படும் பெயர்க்குப் பொருள் யாதென வினவ, பல வுறுப்புகளுள் ஒன்றைச் சுட்டி யுணர்த்தல் முறைமையல்லவே! இஃதொன்று சுட்டிய தற்கியைந்த உறுப்புக்குப் பெயர் மார்பென்கிறதாக வழங்கப்படுகின்றதே! இங்ஙனமே ஒவ்வோருறுப்புக்கும் இசைந்த பெயர்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றனவே! உறுப்புக்களாவன:—

திருவரங்கக் கலம்பகம்.

"குழல்நுதல் புருவம் விலோசனங் காது
நாசிவாய் நகைமுகங் கண்டம்
குலவுதோள் முன்கை யங்கைமெல் விரல்கள்
கூருகிர் கொங்கைகண் வயிறு
விழைதரு முரோமம் வரையிடை யுந்தி
விரும்புமல் குல்தொடை முழந்தாள்

மிளிர்கணைக் கால்கள் புறவடி பரடு
மென்குதி விரல்நகந் தானே."

என முப்பத்திரண்டு பேதங்களா யிருக்கின்றனவென்க.

இவற்றுள், எந்த உறுப்பு தேகமெனும் பெயர் கோடற்பாலது? அவ்வவ் வுறுப்பும் தத்தமக் கியைந்த பற்பல பரியாயப் பெயர்களை யுடைத்தாயிருக்கின்றதால் தேகமென்னும் பெயர்க்கு ஏற்றிலங்கும் பொருள் யாது? அதனை நன்குணரவேண்டுமே! இவ்வகை யுறுப்புக்களின் சேர்க்கையெழுச்சியோ தேகமென்கிற பெயர்க்குப் பொருளாமெனின், அஃது விகாரமெனப்படுமா? அன்றிச் சுயம்பெனப்படுமா? சுயம்பெனப்படுமெனின், சேர்க்கையென்பதற் கியையாதிருக்க வேண்டுமே! சேர்க்கையுற் றிருத்தலினால் விகாரமெனப்படுமோவெனின், ஒன்றன் கூட்டம் பலவினீட்டம் திரிபிறக்கமென்னும் இந்த முத்திறமும் யாதெனப்படும்? விகாரமெனப் படுமன்றோ? அவை யாதெனின் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஓர் முதல்போற் காண்டல் ஒன்றன்கூட்ட விகாரம். அது நெல்லம்பார முதலியன போலாம். பல இனப்பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஓர் முதல்போற் காண்டல் பலவினீட்ட விகாரம். அது நால்வகைச் சேனைகள் ஒருங்குற்ற சைன்னியமென்பது போலாம். ஒன்று திரிந்து அதாவது ஒன்றுகெட்டு மற்றொன்றாக இருத்தல் திரிதல் விகாரம். அது பாலென்பது கெட்டுத் தயிராதல் போலாம். இம்முத்திறத்துள் தேகமென்னும் பெயரை ஏற்கற்பாலது என்ன விகாரமெனப்படுவது? பலவினீட்ட விகாரமன்றோ? இஃது பொருளெனப் படுவ தெங்ஙனங் கூடும்?

அன்றியும், உறுப்புக்க ளொன்றோடொன்று சேர்க்கையுற்ற ஞான்றும், அச்சேர்க்கை கலைந்த ஞான்றும் இருப்

பது யாதெனப்படும்? உறுப்புக்களெனப்படு மன்றோ? தேகமென்கிற பெயருக்குப் பொருளென்ப தெங்கே? காணோமே! இருக்கின்றது உறுப்புக்களாகலின். இவ்வுறுப்புக்களை விட்டு இவற்றின் சேர்க்கையை ஓர் முதலெனவும், தேகமென்கிற பெயருக்கியைந்ததெனவும் மயங்கிய மயக்கத்தை அறியாது மு[illegible]ர்த் தேகத்தைத் தேகமென் றுணரும் இம்மயக்கத்தை அறிவெனக் கூறியது அறியாமை யெனப்படுமன்றோ? அன்றியும், தேகமென்பது ஓர்ஞான்றுள்ளதா? அதாவது இடைஞான்றென்பது. இவ்விடைஞான்றோடு முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று முள்ளதா? இடைஞான்றென்பது உறுப்புக்கள் சேர்ந்திருக்கும் ஞான்றென்க. இவ்விடைஞான்றுள்ளதெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள உறுப்புக்களில் இஞ்சித்தேனு முண்டா? இல்லையன்றோ? எனெனின், ஓர் பொருளுள்ள விடத்தில் அஞ்ஞான்றே மற்றோர் பொருள் எங்ஙனமிருக்கும்? இராதே! அதுபோல், இஞ்ஞான்று தேக[illegible]ருப்பில் இதற்கு மாறான உறுப்புக்கள் இ[illegible]திருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதால், அவ்வுறுப்பன்றித் தேகமென்பதற்குப் பொருளெங்கே? இருக்கின்றதேயெனின், இஞ்ஞான்றுள்ளது முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று முள்ள உறுப்புக்களின் இருப்பில் உண்டெனப்பட்டதா? இஞ்ஞான்று உண்டென்பதற்கு அங்ஙனமில்லையே! இதற்கென்செய்தும்!

அன்றியும், பொருளென்பது ஓர்ஞான்றுள்ளதாயின், ஏனைய இருஞான்றும் எனிருக்கப்படாது? அதுபோல், தேகமெனப்படுவது இஞ்ஞான்றுள்ளதாயின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் ஏன் இல்லையெனப் படவேண்டும்? இஞ்ஞான்றே இன்றாகலின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகவே, முப்பொழுதும் இன்மை யெனற்

கியைந்த தேகமென்பது எப்பொழுதும் எங்ஙனம் இருப் பெனக் கியையும்? இயையா திருக்கின்றமையின், இக்கா ணம் நோக்கி இதற்குப் பிராக்பாவம் பிரத்தொம்சாபாவம் அன்னியோன்னியாபாவம் அத்தியந்தாபாவமெனக் கூறியி ருக்கின்றனர். இஃதெப்பொழுதும் இன்மையெனப்படுந் தேக மாகிய தோற்றத்தை உண்டென வுணர்வது அறிவெனப்படு மோ? படாமையின், அறியாமை யென்பதற்கு பிரமாணின்றெ ன்க. இத்தேக ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்து யாமெதனின், இப் புறத்து ஆராய்ச்சிக்கண் முதலடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப் பொருள்களாய் நின்ற அவயவக் குழாங்களுமா மென்க.

முதலாவது
தேகமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்
முற்றிற்று.

இரண்டாவது
அவயவமென்னும் சத்தார்த்த
ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இத்தவா ராய்ச்சியின்க ணேயந்த வவயவப்பே
ரத்தவிதத் தம்மூனார்த்த மெய்தியே—தொக்தமுறத்
தோன்றியமாம் சாதிகளே தோயு மிருப்புள்தா
ஆன்றி யுணர்வோர்க் குறும்.

எங்ஙனமெனின், தேக ஆராய்ச்சி யுழைப்பில் இருப் பாக நின்றது அவயவங்கள். இங்ஙனம் நிற்கும் அவயவங் களை இருப்பென்றுணராது இருப்பின்றித் தோற்றன் மாத் திரமாகக் காணும் தேகமென்பதை ஓர்முதலெனக் கண்டுண ர்ந்து வருகின்றது மிக்க அறியாமையன்றோ? இஃதறியாமை யாயினும், அவயவங்களையேனும் இஃதொன்று இருப்பென் றுணர்வது அறிவெனப்படுமோ? அன்றி அறியாமை யெனப் படுமோ? அறிவெனப் படுமெனின், இவ்வுறுப்புக்கள் ஒன்று மற்றொன்றெனப்படாது, வெவ்வேறு பேதமுற் றிருக்கின் றனவா? அன்றி ஓரினப்பொருள்களாகவே அபேதமுற் றிரு க்கின்றனவா? வெவ்வேறாகவே பேதமுற் றிருக்கின்றனவெ னின், தோற்றத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அன்றி அர்த்தத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவா? அர்த்தத்தாற் பேதமுற் றிருக்கின்றனவெனின், சிரமென்கிற உறுப்புக் கும் பதமென்கிற உறுப்புக்கும் என்ன அர்த்தம் பேதித் திருக்கின்றது? பேதமாகத்தானே இருந்து தோற்றுகின்றன வெனின், எது இவ்வளவு பேதங்களாகத் தோற்றுகின்றது?

இவ்வளவு தோற்றங்களும் வடிவின் பேதங்களா? அன்றி வேறு பேதங்களா? வடிவின் பேதங்களெல்லாம் தோற்றபேதங்களாக முடியுமாகலின், வடிவின் பேதங்களன்று பொருட்பேதங்களா மெனின், சிரமென்பது ஓர் பொருளும் பதமென்பது மற்றோர் பொருளுமா யிருக்கின்றனவா? அதுவு மில்லையே! இவ்விரண்டுறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாக இருக்கின்றனவே! எங்ஙனம் இவ்விரண்டுறுப்பும் பொருளாற் பேதித்திருக்கின்றன.

இங்ஙனமே ஏனைய ஒவ்வொருறுப்பும் மாமிசாதிப் பொருள்களாகவே இருக்கின்றமையின், அவயவமாகிற இவ்வுறுப்புக்களனைத்தும் பொருளாற் பேதித்தனவன்றாம். பொருளாற் பேதித்தனவன்றாயின் பின்னர் யாதினாற் பேதித்திருக்கின்றன? சொருபங்களாலெனின், சொருபங்களெல்லாம் பலவகை வடிவுப் பொருள்களாகலின், தோற்றமாத்திரமென்பதற் கியைந்திருக்கின்றன. இவையேயன்றி எல்லா உறுப்புக்களும் மாமிசாதிகளாகிய ஓரினப்பொருள்களாகின்றன. ஒருறுப்பின்பொருள் மற்றோருறுப்பின் பொருட்கியையாது பேதித்திருப்பதுமுண்டோ? இல்லையே! அன்றியும், இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்பமுறுதற்கு முன்னாளும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பின்னாளும் உள்ளது யாது? மாமிசாதிகளெனின், அம்மாமிசாதிக ளிருப்பில் இவ்வுறுப்புக்களுண்டா? இன்றெனின், அந்நாளிருப்பது யாது? மாமிசாதிகளேயெனின், உறுப்புக்கள் எந்நாளுள்ளது? இடைநாளுள்ளதெனின், அதாவது, இந்நாளென்னப்படுவது. முன்னாளும் பின்னாளும் உறுப்புக்களில்லாமைபோல் இந்நாளுள்ள உறுப்புக்களில் மாமிசாதிக ளுண்டெனப்படுகின்றனவா? அன்றி இன்றெனப் படுகின்றனவா? இன்றெனப் படுகின்றனவெனின், அவைகள் ஏன் இன்றெனப்படும்? ஓர்

பொருள் உள்ளவிடத்தில் அந்நாளன்றே மற்றோர் பொருளெங்ஙனமா யிருக்கும்? இராதன்றோ? அதுபோல், மாமிசாதிக ளிருப்பில் மற்றோர் பொருள்களாகிய உறுப்புக்கள் இருந்தற்கியையுமோ? இயையுமாயின், இந்நாளுள்ள உறுப்புக்களிருக்குமிடத்தில் மாமிசாதிப் பொருள்களிருக்கலாம். ஆங்கு உறுப்புக்கள் இன்மையால் அங்கு மாமிசாதிகள் இன்றென்றதே அவ்விடமெனின், உறுப்புக்களாகிற வடிவம் மாறிய விடத்துள்ள மாமிசாதிகள் முன்னிருந்தவைகளோ? அதாவது- இவ்வுறுப்புக்கள் விகற்பமுறுதற்கு முன்னாளென்னப்படுவது. அன்றி, நூதனமாக உண்டானவைகளோ? நூதனமாகவே உண்டானவைகளெனின், முன்னாளில்லாதது பின்னாள் நூதனமாக உண்டாகுமாயின், இந்நாளுள்ளது பின்னாளில்லாமற் போகுமன்றோ? போகுமாயின், உறுதிப் பொருளென்பதின்றிப் போகுமே! இஃது விந்தையிலும் விந்தையாக்கும்!

இவ்வுறுப்புக்கள் மாறிவிடும் பின்னாளுள்ள மாமிசாதிகள் முன்னாளுள்ளவைகளேயன்றி வேறன்று. முன்னாளும் பின்னாளுமுள்ள மாமிசாதிகள் இந்நாளெங்கே போயின? அவைகள் இருந்தபடி யிருக்கின்றனவே! அங்ஙனமிருக்கும் மாமிசாதிகள் உறுப்புக்களாகிய வடிவபேதங்களால் மறைபட்டதுபோற் காணப்படுகின்றனவேயன்றி இல்லாமற் போயிற்றோ? உறுப்புக்களாகிய வடிவங்களை ஒவ்வோர் முதலென்றுணரும் நாட்டத்தோட்டத்தால் மாமிசாதிக ளிருந்தும் தோன்றாதவேயன்றி, அவை இல்லாமற்போயினவன்று. இந்நாளன்றே உறுப்புக்களாகும் இருட்டு நீங்கின், மாமிசாதிகள் உண்டென்பதற்கு முரணின்றாம். இன்றாகவே, உறுப்புக்களனைத்தும் தோற்றபேதங்களாயிற்று. ஒவ்வோர் தோற்றத்தின்கண்ணும் இருக்கும் இருப்புக்களைவிட்டு இத்தோற்

றங்களை ஒவ்வோர் முதலென உணர்ந்துவருவது அறியாமையெனப்படுவதா? அன்றி அறிவெனப்படுவதா? சற்றும் அறிவென்பதற் கிடனின்று. அறியாமை யாகலின், இவ்வறியாமையே இவ்வாராய்ச்சியில் பொருளல்லவாகப் பூர்வபட்சமாயிற்று. ஆகவே, இவ்வவயவ ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தது யாதெனின், இரண்டாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும், இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருள்களாக நின்ற மாமிசாதிகளுமா மென்க.

இரண்டாவது
அவயவமென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்
முற்றிற்று.

மூன்றாவது
மாமிசாதியென்னும் சத்தார்த்த
ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணிம்மாமி சாதிகட்பேர்
தந்தமக் கானபொருள் சற்றுமிலா—தெந்த
விதத்தினுமன் னென்பதே மெய்ம்மையிருப் பாரு
மதித்திடுதற் கென்றே மனம்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் அவயவ ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்த மாமிசாதிகளை விட்டு அவயவங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வோர் முதலெனக்கொண்டு வருகிறது மிக்க அறியாமையாயினும், இன்றுநான் றிருப்பெனத் தோற்றப்பெற்ற மாமிசாதிகளை ஒவ்வோர் முதலெனக்கண் டுணர்வது அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவென்றே ஏற்கப்படுமெனின், இம்மாமிசாதிகள் அந்தத்தை ஏற்கப்படுவனவா? அன்றி ஏற்கப்படாதனவா? ஏற்கப்படாதனவெனின், ஆதியற்றனவாக வேண்டுமே! இவைகள் அந்தத்தை ஏற்பதாற் றோடமென்னையெனின், அவ்வந்தத்தில் இம்மாமிசாதிகள் யாதுபொரு ளாகின்றன? மட்பொரு ளாகின்றனவெனின், அங்ஙனமுடிவானேன்? இம்மாமிசாதிகளுக்குச் சுபாவமெனின், அலை திவலை நுரை குமிழிகள் தத்தம் அந்தத்தில் தாம் கடற்புனலாய் முடிவது சுபாவ மெனப்படுமே! படுமெனின், புனலென்பது விகாரமாயும் மை அலையாதிகள் அப்புனலாக விகாரப்படுகிறதற்கு ஒவ்வோர் முதலாயும் இரு

க்கவேண்டும். எங்ஙனமெனின், பாலென்பது முன்ஞான்றே இருந்து பின்ஞான்று தயிராக விகாரப்படுந் தன்மைபோல், அலேயாதிகள் ஷை புனலாகிய சலத்திற்கு முன்ஞான்றே இருந்து பின்ஞான்று சலமாக விகாரப்படுவதாகும். இவ்வாறே மாயிசாதிகள் மட்பொருளுக்கு முன்ஞான்றே இருந்து பின்ஞான்று மட்பொருளாக விகாரப்படுவதாகும்! இஃது விந்நயினும் விந்தை! யெனின், முன்ஞான்று மாயிசாதிகள் அந்தம் அந்தத்தில் மட்பொருளாய் முடிவது சுபாவமென்றதனை யுணர்க.

சலமே அலேயாதிகளாக விகாரப்பட்டமையா லன்றோ மீண்டும் அவை சலமாகின்றன? அதுபோல், மட்பொருளான்று மாயிசாதிகளாக விகாரப்பட்டமையால் மீண்டும் அவைகள் மட்பொருளாதற் கிசைகின்றன. அன்றியும், மாயிசாதிகளான இவ்வுடல் மட்பொருள் வசப்பட்டுழி நீடித்தும், அங்ஙனமின்றி அக்கினிவசப்பட்டுழி விரைந்தும், மட்பொருளாய் விளங்குங்கால் பழைய மட்பொருளா? அன்றிப் புதிய மட்பொருளா? புதிய மட்பொருளெனின், முன்ஞான்றில்லாத மட்பொருள் பின்ஞான்று நூதனமாய் உண்டானதாகின்றது. ஆகவே, இல்லது வாராது உள்ளது போகாதென நீடித்து வழங்கப்பட்டு வரும் இப்பழமொழிக்கு இல்லது உண்டாகுமென்கிற இப்புதுமொழி முரணன்றோ! இம்மொழி எங்கே கிடைத்ததோ? எளிதிற் கிடைத்ததாகும். இஃது மிக்க விந்தை! அன்றியும், இல்லது நூதனமாய் உண்டாகுமாயின் உள்ளதென்று வழங்கப்படுவது போகவேண்டு மன்றோ? அதனால் அழிவை ஏற்கற்பாலது. மாயிசாதிகள் இஞ்ஞான்றுள்ள பொருள்களாகவே இருந்து பின்ஞான்று அழிவை யேற்கும் அனுபவம் கண்கூடாயிருக்கின்றமையால், முன்ஞான்றில்லாதபொருள் நூதனமா யுண்டாகு மென்பதற்கு மு

ளுண்டோவெனின், உள்ளது போகுமாயின் உறுதிப்பொருளென்பது எஞ்ஞான்று மில்லாமற்போமே!

எங்ஙனமெனின், உள்ளதென்பது நாற்பொழுது முற்றதா? அன்றி ஓர்பொழு துற்றதா? நாற்பொழுது முற்றதெனின், இல்லதென்பது எத்தனைபொழு துற்றதாக ஏற்கவேண்டும்? அஃதும் நாற்பொழுது முற்றதாக ஏற்கவேண்டு மன்றோ? நாற்பொழுது மில்லாதது ஓர்பொழுதில் எங்ஙனம் நூதனமாய் உண்டாதற் கிசையும்? இசையாதாயின், அந்நாற்பொழுதும் மாறுதது ஓர் பொழுதிலேனும் எங்ஙனம் அழிவை யேற்கும்? இவற்றாலன்றோ உள்ளது போகாது இல்லது வாராதென்னும் ஆன்றோர் மொழி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இஃது ஏற்கற்பாலதா? அன்றித் தள்ளற்பாலதா? தள்ளற்பாலதெனின், யாதினால் தள்ளற்பாலது? மாமிசாதிகள் உண்மைப் பொருள்களாயிருந்தழிகின்றதால் முன்ஞான்றில்லாதது பின்ஞான் றுண்டாவதற்கு ஐயமின்றாதலினா லெனின், இங்ஙனங் கூறியதால் உள்ளது அழியுமென் றாகின்றது. அங்ஙனமாயின், மாமிசாதிகள் குணபேதங்களாயழிகின்றனவா? அன்றிப் பொருட்பேதங்களாயிருந்தழிகின்றனவா? பொருட்பேதங்களாய் இருந்தே அழிகின்றனவெனின், இம்மாமிசாதிகள் இஞ்ஞான்றுள்ளனவா? அன்றி, முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று முள்ளனவா? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமின்றாயினும் இடைப்பொழுதேனு முண்டன்றோவெனின், ஓர்பொழுதுள்ளது பொருளாயிருக்குமா? இராதே! இருக்கின்றதேயெனின், இம்மாமிசாதியுடல் அக்கினி வசப்பட்டுழி அவ்வக்கினி இதனை மட்பொருளாக்குகின்றதெனக் கூறுவது தாலபுத்தியினும் கணிக்கற்பாலது. அக்கினி யிட்டஞான்று இம்மாமிசாதிகள் நாற்றம் தைலம்புகை முதலியனவாகப் பிரிகின்றன. அங்ஙனம் பிரிந்த அக்கணமே சாம்ப

றென்னும் மட்பொருள் விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் விளங்
கும் மட்பொருளானது, உரு நாற்றம் தைலம் புகை முத
லிய வடிவாயுள்ள இம்மாமிசாதி தர்மங்களால் மறைப்பட்
டுப்போ யிருந்ததொன்று இத்தர்மங்கள் வேறு பொருள்கள்
போற் றோற்றுகின்றன. இத்தோற்றங்களைத் தோற்றமெனக்
கிஞ்சித்து முணராது ஒவ்வோர் முதலென மயங்கினதால்,
இத்தர்மங்கள் பிரிந்தழி இயற்கையா யிருந்த மட்பொருள்
வெளிப்பட்டது. நூதனமாக உண்டானதுபோ லிருக்கின்
றது மாத்திரமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் நூதனமாக உண்டா
னதா? அல்லவே! இம்மாமிசாதிகள் விகற்பமுறுதற்கு முற்
பொழுதும் இவ்விகற்பங்கள் மாறியபிற்பொழுதும் இவைகள்
உள்ளனபோற் காணப்படும் இடைப்பொழுது மின்றி இம்
முப்பொழுதும் மட்பொருள் உண்டென்ப தாயிற்றென்க.

இம்மாமிசாதிகள் முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இன்
றெனினும் இடைப்பொழுதேனும் உள்ளனவன்றோவெனின்,
முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள மட்பொருளிருக்கு மிரு
ப்பில் இல்லைபோல் இடைப்பொழுது மாமிசாதி யிருப்
பில் மட்பொருள் இன்றெனப்படுமா? அன்றி உண்டெனப்
படுமா? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் நின்ற முறைமை
போல் இன்றெனப் படுமெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொ
ழுதுமிருந்த மட்பொருள் இடைஞான்றெங்கே போயிற்றெ
னப்படும்? முற்பொழுதிருந்த மட்பொருளானது மாமிசாதிக
ளாகக் காரியப்பட்டுழி எந்தப்பொரு ளிருக்க வேண்டியது?
காரியப்பட்ட மாமிசாதிகள்தானே இருக்கவேண்டியது? ஆத
லின், மாமிசாதிகளே இருந்து விளங்குகின்றமையால் அவ்
விருந்த இடைஞான்றில மட்பொரு ளெங்ஙன மிருக்குமெ
னின், இம்மாமிசாதிகள் நசித்த பின்ஞான்று நூதனமாக
மட்பொருள் உண்டாகவேண்டுமே! இதனாலன்றோ" உள்ளது

போகாது இல்லது வாராதென்னும் இப்பழமொழி வழங்கப்
பட்டு வருகின்றது. அன்றியும், மாமிசாதிகள் கெட்டு மட்
பொரு ளாயிற்றெனின், அது பரிணாமபட்சம்-அதாவது பா
லென்பது கெட்டுத் தயிராவதுபோலாம். இதனால் மாமிசாதி
கள் முற்பொருளும், மண்ணென்பது பிற்பொருளு மாகின்
றன. இஃது வியப்பினும் வியப்பு! அன்றியும், இடைஞான்று
மட்பொருளென்ப தில்லையேல் மாமிசாதிகளாகத் தோற்று
வது முற்பொழுதிருந்த மட்பொருள் கெட்டுவிட்டதனு
லென முன்னமே தீர்ப்பாயினமையின், பிற்பொழுது மாமி
சாதிகள் கெட்டுழி மட்பொருளன்றி மற்றொன்றாகவன்றோ
ஆகவேண்டியது? அங்ஙனமின்றி மட்பொரு ளாவானேன்?
இதனால் மட்பொருள் கெட்டு மாமிசாதிக ளாகின்றதன்று,
கெடாமலே குணபேதங்களாய்த் தோற்றுகின்றதன்றோ?
தோற்றுவதால், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் மாமிசாதிக
ளில்லாமைபோல், இடைஞான்றும் மாமிசாதிகளிருப்பில்மட்
பொருளில்லாமற் போயினவன்று, உள்ளவா றிருக்கின்றதே!
இருக்கின்றதால் இவ்விருப்பில் மாமிசாதிகளென்பது இன்று
மென்க.

இடைஞான்றும், மாமிசாதிக ளின்றென்பதாயின், முற்
பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள மண்ணிருப்பில் இவைகள்
தோன்றாததுபோல், இப்பொழுதும் இவைகள் தோன்றாதிரு
க்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமின்றித் தோன்றுகின்றதே
யெனின், தோன்றுகின்றதால் ஒவ்வொன்றைப் பொரு
ளாக மயங்குகின்றதா? இல்லாதது தோன்றுமாவெனின்,
கயிற்றின்கண் அரவு தோன்றாதிருக்கட்டும், தோன்றுகின்ற
தேயெனின், தோன்றுகின்றதால் பொருளெனக் கோடற்பா
லதா? கோடற்பாலதெனின், யாதினாற் கோடற்பாலது?
அரவை நிதானித்துழி அஃது தோன்றவில்லை, இம்மாமி

சாதிகள் அங்ஙனமல்லவே. முப்பொழுதும் இல்லையெனத் தெளிந்தஞான்றும் தோன்றுகின்றனவே! எங்ஙனம் இவைகள் பொய்ப்பொருளெனப்படுமெனின், இதனால் நிதானித்தஞான்றும் தோற்றுமாயின், அஃது எதார்த்தமெனப்படுமாக்கும்! அங்ஙனமாயின் கானல்நீர், இல்லாததெனத் தெளிந்தஞான்றும் தோற்றுகின்றதால் உண்மைப்பொருளென்றாலதோ? அதுபோல் இம்மாமிசாதிகள் இல்லாததெனத் தெளிந்தஞான்றும் தோற்றுகின்றதால் உண்மைப்பொருளென்றேற்கின்றதாக்கும்! அக்கானல்நீர் அங்ஙனம் தோற்றினும், அருந்துதற்குப் பயனின்று. இம்மாமிசாதிகள் அங்ஙனமல்லவே, அனுபவித்தற்கியைகின்றதே! எங்ஙனம் பொய்ப்பொருளென்பதெனின், இதனால் தோற்றுகின்றனவெல்லாம் அனுபவத்துக்கியையுமாயின் எதார்த்தமென்பதாக்கும்! அங்ஙனமாயின் சன்னிதோடம் வந்தஞான்று நாதனான விகார வடிவங்கள் தோன்றி மிக்க இடுக்கண்கள் செய்ததாய் அவற்றிற்குத் தான் சகிக்காது கூக்குரலிட்டுக் கனைத்துப் போவதனாலும், கனவின்கண் நான் நீ அவன் அவள் அதுவாக [illegible]ங்கள் தோன்ற அவற்றால் மிக்க இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதனாலும் அவ்விடத் தோற்றங்களும் எதார்த்தமெனற்பாலதோ? அல்லவே! அங்ஙனம் இம்மாமிசாதிகள் நமது மயக்கங் காரணமாக அனுபவப்படினும் உண்மையாக்கும்! அன்றியும்.

அவை சன்னிதோடத்திலும் கனவு தோடத்திலும் வாய்க்கும் நாமரூபானுபவங்கள் உயிர் உபாதிசகிதஞான்றன்றோ? அதுபோல் இம்மாமிசாதியுடல் எவ்வுபாதி சகிதங் காரணமாக அனுபவப்படுவது? சூக்குமோபாதி சகிதங் காரணமாகவெனின், அஃது கரணேந்திரியமன்றி உண்டோ? இல்லையே! அக்கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதி இச்சாக்கிராவத்தை

யில் மாத்திரந்தானோ இருக்கின்றன? கனவின்கண்ணுமிருக்கின்றனவே! அங்கும் இருக்கின்றமையால், அக்கனவில் இம்மாமிசாதிகள் அனுபவப் படவில்லையே! அக்கனவிற் றோன்றும் நாமரூபங்கள் அனுபவப்படுவதற்கு நாம் எந்த உபாதி சகிதமாய் நிற்கின்றோம்? அக்கனவிற் றோற்றும் தோற்றங்களுள் ஒன்றாயிருக்கின்றனம். அதுபோல், இச்சாக்கிராவத்தைக் காட்சிகளாகிய தூல நாமரூபங்கள் அனுபவப்படுவதற்கு நாம் எந்த உபாதி சகிதமாக நிற்கின்றோம்? இவ்வவத்தைக்கண் தோன்றுகின்ற தூலதோற்றங்களுள் ஒன்றாய் இருக்கின்றனமன்றோ? அக்கனவின் தோற்றங்கள் அனுபவப்படுதற்கியைந்த சூக்குமோபாதி வினைமுதலாக நின்றாற்போல, இந்நனவின் தோற்றங்கள் அனுபவப்படுதற்கியைந்த இத்தூலோபாதி வினைமுதலாக நிற்கின்றது. அவ்வுபாதிக்கு அனுபவப்பட்டு வருவது அத்தோற்றங்கள். அதுபோல், இவ்வுபாதிக்கு அனுபவப்பட்டு வருகின்றது இத்தோற்றங்கள். இன்னமே, அக்கனவின் சூக்குமோபாதி எதற்கு அனுபவப்பட்டு வருகின்றது? நானென்பதற்கெனின், நானென்[illegible] கருத்திக்கண்ணும் உண்டாயிருத்தலால், அச்சூக்குமோபாதி நானென்பதற்கு அனுபவப்பட்டும், கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதியே நானென்பதற்கு அனுபவப்படாதுழி, இத்தூலோபாதியா நானென்பதற்கு அனுபவப்படுகின்றது? இங்ஙனமிருக்க.

[illegible]கவும்.

மாமிசாதிகள் அனுபவப்படும் பொரு[illegible] அனுபவிந்ததாக்கும். மாமிசாதி வடிவம் நானென்பதற்கு அனுபவப்பட்டதன்றாயினும், கரணேந்திரியமாகிய சூக்குமோபாதிக்கேனும் அனுபவப்பட்டு வருவதில்லையாமெனின்? அவ்வுபாதியும் நமக்கனுபவப்பட்டதன்றென முன்னரான்றே கருத்தியவத்தையைக் குறிப்பித்தாயிற்றே! அன்றியே

மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதிற் பயனின்று. அக்கரணேந்திரிய சூக்குமோபாதியானது முன்னரன்றே ஐம்பொறி ஆராய்ச்சியுழைப்பிலும் அந்தக்கரண ஆராய்ச்சி யுழைப்பிலும் தமக்கெனப்பொருள் சற்றுமில்லை யென்றும், முற்றும் அறியாமைமயமென்றும் முடிந்தாயிற்று. ஆகவே, மாயிசாதி மயமாகிய இத்தேகம் எதற்கனுபவப்பட்டு வருகின்றது? அன்றியும், இம்மாயிசாதி தேகம் அனுபவப்பட்டு வருகின்றது நானென்பதற்காயின், நாமென்பது இருக்கும் சுழுத்திக்கண் நானுக்கு அனுபவப்படாவிடினும் நானென்பதுள்ள இருவகைச் சமாதிக்கண்ணேனும் அனுபவப்படுவதுண்டோ? அங்ஙனமுமில்லையே! எங்ஙனந்தான் ஐயமகன்றிருக்கின்றது? இத்தேகானுபவம் சமாதிக்கண் நானென்பதற்கன்றாயினும், அவத்தாத்திரயசகித சிவனென்கிற நானுக்கேனும் அனுபவப்படுகின்றதல்லவோவெனின், அச்சிவனாகிய நானென்பது தொழிற்குணமும் அறியாமையாயும் அவ்வறியாமை ஆரோபமாயும் முன்னரன்றே முடிந்தாயிற்றே! இதனால் எங்கே அனுபவப்பட்டு வருகிறதாகச் சம்மதிப்பது? அன்றியும், சிவாந்தக்கரணேந்திரியங்கள் அருவத்தன்மையா? அன்றி உருவத்தன்மையா? அருவத்தன்மையாமெனின், அருவத்திற்கு உருவானுபவம் எங்ஙனம் கூடும்? அருவத்தை உருவம் பரிசிப்பதுமுண்டோ? உண்டெனின், பரிசிப்பதுபோலன்றி உண்மையாயல்லவே! மேலும், முன்னரன் றுள்ளதாயிருந்த தேகானுபவம் அவயவங்களையன்றியும் பின்னரன் றுள்ளதாயிருந்த அவயவானுபவம் [illegible] யன்றியும் உண்டாயிருந்திருக்குமாயின், இம்மாயிசாதிகளனுபவம் மட்பொருளையன்றி உண்டாயிருக்கலாமென்க.

மாயிசாதிகள் மட்பொருளையன்றி இன்றெனப்படுமோவெனின், அவயவங்களையன்றித் தேகமென வழங்கும் சொ

ரூபமும் மாயிசாதிகளையன்றி அவயவமென வழங்கும் சொரூபங்களும் உண்டாயிருக்குமாயின், மட்பொருளையன்றி இம்மாயிசாதி சொரூபம் உண்டாயிருக்குமென்க. மாயிசாதிகள் மட்பொருளையன்றி இன்றென்பதாயின், இவைகளை மட்பொருளென்று கோடற்கு இழுக்கென்னை யெனின், மட்பொருளென்பது மாயிசாதி சொரூபமாகத்தானே இருக்கும்? ஆகாதென்பதற்கு மட்பொருளையன்றி இன்றென்பானேனெனின், மாயிசாதி சொரூபம் மாறிவிடுநான்று மட்பொருளென்ப தில்லாதிருக்கட்டுமே! அங்ஙனமில்லாமையால் கோடமென்னை யெனின், அவைகளில்லாநான் றிருப்பது யாது? மட்பொருளையன்றி வேறுசொரூபமில்லையே! இன்றாகலின், எங்ஙனம் இவைகள் மட்பொருளெனப்படும்? படாதுழி நாம் எவ்வண்ணமாகத் துணிந்திருக்கின்றது. அன்றியும், மாயிசாதிகள் தோற்றுங்காறும் இவற்றை விடாதுணர்ந்துகொண் டிரு[illegible]யெனின், அதுகாறும் இவைகள் மட்பரிசமின்றித் தனித்தனி ஒவ்வோர் முதலா யிருக்கட்டுமே! மட்பொருள் பரிசங்காரணமாகத் தோற்றுந்தகைமை கயிறு கானல்முதலியவற்றுள் அரவு நீர் முதலியவை தோற்றுந்தகைமைபோலாகலின், அரவு நீர் முதலிய திட்டாந்தங்களை ஏற்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், இதுகாறும் ஆராய்ந்து தேர்ந்ததால் இம்மாயிசாதி சொரூபங்களில் சத்தாயிருப்பது மட்பொருளென்பதாயிற்று. ஆகவே, மட்பொருளைவிட்டுத் தோற்றன் மாத்திரமாயுள்ள மாயிசாதிகளை ஒவ்வோர் முதலென்றுணர்வது அறியாமை யென்பதா? அன்றி அ[illegible]ங்க அறியாமையாகலின், இவ்வறியாமை பூர்வபட்சமாயிற்றென்க.

அன்றியும், மட்கடத்தை மட்பொருளாகவும் பொற்குடத்தைப் பொற்பொருளாகவும் நூற்படத்தை நூற்பொருளா

கயி றுணர்வதுபோல்," மண்ணுடலை மட்பொருளெனப் பா ராது யாதாகப்பார்த் தின்புறுதற்கு நம்மை நாம் உயர்திணை யெனக்கொண்டிருக்கின்றனம்? மாமிசாதிகளை யவ்வோர் முத லெனக்கொண் டிருத்தற்கோ?

"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. மண்ணுடலை மண்ணாகப் பார்த்து இன்புறாத அவிவேகிகட்கன்றோ?

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்."

என இவ்வாக்கியமும் வந்திருக்கின்றது. நாம் அவ்வாக் கியப்படி நில்லாதுழி எங்ஙனம் அவ்வாக்கியங்கள் மணம் பெறும்? மட்பொருளை யன்றி மாமிசாதிகள் உண் மாமிசாதிகளையன்றி மட்பொருள் இன்றாயும் இருக்குமாயின், மண்ணுடலை மாமிசாதிகளாகவே பார்த்துக்கொண் டிருக்க லாம். மட்பொருளையன்றி இம்மாமிசாதிகள் முப்பொழுதும் இன்றாகலின் அவற்றை மட்பொருளாகப் பார்ப்பதற்கு மூர ணென்னை? அன்றியும், சடமாகிற அக்கினியானது தன்பா லடுத்த இவ்வுடலாகிற மாமிசாதி தர்மங்களைப் பிரித்து உள்ள மட்பொருளை விளக்கிவைப்பதுபோல், அவ்வக்கினி வசப்படு ங்காறும் நம்மை யடுத்திருக்கின்றமையால், நமதறிவாக்கினியி னால் இத்தர்மங்களைப் பிரித்துக்கொண்டே யிருப்பமாயின், மட்பொருளென்பது விளங்கிக்கொண்டே யிருக்குமன்றோ? சடமான அக்கினிக்கு இருக்கின்ற யோக்கியதை நமதறிவாக் கினிக்கு இல்லையே! நமதறிவு அறிவெனப் பட்டாலன்றோ இச்சிறிய வுழைப்பையேனு மெய்தலாம்? அவ்வறிவு அறியா மையாதலின் இச்சிறியவுழைப்பையும் எய்தாதிருக்கின்றனம்.

அவ்வக்கினியானது இம்மாமிசாதிகளைப் பிரிக்கவுங் கூடும், அதனால் இவை பிரியவுங் கூடும். இவ்வாறே நாம் பிரிக்கவும் இவை பிரியவுங் கூடுமோவெனின், அக்கினி பிரிக்கப் பிரிபடு வது தூலலட்சியபாவமும், நாம் பிரிக்கப் பிரிபடுவது சூக்கும லட்சியபாவமுமாம். இவை இங்ஙனமிருக்க,

நாம் சூக்குமலட்சிய பாவமாகப் பிரித்து உணர்தற்கு ச் சத்தே யாது கெடுகிறிருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லையே! அங் ஙனம் பிரித்தல் அக்கினிக்குச் சுபாவம், நாம் பிரித்தல் நமக் குச் சுபாவமல்லவோ வெனின், மட்பொருளை மாமிசாதிகளா கப் பார்ப்பது மாத்திரம் நமக்குச் சுபாவமாக்கும்! நமது சுபாவம் மாமிசாதிகளாகப் பார்க்கின்றதாயின்,

குறள்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு."

என்னாது அக்குறள் செய்தார்க்கு இவ்வுண்மை தெரிந்ததால்;

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

எனக் கூறினார். இங்ஙனங் கூறிவிட்டமையால், அவ்வாக்கி யம் மருள் வாக்கியமாகும்! நாம் ஒன்றை மற்றொன்றாக வுணர்வது சுபாவமாயின், உள்ளதை உள்ளதாக உணர்வது எங்ஙனன்றோ? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது எது அதாவன்றோ பிறபொருளை உள்ளதை உள்ளதாக உணர வேண்டிய கட்டளை? அங்ஙனம் உணராவிடின், பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென்றுணரும் விபரீதபுத்தி எங்ஙனம் அக லும்? இம்மாமிசாதிகளைப் பிரித்து உணருகிறதற்கே கூடா துழி நாமென்ப தல்லாதவற்றை நாமெனப்பதாக உணரும்

மயக்கம் எங்ஙனம் அகன்று நானாகநிற்பது? எனதல்லாததை எனதென்கிற மயக்கமே இத்துணை வலுவுற்றிருக்கின், நானென்பதல்லாததை நானென்பதாகக் கொண்டிருக்கும் மயக்கம் எத்துணை வலுவுற்றிருக்கலாம்!

அன்றியும், நமக்கு எவ்வெப்பொருள் எனது எனவெத்தனைப் பற்றிநிற்றற்கு இயைந்தனவோ, அவ்வக் கற்பனைகளால் நாம் புரியுங் காமியத்தலத்திற்குச் சிற்றின்பத்தையும் நிட்காமியத்தலத்திற்குப் பேரின்பத்தையும் தரற்பாலனர்?

"யாதெனின் யாதெனி னீங்கியா னோத
லதனி னதனி னிலன்."

என ஷை குறள் மகாவாக்கியங் கூறியிருப்பதென்னை? அகத்தின்கண் முடிவுகாறும் புறத்தின்கண் முடிவுகாறும் சுத்தாசுத்தமாயும் அதிட்டானுரோபமாயு முள்ளனவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் யானெனதென மயங்குவதில் நின்றக்கணுழி, அச்சுத்தா சுத்தங்களால் வரற்பாலனவாகிய இறப்புப் பிறப்புக் கற்பனைகளின்றி இருப்பானென்பதன்றோ அம்மகா வாக்கியத்தின் அபிப்பிராயம்?

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்."

என்று கூறியிருக்கின்ற இம்மகாவாக்கியமும் பொருளைப் பொருளென்று உணர்ந்து இன்புறுதற்கன்றோ? அங்ஙனம் நாம் உணர்ந்து இன்புறுவிடின், ஷை மகாவாக்கியம் எங்ஙனம் மணம்பெறும்? பெறுதே! மெய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளாகப் பாராதுழி, இம்மாமிசாதியுடலால் வரும் எண்ணரிய மயக்கபேதங்களனைத்தும் எங்ஙனம் அகன்று நாம் வளையற்றிருத்தற்கு இயையும்?

சர்வமதசித்தாந்த விளக்க வினாவிடை.

"மறந்திடின் மண்ணை மறப்பே யுடலாம்
மறக்கி னறிவை மறப்பே - பிறிதாகத்
தோற்று மனர்த்தமதாஞ் சொல்வழக்கா லென்னபயன்
தோற்றளவும் வேண்டுந் துணிவு."

என்பதில், அறிவை யறிவாக நாடாக்காறும் அங்ஙனம் நாடாத மறதியே அவ்வறிவுக்கு அயலாகச் சிவேசரசகத் கற்பனைகளாக விடாது தோற்றிக்கொண்டிருக்கு மென்பதற்கு மெய்ப்பொருளை மறந்த மறதியே மாமிசாதியுடற் கற்பனாபேதங்களாகத் திருட்டியைவிட்டகலாது தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற இவ்விபரீதத்தை உவமானமாகக் கூறியிருக்கின்றதெனக் காண்க. இம்மாமிசாதியுடற்பேதம் மறையாக்காறும், மெய்ப்பொருளாகப் பார்ப்பது எத்திறத்தாராலும் கூடாதெனின், இவ்வுலகின்கண் யாரேனும் கடவுளைத் தமது அறிவினால் மெய்ப்பொருளென்று உணர்வாராயின், அவர் அவிவேகிகளாகும்! இதனால் ஷை மகாவாக்கியங்களும் மருள் வாக்கியங்களாகும்! அவ்வாக்கியமும் அவ்வாக்கியானுபவிகளும் அங்ஙனம் இருந்தா லிருக்கட்டும். ஓர் சிறிய திருட்டாந்தம் சற்றாகிக்குவாம்.

எங்ஙனமெனின், சில கருவண்டுகளால் உருண்டு செல்லும் மலவுருட்சிக்கண், நடுவு திருட்டிபட்ட அக்கணமே அருவருப் புண்டாதற்கு எதுவென்னை? அவ்வுருட்சி மட்கவசமாயுற்றிருக்கின்றதே! அம்மட்கவசத்தில் யாருக்கும் அருவருப்பு உண்டாகாதே! அவ்வருவருப்பு உண்டாதற்கு நமது திருட்டி அம்மட்கவசமட்டில் நிற்கின்றதா? அன்றி ஊடுருவிச் செல்கின்றதா? அத்திருட்டி ஊடுருவிச் செல்கின்றதால், உள்ளிருக்கு மலத்தில் திருட்டி தாக்குகின்றது. தாக்குமின்

றதால், அம்மலம் திருட்டிக்குத் தோற்றுகின்றது. தோன் றவே அருவருப்பு உண்டாகின்றது. கவசத்தைத் திருட்டிக் காது உள்மலத்தைத் திருட்டிப்பது போல, அவையவையா வாகத் தோற்றும் மாமிசாதி சேர்க்கைக்கு, மேலே கவசமா யிருக்கின்ற சருமத்தைத் திருட்டிக்குந் திருட்டியை நீக்கி, மூடப்பட்டிருக்கின்ற உள் மாமிசாதிகளை நாடுதி, அருவருப் புத் தோன்றுமல்லவா? அங்ஙனம், அவை தோன்று தோறும் மோகாதிகட்கிடம் உண்டாகுமா? ஆகாதன்றோ? இவ்விரண்டு திருட்டாந்தங்களைப்போல, மாமிசாதித் தோற் றங்களை நாடுந்திருட்டி நீங்கி, இம்மாமிசாதியில் அவ்வியத்தமா யிருக்கும் மட்பொருளைத் திருட்டிக்கின், அம்மட்பொருள் நமது திருட்டிக்குக் கண்கூடாகாதோ? ஆகுமே! நாம் திருட் டிக்காத குற்றமன்றி வேறு குற்றம் என்ன இருக்கின்றது? சை திருட்டாந்தத்தில் மலவுருட்சிக்கும் மாமிசாதி சேர்க் கைக்கும் நிலையே மட்பொருளும், சருமப்பொருளும் புறக் கவசமாக மாத்திரம் இருக்கின்றன. இங்கே மட்பொருளை மறைத்திருக்கின்ற மாமிசாதிகளாகிய உடலானது அம்மட் பொருளுக்கு அகப்புறக் கவசமா யிருக்கின்றது. இருக்கும் இக்கவச திருட்டியை நீக்கி, இவற்றுள் அவ்வியத்தமா யிருக் கும் மட்பொருளைத் திருட்டிக்கின் அஃதன்றி யாதுவிளங் கும்? அம்மட்பொருளை விளங்குமன்றோ? ஆகலின், இவ் வரிய உழைப்பை உழைப்பினர்பால் பல்ஞான்யர் [illegible] பின்பு பிட்சையாகப்பெற்று எய்தாமல், இதற்குமேல் ஆய ன்புயாவற்றை யாராய்ந்து தெளிந்து இன்புறுதல் எங் ஙனங்கூடும்? இவ்வுழைப்பைப்போன்ற அனுபவ உழைப்புகளா இருக்கின்றதனை லன்றோ.

> "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
> செயற்கரிய செய்கலா தார்."

ளக்குறள் மகாவாக்கியம் வந்திருக்கின்றது. சை திருட்டா ந்தங்களில் மட்கவசத்துள் மறைந்திருக்கும் மலமும் சருமக் கவசத்துள் மறைந்திருக்கும் மாமிசாதிகளும் அவ்வக்கவச மெனப்படாமல் விலட்சணமாக இருக்கின்றமையால், அம் மட்கவச திருட்டியும் சருமதிருட்டியுமாகிய அக்கணமே வெ [illegible]டுகின்றன. அங்ஙனம் வெளிப்பட்டவற்றை உணர்தற் [illegible]யகின்றன.

தாட்டார்ந்தத்தில் மாமிசாதிகள் அங்ஙனமல்லவே! இம் மாமிசாதிகளுள் மட்பொருள் அவ்வியத்தமா யிருக்கினும் கவசமாகிய மாமிசாதிப் பொருள்கள் மாறியதொன்றல்லவோ வெளிப்படுதற்கு இயையும்? பின்னொன்று நாம் உணர்தற்கும் இயைவா. இங்ஙனமிருக்க, மாமிசாதி உடலிருக்குதோன்றே எங்ஙனம் மட்பொருளை உணர்வதெனின், சை திருட்டாந்தத் தில் மட்கவசமட்டியும் சருமமட்டியும் நின்று அவ்வப்பொ ருளாக உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? தூலமதி யெனப் படுமன்றோ? பின்னர் அவ்விருவித கவச திருட்டிகளையும் நீக்கி மலவுருட்சியை மலவுருட்சியாகவும் மாமிசாதிகளை மாமிசாதிகளாகவும் உணர்வது என்னமதி யெனப்படும்? சூக் குமமதி யெனப்படுமன்றோ? இவ்வண்ணமே தாட்டாந்தத் தில் மாமிசாதி யுடற்கற்பனைத் திருட்டியை நீக்கி, மட்பொ ருளை மட்பொருளெனக்கண்டு உணர்வது என்னமதி யெனப் படும்? இது சை சூக்குமமதிக்கு மிக்க சூக்குமமதி யெனப் படுமன்றோ? ஒவ்வோர் பொருளும் இவ்வண்ணமே புறக்கவ சங்களையும் உட்புறக் கவசங்களையும் பெற்றிலங்குவதால் அவ் வக் கவசங்களையும் ஆங்காங்கும் சமதரிசனால் நீக்கி நீக்கி அவ் வியத்தப் பொருள்களையே உணரும் உணர்வையன்றோ ஆன் றோர்கள் மெய்யுணர்வெனக் கூறியிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் உணரவேண்டுவதென்னையெனில் எப்பொருள் எவ்வெவ்வண்ண

யிருக்கின்றதோ அவ்வப்பொருளை அவ்வவ்வண்ணம் உணரு வது அறிவுக் கியற்கையன்றோ வெனின்,

நன்று.

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளப்படி காண்ப தறிவு." என்றும்

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்பானேன் மகாவாக்கியம்? அன்றியும்,

"உலகெலா நாமாரென்ன வுற்றுணர்ந் தடங்குமட்டுங்
கலகமார் பிறவிமோகங் கடுகும்போல் லுடையிற்கும்."

என ஞானவாசிட்ட முதலிய பெருநூல்களுங் கூறியிருப் பானேன்? எந்த வுயிர் உலகை யுணராதது? எவ்வுயிருமாக லின், உலகை உற்றுணர வேண்டுவ தென்னவெனின்? உயிர் கள் எவ்வா றுணருகின்றன? பொருளல்லாததைப் பொரு ளாகவன்றோ? அங்ஙனம் உணர்வது கயிற்றை அரவாகவும் கானலை நீராகவும் கிளிஞ்சிலை வெள்ளியாகவும் உணர்வது போலாம். அன்றியும், கயிற்றை அரவாக வுணர்வது அறியா மையும் அங்ஙனம் உணரும் அவசரத்தில் அவ்வறிவு என்னா வெனப்படும்? அறிவெனப்படுமெனின், அங்ஙனம் உணர்வ தில் எப்புத்தோன்றிக் கயிற்றைக் கயிறென் றுணரும் அவ சரத்தில் அவ்வறிவு என்னவெனப்படும்? அஃதும் அறிவெ ன்பாமெனின், கயிற்றை அரவெனவும் கயிற்றைக் கயிறென வும் உணர்ந்த விரண்டும் அறிவாயின் அறியாமை யென்பது எவ்வாறிருக்கின்றது? ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்தல் அறி யாமையும் உள்ளதை உள்ளதாக உணர்தல் அறிவுமாகின்ற தன்றோ? அன்றெனின், பொருளல்லதைப் பொருளென் றுணருமறிவென்பானேன்?

ஆகலின், எவ்வெப்பொருள் எவ்வெவ்வண்ண மிருக் கினும் அதாவது மேற்கூறிய புறக்கவசம் உட்புறக் கவசங் களை யுற்றிருக்கினும் அவ்வக்கவச திருட்டியை நீக்கி அவ்வப் பொருளை உணர்வதன்றோ மெய்யுணர் வென்றபாலது? இவ் வறிவுடைமை யுடையவரன்றோ நல்லா ரெனப்படுவர். இவ் வனைவலாதார் யாரெனப்பட்டவரோ அறிகிலம். இம் மட் டன்றுமே விட்டு இதனிடத்தில் தோற்றன் மாத்திரமீக நிக முக்காலும் பரமிசாதிகளை யுணரும் மயக்கத்தை முன்னோன் றறிவென்று இன்னுமுன் றறியாமையென்றே சித்தாந்த மெனறறிக. இந்த மாயிசாதி ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தது யாதெனின், மூன்றாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாய் நின்ற மட் டுபொருளுமாமென்க.

மூன்றாவது

மாயிசாதியென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

நான்காவது

மண்ணின் மகத்தென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சிக்க ணிம்மண் மகத்தெனவே
வந்துசிக ரும்பெயர்தான் வாய்ப்பின்றிச் — சந்ததமு
மாலவனு வேயிருப்பாத் தோன்றுமே மாலின்றிச்
சீலமதி யோருவப்பர் சென்று.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மாயிசாங்கியோ ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் தோன்றுது மட்பொருளாகலின், இம் மட்பொருளை ஓர் முதலெனக்கொண் டுணர்ந்தவரும் உணர்வு அறிவெனப் படுகின்றதா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுகின்றதா? மக்கள் முதலிய அசுவனைப் பவுதிகங்களுக்கும் அதிட்டானமாகலின் இவ்வதிட்டானத்தை முதலென் றுணர்வது அறிவெனப்படாது. அறியாமை யெனப்படுமோ வெனின், இம் மட்பொருளாகிய உருவம் எவ்வளவா யிருக்கின்றது? மகத்தளவா யிருக்கின்றதெனின், மகத்தளவென்பது ஆசியா முதலிய ஐந்து கண்டமாகப் பெற்றுள்ள பிருதிவி அண்டமாயிற்று. ஆகவே, இப்பெரிய மகத்துருவம் பொருளா குணமா தொழிலா? பொருள்தானெனின், சுயம்புப் பொருளா விகாரப்பொருளா? சுயம்புப்பொருள்தானெனின், விகாரப்பொருளென்பது எத்தகையதா யிருக்கின்றது? ஒன்றன் கூட்டமாகவும் பலவின் கூட்டமாகவும் திரிபின் ஆக்கமாயு மிருக்கின்றதாமெனின், இம்மகத்துருவம் பொருளாக இருக்கின் எஞ்ஞான்றும் சிதைவு அற்றிருக்க வேண்டுமே!

சிதைகின்றதால் இம்மகத்துருவம் இன்றுமோவெனின், இருப்பு இன்மைகளைப்பற்றிச் சற்றாய்க்குறும். எங்ஙனமெனின், இம்மகத்துருவம் கணக்கில் யேற்படுது எத்தனை யெத்தனையாக எனப்படும்? அணுத்தனை யணுத்தனையாக எனப்படுமெனின், அவ்வவ்வணுவும் எத்தனை யெத்தனை யெனப்படும்? திரசாரேணுக்கு விழுந்திலகுங் கதிரின் கிரணத்தில் தோற்றுவதாகிய அதிநுட்ப உருவமெனின், அத்தனையாகிய பலநுட்பங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த சேர்க்கையன்றோ இப்பெரிய மகத்துருவமாகக் காணப்படுகின்றது? இங்ஙனம் காணப்படுவது கற்பிதமெனப்படுமோ? எதார்த்தமெனப்படுமோ? எதார்த்தமெனப்படுமெனின், இவ்வெதார்த்தம் ஆதி அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முன்னாள் ளற்றதா? பின்னாள் ளற்றதா? பின்னாள் ளேயுற்றதெனின், பின்னாள் திருத்தல் எதுகாறும்? அவ்வணுக்கள் கலையுங்காறுமெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மின்றி இடைப்பொழுது மாத்திர மிருக்கவேண்டியதாகின்றது. அதாவது — அணுக்கள் சேர்ந்திருக்குங்காறு மென்க.

இதனால், முற்பொழுதும் பிற்பொழுது மில்லாத இம் மகத்துருவம் என்னவெனப்படும்? பொய்ப்பொருளெனப் படுகின்றதன்றோ? சுயம்புப்பொருளென்பதற்குப் பொருத்தமெங்கே? அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுற் றிருக்குங்காறேனும் மகத்துருவம் பொருளாயிருக்கின்றதென உலகில் அறிவுடையோரும் கண்கூடாக அனுபவித்துக்கொண்டு வர, எங்ஙனம் இப்பூமியை இன்மைப்பொருளென்பதெனின்? மட்பொருளென்கிற இப்பெரிய வுருவம் ஆதி மூவித விகாரங்களுள் ஒன்றன்கூட்ட விகாரத்திற்கு இயையா திருக்கட்டுமே! அன்றியும், அவ்வணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்குங்காறும் எவை யிருக்கின்றன? சேர்ந்

இருக்கும் அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்கள் கடந்த ஞான்றும் எவையிருக்கின்றன? அவ்வணுக்களே யன்றோ? அவைகள், ஒன்றோடொன்று சேர்க்கையுறுஞான்று இருப்பாக உள்ளவை அவ்வணுக்களே யன்றி வேறுபொருளுண்டோ? இன்மையால், அவ்வணுக்களன்றோ பொருளெனப்படுவன? படுவதால், மகத்தென்பதற்குப் பொருளெங்கே? தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமும் அன்றோ பொருள்போ லிருக்கின்றன? இருட்டறையில் வெல்லம்பார வெண்புழு ஓரினங்கள் சேர்க்கையுற்று மகத்துருவாகக் கூடும் ஒன்று கூட்ட விகாரம். இவ்விகாரம் தோற்றமாத்திர மன்றோ? உண்மை யன்றே! உண்மையெனின், சுயம்பாயிருப்பதெல்லாம் விகாரங்களாயும் பொருளல்லவை யெல்லாம் சுயம்புகளாயு மிருக்கின்றதாகும்! இஃது விந்தை!

முப்பொழுதும் இருப்பாயுள்ளது செய்கள், ஓர்ஞான்றிருப்பது அம்பாரம். அவ்வம்பாரம் ஒன்றன்கூட்ட விகாரமன்றோ? அவ்விகாரம் தொழிலும் பண்புமாகின்றதே? அவைற்றால் அஃது பொருளெனப்படுமா? தொழிலென்பது செய்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருத்தல். பண்பென்பது அச்சேர்க்கை பெரிதாகக் காணப்படுந் தர்மம். ஆகலின், தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமும் ஆயிற்று. அதுபோல, இம்மகத்தாகிற மண்ணுருவம் அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முற்பொழுதும் அவை கலைந்த பிற்பொழுது மின்றிச் சேர்க்கையுற்றிருக்குங்காலும் தோற்றுவது தோற்றமாத்திரமே யன்றி வேறுபொருள் இன்றாகலின், இஃது தொழிலும் பண்புமென்பதற்கு முரணின்றன்றோ. அன்றியும், இம்மகத்துருவம் விகற்பமுதற்கு முன்ஞான்றும் இவ்விகற்பமாகிய பின்ஞான்றும் உள்ளவை எப்பொருள்கள்? அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்க ளிருப்பில் இவ்விகற்பமாகிய மகத்துருவமுண்டோ?

இல்லையே! இம்மகத்துருவம் எஞ்ஞான்றிருக்கின்றது? இடைஞான்றிருக்கின்றதெனின், அதாவது—இஞ்ஞான்றெனப் படாத முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள அணுக்களிருப்பில் இம்மகத்துருவம் இல்லாவகைபோல், இடைஞான்றுள்ள இம்மகத்துருவ இருப்பில் அவ்வணுக்க ளுண்டாயிருக்குமா? அன்கூடாயிருக்கின்றதே யெனின், முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றுமுள்ள அணுக்க ளிருப்பில் இம்மகத்துருவம் இருக்கவேண்டும். இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, அணுக்கள் இடைஞான்று எங்ஙனமிருக்கும்? இருக்கின்றதாலன்றோ தோற்றுகின்றதெனின், ஓர்பொருளிருக்குஞான்றில் அப்பொருட்கள் வேறொருபொருளெங்ஙனமிருக்கும்? இருந்தால் அப்பொருட்கமைந்த தசபுறங்களுள் ஓர்புறத்தி லிருக்குமல்லவா? அதுபோல, எந்தமூதணுக் கமைந்த தசபுறங்களுள் எந்தப் புறத்தில் இம்மகத்துருவம் இருப்பதாக ஏற்பது? இருக்கின்றவை அணுக்களன்றோ! அவ்வணுக்களுள் எந்த அணுவினது எந்தப்புறத்தில் மகத்துருவ மிருக்கின்றது? அணுவினது ஓர்புறத்திலேனும் தசபுறத்திலேனுமிருக்குமா? மகத்துருவம் ஓர் பொருளாக இல்லையே! முப்பொழுதுமிருக்கின்றவை அணுக்களாயின், அம்முப்பொழுது மில்லாதது மகத்துருவ மென்பதற்கு முரணென்னை?

அன்றியும், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் அணுக்களாகப் பார்ப்பதுபோல இடைப்பொழுதும் அவ்வணுக்களே யன்றி வேறில்லாமையின், அணுக்களாகவே திருட்டிவிடாதிருக்கின், மகத்துருவத் தோற்றமென்பது எங்கே? அணுக்களை யணுக்களெனா நாட்டாது தோற்றமாத்திரமா யுள்ள மகத்தென்னும் கற்பனையை ஓர் முதலெனக்கொண்டு உணர்வதாலன்றோ தெளிவெனற்பாலது? இவ்வாவிவேகத்தை யன்றே பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளெனக்

கூறியிருக்கின்றது? இவ்வரிய வாக்கிய ரசத்தைக் கராமை உயர்திணையென மயங்கி மகிழ்ந்து கிடப்பதென்னையோ? இதனை நன்குற்றுணர்க. முன்னூன்று மட்பொருள்களின் உண்மையாயுள்ள அணுக்களைவிட்டு மகத்துருவத்தை முதலென்றுணர்வதை அறிவென்பது பூர்வபட்சமாகி நின்று அஃதறியாமையென்பதே சித்தாந்தமாயிற்றென்க. இம்மட்பொருளாராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை எவையெனின், நான்காவது அடிக்காயுள்ள அறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாய் நின்ற ஆல அணுக்களுமாங்களுமா மென்க.

நான்காவது

மண்ணின் மகத்தென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

மண்ணின் ஆலவணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணித்தால மென்னுமணு
வந்த பெயரார்த்தம் வாய்மையின்றிச் — சந்ததமுந்
தேர்ந்ததுதான் சூக்குமமாச் செல்லு மணுவிருப்பா
மோர்ந்தவர்க்கே யிவ்வுறுதி யுண்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மட்பொருளாராய்ச்சியில் இருப்பாகத் தேரப்பட்டவை அதிநுட்பங்களாயினும், அவைகளென்ன நுட்பங்களெனப்படும்? ஆலவணு நுட்பங்களெனின், இவைகளுள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வோர் முதலென்றுணரும் உணர்வு அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமையெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அவ்வணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் பொருளெனப்படுமா? அன்றி வேறெனப்படுமா? பொருளெனப்படுமெனின், இதனால் சுயம்பெனப்படுமா? அன்றி விகாரமெனப்படுமா? சுயம்பெனப் படுமெனின், அவ்வொவ்வொன்றும் ஒரு மகத்துருவம்போல் ஒன்றன் கூட்டமன்றி இருக்கட்டுமே? எங்ஙனமெனின், அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றையும் பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டு உணரும் தோன்று சற்றேறக்குறைய அவ்வணுக்கள் ஆயிரந் சேர்ந்த பருமன் எத்துணைத்தோ அத்துணைத்தாகத் தோன்றுமல்லவா? அங்ஙனந்தோன்றும் அவற்றுள், ஒன்றை பூசிக்கும். கடுங்காரமாயுள்ள ஓர் வேதியைப் பரிக்கச்

செய்யின், அவ்வோரணுவுங் கணக்கின்றிய அதி நுட்பங்களாய்ப் பிரிந்து விடுகின்றது.

அங்ஙனம் பிரியுங்காலும், அம்முதலணு ஏன் அணுவெனப்படும்? பூதக்கண்ணாடியைப் பெறாத கட்புலனுக்கு நுட்பத்திற்கும் அதிநுட்பமாயெட்டுவதாகலின் தூலவணுவெனப்படுமன்றோ? அனந்தமாய்ப் பிரிதற்கிடமாய இஃது தூலவணுவாயின், இத்தூலவணுவில் நின்றும் பிரிந்தனுவான தோன்றும் ஒவ்வொன்றும் என்ன அணுவெனப்படும்? இவைகள் பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டு உணர்தற்கே அதி நொய்தாயிருக்கும் பொருள்களாயின், அக்கண்ணாடியின்றி உணருங் கட்புலனுக்கு உண்டெனப்படுமா? படாதாகலின், அவ்வொவ்வொன்றும் நொய்ய அணுவென்பதற்கு ஐயமென்னை? அந்த நொய்ய அணுக்கள் அனந்தங்கள் சேர்ந்த சேர்க்கைகளன்றோ ஷை ஒவ்வோர் தூல அணுவும்? இங்ஙனமிருக்க அது அந்த நொய்ய அணுக்களின் சேர்க்கைக்கு முற்பொழுதுண்டா? அன்றி அச்சேர்க்கை கலைந்துவிடும் பிற்பொழுதேனுமுண்டா? இன்றெனின், இவைகள் எஞ்ஞான்று உள்ளவை? இடைஞான்று உள்ளவையெனின், அஃதாவது— இஞ்ஞான்று என்பது. இவ்விடைஞான்று உள்ள இத்தூல அணு முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் ஏன் இன்று? ஷை நொய்ய அணுக்களின் சேர்க்கை இன்மையினெனின், அச்சேர்க்கையென்பது தொழிலல்லவா? அவ்வத் தொழில்களென்றோ தூல அணுக்களென்பது? அன்றெனின், அவ்வச்சேர்க்கைச் சம்பந்தமின்றி அவ்வத்தூல அணுவும் ஒவ்வோர் முதலாக இருக்கட்டுமே? இருக்கின்றதேயெனின், அங்ஙனஞ் சேர்ந்திருக்கின்ற அவ்வவ் நொய்ய அணுக்களைப் பிரித்துக் காட்டலாமே! அங்ஙனங் காட்டக்கூடாதெனின், இருப்பவை நொய்ய அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றும்

[illegible] அணுவெனப்படுமா? படாதெனின், என்படாது? இத்தூல அணு பூதக்கண்ணாடியின்றிய கட்புலனுக்குத்தோன்றும் ஆதாரப அணுவாயும், அவ்வணு பூதக்கண்ணாடி கொண்ட கட்புலனுக்குத் தோன்றும் அதிட்டான அணுவாயும், மகத்தணுப்போல் பேதித்திருக்கின்றதாலெனின், அவ்வதிட்டான அணுக்கள் அனந்தஞ் சேர்ந்திருக்கும் ஞான்றன்றோ தூல அணுவெனப்படுவன? ஒவ்வோர் தூல அணுவும் சேர்க்கையினால் தொழிற்குவைமும், அத்தொழில் பல்வகை வடிவு பேதங்களுள் ஒன்றாகத் தோன்றுவதால் தோற்றக்குவைமுமாகின்றது.

அன்றியும், இத்தூல அணுக்களாக விகற்புறுதற்கு முற்பொழுதும் இஃது மாறிய பிற்பொழுதும் உள்ளது யாது பொருள்? ஷை அதிட்டான நொய்ய அணுக்களன்றோ! அந்த நொய்ய அணுக்கள் இருப்பில் இவ்விகற்பமாகிய தூல அணுக்களுண்டா? இல்லையே! இத்தூல அணுக்கள் எஞ்ஞான்றிருக்கின்றன? இடைஞான்றிருக்கின்றனவன்றோ? முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அவ்வதிட்டான நொய்ய அணுக்களிருப்பில் இத்தூல அணுவில்லாவகைபோல் இடைப்பொழுதிருக்கின்றதாகச் சம்மதிக்கப்பட்ட தூல அணுவில் அந்த நொய்ய அணுவிருக்குமா? இருக்கின்றதேயெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அந்த நொய்ய அணுக்களிருப்பில் இத்தூல அணுக்கள் இருக்கவேண்டுமே! ஓர்பொருளிருக்கும் ஞான்று அப்பொருளில் மற்றோர்பொருள் எங்ஙனமிருக்கும்? அதுபோல், நொய்ய அணுக்களிருப்பில் அதற்கு மாறான தூல அணு எங்ஙனமிருக்கும்? இராதே! இருப்பது தோற்றன்மாத்திரமாகவன்றோ? இத்தோற்றன் மாத்திரமான கற்பனைத் தூல அணுக்களைத் தொழிலும் பண்புமெனக் கழித்து, முப்பொழுதுமுள்ள அந்த நொய்ய அணுக்களை விடாது

திருட்டிக்கிருக்கில், தூல அணுவென்பது தோன்றுமா? ஓர்ஞான்று தோன்றினும், ஓர் முதலாக இருக்குமா? இராதன்றோ? ஆகலின்,

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என மகாவாக்கியம் வெளியிட்டிருக்கின்றது. இதனை நன்கு உற்றுணர்க. முப்பொழுதும் மாறாதிருக்கும் இருப்பாகிய நொய்ய அதிட்டான அணுக்களைவிட்டு வெறுந்தோற்றமாத்திரமாகிய தூல அணுக்களை ஒவ்வோர் முதலென மயங்கி உணரும் உணர்வை முன்னொன்று அறிவென்றது பூர்வபட்சமாக இன்றொன்று அறியாமையென்பதே சித்தாந்தமாயிற்றென்க. இத்தூல அணுவாராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை எவையெனின், ஐந்தாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப் பொருள்களாய் நின்ற அதிட்டான நொய்ய அணுக்களுமா மென்க.

ஐந்தாவது

மண்ணின் தூலவணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாவது

மண்ணின் சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியினி லிச்சூக் குமமென்னும்
வந்த பெயரனர்த்த மன்னியே—பந்தித்தற்
கென்றென்றுங் காரணமா யீங்குபர மாணுவென
வொன்று மிருப்பெனவே யோர்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மண்ணினது தூல அணுவை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் பொருளாகத் தேரப்பட்டவை நொய்ய அணுக்களாயினும், அவ்வணுக்களுள் ஒவ்வொன்றும் என்ன அணுவெனப்படும்? கண்ணாடியைப் பெறாத கட்புலனுக்குத் தோன்றாத அதி நொய்மையாகலின், சூக்கும அணுவெனப் படுமெனின், அச்சூக்கும அணுக்களுள் ஒவ்வொன்றையும் பொருளாக உணரும் உணர்வு அறிவெனப் படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவெனப்படுமெனின், அவ்வணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பெனப் பட்டதா? அன்றி இன்றெனப்பட்டதா? இருப்பெனப் பட்டதெனின், பொருளாக இருப்பெனப் பட்டதா? தோற்றமாக இருப்பெனப் பட்டதா? பொருளாகவே இருப்பெனப் பட்டதெனின், அவ்விருப்பு சுயம்பாகவா? அன்றி விகாரமாகவா? சுயம்பாகவேயெனின், ஷை தூல அணுக்களைப் போல் அமைந்த விகாரங்களுள் ஒன்றுபிய ஒன்றற்கூட்ட விகாரமென்பதற்கு இயையா திருக்கட்டும்.

இவ்வொவ்வொன்றும் கண்ணாடியின்றிய கட்புலனுக்குத் தோன்றாத நுட்பங்களாகலின், விகாரமெனப் படுமோவெனின், ஷை கண்ணாடியைக் கொண்டு உணர்தற்குந் தோன்றாது செல்லத்தக்கவையா? அன்றி நிலைத்திருக்கத்தக்கனவா?

நிலைத்திருக்கத் தக்கனவெனின், கண்ணாடியைக் கொண்டு உணரும் கட்புலனுக்குந் தோன்றாத அணுக்களென்பவை எந்நான்றும் எங்கு முயிலையெனப்படுமே? இல்லையெனப் படுமெனின், இச்சூக்கும அணுவுக்குமேல் இத்தகையதெனக் கணித்தற்கரிய இன்னும் நுட்ப அணுக்கள் உண்டெனப்படாதிருக்க வேண்டுமே! கட்புலனுக்குந் தோன்றும் தூல அணுக்கள் சில வேதிகளால் ஊடு கட்புலனுக்குத் தோன்றாது உடைந்துவிடுவதுபோல், அக்கட்புலனுக்குத் தோன்றாத இச்சூக்கும அணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் கலைதற்கு இயைந்த வேதிகள் பரிசிக்கின் அனந்தமாய்க் கலைந்து, ஊடு கருவியைக்கொண்ட கட்புலனுக்குந் தோன்றாது போகின்றன. அங்ஙனமே அவ்வணுக்களையும் உடைத்துவிடுதற்கு இயைந்த வேதிகள் பரிசிக்கின் பிற்பொழுது எவ்விதக் கருவிகளைக் கொண்டு உணரினும் எட்டுதற்கு இயையுமா? அங்ஙனம் எட்டுதற்குத் தோன்றா அணுக்களன்றோ திரமான இருப்பெனப்பட்டவை? அத்திரமான அணுக்கள் பலவாகலின், அப்பல அணுக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த எழுச்சியே கருவியைக் கொண்ட கட்புலனுக்குத் தோன்றும் சூக்கும அணுக்களென்பன. அவ்வொவ்வொரு சூக்கும அணுவும் கணித்தற்கரிய அணுக்களின் சேர்க்கையாகலின், ஓர் முதல் போற் றோன்றும் தொழிற்குணமும் தோற்றக்குணமு மாகின்றன. எங்ஙனம் இச்சூக்கும அணு சுயம்பெனவும் ஓர் முதலெனவும்படும்? படாததாயின், ஊடு தோன்றாத அணுக்களன்றோ முப்பொழுதும் உள்ள சத்தெனவும், இச்சூக்கும அணுக்கள் ஓர்ஞான்று தோற்றும் தோற்றமாகலின் அசத்தெனவும் படுகின்றன. இங்ஙனம் படுவதால், சூக்கும அணுக்களாகத் தோன்றுங்காலும் ஒவ்வொன்றையும் நாட்டமானது கணித்தற்கரிய அணுக்களாக ஏன் நாடவில்லை? அங்ஙனம் தோன்றாத அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த

ஞான்றும் இருப்பவை அவ்வணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களை விடாது இருட்டிக்கின் இச்சூக்கும அணுத்தோன்றுமா? ஓர்ஞான்று தோன்றினும், முதலெனப்படுமோ? படாதன்றோ?

அன்றியும், இச்சூக்கும அணுக்களாக விகற்புறுதற்கு முற்பொழுதும் இவ்விகற்பங்கள் மாறிவிடும் பிற்பொழுதும் உள்ளனயாவை? கருவியைக்கொண்ட கட்புலனுக்கு இத்தணைத்தெனத் தோன்றாத அணுக்களன்றோ? அவ்வணுக்களிருப்பில் இச்சூக்கும அணுக்களுண்டா? இல்லையே? இல்லையெனின், இவைகள் எஞ்ஞான்றிருக்கின்றன? இடைஞான்றிருக்கின்றனவெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அத்தோன்றா வணுக்களிருப்பில் இச்சூக்கும அணுக்களில்லாத் தகைமைபோல், இவ்விடைஞான்றுள்ள சூக்கும அணுக்களிருப்பில் அத்தோன்றா அணுக்களிருக்குமா? இருக்கின்றதேயெனின், முற்பொழுதும் பிற்பொழுதுமுள்ள அவ்வணுக்களிருப்பில் இவ்வணுக்களுண்டாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமுண்டா? இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, அவ்வணுக்கள் இவ்வணுக்களில் எங்ஙனமிருக்கும்? ஓர்பொருளிருக்குஞான்று அப்பொருட்கண் ஏனைய பொருள் எங்ஙனமிருக்கும்? இருப்பதானால், அப்பொருட்கியைந்த தசபுறங்களுள் ஓர் புறத்திலிருக்கும். அத்தோன்றா அணுக்கள் இச்சூக்கும அணுக்களுக்கு இயைந்த தசபுறத்துள் எந்தப்புறத்தில் இருக்கின்றன? இவ்வணுக்கள் ஓர் பொருளானாலன்றோ அங்ஙனமிருக்கும். முன்பினிடையென்கிற முப்பொழுதில் ஓர்ஞான்றேனும் இச்சூக்கும அணுக்கள் முதலாகவுண்டா? இல்லையே! இருப்பதுபோற் றோற்றும் தோற்றமாத்திரமேயன்றி வேறன்றே! இஞ்ஞான்றிருக்கும் சூக்கும அணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் முதலாயின், இவைகள் மாறுவானேன்? மாறிய பின்ஞான்று அவ்வணுக்களிருப்பா யிருப்பானேன்? அவ்வணுக்கள் இஞ்

னான்றோ? முன்னொன்றும் இடையொன்றும் இருந்தவைகளா? அன்றி நூதனமாக உண்டானவைகளா? நூதனமாக ஓர் பொருளும் உண்டாகாதே? உண்டாகுமெனின், இல்லது வாராதென்னும் ஆட்சேபம் இருக்கின்றதே! முற்பொழுதும் பிற்பொழுதும் இல்லாதது இடைப்பொழுதில் உண்டாகுமாயின், அம்முற்பொழுதும் பிற்பொழுது முள்ளது இடைப்பொழுதில் ஒழிந்துவிட வேண்டுமன்றோ? இவை பொருந்தமின்று.

இங்ஙனமிருத்தலின், அவ்வணுக்கள் எஞ்ஞான்றும் மாறாத நித்தியத்துவமும் இவ்வணுக்கள் அநித்தியத்துவமும் உடையவை ஆகின்றன. இங்ஙனமாக நிச்சயித்திருக்கும் விவேகத்தை யன்றோ நித்தியாநித்தியவத்து விவேகமெனப்படுவது? இவ்விவேகம் பொருளெனத் தெரியாத சூக்கும அணுக்களைப் பொருளென்றுணரலாமா? பொருளென்று உணர்வதால் விவேகமெனப்படுமா? விவேகமென்பது சூக்குமத்திற்குஞ் சூக்குமமாகப் பொருளை உணர்வதாகலின், இச்சூக்கும அணுக்களை ஓர் முதலென்றுணரும் உணர்வை முன்னொன்று அறிவென்றது பூர்வபட்சமாம் இஞ்ஞான்று அறியாமையெனச் சித்தாந்தமாயிற்றென்க. இந்நூல அணு ஆராய்ச்சியில் தேர்ந்தவை எவையெனின், ஆறுவது அபேச்சாகாரணா அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்கு மேல் உறுதிப் பொருள்களாயுள்ள அதிட்டானமாகிய மூன்று அணுக்களுமாமென்க.

ஆறாவது

மண்ணின் சூக்கும அணுவென்னும் சத்தார்த்த
ஆராய்ச்சி விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஏழாவது

மண்ணின் பரமாணுவென்னும் சத்தார்த்த ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இத்தவா ராய்ச்சியின்க ணேய்ந்தபர மாணுவென
லெத்துவிதத் தும்மனர்த்த மெய்தியே—யித்தவெளிய்
பாவமதா யின்றிலங்கப் பக்குவிகட் காகுமே
பாவித்தற் கேதுருக்கள் பார்.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் மட்பொருளினது சூக்கும அணுவை ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியில் தேரப்பட்டவை கருவியைப் பெற்று கட்புலனால் இத்தனையென்று கணித்தற்கரிய அணுக்களாகலின், அவ்வணுக்கள் என்ன அணுக்களெனப்படும்? அவ்வரிய அணுக்கள் எவற்றினுக்கும் அதிட்டான காரணத்துவமாகலின், பரமாணுவுக்கும் [illegible]மாணுக்களென்பாமெனின், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் பொருளென்று உணரும் உணர்வு அதிட்டான அறிவெனப்படுமா? அல்[illegible]ற்பித அறிவெனப்படுமா? கற்பிதமாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்று உணரும் ஆரோப அறிவென்க. அப்பரமாணுக்களை உணர்வது அதிட்டான அறிவெனப்படுமெனின், இதனால் அப்பரமாணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் சத்துப்பொருளென்று ஆகின்றன.

ஆகின்றதால் அவ்வணுக்கள் திரிசியப் பொருள்களா? அன்றி அதிரிசியப் பொருள்களா? அவைகள் திரிசியப் பொருள்களாயின் அதிசூக்குமமாகிய கருவிகளைக்கொண்டு உண

ருங் கட்புலனுக்கு எட்டுமல்லவா? எட்டாமையால் அவைகள் அதிரிசியப் பொருள்களெனின், அவ்வதிரிசியப் பொருள்களென என்ன அளவையால் ஏற்கப்படுவன? அனுமான அளவையால் ஏற்கப்படுவனவெனின், அவைகள் தோற்ற அனுமான அளவையா? அன்றி எதார்த்த அனுமான அளவையா? எதார்த்த அனுமான அளவையாமெனின், அனுமானமென்பதற்கு இலக்கணமாவது பிரத்தியட்சமாயுள்ள சத்துப் பொருளைக்கொண்டு அப்பிரத்தியட்சமா யிருக்குஞ் சத்துப் பொருள் ஒன்று உண்டெனக் கோடலன்றோ? அஃது ஓர் மலையின்கண் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படும் உண்மையாயுள்ள புகையைக்கொண்டு அப்பிரத்தியட்சமா யிருக்கும் அக்கினியொன்று உண்டெனக் கோடல்போலாம். இது எதார்த்த அனுமானந்தான், ஷை மலையின்கண் நின்றெழுவது வெண்மேகங்களாயின், அவ்வெழுச்சியைப் புகையென மயங்கி அம்மலையில் அக்கினி உளதாகக் கோடல் என்ன அனுமானமெனப்படும்? இஃது தோற்ற அனுமானமன்றோ?

இவ்வாறே ஷை பரமாணுக்களென்பவை மேலே அதிரிசியமா யிருக்கின்றனவென இங்கே எந்தப்பிரத்தியட்ச உண்மைப் பொருளைக்கொண்டு கணித்தது? மண்ணினது ஷைமகத்துருவ முதல் அதாவது இப்பூமிமுத[illegible]கூறு அணுக்கள் ஈறாயுள்ள பெரிது சிறிதாகிய பேதங்களைக்கொண்டு கணித்ததெனின், இங்ஙனமாகிய பெரிது சிறிதான பேதங்கள் சொல்மாத்திரமெனவும் ஆரோபமெனவும் முன்ஞான்றே முடிந்திருக்கின்றனவே! இவற்றைக்கொண்டு மேலே முடிவாகிய பரமாணுக் குழாங்கள் உண்டெனக்கோடல் தோற்ற அனுமான அளவை யெனப்படுமன்றோ? பிரத்தியட்சமாகிய மகத்தணுப்பேதங்கள் அதிட்டானப் பரமாணுக்களின் சேர்க்கையா யிருக்கின்றமையின், இச்சேர்க்கையைக்கொண்டு

அனுமானிப்பதால் தோடமென்னையெனின், இம்மகத்தணுச் சேர்க்கைகள் பொருளின்றித் தோற்றல்மாத்திரமெனத் தெளிந்துழி இவற்றை நாடுந்திருட்டியானது நீங்குமல்லவா? இது நீங்கிய ஞான்று இவ்வணுமகத்துத் தோற்றங்கள் உண்டா யிருக்குமா? இராதன்றோ? இங்ஙனம் இந்நிலையில் நிற்கில் மேலே அதிட்டான அணுக்கள் உண்டெனப்படுமா? படாதன்றோ? உண்டெனக்கோடல் சம்பாவனையேயன்றிக் கிஞ்சித்தும் எதார்த்தம் அன்றென்க.

இதனால் பரமாணுக்கள் இன்றென்னலாமோ வெனின், அதற்குக் கற்பனைகளைக்கொண்டு கணிப்பானேன்? அங்ஙனம் கணிப்பதனால் முதலின்றோவெனின், பொய்யைக்கொண்டு கணிக்கப்படுவதும் பொய்யாகுமன்றோ? அங்ஙனமாயின் பொய்யாகிய உலகைக்கொண்டு மெய்யாகிய ஆன்மா ஒன்று உண்டெனக் கோடலும் பொய்யாகவேண்டுமே யெனின், ஆன்மாவாகிய நானென்னும் பொருள் அனுமானிக்கப்படுவதுதானோ? அனுமானிக்கும் பொருளாயின் இருவகைநிட்டை எய்துவது யாதுக்கு? பிரத்தியட்ச மாதற்கன்றோ? அன்றியும், அவத்தாத்திரயம் உபாதித்திரயம் முதலானவாக விளங்குவது யாது? நானென்பதல்லவோ? அங்ஙனம் [illegible]தங்களில் சுயம்பிரகாசமாக விளங்குவது யாது? அஃதும் நானென்பதன்றோ? எவ்விடத்தும் நானென்பது விளங்குகின்றதே? அஃது விளங்காத காலமுமுண்டோ? இல்லையே? பரமாணுக்கள் உண்டென்பது எஞ்ஞான்றேனும் விளங்கினதுண்டோ? கிஞ்சித்ஞான்றும் இல்லையே? முற்றும் அனுமானிக்கப்படும் கற்பனைகளாயிற்றே? நானென்பது அங்ஙனம் அல்லவே? எஞ்ஞான்றும் அதிட்டானமாயும் ஆரோபமாயும் விளங்குகின்றதே? அவை சமாதிக்கண் வியாபக விளக்க உணர்வாயும் அச்சமாதி கலைந்த ஞான்று அவத்

தாந்திரிய விகாரமாயுமென்க. ஈதொன்பது ஞான அஞ்ஞானமாக விளங்குகின்றதாயின், இப்பொய்ப்புலகைக்கொண்டு ஆத்மநிச்சயம் செய்வானேனெனின். தேகமே ஆத்மா போகமே முத்தி, கண்டதேகாட்சி கொண்டதேகோலம் எனக்கிடக்கும் நாத்திக அநுபவத்தை அகற்றுதற்கு அங்ஙனம் கூறியதே அன்றி அஃது எதார்த்தம் அன்றென்க.

இதனால், நை பரமாணுக்கள் இல்லையெனப் படுமோவெனின், சேர்க்கையாயுள்ள மகத்தணுப் பேதங்கள் திருஷ்டியில் தாக்காது நிற்றற்குச் சற்றும் திறமையின்றி வெறுஞ் சொல்மாத்திரமாக இவற்றைக் கற்பனைகள் எனக் கூறி அகத்துள் மெய்யெனக் கொண்டிருப்பதே முதல்மயக்கமாயின், இம்மயக்கம் காரணமாக மேலே அநுமானித்துப் பொருள்கோடல் இரட்டித்த மயக்கமன்றோ? முதல் மயக்கைக் களைந்துவிட்டால் இதைப்பற்றி வந்த இரட்டித்த மயக்கம் எங்ஙனந் தலைகாட்டும்? ஆகலின் இதனை நன்கு உற்றுணர்க. மரத்தினது சாகை தளிர் இலை முதலியவைகளை அசைப்பிக்கும் காற்றானது கட்பொறிக்குப் படாமையின் அஃது இன்றென்னலாமோ? இதுபோல் சேர்க்கையாயுள்ள மகத்தணுப்பேதங்கள் தோற்றல்மாத்திரமாகவேனும் இருக்க இவற்றிற்குமேல் அப்பிரத்தியட்ச உபாதானமான பரமாணுக்கள் ஏன் இன்றாகுமெனின்? காற்றென்பது கட்பொறிக்கு அப்பிரத்தியட்சமாயினும் மரத்தினது இலை முதலியவைகள் அசையினும் அசையாவிடினும் பரிசானுபவம் காரணமாக ஏற்று அநுபவிக்கும் அநுபவங்களால் இருக்க ஏற்கற்பாலதே.

இதுபோல், சேர்க்கைகளாயுள்ள மகத்தணுப்பேதங்கள் இல்லாதொன்று பரமாணுக்கள் உளவென்பதற்கு என்ன அநு

பவம் இருக்கின்றது? சிந்தித்தும் இல்லையே? இல்லாதிருக்க உளவெனக் கோடல் சேர்க்கைகளாகிய கற்பனைகள் காரணமாகவன்றோ? இவற்றால் பரமாணுக்கள் உளவாகவழங்குவது விவர்த்தவாதமே அன்றி வேறன்றென்க. இனியும், சேர்க்கைகளாகிய மகத்தணுப்பேதங்கள் தோற்றல்மாத்திரமென்று எப்படி இத்தோற்றங்களை நாடித் திருட்டியை மாற்ற வேண்டுமோ? அன்றி விடாது உணர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமோ? எனெனின், இக்கற்பனைகட்கு மேல் அதிட்டான பரமாணுக்கள் இருக்கின்றனவாகக் கொண்டதனாலென்க. அங்ஙனம் அப்பரமாணுக்கள் இருப்பெனக்கொண்டுழி, அவற்றை நாடாது இக்கற்பனைகளை முதலென நாடிக்கொண்டிருப்பது தானே விவேகமென்றாலது? இக்கற்பனைகளை ஒவ்வொர் முதலாக நாடிக்கொண்டிருத்தற்கு மேல் முடிவாகப் பரமாணுக்கள் உளவென வழங்குவானேன்? அங்ஙனம் வழங்குவது விவேகமாயின், இம்மகத்தணுக் கற்பனைகளை நாடுவது அவிவேகமெனப்படுமே! அன்றி, இவற்றை நாடுவது விவேகமாயின், மேல் பரமாணுவாதஞ் செய்தல் அவிவேகமெனப்படுமே! விவேகமென்பது பொருளைப் பொருளென்று உணர்வதன்றோ? இத்தோற்றங்களைச் சிந்தித்தும் நாடாது மேல் இல்லாதொன்றதாக நிச்சயித்துக்கொண்ட அப்பரமாணுக்களை விடாது நாடிக்கவேண்டுமே!

அன்றியும், மகத்தணுப் பேதங்களை ஆராய்ச்சி செய்து இடத்தால் இவற்றைக் கற்பனைகளெனக் கண்டுற்று வந்தாலும், தேகபோககாரணஞ் சிறிதும் அறாவழி, நை நிடபாவம் நாளுக்குநாள் தளர்ச்சியுற்று முன்போலவே இவற்றை ஒவ்வொர் முதலாக நாடவேண்டிவருமே! ஆயின், நமது கருத்தின் வண்ணம் கொண்ட நை பரமாணுக்களை அப்பொழுதேனும் எட்டவேண்டுமன்றோ? எட்டாதுழி, கற்பனைக

ளாகிய இவ்விபரீதத் தோற்றங்கள் எங்ஙனம் நமது திருட்டியை விட்டகலும்? அகலாதாகலின்,

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

எனக் குறள் மகாவாக்கியங் கூறியிருக்கின்றதே! இவ்வாக்கியத்தையேனும் கண்ணுறவேண்டுவது அவசியமன்றோ? எட்டப்படுவதை எவ்விதத்தாலேனுங் கட்டுமுற்று எட்டலாம், எட்டப்படாததை எட்டப்புகுவது விவர்த்தமன்றோ? இதுபோல், ஷை பரமாணுக்கள் எட்டப்படுவனவன்றே எனின், அவ்வணுக்கள் தமக்குத்தாமே உள்ளவென்ப்பட்டனவா? அன்றி வேறொன்றினுக்கு உள்ளவெனப்பட்டனவா? தமக்குத்தாமே உள்ளவெனப் பட்டனவெனின், அவ்வொவ்வோரணுவும் தன்னைத்தானே அறிந்துகொண் டிருக்கவேண்டும்! அங்ஙன மில்லாமையின், வேறொன்றுக்கே உள்ளதெனப்பட்டன. மேலும், கட்பொறிக்கு உள்ளதெனவா? அன்றிக் கருத்தினுக்கு உள்ளவெனப் பட்ட கருத்தினுக்கே உள்ளவெனப்பட்டன எனின் திரிசியமெனப்பட்டனவா? அன்றி அதிரிசியமெனப் பட்டன[illegible]தா சியமென்பது நாமரூபமும் அதிரிசியமென்பது சூனியமும் ஆகின்றன. அவ்வணுக்கள் சூனியப்பொருளாகுமா? சூனியமென்பது ஒன்றுமில்லாமையன்றோ? சூனியருக் காயம் இம்மூன்றினுக்கும் படாததென்க.

அணுக்கள் இங்ஙனம் கூறியதுபோலன்று, ஷை மனம் முதலிய திரிகரணங்களுக்கும் எட்டும் பொருள்களா யிருக்கின்றனவே! காயத்திற்கு எங்ஙனம் எட்டும் பொருள்களெனின், மகத்தணுப் பேதங்களாகச் சேர்க்கையுற்றுக் காயத்

திற்கு அனுபவப்படுவன யாவை? அவ்வணுக்களன்றோ? அவைகள் சேர்க்கையுற்ற ஞான்று காயத்திற்கும் சேர்க்கையுறு ஞான்று கருத்திற்கும் வாக்குக்கும் அனுபவப்படுகின்றன. அன்றியும், புறக்காட்சி யெனவும் அகக்காட்சியெனவும் இருவகையின. இவற்றுள், புறக்காட்சி யென்பது இத்தூல வடிவம், அகக்காட்சி யென்பது சூக்குமம் சாயை பாவனை முதலியன. இவ்விதக் காட்சிப் பேதங்களுள் அவ்வணுக்கள் எவை யெனப்படும்? தூல வடிவங்களெனின், கட்புலன் பூதக்கண்ணாடியைப் பெற்றுணரும் ஞான்றும் பெறாதுணரும் ஞான்றும் தோற்றுந் திரிசியங்களெனப்படும். சூக்கும வடிவங்களெனின், கருத்திற்கு அதிநுட்பங்களாக மதிக்கப்பட்டன வெனப்படும். சாயைகளெனின், அவை ஒன்றின தெனப்படும். அன்றியும், அவை தோற்றன்மாத்திர மெனவும்படும். பாவனைகளெனின், பாவிப்பானை யன்றி இன்றெனப்படும். இத்தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதவையெனின், சூனியப்பொருளெனப்படும்? படுவதுமன்றி, அச்சூனியம் பல நுட்பங்களெனப்படுமா? அது சேர்க்கையுற்று மகத்தணுவாகிய உருவபேதங்களாகுமா? இங்ஙனமிருக்க, பரமாணுக்கள் என வழங்குவானேன்? அது நுட்பப் பொருள்களெனக் கண[illegible]ப்பட் டிருக்கின்றதே! அங்ஙனம் பொருள்படாமலா அவற்றை[illegible]ட்பப் பொருள்களெனக் கருதினது? அங்ஙனம் கருதினது கருத்தன்றோ? எதனால் அவை நுட்பப் பொருள்களென மதிக் கப்பட்டனவோ அதனால் அந்த நுட்பப்பொருள்களை எட்டுதற்கு முரணென்னை? இங்ஙனமிருக்க,

அவைகள் எட்டப்படாவென்றது என்னை? கட்புலனுக்கு எட்டும் பொருள்களை அக்கட்புலனாலும் அதன் காரணமாகிய கருத்தினாலும் எட்டப்படும். கருத்தினுக்கு எட்டுவது கட்புலனாலெட்டப்படாமல் கருத்தினுக்கே கூடும். முற்பா

முறை காணப்பட்ட நாமரூபங்களைப்போல் இப்பொழுது உண்ணும் தோன்றும் அவைகளாக அகத்தில் தோற்றும் நாமரூபங்களைக் கண்டுணர்வது கட்பொறியல்லவோ! கருத்தன்றோ? அங்ஙனமே, ஒரு பரமாணுவை உணர்ந்து இயைந்தது கட்புலனோ? அல்லவே! கருத்தாகலின் இனியேனும் கருத்தறிந்தது முறையென்னை? அப்பரமாணுக்கள் எத்துணை எத்துணையெனப் பொருள் பட்டனவோ அத்துணை அத்துணையென உணரவேண்டுமே! எனினும், அவைகள் அதிநுட்பமாக இருக்கின்றனவெனக் கருத்தால் தீர்த்தருளுவெங்க. ஆதலின், இப்போது அத்துணையவற்றைக் கண்டுபிடித்தற்கு முறையென்னை? முற்பொழுதே கருத்தினால் மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகலின், இப்பொழுது அத்துணை அத்துணையாக இக்கருத்து நிற்றற்கு மாறில்லையே? கருத்தானது எத்துணை எத்துணையவென மதித்ததோ அத்துணை அத்துணையாகப் பல்நாளும் பழகப்பழக அத்துணை அத்துணையாக நின்றுவிடுமன்றோ? அங்ஙனம் நிற்குங்காலும், இச்சா ஞானக் கிரியை ஏதுகற்கு இடமுண்டாமோ? அவற்றுள் இப்பகுப்புத் தாக்குகள் சிறிதேனும் உண்டாமோ? அன்றியும் சுகாகாரமாயும் நிற்றற்கு இயையுமன்றோ? அச்சுகம்போன்ற சுகம் மகத்துவப் பேதங்களினுண்டோ? இதனை எங்ஙனம் அறிவீர்களோ? பொருளைப் பொருளென்று உணர்தலென விதித்திருக்கின்றதே! இதனையேனும் நாடவேண்டுவதில்லையா? இப்பரமாணுவுக்கு மேலும் ஆராய்ச்சிக்கண் செல்லினும், இந்நெறியிலேனும் நிற்கின் கரணேந்திரியங்கள் சேட்டையற்றிருத்தற்கு முரணின்றெங்க.

கருத்தானது சான்றிக்குப்பொருள் ஷெ பரமாணுக்கள் சடப்பொருள்; இங்ஙனமிருக்க, கருத்தைப் பரமாணுத்துணையாகச் சிறக்குமோவெனின்,

உத்தம வாதநூல்.

"சிந்தைசக மொன்றல்ல சிந்தை சகமானீர்
சிந்தைவடி வாக்கரைக்கத் தேர்கிலீர்—சிந்தை
சுயஞ்சோதி லேசுமன்றோ தோலாப் புலவீர்
வயப்படுமி னல்லார்பால் வந்து."

என்றருளி யிருக்கின்றதில், நமது ஒவ்வொரு சிந்தையும் சுழுத்தியவத்தை நீங்கலாக ஏனைய ஈரவத்தைக் கண்ணும் நான் நீ அவன் அவள் அதுவாகிற நாமரூப ஆகாரமா யிருக்கின்றதா? அன்றிச் சுழுத்திக்கண் உள்ள சூனியவாகாரமாகவேனும், அஃதுமின்றிச் சமாதிக்கண் உள்ள சின்மாத்திராகாரமாகவேனும் இருக்கின்றதா? நாமரூப ஆகாரமாகவே இருக்கின்றதெனின், ஒவ்வொரு நாமரூபமும் அணுக்கள் சேர்க்கையா? அன்றிச் சுயம்பா? சேர்க்கைகளாமெனின், சேர்க்கையுற்றுக் காணப்படும் ஒவ்வொரு நாமரூபமும் மகத்தெனப்படுமன்றோ? இம்மகத்தாகாரமாக இல்லாத சிந்தையென்பது இவ்விரவத்தைக் கண்ணும் உண்டோ? இல்லையே! ஒவ்வொரு சிந்தையும் சாக்கிராவத்தைக்கண் உள்ள நாமரூபங்களை அறிந்துகொண்டிருக்கின்றது மாத்திரமேயன்றி, எங்ஙனம் அதன் அதன் ஆகாரமாக இருக்கின்றதெனின், சொப்பனத்தின்கண் சாக்கிராவத்தை நாமரூபங்களைப்போல் தோற்றுவது யாது? இவ்வவத்தை நாமரூபங்கள் அச்சொப்பனத்தின்கண் வருவதுண்டோ? இல்லையே! சாக்கிராவத்தைக்கண் எவ்வெச்சிந்தை நாமரூப ஆகாரப்பட்டு அழுந்தினதோ அவ்வச் சிந்தையும் சொப்பனத்தின்கண் அவ்வவ நாமரூபங்களாகத் தோற்றுகின்றது.

ஈங்கு இவற்றின் ஆகாரம் ஆகாதுழி, ஆங்கு இவற்றைப்போல் எங்ஙனம் தோன்றும்? இவ்வவத்தையில் ஒருயிருக்கு

நான் எனதாகத் தோன்றும் நாமரூபங்கள் மற்றோர் அவத்தையில் மற்றோருயிருக்கு நான் எனதாக ஏன் தோன்றவில்லை? எவ்வெவ் வுயிருக்கு எவ்வெத் தேகபோகங்கள் நான் எனதாகத் தோற்றுகின்றனவோ அவ்வவ் வுயிருக்கும் அவ்வத்தேக போகங்களே நான் எனதாகத் தோற்றுகின்றன. ஒவ்வோருயிரும் சாக்கிராவத்தைக் கிணையந்த அவ்வவ் நாமரூபமாக ஆகின்றதும், சொப்பனத்தின்கண் அவ்வவ் நாமரூபங்களாகத் தோற்றுகின்றதும், மகத்தாகாரமாக நின்றவிடத்தா? அன்றி வேறாகாரமாக நின்றவிடத்தா? மகத்தாகாரமாக நின்றவிடத்தென்னின், சின்மையானது மகத்தாகாரமாகவே நிற்பதற்குத்தானோ அடிமைப்பட்டிருக்கின்றது? இம்மகத்தாகாரமாக நிற்பதற்கு அடிமைப்[illegible]டிருப்பது போல் ஜட பரமாணுக்களின் ஆகாரப்பட அடி[illegible]மைப்பட்டிருக்கக்கூடாதோ? யாவும் பழக்கங் காரணந்தானே? அன்றியும்,

ஒவ்வொருவரும் எவற்றின் காரணமாக எஞ்ஞான்றும் சுகித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்? ஜடபரமாணுக்களானவை சேர்க்கையுற்றிருக்கின்ற மகத்தனுப் பேதங்களின் காரணமாகவன்றோ? அங்ஙனம் நாம் சுகித்தற்கு இயைந்தெழும் பிரி[illegible]து நமது பிரியமா? அன்றி அவ்வம்மகத்தனுப் பே[illegible]களின் பிரியமா? அவ்வவ்வனுமகத் பேதங்களின் பிரியமெனின், அது மகத்தாகிய ஒவ்வோர் நாமரூபமும் அப்போதைக்கப்போது அப்பிரியமாகத் தோன்றுவானேன்? அவைகள் அப்பிரிய வடிவங்கள் அல்லவே! நாம் இவைகள்மேல் வெறுப்புற்றதனால் இவைகள் அப்பிரியமாகத் தோற்றுகின்றனவெனின், இவைகளையன்றி நமக்குப் பிரியமென்பது வேறாகக் கிஞ்சித்தும் இல்லாதிருக்க, இப்பிரிய வடிவங்களில் நாம் வெறுப்புறுவானேன்? நாம் சற்றேனும் விருப்பு அற்றவர்களா? அல்ல

வே! இஃதன்றியும், எவ்வெவ் நாமரூபம் பிரியவடிவாகத் தோற்றுகின்றதோ அவ்வவ் நாமரூபமும் மீண்டும் அப்பிரிய வடிவாகத் தோற்றுவானேன்? ஏனையர்கள் அவற்றை வெறுப்புற்றதாலெனின், நாம் விருப்புற்றதனால் பிரியவடிவாகத் தோற்றுகின்றதாக்கும்! நமக்கு அப்பிரியவடிவாகத் தோற்றும் ஞான்றில் ஏனையர்க்குப் பிரிய வடிவாகத் தோற்றுவானேன்? அவ்வேனையர்கள் அவற்றின்மேல் விருப்புற்றதால் அங்ஙனம் தோற்றுகின்றதெனின், நாம் வெறுப்புற்றோமாயின் அப்பிரியமாகத் தோற்றுகின்றதாக்கும்!

இங்ஙனமே எதெதன்மேல் எவ்வெவ்வுயிர் பிரியம் வைக்கின்றதோ அதுவும் அவ்வவ்வுயிர்க்குப் பிரிய வடிவாயும் எதெதன்மேல் எவ்வெவ்வுயிர் பிரியம் வைக்கின்றது இல்லையோ அதுவும் அப்பிரியவடிவாயும் தோற்றுகின்றதல்லவா? ஆகலின், நமது பிரியத்தை எதெதன்மேல் ஏற்றி ஏற்றிப் பிரியமாகப் பார்க்கின்றோமோ அதுவும் பிரியமாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் நமது பிரியத்தை ஏற்றாது பார்க்குஞ்ஞான்று அப்பிரிய வடிவாகக் காணப்படுகின்றன. கற்பனைகளாயுள்ள மகத்தனுப் பேதங்களை ஒவ்வோர் முதலென மயங்கி அவற்றின்மேல் தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகிப்பதுபோல் எதார்த்தமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற பரமாணுக்களின் மேல் நமது தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகிக்கலாகாதா? கற்பனைகளின் மேல் ஏற்றி அனுபவித்தலே மிக்க சுகமாக இருக்கின், எதார்த்தங்களின் மேல் ஏற்றி அனுபவித்தல் எத்துணைச் சுகமெனப்படும்? கற்பனைகளை ஒவ்வோர் முதலெனக்கொண்டு உணர்தல் மயக்கமென்பதா? அன்றித் தெளிவென்பதா? மயக்கமென்பது தானென்னின், அக்கற்பனை[illegible]ளின்மேல் தற்பிரியத்தை ஏற்றி ஏற்றிச் சுகித்தல் இ[illegible]த மயக்கமன்றோ? பொரு

எல்லாத மகத்தணுக்களின்மேல் ஏற்றி ஏற்றிச் சுவித்துக் கொண்டு வருவதைப்பார்க்கினும், பொருளாகச் சம்மதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பரமாணுக்களின்மேல் ஏற்றி ஏற்றிச் சுவித்துக்கொண்டு வருவது எத்துணைச் சுகமும் விவேகமுமெனப்படும்? இம்மட்டிலேனும் பொருளைப் பொருளென்று உணர்ந்து சுகிக்காவிடில், இதற்குமேல் பரமாணுக்களைக் கற்பனைகளாக்கும் ஆராய்ச்சியிற் செல்லுதற்கு எங்ஙனம் வழிவிடும்? பரமாணுக்களுங் கற்பனைகளாகுமோ எனின், அப்பரமாணுக்களுள் ஒன்றை நன்கு ஊகிக்குதும். எங்ஙனம் எனின்,

அவ்வணு பொருளென்பதா? அன்றித் தொழிலுங்குணமுமென்பதா? பொருளென்பதுதானெனின், சுயம்புப்பொருளென்பதா? அன்றி விகாரப்பொருளென்பதா? சுயம்புப் பொருள்தானெனின், ஏகதேசப்பட்டிருக்கும் பொருளா? அதாவது கண்டப்பட்டிருத்தலென்பது-அன்றி நிறைந்திருக்கும் பொருளா? ஏகதேசப்பட்டிருக்கும் பொருள்தானெனின், அஃது புறம் உற்றிருக்கும் பொருளா? அன்றிப் புறம் அற்றிருக்கும் பொருளா? புறம் உற்றிருக்கும் பொருளெனின், தசபுறமும் உற்றிருக்கும் பொருளா? அன்றி இரண்டொருபுறம் உற்றிருக்கும் பொருளா? தசபுறமும் உற்றிருக்கின்ற பொருளெனின், அத்தசபுறமும் யாது சூழ்ந்திருக்கின்றது? ஒன்றும் இல்லையெனின், யாதொன்றும் இல்லாமையன்றோ சூனியமாகிற வெளிப்பொருள் என்பது? அங்ஙனம் சூழ்ந்து விளங்கும் வெளி என்பது வியாபகமுற்றிருக்கின்றதா? அன்றி ஏகதேசம் உற்றிருக்கின்றதா? வியாபகமுற்றேயிருக்கின்றதெனின், அவ்வியாபகம் நிறைவு உற்றதெனப் பொருள்படுகின்றது! அன்றியும் அவ்வியாபகம் உட்புறம் அற்றிருக்கின்றதா? அன்றி உட்புறம் உற்றிருக்கின்றதா? அவ்வியாபகம் மேல் கீ[illegible]தலியனவாக வழங்கும்

ஏத்துத் திக்குகள் என்னும் பேதங்கள் இறந்திருக்கின்றதால் புறமும், நீக்கம் என்பது இல்லாத நிரந்தரம் உற்றிருக்கின்றதால் உள்ளும் அற்றிருக்கின்றதெனின், உட்புறம் அற்றிருக்கும் வெளியின்கண் உள்ள பரமாணுவாகிய நுட்பப்பொருள் புறம் உற்றிருப்பதுபோல் உள்ளும் இடையும் உற்றிருக்க வேண்டுமே!

அவ்வணு நுட்பம் சுயம்புப்பொருளாக இருக்கின்றமையால், உள் என்பதும் இடை என்பதும் எங்ஙனம் உற்றிருக்குமெனின், இவற்றால் வெளியென்பது நிறைவு அற்றதாக இருக்கவேண்டுமே! வெளியென்பது ஓர் பொருளானலன்றோ, அவ்வெளியைப்பற்றி நாம் விவகரிக்கலாமெனின், ஒரு அணுவென்பது நிகழுந்தன்மையதா? அன்றி நிகழாத் தன்மையதா? நிகழுந் தன்மையதெனின், அஃது எங்கிருந்து நிகழப்படுகின்றது? தானே நிகழப்படுவது எனின், எதனால் நிகழுவது எனக் கேட்கின் அன்றோ தானே நிகழுவது எனக் கூறவேண்டும்? அதற்குமேலே வருகின்ற ஆட்சேபத்தை விளக்கலாம். இஞ்ஞான்றெழுந்த கேள்வி அங்ஙனம் அல்லவே? அவ்வணு எங்கிருந்து நிகழுகின்றது என்பதுதானே அக்கேள்வி. அங்ஙனம் நிகழுவதற்கு ஓர் இடம் வேண்டுவது இன்றேயெனின், இடம் அற்றிருக்கின்றது ஏகதேசப்பொருளா? அன்று, உள்புறம் இடையென்பனவை அற்றிருக்கும் நிறைந்த பொருளெனப்படும். வெளியானது ஓர் பொருள் அல்லவே! அதனை இடப்பொருளாகக் கோடற்கெனின், அதனை அன்றி வேறு எதனை இடமாகக்கொண்டு நிகழுகின்றது? வேறே இடமென்பது இன்றென்றுணர்க. இதுநிற்க, ஒரு அணு உள்ளும் இடையும் அற்றிருப்பதாயின், அதைச் சூழ்ந்த வெளிப்பொருள் நிறைவு அற்றிருக்கவேண்டுமே என்பதற்கு என்செய்வது? உள்ளும் இடையும் அற்

றிருக்கும் சுயம்பு அணுப்பொருளாதலால் அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் நிறைவு அற்றிருக்க வேண்டுமென்பது எவ்வாறெனின்,

உள்புறம் இடை என்பவற்றை ஏலாத ஓர் நிறைவில் புறம் உற்றிருக்கின்ற மற்றோர்பொருள் இருக்கின்றதாயின், அப்பொருளென்பது தொழிலுங் குணமுமாக இருக்குமா? அன்றிச் சுயம்புப் பொருளாக இருக்குமா? சுயம்பாகவே இருக்குமெனின், உள்ளும் புறமும் இடையும் அற்றிருக்கும் நிறைவு தனக்கு எதிர்மறையாக இருக்கும் வேறு பொருட்டனக்கு எங்ஙனம் இடந்தரும்? அவ்வாறு நுட்பத்திற்கு நிலையந்த அணு நுட்ப நீர்ப்பொருள் வந்து தன்னைப் பரிசிக்கின், அந்நீரானது அதன்கண் சென்று முழுதும் வியாபிக்குமன்றோ? அந்நீர் வியாபித்தற்குத் தான் இடங்கொடுக்குமன்றோ? அங்ஙனம் தான் இடங்கொடுத்தற்குத் தன்பால் யாதிருக்கின்றது? தன்பால் வேறொன்றுமின்றித் தானே இருக்கின்றதெனின், தத்தம்பால் வேறொன்றிருப்பதனாலன்றோ மகத்தணு முதலிய பேதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் தன்பால் தன்பால் என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அவைகள் உள்ளிலும் இடையிலும் இடம் இருப்பதனாலன்றோ? நீர்ப்பொருளை ஒவ்வொன்றுந் தன்பால் ஏற்கப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,

நீர்ப்பொருளானது மட்பொருளைப்போல் பரமாணுத் துணையாயினும் இவ்விரண்டணுவுக்கும் மிக்க பேதமிருக்கின்றன. அவற்றுள் மட்பொருள் கடினத்துவமாகிய அணு; நீர்ப்பொருள் நெகிழ்ச்சித்துவமாகிய அணு. கடின அணுத்துவம் தன்னினத்தோடும் தான் சேர்ந்திருக்குமொன்று இரண்டணுவும் ஒன்றுபடாது வேறுபட்டே இருக்கும். இங்ஙன

ந இவ்விரண்டணுக்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்தல் பிறவினையாலன்றித் தத்தம் வினையினாலன்று. நெகிழ்ச்சி அணு தன்னினத்தோடும் தான் சேர்ந்த அக்ஷணமே இரண்டென்பதின்றி ஏகமாகிவிடும். இவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஏகமாதல் பிறவினையாலன்றித் தத்தம் வினையினாலாகின்றன. இவ்வாறு இதர அணுவோடு சேரின் அதாவது மட்பொருளணுவோடு சேரின் அக்ஷணமே ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான இவ்விரண்டணுவு மெவ்வாறிருக்கும்? இரண்டு மண்ணணுக்கள் சேர்ந்திருப்பதுபோலவா? அன்றி இதற்கு மாறாகவா? மாறாக அன்றெனின், நீர்ப்பொருளணுவுக்கு நெகிழ்ச்சித்துவ மிருப்பது யாதுக்கு? அந்த நெகிழ்ச்சித்துவம் மற்றொன்றில் வியாபிப்பதற்கன்றோ தனக்கியற்கையாயிருக்கின்றது? அன்றியும் மட்பொருள் நீர்ப்பொருளால் கலக்கின்றதா? அன்றி நீர்ப்பொருள் மட்பொருளால் கலக்கின்றதா? மட்பொருள் நீர்ப்பொருளால் கலக்கின்றதாயினும் மட்பொருளும் நீர்ப்பொருளும் தத்தம் அம்சங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்ததன்று அவ்வச் சேர்க்கைகளுக்கு இடையிடையே வெளிப்பொருளிருக்கின்றமையால் அவ்வவ்விடைகள் தோறும் நீர்ப்பொருளானது அணு அணுவாகச் சென்று சென்று வியாபிக்கின்றதேயன்றி முடிவான பரமாணுவில் சென்று வியாபிக்கின்றதில்லையெனின், கடினத்துவமென்பது செயற்கையுற்றதா? அன்றி இயற்கையாகவே உற்றிருக்கின்றதா? இயற்கையாகவே உற்றிருக்கின்ற கடினமெனின், இயற்கைக் கடினத்தினை வெளிப்பொருள் பிளவுபட்டிருக்கவேண்டுமே! வெளிப்பொருள் நிரந்தரத்துவமென முன்னமே தீர்ப்பாயிற்றே! வெளியுள்ள இடமெல்லாம் நிரவத்துக்கண் சென்று வியாபித்தற்கு விருத்தமென்னை? எவ்விதக் கடினமாயினும் அருவத்தன்மைபெற்று நிகழும் காற்றென்பது செல்லாததுண்டோ? அந்நீர் செல்வது அதுகாரணமாக நெருப்பென்

படும் அவ்விரண்டின் காரணமாக நீரென்பதும் தெ[illegible]மல்லவா? அவைகள் அங்ஙனம் செல்லுதற்கு இடந்[illegible]ாத அணுவு முண்டோ? இதனால் இயற்கைக் கடினத்துவமாயினும் சேர்க்கையுறாத அணுவுயின்றாகலின் அவ்வச சேர்க்கைகட்கு இடை இடையே வெளிப்பொருளிருக்கின்றது. இருக்கின்ற அவ்வவ்விடைகள்தோறும் சலப்பொருளானது அவ்வவ்விடங்கட்குத் தக்க சொரூபமுற்றுச் செல்லுகின்றதற்கு விருத்தமென்னை? அன்றியும் நீர்ப்பொருளின் குளிர்மை அந்நீர்த் துணையே யன்றிக் கிஞ்சித்தும் புறமுற்றதன்று. இங்ஙனமாகிய நீர்ப்பொருளை எவ்விதமான கடினப்பொருளையுங் குழித்த அக்குழியின்கண் பரிசிக்கச் செய்யின் அந்நீர்ப்பரிசம் அக்குழியில் தாகிப் புறம் புகுவானேன்? தான் நெகிழ்ச்சிப் பொருளாகலின் அக் கடினத்தின்கண் வியாபிக்கின்றது. இந்நீர்ப் பொருளை உட்கொண்டிருந்த ஓர் கடத்தைப் புடைத்துப் பார்க்குந்தோறு உடைந்த அவ்வோட்டின் முழுதும் ஈரமிருப்பானேன்? இருக்கின்றதால் அவ்வோடு முழுதும் யாது பொருளிருக்கின்றது? வெளிப்பொருளன்றோ? அவ்வெளியானது நிறைவுற்றில்லாத இதரவஸ்துக்களு முண்டோ? இல்லையே! இங்ஙனமிருக்க, ஒவ்வோர் மட்பொருளணுவையும் சுயம்பாகிய கெட்டிப் பொருளென மயங்கிக் கூறுவதென்னை? அன்றியும், ஒவ்வோரணுவையும் அக்கினி பரிசிக்குமாயின், அவ் வலத்தின்கண்ணும் உட்டணசத்தி செல்லாதாக்கும்! இஃது மிக்க விந்தை!

உட்டணசத்தியை யேலாத அணுக்களும் உண்டோ? அச்சத்தி அருவமாயிற்றே! அருவசத்தி செல்லுதற்கேனும் இடந்தரத்தக்கவையன்றோ? அச்சத்தி அருவமாகலின் அவ்வணுக்களிற் செல்லுதற்குக் கூடும். உருவமாகிய நீர்ப்பொருளானது சென்று வியாபிப்பதற்குக் கூடாதேயெனின். அங்ஙன

[illegible]நீரே யணுந் சென்று வியாபிப்பதற்கு இடங்கொடுத்திருக்கின்றனவன்றோ? இதனால் ஒவ்வோரணுக்களினும் முற்றும் இடம் இருக்கின்றதே! ஒவ்வோரணுவினுள்ளும் வெளியானது கண்டப்படுதற்கு இயையுமா? இயையாதே! இயையுமாயின், இதனால் அவ்வணுக்கள் முதல்களெனப்படும். வெளி இங்ஙனம் இயையாமையின் அவ்வணுக்கள் முதலன்றெனக. இங்ஙனமிருக்க, ஒவ்வொருவரும் பூரணமாக இருக்கும் வெளியை லட்சியார்த்தமாக நாடவேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் நாடியும், அணுக்களென்பது இல்லையெனப்படுமா? அன்றி உண்டெனப்படுமா? உண்டெனப்படுமெனின், வெளிப்பொருள் இல்லாத இடத்தில் இருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனம் இன்றெனின், தோற்றல் மாத்திரமாக இருக்கவேண்டுமே! அங்ஙனமும் இன்றெனின், வெளியானது அவ்வவ்வணுக்களின் பரிமாணத்தினை இடை இடையே இன்றாகவேண்டுமே! அங்ஙனமும் இன்றெனின், அவ்வவ்வணுப்பரிமாணமுழுதும் வெளியன்றோ இருக்கின்றது? அணுக்கள் தோற்றுகின்றதேயெனின், அவ்வவ்வணுவும் தத்தம் இடத்தை விட்டகன்றுழி, அந்தந்த இடத்தும் வெளிப்பொருள் உண்டென்பதா? அன்றி இன்றென்பதா? உண்டென்பதாமெனின், அந்தந்த இடத்தும் முன்னரான்று இல்லாத வெளிப்பொருள் இன்று எங்கிருந்து வந்தது?

முன்னரான்றே இருந்ததாமெனின், அணுப்பொருள்கள் என்பதேது? இருக்கின்றதே எனின், வெளிப்பொருள் முன்னரான்று இருந்தது அன்றெனவருமே! ஆகலின், வெளிப்பொருள் முன்னரான் றில்லாததுமன்று, பின்னரான்று [illegible]ததுமன்று, எஞ்ஞான்றும் இருந்தபடி இருக்கின்றதே! இங்ஙனமிருக்கும் வெளியின்கண் அணுத்தடம்பங்கள் எங்ஙனம் இருந்து நிகழும்? இருந்தாலோ நிகழுகின்றனவெனின்,

அவை பொருளாக நிகழுகின்றதன்று, ஏனெனின், வெளிப்பொருள் இல்லாத இடமென்பது எஞ்ஞான்றும் இன்றாகலின் என்க. வெளிப்பொருள் இல்லாத இடமென்பது இன்றாயினும், அணுக்கள் இன்றாமோ வெனின், அகம்புறம் அற்றிருக்கும் இவ்வெளிக்கண் தோற்றல் மாத்திரமாகவா? அன்றிப் பொருளாகவா? பொருளாக அன்று, முன்னான்றே வெளிப்பொருளைத் தந்தம்பால் நிறைவாக ஏலாத ஓர்பொருளும் இன்றென்பதாயிற்றே! ஆகவே, இஃதப்பால் தோற்றும் அணுக்கள் தொழிற்குணங்களா? அன்றித் தோற்றக்குணங்களா? தொழிற்குணங்களாமெனின், ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களாகவேனும் அன்றிப் பலவின்கூட்டத் தடிப்புக்களாகவேனும் அஃதுமன்றித் திரிபினுக்கத் தடிப்புக்களாகவேனும் இருக்கவேண்டுமே! ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களாமெனின், ஒவ்வோர் பரமாணுவுக்கும் மேல் மிக்க நொய்தாகிய அணுக்கள் அனந்தம் இருக்கவேண்டிவரும், இவ்வாறே மிக்க நொய்தாகிய அவ்வணுக்களும் சுயம்பெனப்படாது. சேர்க்கைகளாகச் சென்றுகொண்டே அனவத்தாதோடமெய்திப்போம். அங்ஙனம் அனவத்தாதோடமெய்தினும், முடிவில் தனக்கெனச் சொரூபம் இல்லாதிருக்குமோவெனின், முற்றும் அனவத்தாதோடமென்பது இன்றாகுமாயின், அங்ஙனமே ஏற்குநாம். இதனால் ஒன்றன்கூட்டத் தடிப்புக்களன்று. பலவின்கூட்டத் தடிப்புக்களாமெனின், நீர் நெருப்பு காற்றாகிய முப்பொருள்களும், இப்பரமாணுத் துணையாகவே இருந்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த விகாரமாக முடியும்.

அன்றியும், மட்பொருளாகிய இப்பரமாணுக்களே வழக்குமயமாயிருக்க, ஏனைய நீர் முதலிய முப்பொருளணுக்களும் வழக்கற்றனவைகளாயிருக்குமோ? ஆகலின், பலவின்கூட்டத் தடிப்புக்களும் அன்று. திரிபினுக்கத் தடிப்பாமெ

னின், இப்பரமாணுக்களுக்கு மேல் ஓர் முதலிருந்து திரிந்திருக்கவேண்டும். அம்முதல் அழிந்து திரிந்ததுபோல் இவ்வணுக்களுந் திரிந்து வேறு விகாரங்களாகுமன்றோ? அவ்விகாரங்களும் திரிந்து வேறு விகாரங்களாயும் அவைகளும் திரிந்து வேறு விகாரங்களாயும் இங்ஙனம் இருக்குமாயின், இப்பரமாணுக்கள் என்ன வெனப்படும்? ஐ மூவிதத் தொழிற்குணமும் அன்றெனின், தோற்றக் குணங்களெனவருமே! வரின், அவ்வணுத் தோற்றங்கள் எந்த முதலினது எனவருமே! வருமாயின், அம்முதல் ஆரம்பப் பட்சமாகத் தோற்றுகின்றதா? அன்றி விவர்த்த பட்சமாகத் தோற்றுகின்றதா? எனவருமே! வரின், ஆரம்ப பட்சமாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அது மட்கடம் பொற்பணி நூற்படம் நீர்த்தரங்கம் என்பவைபோலாம். ஆயினும், நீர்த்தரங்கம் போன்றதாக் கொள்வோமெனின், அதாவது சலப்பொருளொன்றே அலை திவலை நுரை குமிழிகளாக விகற்புறல். விகற்புற்றது மீண்டும் அவ்வலையாதிகளி னுருவழிந்து நீர்ப்பொருளாவதுபோல், இப்பரமாணுக்களழிந்து மேலே ஒருபாதான காரணமாய் முடியவேண்டுமே! இதனால், இருப்பது குணியாகிய காரணமெனவும், இருப்பில்லாதவை அறியாமையால் சுயம்பெனத் தோரப்பட்ட பரமாணுக்களெனவும் வருமே! நீரைத் திவலையாதிகளாகக் காரியப்படுதற்குத் துணைக்காரணம் காற்றொன்றிருப்பதுபோல் முற்பொழுது எந்த முதல் அணுக்களாகக் காரியப்பட்டதற்கு எது துணைக்காரணமெனப்படுவது? ஏனைய நீர் முதலிய முப்பூதங்களே துணையாமெனின், அம்முப்பூதங்களையும் தனித்தனியாக ஆராய்வழி, இம்மட்பொருள்போலவே முற்றும் வழக்குமயமாயிருக்கின்றனவே! அவைகள் பொருள்களானாலன்றோ அங்ஙனம் ஏற்றற்கிசையும்? அன்றியும், அணுக்களாகக் காரியப்பட்டது எந்த முதலோ அந்த முதல் இதுகாறும் இன்னதெனப் பொருள்பட

ரில்லையே! எங்ஙனம் ஓர் முதல் காரியப்பட்டதென்றேற்பது? மட்கடம் முதலியவைபோல விவர்த்தப் பட்டமாகத் தோற்றுகின்றதெனின், கயிற்றின்கண் அரவுபோல் ஆகின்றதெனவரும். வரவே, கயிற்றைப்போல் இருக்கின்ற முதலெது? அந்தமுதல் தான் காரியப்படாமல் தன்பாலெங்ஙனம் அணுக்களாகத் தோற்றும்? ஓர் முதலிருந்துதானே அதன்பால் கயிற்றரவுபோலேனும் தோற்றவேண்டும். இதுநிற்க, அப்பரமாணுக்களுள் ஒவ்வோர் நுட்பமும்,

"பல்வகை வடிவிரு நாற்றமைவண்ணம்
அறுசுவை யூறெட் டுயிர் பொருட்குணம்"

என நன்னூலார் கூறியிருக்கின்றபடி, ஒவ்வோரணுவும் பல்வகை வடிவுகட்கு இயைந்தனவா? அன்றி இயையாதனவா? வடிவங்கட்கு இயைந்த தன்றெனவெனின், உருவற்றது சூனியமாதல்வேண்டுமே! சூனியமெனக் கொள்வோமெனின், அணுநுட்பமென வழங்கப்படா திருக்கவேண்டும். தோன்றுகின்றதால், அவ்வவ்வணுவுக்கு இயைந்த உருட்சி நீட்சி குட்டை நெட்டை முதலியனவாகிய வடிவப்பொருள்க ளென்று ன்றன. அங்ஙனமாகின்ற அவ்வொவ்வோரணுவும், பிருதிவி அம்சங்களாகவின், அவ்வவ் வடிவங்கட்கு இயைந்த கந்தபேதங்களும் சுவைப் பேதங்களும் பரிச பேதங்களும் சத்த பேதங்களும் இயல்பா யிருக்குமன்றோ? இவ்வைவகைப் பேதங்களும் குணபேதங்களென்பனவையன்றோ? இக்குணபேதங்களுக்குக் குணிப்பொருளாகியவோர் முதல் இருக்கின்றதன்றோ? இருக்கும் அம்முதலன்றோ மண்ணெனப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது? அம்முதலாகிய மண்ணின் காரியநெறித்தாகச் செல்லுழி, மகத்துக்கு மகத்தாயவும், அவையாவன-இதுகாறுங் கூறிப்போந்த முதல்விகாரப் பரமாணுக்களும், அதன் பின்னர் அப்பரமாணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து காணப்படும் இரண்டாம் விகாரச் சுக்கும

அணுக்களும் அதன் பின்னர் அச்சுக்கும அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து காணப்படும் மூன்றாம் விகாரத் தூல அணுக்களும், அதன்பின்னர் அத்தூல அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து காணப்படும் நான்காம் விகாரப் பிருதிவி யண்டமுமா யிருக்கின்றன.

மீண்டும் அம்மண் பரமாணுவிலிருந்து காரண நெறித்தாகச் செல்லுழி, ஒவ்வோர் காரியபேதங்களும் கலைந்து கலைந்து மேல்மேல் காரணங்களாகச் சென்று சென்று ஈற்றில் காரியகாரண பேதங்கடந்து [...]றையிருக்கின்றது ஓர் மட்பொருளன்றோ? அங்ஙனமான வழங்கப்படும் பெயர்க்குப் பொருள்-காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகத் தோற்றும் ஓர் முதல் விகாரப் பரமாணுக்களா? அன்றிக் காரியங்களுக்கெல்லாம் காரியமாகத் தோற்றும் நான்காம் விகார இம்மகத்வடிவமா? மேலும், இவ்விரண்டில் ஒன்றெனப்படாமல் இவ்விரண்டுமாக இருக்கின்றதா? இரண்டில் ஒன்றெனப்படுகின்றதெனின், அதாவது-காரணங்களுக்கெல்லாம் முடிவான காரணப் பரமாணுக்களா யிருப்பது. அங்ஙனமாயின், காரியங்களுக்கெல்லாம் முடிவான காரியமாகிய இம்மகத்தா யிருப்பது யாது? மட்பொருளன்றி வேறு பொருளெனப்படும். அங்ஙனமின்றி முடிவான காரியமாகிய இம்மகத்துருவம் என்பாமெனின், முடிவான காரணமாகிய ஓர் அணுக்களா யிருப்பது யாது? காரணகாரியமென்னும் இவ்விரண்டுமாகவே இருக்கின்றதென்பாமெனின், காரணமாகிய மட்பொருளொன்றும் காரியமாகிய மட்பொருளொன்றுமாக இரண்டு மண்ணிருக்கவேண்டுமே! அன்றியும், ஓர் முடிவாகிய காரண அணுக்களுக்கும் முடிவாகிய காரிய இம்மகத்திற்கும் இடைக்கண் பெரிது சிறிது பேதங்களாகத் தோற்றுவன அனைத்தும் யாவை?

அவைகளும் மட்பொருளென்பாமெனின், எத்துணை மட்பொருளெனப்படுமோ தெரிகிலம்! எஞ்ஞான்றும் எச்சுக்களுமிருக்கும் மட்பொருளென்பது ஒன்றன்றோ? அணுமகத்தாய்ப் பல குணபேதங்கள் காரணமாகப் பல மண்ணென்பதா? அன்றிக் குணிகாரணமாகப் பல மண்ணென்பதா! குணியாகிய மட்பொருள் பலவாயிராவிடில் குணபேதம் பலவாயிருக்குமாவெனின், மகத்தணுவு [illegible] குணபேதங்களை நீக்கி இரண்டாகவேனும் பலவாகவேனும் இருக்கக் காட்டும். அங்ஙனங் காட்டக் கூடாதெனின், அணுமகத்தாகிற குண பேதங்கள் மட்பொருளெனப்படுமா? படாதே! இதற்கு யாது செய்கின்றது? இவ்விரு தர்மத்தையும் நீக்கிக் காட்டக்கூடாதாயின், முற்பொழுது குணிப்பொருள் உண்டென்பதென்னை? அணுமகத்தைக் குணிப்பொருளாக மயங்கினை நினைவாக்கும்! இவ்விரு குணங்களுள் ஒன்று பிறிதின்கிழமையாயும் மற்றொன்று தற்கிழமையாயுமிருக்கின்றமையால், பிறிதின்கிழமையாகிய சேர்க்கையுற்றிருக்கும் மகத்தணுப் பேதங்களைப் பிரித்தாலும் பிரிக்கலாம், தற்கிழமையாயுள்ள பரமாணுத்தன்மையைப் பிரித்துக் குணியைக் காட்டக் கூடாதேயெனின், பிரித்துணர்ந்து காட்டவேண்டுமென்பது அக்குண பேதங்களை நாடும் நாட்டத்தைப் பிரித்து, முதலைக் கண்டுணர்த்துகின்றதேயன்றி, அக்குணங்களைப் பிரிக்கின்றதன்று.

குணபேதங்களைப் பிரித்து முதலைக் காண்பது, குண பேதமாகிய கடோபாதிகள் பிரியுமாறு அவற்றை யழித்து மட்பொருளைப் பார்ப்பது தூலமதியும், அங்ஙனம் குண பேதங்களாகிய கடோர்பாதிகளை நசிக்காது அவ்வுபாதிகளை நாடுந் திருட்டியை நீக்கி முதலை நாடுவது சூக்குமமதியும் ஆகின்றன. இதுபோல் அப்பரமாணுக்களாகிய குணபேதங்

களை நீக்கி யுணர்வதன்று, அக்குணபேதங்களை நா[illegible] திருட்டியை நீக்கி உணருகின்றதென்க. முதலை எட்டும் [illegible]றைமை இங்ஙனமிருப்பதால், மகத்தணு நாட்டம் விட்டு நி[illegible]டைகூட வேண்டுமன்றோ? நிட்டையாவது பொருள[illegible]வற்றைப் பொருளென் றுணர்தலாகிய உன்னுதலும், [illegible]வ்வுன்னுதலொடுங்குதலுமாகிய இவ்வி[illegible]ண்டு மின்றி நிலைத்திருத்தல். அங்ஙனம் நிலைத்திருந்தாலன்றோ குணியாகிய மட்பொருளைப் பின்[illegible]றோ[illegible] எட்[illegible] தற்கியையுமென்க. இதுகாறும் இங்ஙனமிருந்து அம்முதலை எ[illegible]டின தில்லையேயெனின், எட்டுங்காறும் மகத்தணுவாகிய [illegible]ணபேதங்கள் ஒவ்வோர் முதலெனப்பட்டிருக்கட்டுமே. அவைகள் முதலெனப்படாவெனின், முதலை எட்டுவதாமென்றோ? எங்ஙனம் ஊகித்தாலும் அம்முதல் எட்டவில்லையே யெனின், அஃது எளிதில் எட்டுவதோ? எளிதில் எட்டுவது தொழிலும் பண்புமாகிய அணுமகத் பேதங்களன்றோ? முன்னொன்று மகத்துருவத் திருட்டியில் தூல அணுக்கள் எளிதில் எட்டினவோ? அங்ஙனமே தூல அணுக்கள் திருட்டியில் சூக்கும அணுக்களும் சூக்கும அணுக்கள் திருட்டியில் பரமாணுக்களும் எளிதில் எட்டினவோ? சூக்கும அணுக்களும் தூல அணுக்களும் ஒருவாறு எளிதில் எட்டினவெனினும் இப்பரமாணுக்களை எட்டுவதற்கு எத்துணைக்கட்ட மெய்தியது? இதற்கு நீடித்த ஞான்று அகன்றதன்றோ? இங்ஙன மிருக்க,

மண்ணாகிய குணிப்பொருள் எளிதில் எட்டுவது முண்டோ? ஒவ்வோர் பூதங்கட்கும் பொருள் மகத்துருவமென வமைந்து வருகின்றது தூலமதியினாலாகலின், எவ்வுயிர்க்கும் எளிதாயிருக்கின்றது. அவ்வம் மகத்துருவமும் க[illegible]யானதன்றே, அவ்வம்மகத்துருவத்திற்கு நேர்காரணமாகிய [illegible]ல அணுக்களை எட்டுவது தூலமதியாலல்லவே! தூலமதியெ[illegible]

பதா - (புத்தி பூர்வகமாயிற்றே? அதாவது - வாலமதி யென்க. குருகும மதியா லுயர்வாதலின், தால அணுவுக்கு மேல் ஆகுமே அணுக்களை யெட்டினும், அதற்குமேல் வாரணமாகிய ப்ரமாணுக்களை யெட்டினும் குருகும மதியினுலாதலின் இதற்கு எத்துணைக் கட்டத்தரும்? அவ்வப்பூதத்தின் அணுக்களையே யெட்டுதல் மிகக் கட்டமாயிருக்க அவ்வப் பூதமாகிய குணியை யெட்டுதற்கு எத்துணைக் கட்டமென்பம்! இத்துணைக் கட்டத்தரும் வாலமதியில் [illegible] கதுமில்லையே! எத்துணைக்கட்ட முடைய மதியினாதலின், வாலமதி அக்கொழுதி மன்னுறைய குணியினி [illegible] கட்டுபுணர்வது எளிதின்றென்க. இவ்வா றிருக்க, [illegible] ணைக் கட்டமுற்றேனும் அவ்வப் பூதக்குணிகளை யெட்டவேண்டியதைவிட்டுத் தோற்றமாத்திரக் கற்பனைகளாக விளங்கும் அவ்வம் மகத்தாதி வத்துகளை ஒவ்வோர் முதலாக உணர்ந்தின்புறுதற்கோ மக்களியாக்கையைப்பெற்றுவந்தது? மெய்யறிவுத்தன்மையைப் பொருந்திய திருவள்ளுவரும் இந்த மக்களியாக்கையை நம்பியர்க்கே,

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு."
என்றும்,

"எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."
என்றும்,

"இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு."
என்றும்,

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி."

இவைபோல்வன பிறவு மரியதாய்க் கூறியிருக்கின்

இங்ஙனம் கூறிய நெறிக்கணில்லாது, இவற்றிற்கு மாறாக நிற்பனோ விவேகமெனற்பாலது? தன்னை மற்றொன்றாக உணர்ந்தவரும் அவிவேகமன்றோ அனைத்து அரிய வித்தைகட்கும் வினைமுதலா யிருக்கின்றது? இதனோ, அறிவுடைமை யென்பதெங்கே? இன்றாகலின், அறியாமை யுடைமையே பயனுமென்க. இதுகாறும் நாம் வாளாபோயினும் இனியேனும் குணியைக்குணியென நாடாதுழி அதற்குமேனும் வெட்டியார்க்காணுமைப் பிறகன் எங்ஙனம் வாய்க்கும்? இந்தப் பூதத்தை ஆராய்ந்து குணியை யெட்டுதற்கே இத்துணைக் கட்டமிருக்கின் ஏனைய முப் பூதப் பொருள்களையும் ஆராய்ந்து குணிகளை [illegible] தற்கு எத்துணைக்கட்ட மிருக்கலாம்! அதன்பின்னர், [illegible] பூதக் குணிகளையு மொன்றுபடுத்தற்கு எத்துணைக்கட்ட மிருக்கலாம்! நமக்கு நம்மாலும் பிறராலும் அறிவுடையோமென்ற கற்பிதப்பட்டிருக்கின்றமையால், இவ்வுழைப்பை யெய்தவேண்டுமே! அன்றியும்,

"விலங்கொடு மக்க ளனைய விலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்."

என்றருளிய தெய்வப் புலவர் மகாவாக்கியத்திற்கு நாம் சம்மதித்திருக்கின்றமையே! இச்சம்மதத்தைநோக்கியேனும், நாமுழைக்கவேண்டுமே! நாம் இங்ஙனம் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பை விட்டு முற்றும் அயலேயிட்டுப் பார்க்கில் இருமைக்கு மொவ்வா கதிக்கவரின் மனமென்பது அசையாதிருத்தற்கும் சஞ்சலமென்பது அறவே இருத்தற்கும், அகத்துவப்பு மாறுதிருத்தற்கும் தாமே தாமாயிருத்தற்கும் எங்ஙனம் கூடும்? இங்ஙனங் அருஞ்செல்வம் வாய்த்ததற்கன்றோ உழைக்கவேண்டியது? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்கினதே முதல்பாக்காயின், இதை அகலாத இருப்பாகக்கொண்டு ஏ்க

சித்தும் இதற்கு விருத்தமின்றி முற்றும் உறவாயிருக்கின்றிருசித்தும் பயனுறுமென்க. இப்பரமாணு ஆராய்ச்சிக்கண் தேர்ந்தவை எவையெனின், ஏழாவது அடுக்காயுள்ள அறிவறியாமைப் பேதமும் இவற்றிற்குமேல் உறுதிப்பொருளாயுள்ள அதிட்டானமாகிய மண்ணென்கிற குணிப்பொருளுமாமென்க.

ஏழாவது

மண்ணின் பரமாணுவென்னும் சத்தார்த்த

ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது

அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்தவா ராய்ச்சியின்க ணெவ்வருவ பாவமெனல்
சந்ததமு மீதாமுண் மைத்தானன்று — முந்தவிதத்
தஞ்சதார்ப்பூ தங்களுக்குஞ் சொல்லுங் குணிகளையே
யெஞ்சலின்றி நோக்கமுறு மே.

எங்ஙனமெனின், இதுகாறும் பரமாணு ஆராய்ச்சியில் இருப்பாகத் தீர்மானப்பட்டது மட்குணியாகிய அருவப்பொருளாயினும், அவ்வருவப்பொருளை உணரும் உணர்வு அறிவெனப்படுமா? அன்றி அறியாமை யெனப்படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், அம்மட்குணியாகிய அருவம் ஐ பரமாணுக்களுக்கு இடமாயிருக்கும் இப்பூத அருவமா? அன்றி வேறு அருவமா? பூத அருவந்தானெனின், இஃது மட்பொருளெனப்படுமா? படாதே! மண் முதலிய சதுர்ப்பூத அணுமகத்துக்களுக்கும் இடப்பொருளாயிற்றே! ஆகலின், இஃதன்று அக்குணிப்பொருள். இப்பூத அருவப்பொருளையன்றி வேறு பொருள் ஒன்றாகத் தெரியப்படவில்லையே! இருந்தாலன்றோ அதனை எட்டலாமெனின், எட்டப்படாமையால் அம்முதல் இல்லையென்னலாமோ? ஐ பரமாணுவென்பது உருவபேதங்களுக்கெல்லாம் அதிருக்கும உருவமாயிருப்பதுபோல், மண்ணாகிய குணிப்பொருளானது அருவத்திற்கும் அதிருக்கும அருவமாகலின், அதனை எட்டும் சிந்தையானது எந்தபாவம் உற்றிருந்தால் அஃது எட்டுதற் கியையும்? உருவமாகிய மகத்தனுப்பாவம் அற்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அதாவது இப்பூதமாகிய அருவபாவமாக நிலைத்திருத்தல்.

நாம் அருவபாவமா யிருக்கவேண்டு மென்பது இதுகாறும் கேட்டதில்லையே! எங்ஙனம் அருவபாவப்பட் டிருத்த

எனின், சதுர்ப்பூதானுக்களும் தோற்றல் மாத்திரமாயும் சொல்மாத்திரமாயு மிருக்கின்றனவே! நாம் எந்தபாவமா யிருக்கின்றது? சதுர்ப்பூதசம்பந்தமின் சேர்க்கையாகிய இத்தேகபாவமா யிருக்கின்றதா? அன்றி இத்தேகத்தைப் போன்றதாக நிலைவின்கண்ணும் கனவின்கண்ணும் தோற்றுகின்ற சாயாவடிவபாவமா யிருக்கின்றதா? பரமாணுபாவமா யிருக்கினும் அக்குணிப்பொருளை எட்டுதற்கியையாதாயின், அப்பரமாணுக்களின் சேர்க்கைகளாகிக் கற்பனைசரூபபாவமாக நின்றவிடத்தா அதனை எட்டுதற்கியையும்? அக்குணிப்பொருளுக்கு நேர் அடுத்த விகாரம் எது? சதுர்ப்பூதப் பரமாணுக்களா? அல்லவே! அல்லாதுமி, பரமாணுக்கள் சேர்க்கைகளாகிற ரூபமய அறு விகாரங்களோ அந்த விகாரங்கள்? அவைகளு மல்லவே! அல்லாதுமி, ஆகாய கால அணுக்களும் அவற்றின் சேர்க்கையுமாகிய இம்மகத் அருவமா அந்தவிகாரம்? இவைகளுமல்லவே! அல்லாதுமி, அப்பரமாணுக்களுக்கு ஆதாரமா யிருக்கும் இப்பூத அருவமன்றோ? இப்பூத அருவத்தைக் கடந்த ஞானமன்றோ அக்குணிப்பொருளை எட்டுதற்கியையும்? இப்பூத அருவத்தைக் கடக்கின்றதாயின், இவ்வருவபாவமாய் நின்று நிலைத்தாலன்றோ பின்னர் அது இவ்வருவபாவத்தில் தனக்கெய்ப்பும் கைப்பும் விளைந்துகடந்திருக்கக்கூடும்? அருவமென்பது குணியத்துவமாயிற்றே! அக்குணியபாவம் நாமாகிவிட்டால் குணியம் ஒன்றுமில்லாமையன்றோ? ஒன்றுமில்லாததாகிற நாமென்பது அக்குணியை எங்ஙனம் எட்டுவது? எட்டுதற்கு எட்டும் ஆள் இல்லாமற் போகுமேயெனின்,

இன்றைநான்று நாம் எந்த பாவமா யிருக்கின்றோம்? தூல பாவமா யிருக்கின்றோமல்லவா? இக்கால சரீரம் சதுர்ப்பூதசம்சேர்க்கையாக எழுச்சியன்றோ? இவ்வெழுச்சிக்கு முன்

ஞான்றும் பின்னான்றும் அச்சதுர்ப்பூதசம்சங்க விருக்கின்றனபோல இந்நான்றிருப்பது யாதெனப்படும்? அப்பூதசம்சங்கமே அன்றி வேறு ஒருபதார்த்தமோ? இல்லையே! இல்லாதுமி, நாம் இவ்வெழுச்சிபாவமா யிருக்கின்றனமா? அன்றி அப்பூதசம்சபாவமா யிருக்கின்றனமா? இவ்வெழுச்சி பாவமாயிருக்கின்றோமெனின், இவ்வெழுச்சி தோற்றல்மாத்திரமேயன்றி வேறன்றே! இப்பாவமா யிருக்கின்ற நாமென்பது இதனால் கற்பனையென்பதற்கு முரணன்றோ? இன்றாகலின், அக்குணிப்பொருளை எட்டுதற்கு இக்கற்பனை பாவமுற்றிருப்பதனால் கற்பனையாகி விட்டோமா? ஆய்விட்டோமெனின், சொப்பனத்திற்றக்கண் சாயாவடிவ பாவமாகுவது யாது? அதுவும் நாமன்றோ? அதனால், நாம் அப்பாவமாகி விட்டோமா? ஆய்விட்டோமாயின், ஈண்டு இப்பாவமாய் விட்டோமென்பது உண்மையன்று. ஏனெனின், எப்பாவமுற்று இருக்கின்றோமோ அப்பாவமாகவே நில்லாது மீண்டும் மற்றோர் பாவமாகின்றனம். அந்தந்த அவசரத்தில் அந்தந்த பாவமாக இருக்கின்றனமே அன்றி, மீண்டும் மீளாத அவ்வப்பாவமாகி விட்டோமன்று. உருவபேதங்களை அறிய வேண்டுமாயின், அந்நான்று நாம் எந்தபாவம் உற்றிருக்க வேண்டுவது? உருவபாவம் உற்றிருக்கவேண்டுவது அவசியமன்றோ? ஆகலின், இந்நான்று உருவாகாரமாக நின்று உருவபேதங்களை அறிந்து சுகிக்கின்றனம். இவ்வாறே, சொப்பனத்தின்கண் உருவாருவபேதங்களை அறிகின்றதற்கு உருவாருவ பாவமாக இருக்கின்றனம். நாம் உருவாருவ பாவமாக நிற்கின் அவ்வாகிய உருவபேதங்கள் தோற்றுமா? நாம் உருவபாவமாக நிற்கின் உருவாருவ பேதங்கள் தோற்றுமா? அன்றியும், சுழுத்தியின்கண் தோற்றுகின்றது உருவமா? அன்றி உருவாருவமா? இரண்டுமல்லவே! குணியமல்லவோ? அக்குணியத்தை யறிகின்றது நாமாகலின், அங்கே நாம் எந்த பாவ

மாயிருக்கின்றனம்? சூனியபாவமாயிருக்கின்றனமன்றோ? அங்கே, நாம் சூனியபாவமாக இல்லாது உருவமாகவேனும் உருவாருவமாகவேனும் பாவமுற்றிருக்கின், அச்சூனியத்துவம் தோற்றுமா? நாம் எவ்வெவ்வண்ணம் பொருளை அறிய வேண்டுமோ அவ்வவ்வண்ணமாகப் பாவமுற்றிருந்தாலன்றோ அவ்வப்பொருளும் தோன்றும்? இவற்றைப்போல், அருவமாகிய ஷை குணிப்பொருள் விளங்குதற்கு நாம் அருவபாவமுற்றிருக்கவேண்டுவதன்றோ? ஆகலின், உருவபாவமாகநிற்குஞான்றும் அப்பொருள் சற்றும் எட்டாதென்க.

ஷை குணிப்பொருளாகிய அருவத்திற்கும் இப்பூத அருவத்திற்கும் பேதம் இருக்கின்றன. அவையாவன - இப்பூத அருவம் பொருளின்மையும் அக்குணி அருவம் பொருளுண்மையுமாயிருப்பது. பொருளின்றிய அருவபாவமுற்றிருக்கின், பொருளாகிய அருவமானது எங்ஙனம் விளங்குமெனின், உருவபாவத்தில் உருவாருவம் எட்டாததாயினும் எட்டுவதுமுண்டு, எங்ஙனமெனின், நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தி என்னும் இந்நான்கவத்தையுள் நனவாகிய இச்சாக்கிராவத்தைக்கண் நாம் உருவபாவமாயிருக்குஞான்று கனவின்கணுள்ள உருவாருவபேதம் தோற்றுகின்றதிலும், இந்நனவை விடாது ஷை நினைவின்கணுள்ள உருவாருவபேதம் தோற்றுதல் போல், நாம் பொருளின்றிய அருவபாவம் உற்றுழிப் பொருளாகிய அருவநிலை தோன்றுமென்பதற்கு மூரணின்றென்க.

சுழுத்திக்கண் நாம் அருவபாவமாகவேண்டுமென்னும் கருத்தும் அக்கருத்திற்கிசைந்த முயற்சியுமின்றி உருவபாவமாகநின்று ஏக்கிய ஒழுக்கத்திலிருக்குஞான்றும் அச்சுழுத்திபாவம் தானே வருகின்றது. இந்நனவின்கண் அருவபாவம் ஆதற்கிசைந்த அபேட்சையும் அவ்வபேட்சைக்கிசைந்த

முயற்சியுமில்லாதுழி, எங்ஙனம் அருவபாவம் வாய்க்கும்? ஒவ்வோருயிரும் உருவபாவத் தளர்ச்சிக்கு உடன்படவில்லையேயெனின், ஷை குணிப்பொருளை எஞ்ஞான்று எட்டுகின்றது? இப்பிறப்பின்கண்ணேயன்றோ ஆகவேண்டும்? மறுபிறப்பின்கண் எட்டியிருந்தால் இப்பிறப்பின்கண் ஏமாந்திருக்க வேண்டுவதின்று. இங்ஙனமே, மேற்பிறப்பின்கண் ஏமாந்து போகாததற்கு இப்பிறப்பின் கண்ணே எட்டவேண்டுமே! எட்டுதற்கு இவ்வுருவபாவம் நாளுக்குநாள் சிறுகச் சிறுகத் தளரவேண்டுமே! தளருகிறதற்கு எந்தபாவம் நாளுக்கு நாள் முதிரவேண்டும்? அருவபாவமன்றோ? இவ்வருவபாவத்தில் ஒருவருக்கும் அபேட்சையில்லாமை யாதுக்கு? உருவபோகம் தளராதிருக்க வேண்டுமென்பதற் கன்றோ? உருவபாவமும் இப்பாவத்தாலாகும் போகமும் முற்றும் கற்பனைகளாயிருக்கின்றனவே! கற்பனையாகிய உருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பதைப் பார்க்கினும் அருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பது மிக்க அரியசுகமன்றோ? அவ்வருவபாவத்தில் நின்று சுகிப்பதினும் ஷை குணிப்பொருளைக்கண்டு சுகிப்பது எத்துணை அரிய சுகமெனப்படும்? இத்துணை நயமிருக்க, எங்ஙனம் அருவபாவத்தைவிட்டு ஏமாந்திருக்கின்றது? மேலும், நாம் உருவபாவமாயிருப்பதற்குத்தானே யாரும் அடிமைப்பட்டிருக்கின்றனம்? இங்ஙனம் ஏமாந்திருப்பதனால் அருவபாவம் உற்றிருப்பதற்கு அடிமைப்பட இல்லையாகும்! உருவம் நசித்துப்போயின ஞான்றன்றோ நாம் அருவபாவம் உற்றிருக்கற்கிசையுமெனின், முன்ஞான்று பிருதிவி அண்ட ஆராய்ச்சிக்கண், இவ்வண்டமாகிய மகத்துருவம் அழிந்து போயினபின் தூல அணுக் கூட்டங்களையும், அதன் பின்ஞான்று அத்தூல அணுவாராய்ச்சிக்கண், அத்தூல அணுக்கள் அழிந்து போயினபின் சூக்கும அணுக்களையும், அதன் பின்ஞான்று சூக்கும அணுவாராய்ச்சிக்கண் அச்சூக்கும அணுக்கள் அழி

ந்து போயினபின் பரமாணுக்களையும் அறிந்தோமாக்கும்! எதனை ஆராய்கின்றோமோ அது அழிந்துபோயினபின்னான்று நான் அதன் உபாதானத்தை நாடுவதாக்கும்! மட்பொருளை நாடுவதற்குக் கடமுதலிய அழிந்துபோகுங்காறும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுவதாக்கும்! பொற்பொருளை நாடுவதற்குப் பணியுருவம் அழிந்துபோகுங்காறும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுவதாக்கும்! இங்ஙனமே நாம் அருவபாவமாதற்கு உருவமாகிற அண்டாண்ட சராசர உருவங்களனைத்தும் அழிந்து போகுங்காறும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக்கும்! தீபாபாவமே இருளென்றும் போல உருவபாவ அபாவமே அருவபாவமாகின்றது இயல்பன்றோ? அடையவேண்டிய பயனனைத்தையும் அடைந்தாக வேண்டியது பிறவி மாறுதற்கு முன்னான்றேயாயிருக்க உருவமாறிய பின்னான்று அருவபாவ மாதற்கு முயலுவது? இஃது விந்தையினும் விந்தை! ஆகலின், இது முறையன்றெனக.

நாம் உருவபாவத்தில் நின்றே மிகவும் வருந்தி முயன்று அருவபாவமாய் நிற்பின், பிராரத்துவ போகத்தை எங்ஙனம் அனுபவித்துக் கழிக்கின்றது? கூடாதேயெனின், உருவபாவத்திலுள்ள சீவத்தன்மையில் நாம் எந்த பாவமுற்று பிராரத்துவ போகத்தை அனுபவித்துக் கழித்தனம்? உருவபாவமுற்றே கழித்துக்கொண்டு வந்தோமெனின்; அச்சீவனை உயிர்ப்போடு இருப்பாருள்ள மேடைக்கண் கிடத்திக் கீழே விழுந்துவிடுதற்குத் திடமென்று புரட்டிவிட்டதொன்று மனநடுக்கமும் அதனோடு தேக நடுக்கமும் கிஞ்சித்தேனு முண்டெனப்படுமா? உண்டெனப்படுமெனின், அச்சீவத்தன்மை மாறியதொன்றேயன்றிக் கிஞ்சித்தேனும் அத்தன்மை மாறிற்றன்று. அச்சீவத்தன்மை நாளுக்குநாள் சிறுகச் சிறுக மாறிவருந்தோறும் இத்தேகத்தோடு இது நான் இது நானெ-

னப் பழகப்பழக இவ்வுருவபாவம் நாளுக்கு நாள் சிறுகச் சிறுகப் பெருகிவருமன்றோ? பெருகியவாறு புத்திபூர்வகமாகக் குறைந்துகொண்டே வரின், அது அருவபாவம் சிறுகச்சிறுகச் சேர்ந்து கொண்டேவரும். அங்ஙனம் வருந்தோறும் பிராரத்துவப் புசிப்பு அவ்வவ்வளர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு நடவாதோ? இங்ஙனம் வளர்ந்து நிலைத்ததொன்றும் நடவாதென்பதற்கையமென்னை? அருவபாவத்தில் உருவதிருட்டியும் அது அதுவா உன்னுதலுமிரதே! எங்ஙனம் போக்குவரத்துப் புடைபெயர்ச்சிக ளியலுமெனின், நனவிற்சுழுத்தி யென்னும் ஓரனுபவநிலை யாதுக்கிருக்கின்றது? அதாவது, சாக்கிரசுழுத்தியென்க. அச்சுழுத்தி இருமை யுடையன. அவை தனதகத்தும் புறத்தும் கயிற்றரவு முதலியன போற் காணப்படுவனவாகிய சீவேசுர சகற்பனைகளைச் சின்மாத்திரமாக, அதாவது தற்பிரகாசமாக ஆகுமாறு கரைத்துக் கொண்டே, இறத்தல் பிறத்தல் முதலிய பிராரத்துவ கன்மத்தைப் புசிக்குமொன்று, இவ்வுலகானுபவம் முழுவதும் சாக்கிர அவத்தையா யிருக்குமா? அன்றிச் சுழுத்தி அவத்தையா யிருக்குமா? அவ்வனுபூதியில் முழுதும் சாக்கிர அவத்தையாகவே இருக்குமெனின், அஃது மனோவிகற்பமெனப்படுமே! முழுதும் சுழுத்தி அவத்தையா யிருக்குமெனின், அஃது ஒன்றுந் தோன்றாதக்கின மெனப்படுமே! இங்ஙனமிருப்பதால், அஃது எந்த நிலையதெனப்படுமெனின், சகல கற்பனைகளுந் தோற்றியுந் தோற்றாதுமா யிருக்கும் நிலையதெனப்படுமென்க. என்னை?

கைவல்லிய நவநீதம்.

"கற்பனை வந்தவாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவான்."

என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"போதத்தை யுணராதே பொல்லாத மாயையால்
பேதத்தை யுணர்ந்தோமென் றந்தியற
பேதமும் பிரமமென் றந்தியற." என்றும்,

"தோற்றர வாசத் துணிந்தது [illegible]ங்களுர்
சோகமோ கங்க டிறந்தது செங்[illegible]ளு
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தது [illegible]ங்களு
ரானந்த மாயேயிருக்குமு [illegible]ளுர்."

என்றும் இருப்பதனைக் காண்க. ஜை[illegible]ரு நனவிற் சுழுத்தி யாவது, எந்த நிலை நானெனப்படுகின்றதோ அந்த நிலையை இது நான் இது நானெனப் பலதற்பமுங் கண்டுகொண்டிருப்பதற்கு, அவத்தாத்திரய கற்பனைபாவங்கள் கடந்து, எது நான் எது நானென மேலே தன்னை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் அப்பியாசத்தில், முன்றோன்றுதான் களையப்பட்ட அவத்தாத்திரய [illegible] நான் எனது நான் எனது என முன் போலவே வந்து வந்து தாக்குந்தோறும், அவைகள் நான் என்று அன்றெனத் தடுத்துக்கொண்டே அகநோக்கிற்பழகுதோனுள்ள அவ்வவசர நிலை முழுவதும் சுழுத்தியெனப் படுமா? அன்றிச் சாக்கிரமெனப்படுமா? சுழுத்தியெனப்படுமெனின், சாக்கிரசொப்பனக் கற்பனைகள் தோன்றாதிருக்க வேண்டுமே! சாக்கிரமெனப் படுமெனின், அகநோக்க மில்லாதிருக்கவேண்டுமே! இரண்டுமா யிருக்கின்றதெனின், அது தான் சாக்கிர சுழுத்தி யெனப்படுவது. ஜை சுழுத்தி ஞானானுபவத்திலுள்ளதும் இச்சுழுத்தி அஞ்ஞானானுபவத்திலுள்ளதுமாமென்க. இச்சுழுத்திக் குதாரணம்:—

சசிவர்ணபோதம்.

"வினவிற் பரத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன்
விழையாறியே

கனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழு
நலனுகவே."

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, நாம் அரு[illegible]வமாகப் பழகிக்கொண்டுவருதல் சுழுத்தியெனப்படுமா? அன்றிச் சாக்கிரமெனப்படுமா? இரண்டுமென்றேனின், இவ்விரண்டையுமன்றி வேறு எந்த நிலையதெனப்படும்? வேறின்றாகலின், சாக்கிர சுழுத்தி யெனப்படுமன்றோ? ஆகையால், நாம் அருவபாவ மாதற்குப் பழகவேண்டுமே! ஆயினும் நான் நானென்பதற்குச் சொந்த நிலை உருவமா? அன்றி அருவமா? உருவமும் நம்மாலறியப்படுவது அருவமும் நம்மாலறியப்படுவது. இதனால், இவ்விரண்டும் சடப்பொருளென்பதற்கு விருத்தமென்னை? அன்றியும், இவ்விரண்டும் இங்ஙனமாயி[illegible] இவற்றுள் எது மெய்ம்மை யெனப்படுவது? எது பொய்ம்மை யெனப்படுவது? உருவம் மெய்ம்மையெனப்படுமெனின், அருவமாகிய இப் பூதவெளிக்கு வேறிடத்ததாயும், இவ்வெளியைத் தன்பால் தாங்கலாததாயும் இருக்கட்டுமே! ஏற்பதனால் விருத்தமென்னையெனின், அகம்புறமேலாத ஓர் நிறைவில் இருப்பது பொருளாகுமா? ஆகாதன்றோ? ஆகாததால், அது தோற்றல் மாத்திரக் கற்பனையென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், அருவப்பொருள் இவ்வுருவத்திற்கு எதார்த்தமன்றோ? இங்ஙனம் எதார்த்தமாயினும், நானென்பதற்குப் பொருளா? அல்லவே! இரண்டும் நானென்ப தல்லாதுழி, இவ்விரண்டிற்கும் நாம் வேறுபட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, நாம் உருவபாவமாயிருப்பானேன்? இருப்பதால், அருவபாவ[illegible]ாயும் நாமிருக்கின் இடுக்கணென்னை? தாபத்திரயாக்கினி [illegible]ித்தல் உருவபாவத்திலேயா? அன்றி அருவபாவத்திலேயா? அருவபாவத்தில் யாதோரிடுக்கணும் இல்லையே!

இங்ஙனமிருக்க, நாம் யோசிக்காதிருப்பதென்னை? நாம் அரு வப்படுவானேன்? உருவபாவமாகவே நின்று கேசரி பூசரி முதலிய முத்திரை நெறிக்கண் சென்று அங்குள்ள இன்பத்தை நுகர்ந்து நுகர்ந்து பதைப்பற்றிருக்கலாமேயெனின், அம்முத்திரைகளிற் சென்று பதைப்பற விருக்கினும், அந்நிலை கலையுஞான்று, கீழ்ச்சிறிது சமைத்தாயிற்று பெண்ணே, என அக்கிளைக்கிரிபாரம் வந்தாற்போல, நானென்பதற்குப் பாவம் யாதெனப்படும்? இவ்வுருவபாவமன்றித் தற்பாவமென்பது கிஞ்சித்தேனுமுண்டோ? இல்லையே! தற்பாவமாவது,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"போகாத மாயையைப் போக்கிட லாவதும்
புண்ணிய பாவம் [illegible]த்திட லாவது
மாகா [illegible]யும் இருந்திட லாவது
மறிவே [illegible]வா யிருந்திடு னல்லவோ."

என்றருளிய போதமாமென்க.

அஃது முத்திரை நெறிகளிற்சென்று பதைப்பற்றிருப்பது தற்பாவமென்பது கிஞ்சித்துமின்றி முன்போலவே மீண்டும் உருவபாவமாக வருவதற்கா? அவை தக்க நெறிகளல்லவே! அவ்வனுபூதி திடத்தால், இவ்வுருவபாவமாதற்குக் கூடுமோ வெனின், அந்நிலை கலைந்து வந்தவழி எந்தபாவமுற்றிருக்கின்றது? அவ்வனுபூதிபாவ முற்றிருக்கின்றதெனின், தற்பாவமென்பது அந்தச் சுகானுபூதியா? அன்றி இந்த உருவானுபூதியா? அச்சுகானுபூதிதானெனின், அச்சுகானுபூதி தன்னைத்தவிர இன்றெனவருமே! வருவதால் இவ்வுருவானுபூதி தன்னைத்தவிர உண்டெனவருமே! தானென்பது மெய்யுணர்வன்றோ? மெய்யுணர்வாயின்,

சசிவர்ணபோதம்.

"மெய்ம்மையறி வல்லதமில் வேறறிவ தெல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே."

என்றிருக்கின்றதால், தனக்கு அகம்புறமுளதுபோ லிருப்பனவற்றுள், காணப்படுவன அனைத்தும் கற்பனைக ளாகவேண்டுமே! அங்ஙனமாதலன்றோ? தான் மெய்யுணர் வென்றதற்கும் தற்போதமென்றதற்கு மியையும்! இங்ஙனமியைவதால், அஃது சுகபாவ அனுபூதி யென்றதும், இவ்வுருவபாவ அனுபூதி யென்றதும் கற்பனைக ளெனப்படுமே! படாதெனின், இவ்வுருவபாவத்தையன்றி அகம்புறமிருக்கட்டும். இவ்வுருவபாவமே முழுக்கற்பனையாயின், இவற்றால் வந்திருக்கும் அகம்புறமிரண்டும் கற்பனைக ளெனப்படாவோ? இவ்வகம்புறக் கற்பனைகளிற் காணப்படுவனவாகிய சர்வமும் கற்பனைகளன்றோ? ஆகலின், நாமரூபங்களையேனும் கற்பனைகளென ஞாயம் சோதனை பொருத்த முகத்தா லாராய்ந்து தெளிந்த அத்தெளிவினால், அகமுகநெறிக்கண் சென்று அனுபூதிப்பட்டு, பின்ஞான்று அவ்வனுபூதி கலைந்து புறமுகநெறிக்கண் வந்தவழி, இவ்வுருவபாவ மாதற்கியையுமோ? அங்ஙனம் கற்பனைகளெனத் தெளியாது சத்தெனக் கொண்டிருக்கின், அஃது அனுபூதி கலைந்த ஞான்று, தான் எந்தபாவமா யிருத்தற் கியையும்? முன்போல உருவபாவமா யிருத்தற் கியையுமன்றோ? உருவபாவத்தில் பழகி வந்ததுபோல் அருவபாவத்தில் பலஞான்றும் பழகிப் பின்ஞான்று அனுபூதிப்படின், அவ்வனுபூதி கலைந்தஞான்று தான் எப்பாவ முற்றிருத்தற் கியையும்? அவ்வருவபாவமாக வன்றோ இருத்தற் கியையும்? அவ்வருவபாவமும் கற்பனையென நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்து அகநெறிக்கண் அனுபூதிப்படின், மீண்டும் அஃது கலைந்த ஞான்று எப்பாவ முற்றிருத்தற் கியையும்? உருவபாவமும் உருவாருவபாவமும் அருவபாவமும் யாவுங்கற்பனைகளெனத் தெளிந்

இருக்கின்றதால், தற்பாவமா யிருத்தற் கியையுமே! முன்னொன்று இவ்வருவபாவம்,

வைராக்கிய சதகம்.

"பொன்னை யந்துகி லையும்பிரிந் திடல்வெறும்
பழமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ யங்குதல்
பிராந்தி."

என்றருளியபடி இதன்கண் முற்றும் விரக்தியுற்று ஜாக்ர முத்திரைகளில் நீடித்தமுந்தியிருக்கினும் அந்த முத்திரை அனுபவமானது,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அறிவிட் டறியாமைப் போக்குமா றெங்ஙனே
யன்னிய மொன்றுமி லாததா றெங்ஙனே
குறியிட்டி தென்னவொண் ணாதது றெங்ஙனே
கோசங்க ளைந்துங் குலைந்தது றெங்ஙனே."

என்றருளியபடி தெளிந்திருக்கும் அனுபவமா? அல்லவே! மீண்டும், இப்புறமுக நெறிக்கண் வந்தும், அவ்வகமுகநெறிக்க ணுள்ள சுகபோதை வசப்பட் டிருப்பதனால், இவ்வருவபாவம் குன்றியிருப்பது மாத்திரமேயன்றி, உருவபாவம் போயினதன்று. எங்ஙனமெனின், சர்வமும் அதாவது விவேக சகத்தனைத்தும், தன்பால் ஆரோபிதமா யெழுந்த விவ மாணையாகிய சங்கற்பத்தைச் சதுர்நானும் மித்தையென ஆராய்ந்து தேர்ந்ததுண்டா? இல்லையே! தேர்ந்திருந்தாலன்றே இம்மித்தைச் சொரூபங்களனைத்தும் எதற்குக் காணப் படுகின்றனவென அம்முதலை ஆராயவேண்டிவரும்! வரின், பின்னொன்று நானென்னும் அகப்பொருளையன்றி இன்றொன்றும் வரும். அதன் பின்னொன்று, ஈது நான் ஏது நானென எட்டப் பழகும் அபரோட்சஞ்ஞானம் நானுக்கு நான் முதிர்ந்து

வருமன்றோ? அது முதிரமுதிர முடிவில் அவ்வகப்பொருள் அபரோட்சானுபவப் படுமன்றோ? அங்ஙனந் தெளிந்தபின் னொன்று,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காள
மானந்த மானேனென் றாதேடா காளந்
தன்னைச்சுட் டேனென் றாதேடா காளஞ்
சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம்."

என்கிற இந்திடபாவம் அவ்வனுபூதியில் எழுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, ஜாக்ர முத்திரையாகிய அனுபவத்திற் குன்றியிருந்தால் அகம்புறமிறந்து தானே தானாக நிலைக்கச்செய்யுமோ? எச்சாத்திரங் கற்கினும் எத்தவம் புரியினும் எய்தவேண்டிய பயன் யாதெனின், மனமென்பது அயல் இன்றெனத் தான் அலைவற்றிருத்தலும், பின்னொன்று சகலகேவல சஞ்சலமணுகா திருத்தலும், அதன் பின்னொன் றுள்ளக்களிப்புக் கனமுமாறுதிருத்தலும், ஈற்றில் அயலாகாது தானே தானா யிருத்தலுமாமென்க. இச்சதுர்விதானுபவங்களும் மனநாசத்துக்கு ஏதுக்களெனப்படும். அந்நாசம் இருமையன: அவை, முன்னொன்று சொரூபநாசமும், பின்னொன்று அருவநாசமுமாம். சொரூபநாசமாவது: விவேகசகத் கற்பனைகளைத் தற்பிரகாசமாகக் கரைத்தல். அருவநாசமாவது: அவை கரைந்தது என்ற வாசனையும் அவ்வனுபூதியில் சிறுகச்சிறுகத் தானே நழுவி விடுதலென்க.

இதுநிற்க, ஜாக்ர முத்திரைகளாகிய அனுபவங்களானவை, மனமென்பது நிலைபுருது மீண்டு மீண்டும் விடயாகாரமாதந்து, ஆங்கு ஒடுங்கியிருத்தற் கியைந்தனவேயன்றி, ஜாக்ர மனநாச முதலியனவாகிய சதுர்விதானுபவங்களுக் கியைந்தன அல்லவே! இச்சதுர்விதானுபவங்களும் வாய்த்தற் கியைந்த

அத்திபாரம் யாதெனின், வெளியாகிய அருவ பாவமாமென்க. இவ்வருவபாவமானது காணுங்கால் முதிர முதிர சைகுணிப்பொருளை யெட்டிப்பிடித்துப் பின்னொன்று மதுவாதற் கியையு மாகலின், தானல்லாத உருவத்தைத் தானெனப் பாவப்பட்டிருத்தல்போல், தானல்லாத இவ்வருவத்தைத் தானெனப் பாவப்பட்டிருத்தற்குக் கைப்பென்னை? இன்றாகலின், அருவபாவமாதற்கு நாமரூப பேதங்களைக் களையுமாறு கலைக்குங்காலும் கலைத்தலையும் முடிவில் கரைக்குநான்று கரைத்தலையும் செய்யவேண்டியது அவசியமாமென்க. உருவபாவத்தைக் கலைத்தலாவது-ஈசுரார்ப்பூத கற்பனாபாவங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றன்கூட்டமாகவும் பலவின் கூட்டமாகவும் சேர்ந்திருக்கும் சேர்க்கை எதுகாலுமோ அதுகாலும் கலைத்துக்கொண்டேயிருத்தலும், கரைத்தலாவது-கலைவுக்கிடமின்றித் தோற்றல் மாத்திர பாவமாயிருக்குநான்று அத்தோற்றங்கட்கு உபாதான காரணமா யானதுதலுமென்க. என்னை?

பிரத்தியட்சானுபூதி விளக்கம்.

"உழைப்பின் வகையறி யாரய லென்ப குலதனை
உழைப்பு தனதறி யாமை கெடுத்திடற் குற்றசெயல்
உழைப்பெது வென்னி னுலகறு லட்சிய புலைவுதறல்
உழைப்பெது காதெனிற் றுறுத மட்டெடனறகுமினே," என்றும்

"உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முலகுருவாம்
உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முலகுண்மையாம்
உருவள வாத்தனைக் காணு மளவு முறவுளவாம்
உருவள வல்லவென் றுணர் வெவையு மொழிந்திடுமே" என்றும்,

"அருவாத் தனையுன்ன வங்கூட ரேன்று மடிக்கடிக்கு
அருவாத் தனையுன்னி யற்று வெவாக மல்லவற்றார்
அருவாத் தனையுனும் வல்லா ரிலையெங்கு மாய்க்கிடக்கால்
அருவோ சடமசத் தாகா தனதுரு வற்பாமுமே."

என்றும்,

உபநிடதம்.

"ஐயமின்றித் தெய்வுருத் தியானித்தா லதுவா
மருவுருவைத் தியானித்தா லட்டமூர்த் தியுமாம்
பொய்யையிரண் டையுந் தவிர்ந்து தானேயிருந்தாற்
பூரணமாஞ் சிவனேற் பொருந்துமது வாமான்
மையவறு மனம்விடயத் தாசையுற்றே யதுவாய்
மரணசன னமும்விளைத்த வாறதென்றே யுணர்ந்து
மெய்யறிவே தானெனப் பாவித்தா லதுவா
விளங்குவர்யா வருந்தெனியா வீட்டையுமெய் தவரே." என்றும்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"சடமதாகிய தியானமெய் யாகிய
சர்வமுந் தியையநல்லுங்
திடமதானதெப் படியெனி லவரவர்
தியானமே பிறப்பாகு
முடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த
வுடல்களா குவர்மைந்தா
தொடர்ப லங்கெடச் சொருபமே தியானிக்கிற்
சொருபமா குவர்மெய்யே."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க. இதுகாறும் கூறிப்போந்ததனால், எவரெவர் எதை எதை விடாது சிந்திக்கின்றார்களோ அவரவர் அது அது பாவமுற்றிருப்பாரக ளென்பதாம். இவ்விதில் ஐயம் உளதேல், நனவின்கண் நாம் எது எதுவாகச் சிந்தனையால் பாவப்பட்டு வருகின்றனமோ அது அதுவாக நனவின்கண்ணும் கனவின்கண்ணும் தோற்றிக்கொண்டு வருவதே பேர்றுமானசான்றென்க. அன்றியும் எஞ்ஞான்றும் உருவபாவத்திலுள்ள மாறாத அல்லலையும் அருவபாவத்திலுள்ள மாறாத அமைதியையும் குறிப்பித்து மிருக்கின்றதென்க.

எட்டாவது

அருவபாவ ஆராய்ச்சி விளக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

மண்முதலிய சதுர்ப்பூத குணிப்பொருள் ஆராய்ச்சி விளக்கம்.

வெண்பா.

இத்தவாராய்ச்சியின்க ணிச்சதுர்ப்பூதக்குணிதா
ணந்தயிலாச் சிற்பொருளொன் றாகியே—யெந்தவிதத்
தாம்முறைத்துக் காணிலது சொல்லற் கெளிதன்றே
நம்பிக்கை யல்லத துகாண்.

பிராரத்துவத்தை நுகர்ந்து கழிந்து வருகிறதற்குருவபாவம் எய்தியிருப்பதுபோல் ஒரு பரமாணு ஆராய்ச்சிக்கண் சேர்ந்த மட்குணியை எட்டுவதற்கு, இவ்வுருவபாவச் சாமானியம் ஆகுமாறு செய்து அருவபாவம் விசேடமுற்றிருக்கினும், ஒரு குணிப்பொருள் சிந்தித்தும் எட்டுதற்கியையாது முற்றும் சூனியமாக இலட்சியப்படுகின்றதே? இங்ஙனம்விளங்கும் சூனியத்துவந்தானே ஒரு குணிப்பொருளென்பதெனின், விளங்குமிச் சூனியமானது முன்றோன்றி மகத்தனுப் பேதங்களை ஆராய்ந்துவந்த முடிவின்கண்ணோ? அன்றி ஆராய்தற்கு முதற்கண்ணோ? ஆராய்ந்த முடிவின்கண்ணேயெனின், அம்முடிவின்கண் சூனியமாகத் தோற்றுவது ஆராயப்பட்ட மகத்தனுப் பேதங்களாகிய உருவங்களா? அன்றி மற்றொன்றென்பதா? உருவமன்று, மற்றொன்றாகிய இச்சூனியந்தானெனின், இச்சூனியமாகிய அருவம் முன்றோன்றிருந்தே அம்முடிவின்கண் தோற்றுவதா? அன்றி நூதனமாக உண்டாகித் தோற்றுவதா? நூதனமாக

உண்டாயதன்று, முன்றோன்றிருந்தே தோற்றியதெனின், அஃது ஆராய்ச்சிக்கு முன்றோன்று தோற்றுதலென்னை? உருவ பேதங்களால் மறைந்திருந்ததெனின், ஆராய்தற்கு முன்றோன்று உருவமாகத் தோற்றியது யாது? இவ்வுருவந்தானெனின், இவ்வுருவம் முன்றோன்றிருந்து தோற்றியதா? அன்றி நூதனமாக உண்டாகித் தோற்றியதா? முன்றோன்றிருந்தே தோற்றியதெனின், இவ்வுருவம் ஆராய்ச்சி முடிவின்கண் தோற்றுதலென்னை? அருவத்தால் மறைந்திருந்ததெனின், இவற்றால் அருவமும் உருவமும் இருப்பாயிற்று.

அங்ஙனம் இருப்பாயின், ஆராய்ச்சிக்கண் காரணகாரிய அடுக்குப் பேதங்களாகச் சிதைந்துபோவது யாது? உருவம் சிதைந்துபோகாவிடின், அருவமாய்த் தோற்றுமா? நிபாபாவமே இருளென்றுபோல, உருவபாவமே அருவமாகிய தோற்றமன்றோ? அன்றெனின், உருவமானது காரணகாரிய பேதங்களாய்ச் சிதைந்து போவானேன்? அங்ஙனம் சிதைந்த சிதைவே அருவ இலட்சியமென்பதற்கு முரணென்னையெனக. ஆராய்ச்சிக்கண், உருவநாசமே அருவ இலட்சியமாயின், அவ்வாராய்ச்சி இன்மைக்கண், அருவநாசமே உருவ இலட்சியமாக வேண்டுமேயெனின், ஆராய்ச்சிக்கண் அருவமாயும் அவ்வாராய்ச்சி இன்மைக்கண் உருவமாயும் தோற்றுவது யாதெனப்படும்? ஆராய்ச்சிக்கண் உருவத் தேய்வே அருவமானதால், அருவத்திரிபே உருவமென்பதாயிற்று, அருவம் உருவமாகத் திரிந்தது எங்ஙனமெனின், உருவம் அருவமாய்த் தேய்வானேன்? அருவமாகிய அக்கினியானது உபாதி சகிதத்தால் சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசமாக உருவப்பட்டதல்லன்றோ? மீண்டும், அப்பேதங்கள் மாறி அருவமாகின்றன. அதுபோல், ஆராய்ச்சிக்கண்

நேரப்பட்ட அருவமே தன்பாலுள்ள ஓர் விர்த்தியினாலே உருவபேதங்களாய்த் திரிந்தமையால், மீண்டும் இவ்வுருவ பேதங்கள் அருவமாகத் தேய்கின்றதை; இவற்றால் அருவமே உருவமாயும் உருவமே அருவமாயும் இருக்கின்றதென்றாயிற்று. ஆகவே, ஆராய்தலினாலும் ஆராய்த லின்மையினாலும் மாறி மாறித் தோற்றுவது அருவமும் உருவமுமா? அன்றி வேறொன்றா? அருவமும் உருவமுமேயெனின், ஆராய்ந்தவர்க்கு உருவம் அருவமாய்த் தோன்றியஞான்று அவ்வுருவம் இல்லாததுபோல, ஆராயாதார்க்கும் அவ்வுருவம் இல்லாதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதே! ஆகலின், ஆராய்ந்தவர்க்கு முடிவில் அருவமாகத் தோற்றுவது யாது? உருவமென்பதல்லவே! இங்ஙனமே, ஆராயாதார்க்கு அருவம் உருவமாய்த் தோன்றியஞான்று அவ்வருவம் இல்லாதது போல, ஆராய்ந்தவர்க்கும் அவ்வருவம் இல்லாதிருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கின்றதே! ஆகலின், ஆராயாதார்க்கு முதலில் உருவமாகத் தோற்றுவது யாது? அருவமென்பதல்லவே! ஆராய்ந்தவர்க்கு உருவமும் ஆராயாதார்க்கு அருவமுமின்றெனினும், அவ்வுருவாருவமாக மாறிமாறித் தோற்றுவது யாது? அன்றியும், உருவமென்பதும் அருவமென்பதும் சடபேதங்களா? அன்றிச் சித்துப்பேதங்களா? இரண்டும் திரிபியங்களாகலில், சடமென்பதாமெனின், இவ்விருசடமும் தம்மையும் மற்றொன்றையும் அறியாதே! மற்றொன்றுவது இவ்விருசடங்களையும் இடையறாது நின்றுகொண்டிருக்கும் நாமென்கிற அறிவெனப்படுவது. ஐ ஆராய்ச்சிக்கண்ணும் அஃது இன்மைக்கண்ணும் உருவாருவமாக மாறிமாறித் தோற்றுவது நாமென்பதா? அன்றி வேறென்பதா? வேறென்பது ஐ சடமாகிய உருவாருவ பேதங்களெனப்படுவன. ஆகலின், மாறித் தோற்றுவது இவைகளன்று. நாமென்பாமெனின், நாம் உருவபேதங்களாக மாறினமாயின், அவ்வுருவ

பேதம் யாருக்குத் தோற்றுகின்றது? அன்றி நாம் அருவமாக மாறினமாயின், அவ்வருவம் யாருக்குத் தோற்றுகின்றது? இவ்விரு தோற்றங்களையும் இருந்தபடி இருந்தறிகின்றது நாமாயிருக்க, இங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுவது நாமெனப்படுமா? படாதே? ஐ பரமாணுக்களுக்கு முதலாகிய குணிப்பொருளை எட்டாவிடினும், இங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுகின்ற இந்த ரகசியத்தையேனும் எட்டித் தெளியவேண்டுமன்றோ? நாம் முற்பொழுது அக்குணியாகிய பொருள் எது எது என்றெட்டும் அப்பியாசத்தைக் கணமும் விடாதிருக்கின், அவ்வப்பியாசமானது முதிரமுதிரப் பிற்பொழுது அந்நினைவெழுச்சியும் அஃது ஒடுங்குதலுமாகிற இரு புடைபெயர்ச்சிகளும் தலைகாட்டுமா? அவைகள் தலைகாட்டாதொழிய நிலைத்திருக்கும் நிலைமையன்றோ உண்மை வெளிப்படுதற் கியைந்த நிட்டையெனப்படுவது. அங்ஙனமாகிய நிட்டை முதிரு முதிர்ச்சியினாலன்றோ மாறிமாறித் தோற்றுவது யாதென்கிற இவ்வரிய சந்தேகமகன்று பின் ஒன்று அயலின்றித் தானாயிருக்கதற் கியையும். இச்சந்தேகத்தைப்போன்ற வேறு சந்தேகமும் உண்டா? இச்சந்தேகம் ஒப்புயர்வற்றதாகின்றதே? இவ்வரிய சந்தேகமிருப்பதுபற்றியும் நாம் உயர்திணையுற்றிருப்பது பற்றியுமன்றோ,

"ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வான நணிய துடைத்து."

எனத் திருக்குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இச்சந்தேகம் தெளிதற்கியையாவிடின், இவ்வாக்கியப்பெரும்பயனை இழந்துவிடவேண்டுவதுமன்றி இவ்வாக்கியமும் எங்ஙனம் மணம்பெறும்? விராசையின்றேல் தெய்வமுண்டோ என்றருளிய தாயுமானவரது கருத்து யாதெனின், அகம்புற மீறி டத்தும் அயலென்பது முற்றுங் கற்பனைகளென ஆராய்ந்து

தெளிந்த தெளிவே பிராமை யெனவும், அப்பிராமையே தெய்வமெனக் கூறியது அப்பிராமைக்கே தெய்வம் அனி மைக்கெல்லாம் மிக்க அணிமையுற்றிருத்தலெனவுமாம். எனவே, அயலின்றென்றும் பிராமையே சிவானுபூதிவிளக்கமென்பதாம்.

இதுவன்றி, மனோநிக்கிரகமே உபசாந்த நிலையெனக் கூறிய வாசிட்டக்கவியின் அபிப்பிராயம்போல, சந்தேக நிக்கிரகத் தெளிவே மெய்யுணர் வென்பதாமென்க. அன்றியும், அக்குறள் மகாவாக்கியமே,

"ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு."

எனவும் பிறந்திருக்கின்றது. மக்களியாக்கையைப் பெற்றும் அயலைப் பொருளென் றுணர்ந்து வாளாபோகாது இவ்வுழைப்புக்கு இசையவேண்டுமன்றோ? நம்மாலும் பிறராலும் நாம் உயர்வுற்றிருக்கின் இவ்வரிய உழைப்பு நாம் எய்தவேண்டுவதின்று. அங்ஙனம் உயர்வுற் றிருக்கின்றதால்,

"தூக்கப் படுவோன் றுயரம்போற் றுனிருந்து
மீக்கொ ளுயர்விழிவு வேண்டற்க."

என்றருளிய உத்தமவாதி நூலின்படி நின்று உழைக்கவேண்டுமே! அன்றியும்,

வாசிட்டம்.

"உலகெது நாமாரென்ன வுற்றுயின் றுணருமட்டும்
கருகமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போன் மூடிநிற்கு
மங்கில வுலகும்யாமு மழிவில்சிற் சோதியன்றோ
சலம்…ல் பன்றுறற்கண்டோர் தத்துவ நிலைமைகண்டோர்."

என்றருளியதில், உலகென்பது திரிசியம் நாமென்பது திருக்கு. இத்திரிசியம் மூவகையின:—அவை, உருவமெனவும் அருவமெனவும் உருவாருவமெனவுமாம். இம்மூன்றும் நிலையாது மாறிமாறித் தோன்றும் அநுபவமுடையவைபோலிருக்கின்றன. திருக்கு இங்ஙனந் தோன்றும் அம்மூன்றினையும் அவ்வப்பாவமாக நின்றுணர்ந்துகொண் டிருப்பது. இத்திருக்குத் திரிசிய மிரண்டும், ஏகமேவாத்வைத நிலைமையாகிய சொப்பிரகாசத்தின் பிரதிபலன மாகின்றன. என்னை? "அத்துவித வத்துவைச் சொப்பிரகாசத் தனியை" என்றார் தாயுமானவர். இவ்வளவு தெரியாது ஷை திரிசியங்களில் சதுர்ப்பூதாம்ச பரமாணுக்களை மாத்திரம் பொருளெனக் கொண்டனர் நாத்திகர். அந்த சதுட்டயத்தோடு அவைகளுக் காதாரத்துவமாகிய அருவத்தையும் ஷை திருக்கையும் பொருளாகக் கொண்டனர் ஆத்திகர். அங்ஙனம் இவ்வாறினையும் ஒப்புக்கொண்டதிலும், திருக்கு இரண்டெனவும், அவ்விரண்டில் ஒன்று ஏகமெனவும், மற்றொன்று கோடிக் கணக்கென்பதின்றிப் பலகோடிக் கணக்குக்கும் மிஞ்சியதெனவும் கொண்டனர். ஷை உளவு தெரிந்து பகிர்முகநோக்கால் திருக்குத் திரிசிய மிரண்டெனவும், பின்னொன்று அந்தர்முகநோக்கால் இரண்டென்பதின்றி, அத்திருக்கை ஏகமேவாத்வைதமென்றும் கொண்டனர் அத்துவிதிகள். இவர்கள் இங்ஙனமிருக்க, நாம் ஷை சந்தேகத்தைப்பற்றி இன்னும் சற்றாய்குதும். எங்ஙனமெனின், இந்த நாமரூபங்களை முன்னர் ஆராய்ந்தொன்று முடிவிற் சூனியமாகத் தோற்றுவானேன்? சூனியமென்பது ஓர் முதலல்லவே! நாமரூபங்களே முதலல்லவெனின், சூனியமா வோர் முதலெனப்படுவது? இஃதிங்ஙனம் நிற்க, ஷை ஆராய்ச்சியின்மையில் நாமரூபங்களாகத் தோற்றிக்கொண் டிருப்பது யாது? தோற்றுவதிலும் இவைகள் இருந்து தோற்றுவதா? அன்றி இல்லாதிருந்தே தோற்றல்

மாத்திரமாகத் தோற்றுவதா? இருந்தே தோற்றுகின்றனவெனின், ஆராய்தலில் காரணகாரியங் காரணகாரியங்களாய்ப் போகவேண்டுவதின்று? பொருளில்லாமலே தோற்றல் மாத்திரமாகத் தோற்றுகின்றனவெனின், அருந்தல் பொருந்தல் முதலிய அனுபவங்களுக் கியையவேண்டுவதின்று. அனுபவத்துக் கியைந்திருப்பதால் உண்மை யென்னலாமே யெனின், இத்தோற்றங்களா லுண்டாகும் அனுபவங்கள் விடயீதானுபவமின்றி இருக்கவேண்டும்! எதார்த்த அனுபவமாகவே இருக்கின்றனவெனின், ஆலமதி கிஞ்சித்து மில்லாதவர்க்கும் இருக்கவேண்டும்! அம்மதி இல்லாதவர்கள் யாவரெனின், ஆராய்ந்து தெளிந்த தெளிவுமயமா யிருக்கும் நுக்கும மதியையுடையோர். இவை எவர்க்கு அனுபவப்பட்டு வருகின்றனவோ அவர்கள் தூலமதி யுடையாரென்றும், அத்தூல மதியாரால் அனுபவப்படு மனைத்தும் இல்லையென்றுங் கொள்ளலாமோவெனின், சொல்மாத்திரமாயும் தோற்றல் மாத்திரமாயு மிருப்பானேன்? இங்ஙன மிருப்பதால், இந்த நாமரூபங்களை என்னவென்கிற தெனின், அவை அசத்துப் பொருளென்கிறதென்க. எங்ஙனமெனின், ப்ராதிபாஸிக சத்தெனவும் விவகாரிக சத்தெனவுமாமென்க. ப்ராதிபாஸிக சத்தென்பது - ககனாரவிந்தம்போல் சொல்மாத்திரமாகவும், கயிற்றரவுபோல் தோற்றல் மாத்திரமாகவு மிருப்பதாமென்க. விவகாரிக சத்தென்பது-இங்ஙனம் பிரதிபலித்துத் தோற்றும் தோற்றங்களை, இருப்பது மட்பொருளும் ஜடப்பொருளுமாயிருக்க, கடபேதங்களும் படபேதங்களும் சத்தம் உபாதானங்களல்லது, தாமே சகலானுபவங்களுக்கும் உடன்பட்டிருப்பனபோல் ஆராயவேண்டியவாறு ஆராயாது, அப்பொருளின் தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளெப்படி காணு மறிவுடைய தூலமதிகள், இச்சாஞானக்கிரியைகளியற்றி இன்புறுதற் கியைந் திருப்பதாமென்க. பாரமார்த்திக சத்தென்

பதோ ஜடை அரவாகிய ப்ராதிபாஸிகம் கயிற்றின் கண்ணும் கடமாகிய விவகாரிகம் மண் ணாலின் கண்ணும் நிகழ்வனபோல், தோற்றல்மாத்திரமாகிய நாமரூப ப்ராதிபாஸிகமும், இவை அனுபவப்படும் விவகாரிகமும் நிகழுகின்றது எதன்பாலதோ அந்த அறிவாமென்க. இன்பதுன்பானுபவத்திற் கியைந்த இந்நாமரூபங்களைப் பாரமார்த்திக சத்தென்றது, கயிற்றரவு கடபடங்களைக் காட்டிக் கற்பனை யென்னலாமோவெனின், சன்னிதோடமும் சொப்பனாவத்தாதோடமும் நேரிட்டனான்று தோன்றுந் தோற்றங்கள், பாரமார்த்திக சத்தாப்பொருள்களாயின், துவிதப்போலிசத்தாகிய இந்நாமரூபமனைத்தும் பாரமார்த்திகச் சத்தெனப்படும். அவ்விடத்தும் தோற்றும் தோற்றங்களைப்போல் இவற்றை யென்னலாமோவெனின், அவ்விடத்துத் தோற்றங்களும் அனுபவத்துக் கியையாதனவன்றோ? அனுபவத்துக் கியைந்ததனால் இந்நாமரூபங்கள் அவைபோன்றதென்னலாமோவெனின், அவ்விடத்துத் தோற்றங்களைப் பார்க்கினும் இவற்றில் என்ன விசேடமிருக்கின்றது? பந்தமுத்தி சாதனங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றதே மிக்க விசேடமெனின், சொப்பனாவத்தைக் கண்ணும் பந்தமுத்தி சாதனங்கள் நிகழ்ந்து வருவதால் அக்காட்சிகள் மெய்ப்பொருளாகுமோ? ஆகாதே! ஆகாததால், அப்பந்தமுத்திகள் அவ்வவத்தைக்கண் மருண்டபோதும் தெளிந்தபோதுமே அன்றி, இச் சாக்கிராவத்தையைப்போல் அவைகள் எதார்த்த மல்லவென்பதாயிற்றேயெனின், இவ்வவத்தைக்கண்ணும் மருண்டபோதும் மீண்டுந் தெருண்டபோதுமேயன்றி இவற்றால் எதார்த்தமென்பதென்னை? இவற்றுள், நிகழும் பந்தமுத்தி சாதனங்களுக்குப் பயன் போகிகளாயின், இச்சாதனங்களை நிகழ்த்துமாறு உணர்ந்தோனெவனின், நீயே ஆன்மா போகமோக்ஷி, கண்டகாட்சி கொண்டதே கோலமென்றிருந்தவின்றெனக. இந்த நாத்தி

காணுபவம் வருவானேனெனின், நாமரூப எழுச்சியினாலென் றி
வேறன்றென்க. நாமரூப எழுச்சி வருவானேனெனின், கயிற்
றின்கண் அரவு வந்தது உண்மையாயின், இவ்வெழுச்சியும்
உண்மை யெனப்படுமென்க. பந்தமென்பது கயிற்றரவுபோ
லெனின், இதுகாரணமாகவரும் முத்தியென்பதும் பொய்யா
குமே! இவ்விரண்டு மிங்ஙனமிருக்கின், நாம் எங்ஙனமிருப்ப
தெனின், அவத்தாத்திரயங்களுக்கு விலட்சணமுற் றிருக்
கின்றதென்க. அங்ஙனந்தான் இருப்பானேனெனின், முன்
னொன்று பந்தம் கற்பிதமென்றதனால் இக்கற்பிதத்தைக் கடந்
திருக்கவேண்டுவது அவசியமாமென்க. பந்தமுத்தி கற்பித
மென்றதற்கு உதாரணம்:—

சொரூபசாரம்.

"என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமில்லை
யென்னைநான் பெற்றிருந்த தெப்போது - மென்னையன்றி
பந்தமில்லை வீடுமில்லை பார்க்குமிவை யாவையுஞ்
சிந்தையாயு மில்லாத தே."

என்றும்,

வாசிட்டம்.

"அந்தமற் றொன்றாய் விகற்பமற் றறிவா
யழிவிலாப் பரம்பொரு ளிருக்கப்
பந்தமுற் றவரார் வீடுபெற் றவரார்
பாவனை விகற்பமே யனைத்துஞ்
சிந்தனை விரிவே பந்தமா மதனைத்
தீர்ந்திடல் [illegible]தியா மனத்தின்
றொந்தலை யொழிதற் றாரமா மனைத்துங்
காரமு மன்னிதாய்த் தோன்றும்."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க. காரியபேதங்களில் முடிவா
யுள்ள காரியமாகிய மகத்துருவ மெனப்படாமலும், காரண
பேதங்களில் முடிவாயுள்ள காரணமாகியபரமாணுக்களெனப்

படாமலும் நின்றுள்ள மண்ணென்கிற பெயர்க்கிலையந்த
குணிப்பொருள் யாதென இதுகாறும் ஆராய்ந்து வந்ததில்,
ஓரறிவென்பதாயிற்று. அவ்வறிவின்பால் எழுமெழுச்சியாகிய
சங்கற்பமே சோபாதிக சங்கற்பமென்றும், நிருபாதிக சங்
கற்பமென்றும் இருவகையின. அவற்றுள், சோபாதிக சங்கற்ப
மாவது - சதுர்ப்பூத அணுமகத்து முதலிய அனேக பேதங்
களா யிருக்கின்றது. நிருபாதிக சங்கற்பமாவது - இம்மகத்
தணுப் பேதங்களுக்கு ஆதாரம் நிரந்தரம்போ லிருக்கின்றது.
நிரந்தரமாவது - இடையின்மை, அதாவது நிறைவு. தெ
மகத்தணுப்பேதங்களா யிருக்கும் சதுர்ப்பூத சோபாதிக சங்
கற்பமானது, ஆராய்ச்சிக்கண் காரணகாரிய பேதங்களாகத்
தேயுந் தேய்வே நிருபாதிக சங்கற்ப குணியமும், அஃதி ஆரா
ய்ச்சி யின்மைக்கண் இந்நிருபாதிக குணியமே சோபாதிக சங்
கற்ப அணுமகத்துக்களுமாக மாறிமாறிக் காண்பதே யன்றி,
சங்கற்பத்தையின்றிச் சோபாதிகமாகிய அணுமகத்துக்களும்,
நிருபாதிகமாகிய குணியமும் இல்லவேயில்லை. உண்டெனின்,
ஒவ்வொரு பூதமும் மகத்துமுதல் பரமாணுக்காறும் கலைந்து
கலைந்துபோய் முடிவில் கலைதற் கிடமின்றித் தோற்றன்மாத்
திரமாக நின்று, பின்னொன்று கரைந்துபோனது யாது? சது
ர்ப்பூதங்களா? அல்லவே! எனனின், ஆராயாதார்க்கு இச்சது
ர்ப் பூதங்களும் தேய்ந்ததன்றென முன்னொன்றே சம்மதித்
தாயிற்றே! ஆகலின், ஆராய்பவர்க்குக் காரண காரியமாய்த்
தேய்வது யாது? தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமன்றோ? எங்
கெங்கே ஆராய்ச்சியினால் தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமானது
கலைதலையும் கரைதலையும் எய்துதலுண்டோ அங்கங்கும்
சதுர்ப்பூத கற்பனைகளின்றாயும், எங்கெங்கே ஆராய்ச்சி யின்
மையினால் தத்தம் சங்கற்பமாகிய பாவமானது கலைதலையுங்
கரைதலையும் எய்துத லில்லையோ அங்கங்கும் அச்சதுர்ப்பூதக்
கற்பனைகளுண்டாயு மிருக்கின்றன. இவற்றை இனிது நிகழ்

ளிக்கும் சூக்கும மதிகளுக்குத் தத்தம் பாவம் தோன்றுவது நன்கு விளங்கும். அங்ஙனம் நிதானித்தற்குக் கிஞ்சித்தும் நேரமில்லாது முற்றும் கல்வி கேள்வி குருணை ஆச்சிரம மதவாத முதலியவைகளால், நான் இன்னான் நான் இன்னான் என்றும், நான் இன்னாள் நான் இன்னாள் என்றும், நாம் இன்னார் நாம் இன்னார் என்றும் முப்பாற் சொரூபினராகத் தத்தமையும் கௌணமாய்க் கொள்ளாது, சத்தியமாக மயங்கிப் போகத்தாக்கே அங்காந்துகொண்டு நிகழும் ஆலமதிகளுக்குத் தோன்றாவே தோன்றாது. கிஞ்சித்தேனும் நிதானிக்க நேரமில்லாமைக்கு ஏதுவென்னை யெனின், கிர்த்தியங்கள் தோறும் நான் நான் என முந்துதற் கிசைந்த போதமானது நீர் முதலாயின், அது எப்பொருள் எக்காலத்தது எவ்விடத்தது எக்குணத்தது எச்சினையது எத்தொழி லுற்றது? அசேதனமும் அவயவமுமில்லாத அது எக்கிர்த்தியங்களையும் எவ்வாறு நின்றியற்றுதற் கியைந்ததெனவும், பொருளின் குணத்தொழி லாகுமெனவும், பொருளுக்கு அதிஷ்டானுதார விளக்கமென்பது யாதெனவும், அக்குணத்தொழிற்கும் கலக்கமானது கிஞ்சித்துமின்றி முற்றும் நாமரூபங்களிலேயே நிருத்தியுற் றிருத்தலாமென்க.

இவ்விபரீத நிருத்தியால் ஷை ஆராய்ச்சிக்கண் காரண காரியங்களாகத் தேய்ந்து இத்தன்மைத்தெனத் தோன்றுகிறுக்கின், அதை அபரோக்ஷமாகவேனும் பஞ்ஞான மயின் ... யாலும் குதர்க்க தர்க்க மொழிகளாலும் அஃது ... கூடும்? கூடாமை எடுத்தற் கியையுமா? இயையாதாகலின், அஃது வேண்டு மென்க. அங்ஙனம் நிதானித்தே நிரவிக்கும் பொருள் ஒப்பற்ற ஓரறிவையன்றி வேறுகுணிப் பொருள் இல்லையென்றுகின்றது. ஏனெனின், சங்கற்ப பாவ

மே அணுமகத்துப் பேதங்களாகிற மட்பூதமா யிருக்கின்றதால், இம்மட்பூதமானது பாவத்தையன்றியும் அப்பாவமானது சங்கற்பத்தையன்றியும் அச்சங்கற்பமானது அறிவாவையன்றியும் இன்றாகவிருமென்க. இம்மட்பூத குணிக்குப் பொருள் ஷை அறிவாவையன்றி வேறில்லாதது போல, ஏனைய நீர் முதலிய முப்பூத குணிகளுக்கும் பொருள் அவ்வறிவானே அல்லாமல வேறின்றென்ப தாயிற்றென்க. ஏனெனின், அம்முப்பூதங்களையும் அததன் மகத்துருவில் நின்று காரணை தெறித்தாக ஆராய்ந்து செல்லுழி, அணுவுக்குள் அணுவும் அணுவுக்குள் அணுவுமாய்க் கலைப்பட்டு ஈற்றில் ஒவ்வொன்றாக்கும் பொருள்படாது நிருபாதிக சங்கற்பமாய் முடிந்து, பின்னொன்று நிதானித்துழி ஷை அறிவானுகவே முடிகின்றது சத்தியமாகலின்.

பிரத்தியட்சானுபூதி விளக்கம்.

"காலம் பொருளிட மேய மாமுவ கத்தியல்பு
காலம் பொருளிட மன்றி யுலகினைக் காட்டரியோங்
காலம் பொருளிட மெய்ம்மை யுணர்ந்தவர் கண்டறிந்தார்
காலம் பொருளிடத் தன்மை மயக்கறக் காட்டுதுமே." என்றும்,

"அணுமகத் தன்றி யவைமூன்று மில்லை யவ்வுருவா
யணுமகத் தென்றே யறிஞர் கணித்ததற் கையமில்லை
யணுமகத் தெங்ஙனகம்பாவ மாகு மறிவிலர்க்கே
யணுமகத் தென்றறி யாதகற் றுலைவது வதுவே." என்றும்,

உத்தமவாதநூல்.

"அணுவையோ கத்தா லகண்டமாகக் கண்டிங்
கணுவாக மீண்டுமே யாகுமணுவுந்தா
னுயுஞ்சா ஞீட்பூட்ப மாகியெட்டா தாகுமெனின்
மாயுஞ் செயற்கையெனல் வந்து."

"தனக்கென் றொருவுருவஞ் சற்றுமிலை யுண்டா
வெனக்குநீ காட்டுதியே லெற்ப—னெனைத் திறுமே
யாக்கப் படுபொருளென் றோதற்பா னின்கொள்கை
வாக்கடங்கிக் கெட்டியச வந்து."
என்றும்,

"இல்லை யெதார்த்த மொன்று மெங்கெங்கு மாய்க் கிடந்து
மெல்லாம் விகாரவுரு வில்வுருவால்—வல்ல
படைப்பா ளனென்னிற் பரமாரின் மேலோ
அடைக்குங்கல் லிவ்வுத்தி யாம்."
என்றும்,

சொரூபசாரம்.

"பூதாதி யைந்தும் பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே றில்லாமை யால்."
என்றும்,

குறள்.

"சுவையொளியூ றோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு."
என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"உள்ளது போதமென் றாதேடா சாளம்
முலகமோக் காளமென் றாதேடா சாளம்
வெள்ள வெளியிதென் றாதேடா சாளம்
வேதஞ் சொன்னவன்னை றூதேடா சாளம்."

என்றும் உறுத்திக் கூறியிருக்கின்றன.

[illegible] றியும் உருவாருவமாகிய இப்பூதங்களைந்தும் உயிராகிய அறிவையன்றிக் கிருசித்து மின்றென்று அவ்வறிவி லொடுக்கி, அவ்வறிவாகிய உயிரை அறிவாகாகிய சைவ ஆதார போதத்தை அன்றி யின்றென அவ்வாதார போதத்தி லொடுக்கின்றனர்.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றதென்க.

இவ்வாராய்ச்சியில் சதுர்ப்பூதமாகிய குணங்களுக்குக் குணிப்பொருள் சங்கற்ப எழுச்சியையன்றி இன்றெனவும், அச் சங்கற்பமும் போதமாகிய என்னையன்றி இன்றெனவு மாயிற்றென்க.

ஒன்பதாவது

மண் முதலிய சதுர்ப்பூத குணிப்பொருள் ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது

பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்.

வெண்பா.

இத்தவா ராய்ச்சியினி லிப்பூத மைந்துமே
சந்தமசத் தாதிகளாய்த் தாமிருக்கிற் - சந்ததமுஞ்
சத்தா திகளாகச் சார்ந்தசகு ணத்திறுக்கே
யொத்திலகும் பிர்மமக மோர்.

மூன்றாமாராய்ச்சிக்கண் நானென்னும் போதமாவது பிரமசொரூபமென்ற தெங்ஙனமெனின், ஆங்காங்கும் தனித்தனியாக நின்றிலங்கும் ஆதார சாட்சி சைதன்னியங்களனைத்தும் ஒன்றுபட்டு வியாபித்து விளங்கும் அனுபூதி நிலையாமென்க. தனித்தனி ஆதார சாட்சி சைதன்னியமென்ற தெங்ஙனமெனின், தனித்தனிச் சீவபோதமும் அவ்வச்சீவபோதங்கட்கும் தனித்தனி அவத்தாத்திரய முதலியவைகளும் தங்கியிருத்தற்கு இடமாகிய வியாபக விளக்கமாமென்க. சீவன் முதலியவைகளைத் தனித்தனி வியட்டிகளாகக் கூறுகின்றதென்னையெனின், சீவபோதமென்பது உண்டெனப் பட்டதன்றோ? அச்சீவபோதம் பலவென்பதா? அன்றி ஒன்றென்பதா? ஒன்றென்பதாமெனின், தேகம் அபிமானம் கன்மம் போகம் ஆகிய இந்நான்குள் ஒவ்வொன்றும் பலவாக அனுபவப்படாதிருக்கவேண்டுமே! இருக்கின்றதால், எங்ஙனம் சீவபோதம் ஒன்றெனப்படும்? தேகாதிகள் நான்கும் பலவெனப்படுதலால் சீவபோதம் பலவெனப் படுமோவெ

ன்? தேகங்களனைத்தும் நானென்று அபிமானிக்கப்படினும் அங்ஙனம் அபிமானிக்கும் வினைமுதல் சீவபோதமன்றோ? அச்சீவபோதம் ஒன்றாயின், ஓர் தேகத்தை நானென்று அபிமானித்திருத்தல்போல் ஆங்காங்குமுள்ள சர்வ தேகங்களையும் அவ்வொன்றே நானென் றபிமானிப்பதுண்டா? உண்டெனின், ஓர் தேகங் காரணமாக வந்த அத்தேகாபிமானியைத் தாக்கும் இன்பதுன்பப் போகமானது ஏனைய தேகாபிமானிகளையும் தாக்குகிறதுண்டா? இன்பதுன்பங்கள் வாய்ப்பதை யேற்றற்கு ஏதுவின்றிய தேகமுமுண்டாமெனின், சர்வ தேகங்களும் இன்பதுன்பப்போகம் வாய்த்தற்கு ஏதுக்களாயிருக்கினும் அவ்வப் போகங்களையும் ஏற்பது அவ்வத் தேகாபிமானிகளன்றோ? அவ்வத் தேகாபிமானிகள் சீவபோதங்களாகலின் பலவென்பதற்கு முரணென்னை?

அன்றியும் ஓர்தேகம் ஏதுவாக இன்பம் வாய்க்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகம் ஏதுவாகத் துன்பம் வாய்க்கின்றது. ஓர் தேகம் ஏதுவாகத் துன்பம் வாய்க்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகம் ஏதுவாக இன்பம் வாய்க்கின்றது. ஓர் தேகம் ஏதுவாக வாய்க்கும் இன்பத்தை அத்தேகாபிமானி அனுபவிக்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகாபிமானி அவ்வின்பத்தை அனுபவித்தலின்று. ஓர் தேகம் ஏதுவாக வாய்க்கும் துன்பத்தை அத்தேகாபிமானி அனுபவிக்கும் ஞான்று மற்றோர் தேகாபிமானி அத்துன்பத்தை அனுபவித்தலின்று. ஓர் அபிமானியை அடுத்திருக்கும் தேகம் அவ்வபிமானியை விட்டகலும் ஞான்று மற்றோர் அபிமானியை அடுத்திருக்கும் தேகம் அவ்வபிமானியை விட்டகலுதலின்று. ஓர் தேகாபிமானி பின்ஞான்று அதாவது மறுமைக்கண் எவ்வெவற்றை அனுபவித்தற்கு அவற்றிற்கியைந்த ஆகாமியம் சஞ்சிதமிரண்டும் அவ்வபிமானிக்குக் கட்டுப்பட்டு வருகின்றனவோ அவ்வா

காமியம் சஞ்சிதமிரண்டும் மற்றோர் தேகாபிமானிக்குத் [illegible]டுப்படுகின்றனின்று. ஓர் தேகாபிமானிக்கு ஏது எனவுந்து பந்திக்கப்படுகின்றதோ அது மற்றோர் தேகாபிமானிக்குப் பந்திக்கப்படுகின்றதின்று. ஓர் அபிமானி கர்மகாண்டியா யிருந்து யாகாதி கிருத்தியங்களை இயற்றின் மற்றோர் அபிமானி உபாசனா காண்டியாகவேனும் அன்றி ஞானகாண்டியாக வேனுமிருந்து அதற்கியைந்த உழைப்புக்களை யெய்துதலும், ஓர் அபிமானி உபாசனா காண்டியா யிருக்கின் மற்றோர் அபிமானி மற்றிரண்டி லொன்று யிருந்தொழுகுதலும், ஓர் அபிமானி ஞானகாண்டியா யிருக்கின் மற்றோர் அபிமானி மற்றிரண்டி லொன்று யிருந்தொழுகுதலும், இங்ஙனம் ஒவ்வோர் அபிமானியும் ஒவ்வோர் நிலைமைத்தா யிருக்கின்றதாயின், அபிமானியாகிய சிவபோதம் ஒன்றென்பதா? அல்லவே! தேகம் அபிமானம் கன்மம் போகம் ஆகிய இந்நான்கும் ஓர் வகுப்பா யிராமல் கணித்தற்கரிய பலவகுப்புகளா யிருப்பது கண்கூடாகலின், அவ்வொவ்வோர் வகுப்புக்கும் ஒவ்வோர் அபிமானி இருக்கின்ற தென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் முரணின்றுமென்க.

இங்ஙனமிருக்கும் அபிமானிகளாகிய சிவபோதங்களுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தூல முதலிய சரீரத்திரயமும், விசுவன் முதலிய அபிமானத்திரயமும், சாக்கிர முதலிய அவத்தாத்திரயமும் உண்டாயிருக்கின்றது அநுபவமன்றோ? ஓர் சிவபோதமும் அதற்கியைந்த சரீரத்திரயமும் அபிமானத்திரயமும் அவத்தாத்திரயமும் ஆகிய இந்நான்கும் ஓர் வகுப்பாயிருப்பதுபோல் ஆங்காங்கும் பலவகுப்புகளா யிருக்கின்றதன்றோ? ஓர் வகுப்பாகிய சிவபோத முதலிய நான்கும் தேர் உருளையைப்போல் மாறி மாறி வருகின்றதன்றோ? இங்ஙனமே ஒவ்வோர் வகுப்பாகிய சிவபோத முதலிய நான்

கும் ஆங்காங்கும் தேர் உருளையைப்போல் மாறி மாறி வருகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் இவ்வகுப்புக்குள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றது யாதிலபா லெனப்படும்? ஓர் வகுப்பாகிய சிவபோத முதலிய நான்கும் தோன்றுமஞ்ஞான்றும் தோன்றுஞான்றும் இவ்வகுப்போடு தான் தோன்றுதலும் தோன்றுதிருத்தலுமின்றி இதற்கு விலட்சணமாக நின்றுணர்ந்து வருகின்ற ஓர் [illegible]ப் போதமுண்டன்றோ?

இங்ஙனமே ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வகுப்புகளோடு தோன்றுதலும் தோன்றுதிருத்தலுமின்றி அவ்வவற்றிற்கும் விலட்சணமாக நின்று நின்றுணர்ந்து வருகின்ற ஒவ்வோர் போதமு முண்டன்றோ? அவ்விப்போதமும் அவ்வவ் வகுப்புகளுக்கும் சாட்சி சைதன்னிய மென்பதன்றோ? அவ்வச் சாட்சி சைதன்னியமும் [illegible] சிவபோதங்களுள் எதற்குளடெனப்படும்? எதற்கின்றெனப்படும்?, பிரமன் முதலாக நிகழும் ஒவ்வோர் உயிராகிய போதத்துக்கும் சாட்சிசைதன்னியம் சகோதயமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதன்றோ? அவ்வச் சாட்சிக ளனைத்தும் ஒன்றெனப்படுமா? அன்[illegible] பலவென்ப்படுமா? பலவெனப் படுமேனின், யாதினால் பலவெனப்படும்? அநுபவங்களாலெனின், அவ்வநுபவம் ஜீவ சிவபோதமுதலாகியபலவகுப்புகளாக நிகழ்கின்றனவன்றோ? இப்பலவகுப்புகளுள் ஒவ்வொன்றும் வியட்டி வகுப்பன்றோ? இப் பலவியட்டி வகுப்புகளால் அவ்வாதார சாட்சி சைதன்னியபோதம் பலவாகின்றதானால், வியட்டிகளாகிய இப்பல வகுப்பென்பதின்றி ஓர் வகுப்பாகிய சமட்டி மாத்திரமாயிருக்கின், அஞ்ஞான்று அதனால் அவ்வாதார சாட்சி சைதன்னிய போதமானது பலவெனப்படுமா? படுமெனின், வியட்டியுபாதித்திரய முதலிய பல வகுப்பாகிய இவ்வேதுக்களையன்றி அவ்வாதார சாட்சி போதம் பலவெனப்படட்டும்.

வியட்டிகளாகிய இப்பல வகுப்புகளின்றி அவ்வாதார போதம் பலவெனப் படாதோ வெனின், வியட்டிகளாகிய இப் பலவகுப்புக ளிருக்கும் ஞான்றும் அப்போதம் ஒன்றெனப்படாதோ? படாதெனின், பலவென்பதும் படாதென்பமே! அங்ஙனமாயின், பலவகுப்பாகிய உபாதித்திரய முதலியவைகள் இல்லாதிருக்கட்டுமே யெனின், இவ்வியட்டி உபாதித் திரயங்களுள் ஓர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் தூலோபாதியும் சமட்டி பஞ்சீகிருத தூல பஞ்சபூதங்களையன்றிக் குணம் தொழிலெனப்படாது ஒவ்வோர் பொருளெனப் படட்டும்! இங்ஙனமே, ஷை வியட்டி உபாதித்திரயங்களுள் மற்றோர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் சூக்குமோபாதியும் அபஞ்சீகிருத சூக்கும பஞ்சபூதங்களையன்றிக் குணந்தொழி லெனப்படாமல் ஒவ்வோர் பொருளாயிருக்கட்டும்! இங்ஙனமே, ஷை வியட்டி உபாதித்திரயங்களுள் ஓர் பாகமாகிய ஒவ்வோர் காரணோபாதியும், அவையாவன - அவித்தையோபாதிகள், அவ்வவித்தையோபாதிகளும் சமட்டி காரணோபாதியை யன்றி அதாவது - மாயோபாதியை அன்றிக் குணம் தொழிலெனப் படா[illegible]ர் பொருளா யிருக்கட்டும்! அங்ஙனமில்லையோ!

அன்றியும், ஆங்காங்கும் அவ்வவ் வியட்டி தூலோபாதி சகிதமின்றி விசுவனென்னும் அபிமானியும் அவ்வவ் வியட்டி சூக்குமோபாதி சகிதமின்றித் தைசதனென்னும் அபிமானியும் அவ்வவ் வியட்டி காரணோபாதி சகிதமின்றிப் பிராக்ஞனென்னும் அபிமானியு மிருக்கட்டுமே! அன்றியும், வியட்டி தூலவிசுவாபிமானியை யன்றி வியட்டி சாக்கிராவத்தையும், வியட்டி சூக்கும தைசதாபிமானியை யன்றி வியட்டி சொப்பனாவத்தையும், வியட்டி காரணப் பிராக்ஞாபிமானியை யன்றி வியட்டி சுழுத்தியவத்தையு மிருக்கட்டுமே! அன்றியும், ஷை வியட்டி தூல முதலிய உபாதித் திரயங்களும் வியட்டி விசுவன் முதலிய அபிமானத் திரயங்களும் வியட்டி சாக்கிர முதலிய அவத்தாத் திரயங்களும் ஆகிய இம் முப்பாகங்களின் சகிதமின்றி ஷை வியட்டி ஜீவபோதமென்பது தனித்தனி ஒவ்வோர் முதலாயிருக்கட்டுமே! இன்றாகவின், இவ்வியட்டிகளாகிய எண்ணரிய பேதங்களும் சொன் மாத்திரமும், தோற்றமாத்திரமுமா யிருக்கின்றனவன்றோ? இங்ஙனமிருக்கும் இக்கற்பனைகள் அநுபவப்படுவது யதார்த்த அநுபவமோ? யதார்த்த அநுபவமென்பது பழுதை பழுதையாகவும் கிளிஞ்சல் கிளிஞ்சலாகவும் கட்டை கட்டையாகவுஞ் சம்பந்தப்படுவதுபோல் ஷை உபாதித்திரய முதலியவைகள் பொருள்களாயிருந்து சம்பந்தப் படுவனவன்றோ?

அங்ஙனமின்றி, அரவும் வெள்ளியும் கள்ளனும் சம்பந்தப் படுவதுபோல் சம்பந்தப்பட்டு வருவது விபரீதானுபவமன்றோ? இங்ஙனம் சம்பந்தப்படு மனுபவமே விபரீதானுபவமாயின், இவ்விபரீத அவத்தாத்திரய முதலியவைகள் மாறி மாறி வருகின்றதுபோ லிருப்பதும் விபரீதமன்றோ? இவ்விபரீதானுபவம் ஏதுவாக இதற்காதார சைதன்னிய போதம் பலவெனப்படுவது என்னவெனப்படும்? அஃதும் விபரீத மெனப்படு மன்றோ? அவ்வாதாரம் பலவென்பதுபோற் காணும் விபரீதத்தால் அஃது கற்பித மெனப்படுமே? கற்பிதமெனக் கொள்வோமே யெனின், அரவு வெள்ளி கள்ளன் என்கிற இக்கற்பனைகளால் இவற்றிற்கு ஆதாரமாகிய கயிறு கிளிஞ்சல் கட்டை இவைகளும் கற்பனைகளாகட்டுமே! ஆகவில்லையே! ஆகவின் அவ்வாதார சைதன்னிய போதம் ஏகமென்பதற்கு [illegible]மென்னன்னை? பலவா யிருக்கின்ற கடங்கள்தோறும் நிறைவா யிருக்கின்ற ஆகாயமானது அக் கடபேதங்களால் பலவாகுமா? பலவாகக் கோடல் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமாதல்போல்,

றை எண்ணரிய வகுப்புகளாகிய வியட்டி யுபாதித்திரய முத லியவைகளுக்கு ஏக ஆதாரமா யிருக்கின்ற சாட்சி சைதன் னிய போதம் பலவெனக் கோடல் மயக்க மென்பதற்கு மூரா ணென்னை ?

சமுத்திர வியாபகத்தில் அலை திவலை நுரை குமிழிகள் தனித்தனி அனந்த வியட்டி பேதங்களா யெழுதலால் அச் சமுத்திரமானது பலவெனப் படுமோ ? அஃது படுமாயின், ஆதார சைதன்னியபோதமும் அனந்தமெனப்படும். ஆதார நாட்டம் வாய்க்காக்காலும் அவ்வாதாரபோதம் ஏகமென் பதைப்பற்றி ஐயமயமாகத்தா னிருக்கும். கற்பனைகளாகத் தோற்றும் எண்ணரிய கடபேதங்களையும் அவற்றிற்கு உபா தான காரணத்திலொடுக்கிப் பார்க்கும் ஞான்று மட்பொருள் ஒன்றெனப் பொருள்படுமன்றோ ? இங்ஙனமே, தனித்தனி எண்ணரிய வியட்டி யுபாதித்திரய முதலியவைகளும் அவ் வவற்றிற்கும் ஞாதுருவாயிருக்கும் சிவபோதங்களுமாய் நிகழ் வன எவ்வெவ் விருத்திகளோ அவ்வவ் விருத்திகளையும் அவை களுக்கு [illegible]ான காரணத்தில் ஒடுக்கிப் பார்க்கும் ஞான்று அம் முதற்காரணமாகிய ஆதாரபோதம் ஒன்றாக விளங்கு தற்கு மூரணென்னை ? அங்ஙனம் நாடாத தோடமே யன் றிப் பலவென்பதற்குக் [illegible]சித்தும் பொருளேது ? முன் ஞான்று ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சிக்கண் மட்பொருள் முதலிய சதுர்ப்பூத கற்பனை[illegible] தோற்றங்களும் அவைகளுக்கு ஆதா ரம்போல் நிரந்தரமா[illegible]த் தோற்றும் சூனியமும் எவ்வகைப் பொருள்களாய்[illegible]கன ? றை சதுர்ப் பூதங்களும் சோபா திக சங்கற்பமும் [illegible]யும் நிருபாதிக சங்கற்பமுமாக வன் றோ ? இஞ்ஞான்[illegible] அச்சதுர்ப் பூதங்களையும் ஆராயின், முடிவில் நிருபாதிக சங்கற்பமாயும் அவ்வாராய்ச்சியில் நின் றகன்றுழி றை சூனியம் சோபாதிக சங்கற்பமாயும் முடிகின்

றதே ! முடிகின்றதால், சோபாதிகத்தில் நிருபாதிகமும் நிருபாதிகத்தில் சோபாதிகமும் அபாவ மெய்துகின்றன. இதனை[illegible] அறிஞர்கள் அன்னியோன்னியாபாவ மென் றனர் !

எங்ஙனமெனின், எவ்வுருவமேனும் காரணகாரியமய மா யில்லாதிருக்கட்டும் ! அங்ஙன மின்றெனின், ஒவ்வொரு நாமரூபங்களி[illegible]த்தும் அக்காரண காரிய நெறித்தாக நாம செல்லவேண்டுமன்றோ ? செல்லவேண்டுவ தின்றெனின், அவ்வவ் நாமரூபத்தையும் நாம் யாது பொருளெனச் சம்ம தித்துக்கொண் டிருக்கின்றது? மெய்ப்பொருளாகச் சம்மதித் துக்கொண் டிருக்கின்றதெனின், ஒவ்வொன்றும் காரண காரியமயமா யில்லாதிருக்கட்டும் ! மேலும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"உலகெது நாமாமென்ன வுற்றுநின் றனைருமட்டுங்
கலசமார் பிறவிமோகங் கங்குல்போல் சூழுகிற்கு
மலகிலா வுலகும்யாமு மழிவில்சிற் சோதியன்றோ
சலனமில் கண்ணாற்கண்டோர் தத்துவ நிலையைக்கண்டோர்."

என்றருளி யிருப்பானேன் ? அன்றியும்,

குறள்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு." என்றும்,

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளெப்படி காண்ப தறிவு." என்றேது,

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றருளியு மிருப்பானேன்? ஆகலின், நாம் ஒவ்வொன்
றினையும் ஷை காரணகாரிய நெறித்தாகச் சென்றுகாணே
தெளியவேண்டும். அங்ஙனம் சென்றமுடிவில் ஆரோபிக்கப்பட்ட
நாமரூபங்களுண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லையாயின், அஞ்
ஞான்றிருப்பது யாது? சூனியமன்றோ! அதுவது அரூ
பப்பொருளெனப்படுவது. அவ்வரூபபாவமன்றோ நிருபாதிக
சங்கற்பமென்பது? நாம் ஷை ஆராய்ச்சி முடிவில் இல்லாதக
ன்றாழி, நிருபாதிக சங்கற்பமாகிய அருவபாவ மென்பது
ண்டா? இல்லையன்றோ? இல்லையாயின், அஞ்ஞான்றிருப்பது
யாது? உருவப்பொருளன்றோ? அவ்வுருவ பாவமன்றோ
சோபாதிக சங்கற்பமென்பது? சோபாதிக சங்கற்பத்தை
யன்றி உருவபேதங்களென்பதும், நிருபாதிக சங்கற்பத்தை
யன்றி அருவமென்பதுமுண்டா? இன்றாகலின், இருப்பதியா
தெனப்படும்? இவ்விருவித சங்கற்பமுமன்றோ! இவ்விரு
விதமும் புடைபெயர்ச்சிகளாமின், இப்புடைபெயர்ச்சிகள்
மாறுவது எதன்பாலெனப்படும்? ஓர் அகண்டபரிபூரண வியா
பக விளக்கமாகிய உணர்விலன்றோ? அவ்வுணர்வன்றோ சர்வா
தாரசாட்சி சைதன்னிய போதமெனப்படுவது? அவ்வகண்ட
பரிபூரண போத சொரூபத்தை யன்றி அயலென்பதெங்கே?
முன்ஞான்று வியட்டியுபாதித்திரய முதலியவைகளை ஆராய்ந்
து வந்த முடிவில், ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் தேரப்பட்டு
விளங்கிய சொப்பிரகாச சைதன்னியமே சிவசாட்சிபோத
மெனவும், பிரத்தியகாத்மபோதமெனவும், கூடஸ்தபோத
மெனவும் பொருள்பட்டதுபோல், இஞ்ஞான்றாராய்ச்சியில்
சர்வவியட்டி தூலசரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி தூல சரீர
கற்பனையாகவும், சர்வவியட்டி சூக்கும சரீர கற்பனைகளையும்
ஓர் சமட்டி சூக்கும சரீர கற்பனையாகவும், சர்வவியட்டி கார
ண சரீர கற்பனைகளையும் ஓர் சமட்டி காரணசரீர கற்பனை
யாகவும் தேர்ந்து, பின்ஞான்று இச்சமட்டி யுபாதித்திரயங்

கள் ஷை சோபாதிக நிருபாதிக சங்கற்பத்தையன்றி இன்
றெனக்கண்டு இச்சங்கற்ப மிரண்டும் தன்னையன்றி இன்றென
வுந் தேரப்பட்டு இஞ்ஞான்று விளங்கிய சொப்பிரகாசமே
ஈசுரசாட்சிபோதமெனவும் பரமாத்மபோதமெனவும் பிரம
போதமெனவும் பொருள்படுகின்றதன்றோ?

தனித்தனி வியட்டி தூலசரீரமும் தனித்தனி வியட்டி
சூக்கும சரீரமும் தனித்தனி வியட்டி காரண சரீரமுமாகிய
இம்மூன்றும் தனித்தனிச் சிவபோதத்துக்கும் காரியோபாதி
சொருபமா யிருப்பதுபோல, இம்மூவித வியட்டி உபாதிக
ளனைத்தும் முறையே ஒன்றெனப்படும். சமட்டி தூல சரீர
மும் சமட்டி சூக்குமசரீரமும் சமட்டி காரணசரீரமும் ஆகிய
இம்மூன்றும் ஈசுரபோதத்துக்குக் காரணோபாதி சொருபமா
யிருக்கின்றதன்றோ? அகண்ட-பரிபூரண வியாபக சொப்பிர
காசமொன்றே, ஷை ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் வியட்டி
காரியோபாதி சொருபியாகிய சிவபோதத்துக்குச் சாட்சி
சைதன்னியமாயும், இவ்வத்தியாயத்தில் சமட்டி காரணோ
பாதி சொருபியாகிய ஈசுரபோதத்துக்குச் சாட்சி சைதன்
னியமாயும் விளங்குகின்றதாயின், இவற்றால் சாட்சிபோத
மிரண்டெனப்படுமா? படாதே! சமட்டி உபாதித்திரயக்
கற்பனைகளாகிய சர்வத்துக்கும் ஆதாரமா யிருப்பதால் இச்
சர்வாதாரப் பொருளொன்றே தனித்தனிச் சமட்டி யுபா
தித்திரயக் கற்பனைகளுக்குத் தனித்தனி ஆதாரம்போ லிருக்
கின்றதாகக் கண்டதை நிதானிக்காமல் இவ்வாதாரபோதத்
தைப் பலவாகக் கோடலால் பலவெனப்படுமோ? ஷை
ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் கூடஸ்தசைதன்னிய போத
மானது பிரமன் முதலாக நிகழும் ஒவ்வோர் உயிரினது
சிந்தை வடிவென ஐயந்திரிபின்றித் தேரப்பட் டிருக்கின்
றதே!

ஒருவரது சிந்தைவடிவான சிதாகாசம் இத்துணைத்தெனக் கணிக்கப்பட்டதா? கணிக்கப்படவில்லையே! ஒருவரது சிந்தை வடிவம் அகண்ட பரிபூரண வியாபக விளக்கமயமாயிருக்கின்றதாயின், அவ் வியாபக விளக்கத்தை அன்றி வேறாய் ஒவ்வொருவரது சிந்தைவடிவு பலவென்பதற்குப் பொருள் எங்ஙனமிருக்கின்றது? அங்ஙனமில்லையே! சை பிரமன் முதலிய எண்ணரிய உயிர்களுள் எவரெவர் தத்தமது சிந்தைவடிவை எட்டினார்களோ அவரவர்களன்றோ மக்களெனப்படுவர்? அம்மக்களன்றோ சிவன்முத்தரெனப்படுவர்? அங்ஙனம் தமது இதயாம்பரத்தை எட்டாதவர்கள் பிறவெனப்படுவாரன்றோ. அங்ஙனம் எட்டினவரது சிந்தையும் எட்டாதவரது சிந்தையும் ஓர் அகண்டபரிபூரண வியாபகவிளக்கமாயினும், உள்ளவாறுணர்ந்து எட்டினவர்க்குச் சதோதயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதன்றோ? அவர்களுக்கு அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்றதினும் அயலென்பது கிஞ்சித்தும் உண்டாயிருக்கப் பிரகாசிக்கின்றதா? ஒவ்வோர் ஞான்று உண்டாயிருக்கப் பிரகாசிக்கினும் அவ்வயலனைத்தும் அவ் வியாபகத்தின் சங்கற்ப சத்திகளாகலின், அவை கயிற்றரவு முதலியவைபோல் தோன்றலன்றோ பிரகாசிக்கின்றது? அங்ஙனமாகிய அயலனைத்தும் தமது சிந்தை வியாபகத்திலும், தமது சிந்தை வியாபகம் அவ்வயலனைத்திலுமாகவன்றோ பிரகாசிக்கின்றது? அங்ஙனம் சதோதயமாகப் பிரகாசிக்கின்றதனாலன்றோ,

பகவற்கீதை.

"யாவ னொருவ னெனையெல்லா
வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே
மேவ வெல்லா வுயிர்களையும்
வேறு காமை யெய்காண்பான்

தேவர் பகைமுன் செயித்தோனே
யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு
மவனே யின்றேனு
மென்றி யாது மையுறலேன்." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"முழுதாசத் தியமாய்ப் பூரணமா யென்று
முடிவறு பிரமமா வதுதான்
மொழின்றா னிசடம் மனமலா தில்லை
பரமமா மிதிலிலா தில்லை
யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு
மிவைகளோர் காலமொன் றுளதாம்
வழுவிலாப் பிரம முடையசிற் சத்தி
மறிதரு முடல்களிற் றோன்றும்."

என்று மருளியிருக்கின்றது.

இதனால் ஞானவான்களது தெளிந்த மனமே பிர்மசொரூபமென்றாயிற்று. அஞ்ஞானிகளது உள்ளமும் பிர்மசொரூபமாயிருக்கினும் அவ்வுள்ளம் அறியாமையினால் மூடப்பட்டதுபோ லிருக்கின்றமையின், அவர்களுக்கு அப்பிர்மசொரூபம் வேறுபோ லிருக்கின்றதென்க. இருவரது உள்ளமும் ஒப்பற்ற பிர்மசொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றமையின் இஃது எட்டாதவர்க்குப் பயனற்றதுபோலும், எட்டினவர்க்குப் பயனுற்றதாயுமிருக்கின்றது. இங்ஙனம் பயனுற்றிருக்கினும் அப்பயன் வியட்டி யுபாதித்திரயங்கள் நானன்றென்றகன்ற அகத்தாராய்ச்சி முடிவில் இது நான் இது நானென்றெட்டப்பட்டுச் சீவசாட்சியா யிலகும் பயனாகியும், சமட்டி உபாதித்திரயங்கள் நானன்றென்றகன்ற புறத்தாராய்ச்சி முடிவில் இது நான் இதுநானென்றெட்டப்பட்டு ஈசுரசாட்சியா யிலகும் பயனாகியுமாமென்க. இப்பால், சமாதியென்பது இருவகையின. அவற்றுள் ஒன்று மருட்சமாதியும் மற்

போல், சமாதிக்கண் உதயமான இச்சிவோகானுபவமும் இது நானென விளங்கிய தாமுதல் சதுர்விதப் பருவ பேதங்களையு முற்றிருத்தலா மென்க. எங்ஙன மெனின், பிரமவித் தெனவும், பிரமவ[ர]னெனவும், பிரமவரிய னெனவும், பிரம வரிட்டனெனவுஞ் சதுர்வித ஞானப்பியாசிகளா மென்க. இவ்வப்பியாசிகளது தற்பிரகாச இலட்சியார்த்தானுபவமானது, 1-வது—பிரமவித்துக்களுக்[கு] [illegible] அனுபவமும், 2-வது—பிரமவரர்களுக்குச் சற்று நீடித்த அ[illegible], 3-வது—பிரமவரியர்களுக்கு முன்னையதினுஞ் சற்று நீடித்த அனுபவமும், 4-வது—பிரமவ[ரிட்ட]ர்களுக்குப் பலஜனனப் பழக்கானுபவமுமா மென்க.

இவ்வனுபவ வளர்ச்சியின் பேதங்களாவன:—அது பிரமவித்துக்களது நூத[னா]னுபவம், அது தேகோகானுபவத்தி லுள்ள சிசுத்தன்மை போன்றது. அது பிரமவரர்களது சற்று நீடித்த அனுபவம், அது தேகோகானுபவத்திலுள்ள குமாரத்தன்மை போன்றது. அது பிரமவரியர்களது மிக்க நீடித்த அனுபவம், அது தேகோகானுபவத்திலுள்ள யௌவனத்தன்மை போன்றது. அது பிரமவரிட்டர்களது பலஜனனப் பழக்க அனுபவம், அது தேகோகானுபவத்திலுள்ள வயோதிகத் தன்மை போன்றதென்க. அந்நால்வரது அரிய தற்பிரகாசானுபவத்தில் சிசுத்தன்மை முதலியனவாங்ஙன இத்தே[கப்] பிரபஞ்சானுபவம் எங்ஙன மிருக்கின்றதெனின்,

1-வது, நூதனானுபவத்தில் நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தி யென்னும் நான்கினுள் நனவாகிய சாக்கிராவத்தையாகவும்,

2-வது, சற்று நீடித்த அனுபவத்தில் அது நனவாகிய சாக்கிராவத்தையை [illegible] விடாது அசத்தர் நிகழும் நினைவா[வத்]தையாகவும்,

3-வது, மிக்க நீடித்த அனுபவத்தில் அசேதனீயங் களுங் குன்றி நிகழும் சொப்பனாவத்தையாகவும்,

4-வது, பலஜனனானுபவத்தில் அது நனவு நினைவு கனவு என்னும் மூன்றுங் குன்றிய சுழுத்தி யவத்தையாகவு மிருக்கின்றதாமென்க. இங்ஙன மிருந்தும் நால்வர்களுக்கும் தற்பிரகாச சுகானுபவவீடு ஒன்றேயாம். பிரமவித்துக்களுக்குப் பிராரத்த சாக்ஷியானுபவமா யிருப்பதால் இத்தேகோ[illegible] [நான்கி]னும் [illegible] தாங்குந்தோறும் தமதனுபூதியை நாடி நாடி இத்தாதுகுதலைத் தணித்துக்கொண்டு வருகின்றது அவர்க[ளியல்]பெனப்படும். அவரைய வரன் வரியா னென்பவர்கள் அடாவனுபூதி யுடையவராகலின் இத்தேகோகத் தாக்கானது நினைவாவத்தைப் போலும், கனவாவத்தைப்போலும் ஜாலமாக இருப்பதால் அவர்கள் இத்தாக்கின் காரணமாகத் தமது நிலையை நாடாது இயல்பாக நாடும் நாட்டத்திலேயே நின்று தேகோகப் பிராரத்துவத்தை அனுபவித்துக் கழித்துக்கொண்டு வருவது அவர்களுக்கு இயல் பெனப்படும். அவரைய வரிட்ட நிலையுடையவர்கள், தேகோகப் பிராரத்துவத்தை அது பிரமவித்துக்களைப்போல் புத்திபூர்வகமாகவும், வரன் வரியானென்பவர்களைப்போல் அபுத்திபூர்வகமாகவும் [illegible] அனுபவித்துக் கழிக்காமலே கழிந்து வருகின்றது அவர்களுக் கியல்பெனப் படுமென்க.

வரிட்டர்களைப்போல் பிரமவித்துக்கள்
இங்ஙனமிருக்க, வரிட்டர்களைப்போல் தேகோகத்தில் அது சுழுத்தியானுபவ முதலிய நூதர்களும் தேகோகத்தில் அது [illegible] நெஞ்சனிச் சாமானியர்களென்று அவமதிக்கப் படவில்லையென் [illegible] எனப்படு[மோ]? ஆகலின், மதித்தல் என்னகொடுமை யெனப்படும்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

"பொறுமையாற் பிராரத் துவத்தை
புசிக்கொட் செய்த கன்[illegible]

"களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது
விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி
விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல
வளந்தரியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யானந்த மாம்பிர்மத் தயிக்க மான
வுளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே
யுலவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே."

என்றும்,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அன்னிய மில்லையென் றாடேடா காளாய்
மானந்த மானேமென் றாடேடா காளாய்
துன்று சுடரேயென் றாடேடா காளாய்
சோதியுட் சோதியென் றாடேடா காளாய்." என்றும்,

"சாதி கழிந்ததென் றாடேடா காளாய்
சங்கை தவிர்ந்ததென் றாடேடா காளாய்
சோதி சுகமேயென் றாடேடா காளாய்
சொல்லவொண் ணாததென் றாடேடா காளாய்." என்றும்,

"தோற்றர வாகத் துணிந்தவ ரெவர்களோர்
சோக மோகங்க ளொழிந்தவ ரெங்களோ
ராற்ற லுடையார்க் கடைந்தவ ரெங்களோ
ரானந்த மாயே யிருக்குவ ரெங்களோர்."

என்றுங் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்த பிர்மசாட்சி சைதன்னிய லட்சியார்த்த விளக்கமென்னும் இவ்வத்தியாயத்தில் சோபாதிக நிருபாதிகமாகிய சகமாதி திரிபதார்த்தங்களும் அசத்தாதி முதலிய இலக்கணங்களுக் கிலக்கியங்களென்றும், இக்குணங்களுக்கு எதிர்மறையாகிய சத்து சித்து ஆனந்தம்

முதலிய விலக்கணங்களுக்கு சை சாட்சிபோதம் இலக்கியமென்றுங் கூறியிருப்பதை இன்னும் யூகிக்குதும். எங்ஙனமெனில், இச்சகத்து எதுவாக ஈசுவரத்துவம் வழங்கப்படுவனவா அன்றிச் ஈசுவர எதுவாகச் சகத்து வழங்கப்படுவதா? ஈசுரத்துவம் எதுவாகச் சகத்து வழங்கப்படுமெனின், எந்நாலளவையில் அனுமான அளவை யாதாக்கிருக்கின்றது? அவ்விரண்டும் தொம்பத தத்பத வாச்சியார்த்தப் பொருள்களாகலின், அவற்றை நிச்சயித்தற்கு ஓர் அளவை வேண்டுமன்றோ? ஆகலின், அவற்றிற் கியைந்ததாகிய அனுமான அளவை வேண்டுமென்பதாமெனின், அவ்விரு பொருளும் இலட்சியார்த்தத்திற் கியைந்தனவாயின், இவ்வளவை வேண்டுவதின்றன்றோ? அவ்விலட்சியார்த்தத்திற்கு இணங்காதவற்றை இவ்வளவையால் நிச்சயிப்பானேன்? கர்மோபாசனாகாண்டிகட்கு அவசியம் வேண்டுவதாமெனின், ஞானகாண்டிகட்கு வேண்டுவது சை தொம்பத தத்பத இலட்சியார்த்தப் பொருள்களாகின்றன!

ஆகவே, அவ்விருகாண்டிகட்கும் வாச்சியார்த்த மிரண்டும் வழிபடுதற் கியைந்தன. இயையினும், வாச்சியார்த்த இலட்சியார்த்த இவ்விருவகுப்பில் எது யதார்த்த மெனப்படுவது? எது கற்பிதமெனப்படுவது? இவ்விருவகுப்புமே எதார்த்தமெனப் படுவதாமெனின், இவற்றை வாச்சியார்த்தமெனவும் இலட்சியார்த்த மெனவும் பிரிப்பானேன்? ஞானகாண்டிகளென்றும் உபாசனா கர்மகாண்டிகளென்றும் பிரிவுற்றிருப்பதாலெனின், இவற்றால் ஞானகாண்டிகளுக்கு வாச்சியார்த்தப் பொருள்களும் உபசானா கர்மகாண்டிகளுக்கு இலட்சியார்த்தப் பொருள்களும் பயனுறா திருகின்றன. இங்ஙனமிருக்கினும், இலட்சியார்த்தப் பொருள்கள் யதார்த்தமும் வாச்சியார்த்தப் பொருள்கள் கற்பனைகளுமாகலின் அனுமான

அளவை வேண்டுவது அவசியமாமென்க. அநுமான அளவைக் கியைந்தவை யெல்லாம் கற்பனைகளாயின், நமக்கு எஞ்ஞான்றும் காணப்படாத பிறதேச வஸ்துக்கள் அநுமானிக்கப்படுவதால் அவைகள் இன்றெனப்படுமோ? என் இன்றெனப்படாது! அவ்வஸ்துக்களுக்குச் சேய்மையுற் றிருக்கும் நமக்குத் தோன்றாது ஷை அளவைக் கியைந்திருக்கினும், அவ்வஸ்துக்களுக்கு அண்மையுற் றிருப்பவர்க்கேனும் அவை தோன்றுகின்றனவல்லவா? அதனால் அவ்வஸ்துக்கள் அநுமான அளவைப் பொருள்களென்ப தென்னையெனின், எஞ்ஞான்றும் அவஸ்தாத்திரயங்களுள் எவ்வவஸ்தையின் கண்ணும் எத்திறத்தாருக்கும் காண்டலளவைக் கியையாதவைகளெவைகளோ அவைகளன்றோ கருதலளவையாகிய அநுமான அளவைக் கியைந்தவைகளெனப்படும்!

அங்ஙனமாயின், மலையின் கணுள்ள அக்கினியானது அம்மலைக்குச் சேய்மையுற் றிருப்பவர்க்குக் கண்கூடின்றி யிருக்கினும், அம்மலையின் கணுள்ளார்க்கு அஃது கண்கூடன்றோ? அங்ஙனம் கண்கூடாகிய அவ்வக்கினியை அநுமான அளவையா லேற்பானேனெனின், இவ்வநுமானம் ஏகதேசாநுமானமும் ஷை சேவசாநுமானம் சம்பூரணாநுமானமுமாம். ஆயினும், சிவாநுமானம் விபரீதாநுபவ அநுமானமும் ஈசுராநுமானம் அங்ஙனமின்றி வெறும் தோற்றநுமானமுமாம். விபரீத அநுபவாநுமானமென்பது கற்பனைகளாகிய உபாதித்திரயங்களை நானென்னதாக மயங்கிய மயக்கமேதுவாகக் கருதுதல். தோற்றநுமானமென்பது சமட்டி வியட்டிகளாகத் தோற்றும் உபாதித்திரய முதலிய கற்பனைகளைக்கொண்டு கருதுதல். இஃது மலையின் கணின்றெழும் முகில்களைப் புகையென மயங்கி அம்மலைக்கண் அக்கினியுளதெனக் கருதுதல் போலாமென்க.

மாயாப்பிரதிபிம்பம் ஈசுரனெனவும், அவித்யாப் பிரதிபிம்பம் சீவனெனவும் சுருதிப்பிரமாணங்கள் கோஷித்திருக்கின்றனவே! ஈசுரபோதம் இன்றாமேயெனின், தனித்தனி மரங்களின் சேர்க்கையன்றிச் சமட்டியென்னும் தோப்பென்பது உளதாயிருக்கின், தனித்தனி அவஸ்தாத்திரயங்களுக்குக் காரணமாகிய தனித்தனி அவித்தைகளின் சேர்க்கையன்றிச் சமட்டி யென்னும் மாயையென்பது ஒன்றுளதாயிருக்கலாம். வியட்டி உபாதித்திரயங்களைப் பற்றிச் சமட்டி உபாதித்திரயங்களும் வியட்டி அவித்தைதனைப்பற்றிச் சமட்டி மாயையும் வியட்டி சீவபோதத்தைப் பற்றிச் சமட்டி ஈசுரபோதமும் இருப்பதாகக் கொண்டேயன்றி இவ்வியட்டியாகிய உபாதித்திரய முதலியவைகளை நீக்குதிச் சமட்டியாகிய உபாதித்திரய முதலியனவுண்டோ? இருக்குமாயின், ஈசுரபோதமு மிருக்கலாமென்க. அங்ஙனமாயின்,

ஒழிவிலொடுக்கம்.

"வென்று லவியாய்ப் பிறந்தவனைத் தேயழியு
மென்னுத பேத மியல்பின்றிப் — பண்ணுங்கால்
காரணகர்த்தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூ
லாரணமு மாகமமு மாம்."

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றதென்னை? பதி பசு பாசம் ஆகிய இம்மூன்றும் அநாதி நித்திய சத்தாயில்லாமற்றும் இவற்றில் சீவனென்பது பாசமாகிய மாயைக்கண் அநாதியிலேயே இன்பதுன்பமின்றி வாளாமழுங்கி யில்லாமற்றும் இவற்றால் பதிப்பொருளானது தனது கருணையால் இச்சீவர்களை யெழுத்து வெளிப்படுத்தித் தநுவாதிகளைக்கொடுத்து வழிப்படுத்த வேதாகமங்களையும் கற்பித்தில்லாமலுமா அங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றன ரெனின், இம்மூப்

பொருளையும் இருப்பெனக் கொண்டன்றோ அங்ஙனம் அவ்வறிஞர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்? அங்ஙனமாயின்,

சொரூபசாரம்.

"ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பனவு—மாண்புடைய
சித்தினிடைத் தோற்றமல்லா லுண்டோ விளைதெளியா
ரொத்தனைசா யித்தாலு மென்."

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பதேன்? பரமாகிய இப்பிரபஞ்சப் பொருள்களனைத்தும் கற்பனையே; இல்லாமலும் இவற்றைக் கொண்டு கருதுதற் கியைந்தவாம் கற்பனையாயில்லாமலுமா அங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனர்? கருதல் அளவைமட்டில் நின்றின்புறும் கேவல பட்சமானது ஐயந்திரிபகன்றதா? அதன்றியும்,

உக்கட்டளைநூல்.

"உலகின் மசநிற்த்து முக்தமே தேன்றி
ஒலகமு நாமு மொருங்கே—யிலையின்றி
யெங்கே வெளிப்படுமே யெங்கே மறைதலின்றி
யங்கிருந்து காணுமே தொய்ந்து."

என்றருளி யிருக்கின்றனரே? ஆங்காங்கும் நான் நானென்னற் கியைந்த தேகோசமும் என்று எனதெனற் கியைந்த இப்பிரபஞ்சமும் ஒத்துத் தோற்றுகின்ற சகலாவத்தையும் ஒத்து மறைகின்ற கேவலாவத்தையும் எவ்வாதாரத்தி லெனப்படும்? இவை திருவுளப வென்பதற்கு முரணின்று! அன்றியும், தைபாவென்னுமென்பவற்றை ஆராய்வழி முடிவில் குளியமாயும் அவ்வியக்கம் விட்டுநீ மீண்டும் பழமையாயும் தோற்றுகின்றது எவ்வாதாரத்தி லெனப்படும்? அவ்வாதாரம் வெளிப்பட்ட பின்றோன்றன்றோ சேதனாசகத் தெனப்படுதற்குப் பொருள் சித்திக்கும்? முன்றோன்று மெய்ஞ்ஞானாதி

யென்றெடுத் தோதியதைச் சற்றாலிப்பம். இப்புறத்தாராய்ச்சி விளக்கத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயமளவும், தேக ஆண் பெண் அலி ஆகிய அறுவகைப் பிறப்பாயுள்ள வடிவங்கள் யாதாய் முடிந்தன? மட்பொருளாய் முடிந்தனவன்றோ? அம்மட்பொருள் ஒன்றெனப் பட்டதன்றோ? அம்மட்பொருள் மட்டில் நில்லாது அதனையும் ஆராய்வழி வெளியாகின்றதன்றோ? அவ்வெளி ஒன்றெனப்படுவதன்றோ? அவ்வெளிமட்டில் நில்லாது அதனையும் ஆராய்வழி அவ்வெளியானது எதற்குக் காணப்படுதலும் மறைதலும் முடிவில் ஆதாரமாயதோ அதுவன்றோ பிரமசைதன்னிய மெனப்படுவது? இதனைவிடுத்து அந்தகையன்றிச் சிற்சடபேதங்களை வழங்குவது அறுத்ததனையுமன்றோ? உளதாக வழங்குகின்றதே யெனின், தோற்றமாத்திரமாகவன்றோ, அங்ஙனம் வழங்குதற் கியைந்தன? இங்ஙன மிருக்குமாறன்றோ,

"ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பனவு—மாண்புடைய
சித்தினிடைத் தோற்றமல்லா லுண்டோ விளைதெளியா
ரொத்தனைசா யித்தாலு மென்."

என்றருளி யிருக்கின்றனர்? அன்றியும்,

ஏகாந்தவாக்கட்டளை.

"தேகாதி தோற்றத்தாற் சீவ சாமியம்பாய்
தேகாதி தோற்றமன்றிச் செப்புவையோ—தேகாதி
தோன்று மிடமெங்கே தோன்று மிடமெங்கே
யூன்றிப்பார்த் தங்கேநீ யேகது."

எனவும் கூறியிருக்கின்றனர். இதனையே யுயம் நன்குணரவேண்டுமென்றோ? அன்றியும்,

வேதாந்தசூடாமணி.

"சேவெனு மன்கூடத் தன்பிரம மென்னச்
சித்துநான் சாக்கடசீர் த்துவநுவெண் மீன்வாண்

"ஆப்புச்ளி நீர்விம்பு வறுவிதா காசந்
சொற்கடா விச்சின்று காயமொடு மாவான்
வேவுர வை யினைத்திருக்கும் திட்டாந்த முறையார்
விடயமொடு பிரமவா க்கெளுறுக்கி யம்பு
னேவுசிச மான்மாவோட்டத் துவிதர் வித்தை
யெனுமிவற்றின் பெயராலென்ன வகைப்படுமொனந்தம்."

என்றருளியதில் கடோபாதியிலும் மேகோபாதியிலும் வெளியானது நிறைந்து ... தோற்றல்போல், அவித்யோபாதியிலும் மாயோபாதியிலும் இந்நான்கு ... யில் விளக்கிய தற்போதமென்னும் ... தனைச் சமாதிக்கண்ணும் கடந்த பிரமமாயும், சை ... பாதி மேகோபாதி சலத்தில் வெளியானது பிரதிவிம்பங்களாகத் தோற்றுதல்போல், சை அவித்யாந்தக்கரணத்திலும் மாயாந்தக்கரணத்திலும் சை போதமானது ஜீவேசுவரர்களாய்ப் பிரதிவிம்பித்துத் தோற்றுகின்றதென ... கின்றன. ஆகவே, சை போதம் பத தத்பத வாச்சியார்த்தமாயும் ... இலயந்ததாயும் ஆகின்றன. இதுவாறும் ... போக்க இத்தினைக்கும் ஏது யாதெனின், விபட்டி சபட்டயாமெய? இவ்வுலகமென் ... இல்லைத நன்காராய்ந்து ... யாநுபவம் வாய்ந்திருந்தால் சிற்றறிவு பேரறிவென்றதும் எங்கிருந்துவரும்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்குகிறான்றே. இவ்விபரீதத்துவைதம் மேற்கொண்டுவிட்டது? இவ்வுலகம் ஆராய்வழி இன்மையாயும் அவ்வில்லாவழி உண்மையாயும் ஆகிய இவ்விருவித ஜாலமும் எதன்மாட்டு நடக்கின்றதோ அவ்வாகாரத்தை,

"நோக்கா நோக்கை நோக்க நோக்க
நோக்கா நோக்க நோக்கு மன்றே."

சைவ சிவஞான வள்ளல் அருளியவண்ணம் விடாது திருட்டித்துக்கொண்டிருக்கின், இச்சீவேசுர சகத்தென்பவை மூற்

றும் இல்லாமற் போகுமன்றோ? ஒவ்வோர் ஞானி ... றினும் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் இருக்குமன்றோ? இலக்கணம் இப்படியிருக்கவன்றோ இவை அசத்து சடம் துக்கம் முதலியவற்றிற்கியைந்த இலக்கியப்பொருள்களாகின்றன? இருக்கவே, இவ்வசத்தாதி யிலக்கணங்களுக்கு எதிர்மறை யிலக்கணங்கள் இருக்கவேண்டுமன்றோ? இருக்கவேண்டுமெனின், அவ்விலக்கணம் சத்து சித்து ஆனந்தம் முதலியனவாயிருக்கின்றனவன்றோ? இ... இவ்விலக்கணங்களுக்கு இலக்கியப்பொருளியாதெனப்படும்?

முன்சொன்னது மனமாமது விடாது நோக்குதலுக்கியைந்திலகும் ஆதாரபோதமன்றோ? அப்போதம் இசத்தாதிகளாகிற சகுணப்பொருளெனப்படுமா? அன்றி நிற்குணப்பொருளெனப்படுமா? சகுணப்பொருளெனப்படுமெனின், அப்பிரம போதத்துக்கு இச்சகுணத்துவம் இயற்கையா? அன்றிச் செயற்கையா? இயற்கையேயெனின், அப்போதத்துக்கு இச்சகுணத்துவம் எதன் ஏதுவாக வந்தது? இயற்கைக்கு ஏது வினவுவது விவர்த்தமொழியாமெனின், சகுணமாகிய இச்சத்தாதி குணங்களுக்கு எதிர்மறையாகிய ... தாதி குணங்கள் இருக்குமோ? இருக்கின்றதால் தோடமென்னையெனின், தனது ... விளக்கத்தில் சை சீவேசுர சகத்துத் தோன்றுங்காலும் இவை எப்பொருள்களெனப்படும்? அசத்தாதியெனப்படுமன்றோ? படுந்தோறும் இவற்றிற்கெதிர்மறையாகிய சத்தாதிகள் எவையெனப்படும்? இச்சீவேசுர சகத்துக்களுக்கு ஆதாரபோதமெனப்படுமன்றோ? அவ்வாதாரபோதம் அசத்தாதி குணங்களை யேற்பது யாதுளெனப்படும்? இவ்வசத்தாதிகளிறுவெனின், எதுகாறு மேற்கப்படும்? ஞானமே ஏற்கப்படுகின்றதெனின், சை தனது அவாநுபவத்தில் இச்சீவேசுர சகத்து எஞ்ஞான

...தோன்றுகின்றனவா? என்றுந் தோன்றுமே தோற்றுகின்றனவென்னின்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் யாருக
மாகிறு மம்மட்டு
நிசத்தி லுள்ளவிழிப் பார்வையா யிருந்து
நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி லுண் [illegible] மாத்திர
வடிவமா நிடைவைத்தா
கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக்
கடல்வடி வாவையே."

என்றருளி யிருப்பதென்ன?

அங்ஙனம் அருளிய நிதானப்பியாசம் பலகாற்பற்றும் பழுத்த கிருதகிருத்திய மானாலன்றோ அகம்புறக் கற்பனைகளாகிய சிவேசுர சகத்தென்னு மறியாமை முற்றும் ஒழிந்துவிடும்? இங்ஙனமிருக்கச் சிவேசுரசகத் கற்பனைகள் எஞ்ஞான்றும் தோற்றிக்கொண்டிருக்குமென்பதென்னை? கை அப்பியாச முதிர்ச்சியில் சிவேசுரசகத் கற்பனைகளில்லாதொழிந்து அசத்தாதி இலக்கணமென்பதே [illegible] து? இல்லாதாயின் கை பிரமசைதன்னியம் எவற்றிற்குத் [illegible] வருடைய தெனப்படும்? எதுகாறு [illegible] சத்தாதி இலக்கணங்கள் தோற்றுகின்றனவோ அதுகாறும் சிவேசுரசகத் கற்பனை சகுணத்துவ மேற்குமன்றோ? அதுகாறுந்தான் சத்து முதலிய இருந்தாலன்றோ மற்றொன்று பொய்ம்மையென்பதொன்று மெய்ம்மையென்னு நிலைமையையேற்கும்? என்னை,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினீர்மூன்று
கூறாயிற்றே

வொளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு
மொருமூன் றாமோ
வெளிசலனஞ் சடமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து
விளக்கி வேத
மொளிதரிய மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம
மேகந் தானே."

எனக் கூறியிருக்கின்றதே.

சலமும் அக்கினியும் இனையவென விளக்குவித்தற்காகக் குளிர் முதலியவற்றையும் ஒளி முதலியவற்றையும் பிரித்துரைக்கவந்த சொல் வேறுபாடென்பதன்றிப் பொருள் மும்மூன்றாகப் பிரிந்திருக்கின்றதா? இல்லையன்றோ? அங்ஙனமே சிவேசுர சகத்துக்களும் பிரமபோதமும் இனையவெனப் பரிபாகிகளுக்கு விளக்குவித்தற்காக அசத்து முதலியவற்றையும் சத்து முதலியவற்றையும் பிரித்துரைக்கவந்த சொல் வேறுபாடென்பதன்றிப் பொருள் மும்மூன்றாகப் பிரிந்திருக்கின்றதன்று. சிவேசுரசகத்து எத்திறத்தார்க்கும் எஞ்ஞான்றும் எங்கணும் சச்சிதானந்த முதலியவாகத் தோற்றுகின்றனவா? அன்றி வேறாகத் தோற்றுகின்றனவா? சச்சிதானந்த முதலியவாகவே தோற்றுகின்றனவெனின், அங்ஙனந் தோற்றுவானேன்? அங்ஙனம் பார்ப்பதனாலென்னின், அங்ஙனம் பார்ப்பதற்குப் பழக்கவேண்டுமன்றோ? தடுத்தற்கு யாது செய்யவேண்டியது? அசத்து முதலியவாகக் கூறவேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் சொல்லுழி, இவ்வசத்து முதலியவற்றிற் கெதிர்மறை யாதென நாடுவார்களன்றோ? எதிர்மறையாவது சத்து முதலியவைகளாமென்க.

அங்ஙனம் நாடுபவர்க்கு கை பிரமபோதம் சத்து முதலிய சகுணப்பொருளென் றுணர்த்தவேண்டுமன்றோ? அங்ஙன முணர்த்துவதால் அப்போதம் சகுணப்பொருளெனப் படுமோ? படுமெனின், கை அசத்தாதி யிலக்கணங்களை

நோக்காதுழி இருக்கட்டும்? நோக்கியஞான்றாகலின், சகுணத்துவம் செயற்கையென்பதற்கு முரணின்று. இன்றாகலின், வஸ்துவென்பது நிர்க்குணப் பொருளாமென்க. என்னை?

கைவல்லிய நவநீதம்:

"நிர்க்குணவஸ் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென
வரிசையென் றதே
சற்குணமே வஸ்துவேயென் றுரையாம லறிவல்ல
சஞர குண்டோ
நற்குணமே யங்கனிதக் கிவன்றமத்தி பெறப்படுமு
ஞானந் தோன்றச்
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல பிரமமாஞ்
சொருபந் தானே."

நமக்குச் சூரியன் விளங்குவதியாதினா லெனப்படும்? பிரகாசத்தாலன்றோ? அச்சூரியன் நமக்கு வேறாகிலும் பிரகாசத்திற்கு வேறெனப்படுமோ? அல்லவே! பிரகாசவடிவமே சூரியனென்பதற்கு ஐயமென்னை? இங்ஙனமே பிரமமேபோதமும் சத்தாதிகளின் வேறுமைப்பொருளென்பதற்கு ஐயமின்றுமென்க.

ஆகலின் இவ்வாராய்ச்சியில் தேர்ந்தது அனைத்தாதி பேதம் இறந்தொளிரும் பிரமசைதன்னியமாமென்க.

பத்தாவது
பிரமசைதன்னிய இலட்சியார்த்த விளக்கம்
முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது
அறிவானந்த ஐக்கானுபவ விளக்கம்.

வெண்பா.

இந்நூ லாராய்ச்சியினி லெய்தியபோ தானந்தஞ்
சந்ததமைக் கானுபவந் தான்விளங்கிப்—பந்தமுத்தி
யீதிரண்டு மின்றெனவே யேற்கு முறைப்பினர்கட்
கேதமெனை யஃதே யிசை.

அறிவானந்த ஐக்கானுபவமென்பது அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவும் என்றுநின்றன. இவற்றுள், அறிவே ஆனந்தமெனப்படுமாயின், அறிவு அயலின்பத்தைத் தாவ வேண்டுவதின்று: தாவுகின்றதால் அங்ஙனம் கூறுவது, இனிப்பாகிய கன்னற்கட்டி மற்றோர் இனிப்பைத் தேடுற்றாற்போலாம். ஆனந்தமே அறிவெனப்படுமாயின், அவ்வானந்தம் அறிவினால் அறியப்பட வேண்டுவதின்று: அறியப்படுகின்றதால், அங்ஙனம் கூறுவது உருவத்தை அறியும் விழிதான் உருவமென்பது போலாம். அவற்றால் அறிவானந்தம் ஈரிடத்தும் ஆபத்தாகின்றது. ஆகவே, எங்ஙனம் ஐக்கானுபவமெய்துமெனின், அறிவானது தான் இயற்கை இன்ப வடிவமாயினும், தன்பால் தான் நாமரூப விடயாகாரமாய் ஆரோபிதப் பட்டமையால், அவ்வவ் வாரோபிதங்களும் யானெனதாகக் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் காணப்படுபவை இன்பம்போலத் தோற்றுகின்றனவேயன்றி வேறன்று. தானாகத் தன்பால் அயலாக விகற்புறுத்து தானுகர்தற்கின் தன்னை [illegible] னுபவமன்றி அயலென்பதும் அயற்சுகமென்பதும் [illegible] அயற்போல விருக் சொப்பனத்தில் அறிவானுக்குச் [illegible] சுகம்

கின்றதா? அன்றித் தற்சுகமாகவே விளங்குகின்றதா? ஆங்குக் காணப்படும் அயலனைத்தும் அறிவாயன்றி இல்லாகலின், அயலென்பதும் அயற்சுகமென்பதும் ஏது? இதனால் அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவுமென்பதாயிற்றெனக.

அன்றியும், விழிப்பாகிய சகலாவத்தை முழுவதும் அல்லல்மயமா? அன்றி அமைதிமயமா? மயமென்பது வேறு கலப்பின்றித் தான்மாத்திரமாயிருத்தல். புனல் சலமயம் சமுத்திரமென்றாற்போலும் மண்மயம் பூமியென்றாற்போலுமாம். இச்சகலாவத்தை முழுவதும் சுகக்கலப்பின்றிய துக்கமயந்தானோவெனின், துக்கமாகாத சுகமென்பது இருக்கின்றதா? இருக்கின்றதெனின், நாம் எவ்வாறிருத்தல் சுகமெனப்படும்? மண் பெண் பொன் ஆகிய மிக்க இலாபத்தைக் கருதினோன் விரைவாகச் செல்லுதல் சுகமெனப்படுமா? அன்றித் துக்கமெனப்படுமா? சுகமெனப்படுமெனின், அங்ஙனம் செல்லுதல் நீடித்துழி அச்செல்லுதலாகிய சுகம் யாதாய் முடிகின்றது? பெருந்துக்கமாய் முடிகின்றதன்றோ? முன்னொன்றின்பமாயிருந்த அந்நடையானது பின்னொன்று துக்கமயமாயின், இன்பமென்பது எதுவெனப்படும்? விரைந்து நடப்பதன்றே! ஆகலின், பொறுமையாகச் செல்லுதல் சுகமெனப்படுமா? அன்றித் துக்க[illegible]படுமா? சுகமெனப்படுமெனின், பொறுமையாகச் செல்லும் அந்நடையானது நீடித்துழி அஃது பின்னொன்றியாதாய் முடிகின்றது? துக்கமாய் முடிகின்றதன்றோ? இத்துக்கம் முற்பொழுது இன்பமாயும் பிற்பொழுது இயல்பாயு முடிகின்றது. அதன் பின்னர் உட்கார்ந்திருத்தல் சுகமாயும், அஃதும் நீடித்துழித் துக்கமாயும், அதன் பின்னர் சயனித்திருத்தல் சுகமாயும், அச்சயனம் எவ்[illegible]இருக்கினும் அவ்வக்கிலேமையும் பின்னர் து[illegible]மாய் முடிகின்றது. நாம் எவ்வெவ்வாறிருக்கினும் அவ்வவ்

விருப்பும் முன்னொன்று சுகம்போலிருந்து பின்னொன்று துக்கமாய் [illegible]கின்றதாயின், நாம் எவ்வாறாக இருப்பது சுகோதயமெனப்படும்.

அ[illegible]றியும், உடை மண் பெண் பொன் முதலியவற்றை அனுபவித்தல் சுகமென்போமெனின், அவ்வவ் வனுபவமும் நீடித்துழித் துக்கமின்றி யிருக்கட்டும். சத்தம் பரிசம் முதலியவற்றைத் தனித்தனி அனுபவிப்பதனால் ஈற்றில் துக்கமாகின்றதெனக் கருதி, இவ்வைந்தையும் தக்க சாதனக் கருவிகளோடு ஒருங்கே அனுபவிக்கினும் அவ்வனுபவமும் நீடித்துழித் துக்கமாகாதிருக்கட்டும். தனித்தனுபவிக்கு மனுபவமும் ஒருங்கே அனுபவிக்கு மனுபவமும் முன்னொன்று சுகம்போலும் அவ்வனுபவம் நீடித்த பின்னொன்று துக்கமாயும் முடிகின்றதாயின், இங்ஙனம் மாறாது எத்துணை நாள் நீடித்திருக்கினும் அத்துணை நாளும் இன்பமுற்றிருத்தலன்றோ துக்கக்கலப்பின்றிய சுகமயமென்பதற்குப் பொருள்? இது காறு மாராய்ந்துழியுள்ள அனுபவங்களனைத்தும் இக்கதியாயிருக்கின்றமையின், உறக்கமாகிய கேவலாவத்தையேனும் அமைதியெனப்படுமா? அன்றி அல்லலெனப்படுமா? எனச் சற்றாசிக்குதும்.

அவ்வுறக்கமாகிய கேவலாவத்தையானது அமைதிமயமன்றென்போமெனின், எவ்வுயிரும் உறக்கத்தை விரும்புவானேன்? இச்சகலாவத்தையின் அல்லல் தணிந்திருத்தற்கன்றோ? உட்டினம் தணிதற்குச் சீதளம் ஏதுவாயிருத்தல் போல இவ்வல்லல் தணிதற்கு ஏது யாதெனப்படும்? அமைதியன்றோ? அவ்வமைதி உறக்க முழுவதுமன்றோ? அவ்வுறக்[illegible]தையன்றி உயிர்களுக்குச் சுகமென்பது [illegible] இன்றாகலின், அவ்வுறக்க முழுவதும் சுகமயமாமென்க. ஆங்குச் சுகமயமா யிருத்தற் கேதுவென்னை? அறிவு சோபாதிகமாய்

நில்லாது அதாவது உருவபாவமாய் நில்லாது நிருபாதிகமாய் நிற்கின்றதால் அதாவது அருவபாவமாய்த் தனித்து நிற்பதால் அஃதே சுகப்பேறெனின், அங்ஙனம் தனித்து நில்லாது பிரவிர்த்தியுற்று நிகழுதல் அல்லவெனப்படினும், இவ்விழிப்பு முழுவதும் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் அற்றதன்றாகலின், இஃது அறிவுமய மெனப்படுமா? அன்றி அறியாமைமயமெனப்படுமா? அறியாமைமயமெனப்படுமெனின், இஃது உறக்கமாகிய கேவலாவத்தை முழுவதும் அறிவுமயமாயிருக்கவேண்டுமே! அஃதறிவுமயந்தானெனின், ஆங்கு இச்சா ஞானக் கிரியை இயங்கவேண்டுமே! அவைசரி இயங்காமையால் அறிவின்றேயெனின், இருந்தும் மக்கினப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? மக்கினமாவது பிரவிர்த்தியின்றியிருத்தலென்க. பிரவிர்த்தியின்றி யிருத்தலும் யாது? அறிவன்றோ? அவ்விர்த்தி உற்றிருத்தலும் அற்றிருத்தலு மறிவின்பாலாயின், அவ்வறிவாகிய போதம் சகல கேவலமென்னு மிரிடத்தும் உண்டென்பதற்கு முரணென்னை? இன்றாகலின், இச்சகலாவத்தையை மாத்திரம் அறிவுமயமென்பானேனெனின், இவ்வவத்தை முழுவதும் விர்த்திமயமா யிருத்தலால் பந்த முத்தி சாதனங்கள் இயங்குகின்றனவாகலின், அறிவுமயமென்பதற்கு முரணின்றென்க.

முன்னொன்று அறிவே ஆனந்தமும் ஆனந்தமே அறிவுமென்ற துண்மையாயின், இவ்விரவத்தைக் கண்ணும் அறிவிருக்கின்றதுபோல் ஆனந்தமும் அவ்வவத்தைகளை விடாதிருக்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமின்றி இச்சகலாவத்தைக்கண் இன்பமற்றிருப்பானேனெனின், இவ்வவத்தை முழுவதிலும் அறிவு எதனைக் கணநொன்றும் மாறாது நாடிக்கொண்டிருக்கின்றது? சுகத்தையன்றோ? அதாவது நித்திய திருப்தியை, அந்த நித்திய சுகத்தை விடாது நாடுவானேன்? இவ்

வவத்தைக்கண் பிரமசாலோக முதலிய நவவிதப் பதவிப்பேறெய்தினும், திருப்தியுறாது மேலுமேலும் நித்திய திருப்திக்கே ஏங்கார்ந் திருப்பானேன்? மேலாகிய அப்பதவி சுகங்களே சாசுவதமான தன்றெனின், இவ்விக சுகங்களா சாசுவதமானதற் கிணைந்தது? அல்லவே! எவ்வெச் சுகத்தையும் அவ்வவ்வித்தில் அதிருப்தியாகக் கொண்டு, சதோதயமாகிய நித்திய திருப்தியைத் தாவிக்கொண் டிருப்பானேன்? சுபாவமெனின், [illegible]ன்றப்போமே! ஆகவே, ஞான சாதனங்கள் எற்றுக்கு?

அன்றியும், அறிவாகிய நாம் திருப்தியை விடாது நாடுவதுபோல் அதிருப்தியையும் விடாது நாடவேண்டுமன்றோ? கிஞ்சித்தும் நாடவில்லையே? சுகத்தையே நாடுவானேன்? நாம் இடையறாது நாடுவது சுகத்தையும் இடையறாது அனுபவிப்பது துக்கத்தையுமா? சுகத்தை நாடுவது அகன்றுலன்றோ துக்கமென்பவை அஞ்ஞான்றே ஒருங்கே அகன்றுவிடும். துக்க மென்பவை அகலவேண்டுமாயின், சுகதாக முன்னான்றே ஒழிந்துவிட வேண்டுமே! அத்தாகம் மாறுதிருக்கைக்கு ஏதுவென்னை? இதனால், வேண்டுகோளாகிய சுகமென்பது அறிவைவிட்டுக் கணநொன்றேனு முண்டென்பதற்கியைந்ததா? இல்லையன்றோ? ஏன் இன்று? அன்றியும், இவ்வின்பம் அறிவை விடாததுபோல் அறிவும் சுகத்தை விடாதிருக்கின்ற தன்றோ? அறிவென்பதைச் சுகமும் சுகமென்பதை அறிவும் கணநொன்றும் விடாதிருக்கின்றதே! இஃதென்ன வியப்பென்பம்! இச்சகலாவத்தைக்கண் நின்று நிகழுமறிவு கேவலாவத்தாச் சுகமன்றோ? அக்கேவலாவத்தைக்கண் நின்றிலங்கும் சுகம் இச்சகலாவத்தை அறிவன்றோ? இவற்றால் அச்சுகத்தையன்றி இவ்வறிவும் இவ்வறிவையன்றி அச்சுகமும் வேறன்று. எஞ்ஞான்றும் இவ்விரண்

டும் ஒன்றுக்கொன்று அபேத முற்றிருக்க, மாறுகின்றதாக அநுபவப்படுகின்றதே யெனின், சகல கேவல அவத்தையின் தர்மங்களாலன்றி வேறன்று.

எங்ஙன மெனின், "இவ்விரவத்தைகளும் ஓர் நாள்ளெ னான்றொன்றின்றாய் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றன். தோற்றவே, சகலமென்பது பிரவிர்த்தியும் கேவலமென்பது நிவிர்த்தியுமா யிருக்கின்றதால், சகலாவத்தையில் ஆனந்தம் குன்றியதுபோலும் கேவலாவத்தையில் அறிவுகுன்றியது போலுமன்றி, அவையிரண்டும் குன்றினவன்று. எங்ஙனமெனின், நிவிர்த்தியாகிய கேவலாவத்தையில் அறிவென்பது குன்றினதாயின், அக்கேவலத்தில் இலட்சியார்த்தம் யாது? ஒன்றும் தோன்றாமையன்றோ? அத்தோன்றாமையில் சுகோதயமன்றோ? அத்தோன்றாமையும் சுகோதயமும் யாருக்கு? தமக்குத்தாமே யென்பமா? அன்றி வேறொன்றிற் கென்பமா? தமக்குத்தாமே யென்போமெனின், அவ்விரண்டும் தம்மைத் தாமே உணர்ந்தறும் சுசித்ததுமா யாகின்றன. ஆகவே, அத்தோன்றாமையும் அச்சுகமுமாகிய விரண்டும் திருக்குத் திரிசியமாகின்றன. ஆதலே, அக்கேவலாவத்தையிலும் அறிவுண்டென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமின்றாமென்க. இன்றாகலின், ஆனந்தமுமறிவும் ஏகமாகின்றன. [illegible]வ, இச்சகலாவத்தை அறிவுமயமென முன்னரோன்றே ஒப்புக்கொண்டதால், இவ்வவத்தையிலும் ஆனந்தம் அறிவைவிட் டிருத்தற் கெங்ஙன மியையும்?

அன்றியும், ஒரு கேவலாவத்தையில் நின்று விழித்துழி அந்நேரத்தில் யாதும் தோன்றவில்லையென்றும், தோன்றாவிடினும் மிக்க சுகமா யிருந்தேனென்றும் கருதிப் பிரக் குறைத்தலும் ஏது? அறிவன்றோ? அவ்வறிவு ஆங்குள்ள தோன்றாமையையும் சுகப்பேற்றையும் ஆங்கு உணர்ந்ததை

ங்கு வந்துணர்த்துகின்ற தன்றோ? அன்றியும், ஒருவன் உறங்குங்கான்று அவன் இயல்பாக விழித்துக்கொள்ளுதற்கு முன்னரே மற்றொருவன் அவ்வுறக்கத்தைக் கலைத்துழி, உறங்கினவன் சிங்கம்போற் சீறியெழுந்து மிகவும் வெறுத்துக்கொள்ளுதல் யாதுக்கு? அங்கநுபவித்தற் கியைந்திருந்த சுகம் பின்னமாயிற் றென்றன்றோ? ஆனந்தம் அறிவைவிட்டதன்றென முன்னரோன் றொப்புக்கொண்டு, இன்றுநான்று அவ்வானந்தம் பின்னமாயிற்றெனக் கூறலாமோ வெனின், அவ்வானந்தம் சகலாவத்தையாகிய பிரவிர்த்தியினாற் குன்றினதுபோலும் அறிவு கேவலாவத்தையாகிய நிவிர்த்தியினாற் குன்றினதுபோலு மிருக்கின்றதென முன்னரோன்றே ஒப்புக்கொண்டு, இன்றுநான்று அவ்வானந்தம் அறிவுக்குப் பின்னமாகலாமோ வெனக்கூறலாமா? அறிவுக்கு ஆனந்தமும் ஆனந்தத்திற்கு அறிவும் எந்நான்றேனும் பேதித்ததுண்டா? சகலாவத்தைக்கண் ஏகதேசமேனும் சுகதாகம் விட்டதுண்டா? கேவலாவத்தைக்கண் ஏகதேசமேனும் சுகவாழ்வை விட்டதுண்டா? இல்லையே! நீர்க்கண் ஒருவன் தனது சிரம் மறைய முழுகியிருந்தும் தனது சலதாகமாறுதலுற்றிருந்ததால் அந்நீர்ப்பொருள் செய்மையுற்றதா? அதுபோல் சகலாவத்தையில் அறிவானந்தம் சுகாதாரமா யிருந்தும் தனது பிரவிர்த்திப் பராக்கினாற் சுகம் செய்மையுற் றிருக்கின்றதாக மயங்கியது குறித்துச் சுகமானது தனக்கயலா யிருக்கின்றதென்னலாமா?

அன்றியும், ஆங்காங்கும் பெரும்பார்க் குழாங்கள் வக்கணையோடு நக்கிக்கும் நான்று அவ்வவ் வாரவைகளுங் கிளர்த் தெழுகின்றன? அறிவிலிருந் தெழுகின்றனவெனின், அங்ஙன மெழுவானேன்? தம்மால் அபிமானிக்கப் பட்டவர்களுக்கு ஆனியுற்றதை லெனின், அவ்வானி யுறுக்காலும்

அம்மா தாங்களுக் கியாதிருந்தது? சுகமிருந்ததன்றோ? அவ்வச்
சுகத்தையும் அவ்வவரும் கருதாதுழி, ஷை அவ்வவ் வாரா
மையும் ஏது? முன்ஞான்றிருந்த அவ்வச்சுகத்தை [illegible] உன்ன
உன்னத் துக்கவெழுச்சியாயின், அவ்வுன்னல் சுகத்தையன்றி
யும், அச்சுகம் சுகிப்பானாகிய அறிவை யன்றியும், அவ்வறி
வும் சுகத்தை யன்றியு முண்டெனப்படுமோ? படாதாகலின்,
என்ஞான்று மிருப்பது ஒன்றிப் பிரிய ஒன்றாயிற்று. ஆத
லே, அறிவானந்த ஐக்கானுபவமென முன்னரால் கூறிய
தற்கு மாறென்னை ?) [illegible]ஞ்ஞானமாகிய இவ்வசுத்த சகல
கேவலங்கள் முழுவதி[illegible] அறிவைவிடாத ஆனந்தமும் ஆன
ந்தத்தை விடாத அறிவுமின்றாயின், ஞானம[illegible]த்த சகல
கேவலங்களிலேயா இவ்வறிவானந்தம் பேதித்திருக்கும்.
அறிவுக்கு ஆனந்தம் வேறாயின், அறிவு என்ன அறிவாய்
முடியும்? இன்பம் கெட்டதாய் முடியுமன்றோ? இன்பம்
கெட்டதாயின், துக்கமுற்றதெனப்படுமன்றோ? துக்கமுற்றது
சடமெ[illegible]ப்படுமன்றோ? துக்கசட மென்பது அசத்தெனப்
படுமன்றோ? துக்கம் சடம் அசத்து எனப்படுவது யாதெனப்
படும்? அறியாமை யெனப்படு மன்றோ? இவற்றால், அறி
வென்பதற்குப் பொருளெங்கே! இதுநிற்க.

ஆனந்தத்திற்கு அறிவு வேறாயின், ஆனந்தம் என்ன
ஆனந்தமாய் முடியும்? அறிவு கெட்டதாய் முடியுமன்றோ?
அறிவு கெட்டதாயின், சடமெனப் படுமன்றோ? சடமெனப்
படுவது அசத்தெனப் படுமன்றோ? சடமசத்தென்பது துக்க
மெனப் படுமன்றோ? சடம் அசத்து துக்கம் எனப்படுவது
யாதெனப்படும்? அதுவும் அறியாமையெனப் படுமன்றோ?
அறிவானந்தம் [illegible]ன்ற தனிப் பொருளை எவ்வனம் ஏற்
கின்றது? ஞானமாகிய சுத்த சகல கேவலமென்ப தியாதெ
னின், ஷை அஞ்ஞான சகலாவத்தை அசுத்தத் திரிபுடியா

இருக்குமாறுபோல், ஞான சகலாவத்தை யென்பது சுத்தத்
திரிபுடியாக இருக்கின்றதென்க. திரிபுடியாவது - ஞாதுரு
ஞானம் ஞேயம் எனப்படுவனவாம். ஞாதுருவென்பது முதற்
பொருளாகியும், ஞானமென்பது அம்முதலினது சத்தியாகி
யும், ஞேயமென்பது அச்சத்தியின் காரியமாகியு மிருப்பது.
அசுத்தத் திரிபுடியாவது - அவித்யாப் பிரதிபிம்பனை சிதா
பாசாந்தக்கரணேந்திரியோபாதிக ளனைத்துமாமென்க. இத்
திரிபுடி மூன்றுவிதமா யுள்ளன. அவை [illegible]வியத் திரிபுடியென
வும், ஆந்தரத் திரிபுடியெனவும் ([illegible]வது உள் திரிபுடி
யெனப்படுவது) மத்தியத்திரிபுடி [illegible]னவுமாம்.

க-வது, [illegible]வியத்திரிபுடி யென்பது - எத்துணைக் கல்வி
கேள்விகளிற் சிறந்தும் தூலசரீர[illegible] விழிமுதலாகத் தோற்று
கின்றதால், இத்தூலமே ஞாதுருவெனவும், இத்தூலத்திற்கு
ஐம்பொறிகளில் பரிசேந்திரியம் ஆதாரமா யிருந்தும் இத்
தூலத்துள் மற்றவிந்திரியங்களோடு ஒன்றுணர்வதுபோலிருத்
தலால் இவ்வைந்திந்திரியமும் ஞானமெனவும், [illegible] முதலிய
ஐந்து விடயங்களும் ஞேயமெனவுமாம்.

உ-வது, மத்தியத்திரிபுடி யென்பது - மனமுதலிய அந்
தக்கரணம் ஞாதுருவெனவும், ஷை தேகேந்திரியங்கள் ஞான
மெனவும், ஏனைய சத்தமுதலிய விடயங்கள் ஞேயமெனவு
மாம்.

ங-வது, ஆந்தரத்திரிபுடி யென்பது - சிதாபாசன்
ஞாதுருவெனவும், ஷை மனமாதிகள் ஞானமெனவும், ஏனைய
தேகேந்திரியாதி யனைத்தும் ஞேயமெ[illegible]வுமா மென்க.

இத்திரிபுடிகள், பொருளல்லாதன[illegible]ளை
யுணர்தலும், பொருளல்லாதது பொருள்போற் றோற்றுதலு
மாகலின், இஃது அசுத்தத்திரிபுடி யெனப்பட்டதென்க.

சுத்தத்திரிபுடியென்பது "இருளிற் சுடரென்ன விந்திர வின்ன" என்றறிஞர் அருளியவாறு சொரூப சமாதிக்கண் மின்மினியொளிபோல் தற்பிரகாசம் வெளிப்பட்டு முதல் வயோதிகப் பருவம்போன்ற அந்தச் சொப்பிரகாசானுபவ முதிர்ச்சிகாறுமுள்ள இலட்சியார்த்தமே ஞேயமெனவும், அந்த ஞேயமாகிய விளக்கக்குறியைக் குறியாது குறித் துணரும் தெரியாகிய மெய்யுணர்வே ஞானமெனவும், அம் மெய்யுணர்வுக்கு வி[illegible]முதலாகிய சிவமே ஞாதுருவெனவுமா மென்க. அவ் விளாமு[illegible]லச் சிவமென்பானேனெனின், சிவ மென்பது காந்திமான் என்பதாமென்க. காந்திமான் என் பானேனெனின், பிரகாச[illegible] [illegible]யன்று மிரு வகையின. அவற்றுள், பிரகாசமென்பது காந்தியெனவும், பிர காசியென்பது காந்திமானெனவு மாகின்றதால், சிவப்பிரகாச மென்றாயிற்று. அதாவது - வியாபக விளக்கமென்க. வியா பகம் ஞாதுருவெனவும், விளக்கம் ஞேயமெனவும், இந்த ஞா துரு[illegible]ிய இவ்விரண்டின் மத்தியில், இவ்விரண்டினை யும் தழுவி நிகழும் ஸ்புரணவடிவமே ஞானமெனவுமாமென்க. இங்ஙன மிலங்கும் திரிபுடியானுபவமானது, தானென்னும் ஓர் உபசாந்த நிலையையன்றியின்றாயினும், இவ்வனுபவமுள்ள ஞான்றும் இஃது சித்தத்திரிபுடி யென்பதா? அன்றிச் ச[illegible]த் திரிபுடி யென்பதா? சித்தத் திரிபுடியாகலின் இத்திரிபுடி ரகித அகம்பொருளே வேதாந்தமென்னும் சுவானுபவாதீதப் பிரமோத மென்பதாமென்க. இதற்குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"இ[illegible]ியன்றி யளவன்றி யலவன்றி
[illegible]ான் றின்றிப்
பொருகின்ற புகட்டீர் பலபொருள்க ளன்றிநிறை
பூரண மாகி

யுருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி யுண்டில்லை
யென்று மொன்றாய்
வருகின்ற திரிபுடியி னடுத்தோன்று மறவாது
மதித்துக் கொள்வாய்."

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க. ஐ! சொரூபசமாதிக்கணுள்ள திரிபுடியானுபவம் அறிவெனப்படுமா? அன்றி ஆனந்தமெனப் படுமா? ஆனந்தமெனப்படுமெனின், [illegible]ிரிபுடிரகிதம் யாதெ னப்படும்? அஃது அறிவுமயமென்ப[illegible]க்கும்! ஆகவே, அந்த ரகிதம் சகலாவத்தையெனப் பட[illegible]ண்டுமே! ஐ! அஞ்ஞான நிசைக்கணுள்ள சுழுத்தியவத்தை சகலாவத்தை யென்ப தாயின், இ[illegible]புடி ர[illegible]னுபவமும் சகலாவத்தையெனப் படும். அஃது அங்ஙனமில்லையே! இஃது இங்ஙனமிருக்க. அச்சுழுத்தியவத்தை திரிபுடிரகிதமாகலின், அஃது கேவலா வத்தை யெனப்பட்டது. அங்ஙனமே, இஞ்ஞான நிசைக் கண் இத்திரிபுடி ரகிதமானது கேவலாவத்தை யெனப்படாது சகலாவத்தை யெனப்படுமோ? அன்றியும்[illegible]தானு பவம் சகலமென்பதால் இச்சுத்த சகலமே துரியாவத்தை யெனவும், இத்திரிபுடி ரகிதானுபவம் கேவலமென்பதால் இச்சுத்தகேவலமே துரியாதீதாவத்தை யெனவுமாமென்க. துரியாவத்தை அறிவுவிளக்கமும், துரியாதீதாவத்தை ஆனந் தோதயமுமாமென்க.

அன்றியும், சங்கற்பமென்பது மூன்றுவகையின. அவை:- மனவிகற்ப சங்கற்பமெனவும், நிர்விகற்ப சங்கற்பமெனவும், சவிகற்பசங்கற்ப மெனவுமாம். மனவிகற்ப சங்கற்ப மென் பது - அஞ்ஞான நிசைக்கண் ஐ! பாகி[illegible] திரிபுடிமுதல் [illegible] த்திரிபுடிகளும், நிர்விகற்பசங்கற்ப [illegible]து - ஞானநிசைக் கண் தன்னைச் சொப்பிரகாச வடிவ[illegible]னக் கண்டுகொண்டனு பவிக்கும் ஐ! திரிபுடி சகிதானுபவமும், சவிகற்ப சங்கற்ப

மென்பது - தன்னை ஆனந்த வடிவமெனக் கண்டுகொண் டின்புறும் திரிபுடிரகிதாநுபவமுமாம். அறிவு வடிவாய் விளங்கும் நிர்விகற்பமும் ஆனந்தவடிவாய் நிற்கும் சவிகற்பமும் சங்கற்பமெனப்படுமோ வெனின், தானென்பது சுசாதிமுதலிய மூன்று மயக்கமுமின்றி, அறிவேவடிவாய் விளங்கினும் அவ்விளக்கம் ஓர்ஞான்றாகலின், (அதாவது சொரூபசமாதி மட்டு மென்பது) அவ்வோர்ஞான்றும் மூடவிருத்தி கோரவிருத்தி யெனப்படாது சாந்தவிருத்தியாயினும் அது விவேகவிருத்தி யெனப்படுதலினாலும், தானென்பது ஷை சுசாதி முதலிய மூன்றாள் சுகதபேத கற்பனை மயக்கங்களுக்காதாரமேயாயிருக்கு மின்பமே வடிவாய் நிற்கினும் அவ்வின்பமும் ஓர்ஞான்றாகலின் (அதாவது சகசசமாதிமட்டு மென்பது) அவ்வோர்ஞான்றும் மூடவிருத்தி கோரவிருத்தி யிறந்த சாந்தவிருத்தியாயினும் அது அகண்டாகார விருத்தியெனப்படுதலினாலும் சங்கற்பமென்பதற் கையமின்றெனக. ஷை மனவிருத்தியின் சேட்[illegible]யின்மையுமாகிய அரூத்த சகல கேவலாவத்தைகளிலேயே ஷை அறிவானந்தம் பிரிவுற்றிருக்கின்றதாயின், ஷை வியாபகவிளக்க வுணர்வாகிய சுத்தத்திபுடியென்னும் விவேக விருத்தியே சுத்த சகலமும், இத்திபுடியாகிய விவேகவிருத்தியின் அபாவே சுத்தகேவலமுமாதலின், இச்சகல கேவலத்திலேயா அவ்வறிவானந்தம் பிரிவுற்றிருக்கின்றது? அக்கினியினது உட்டிணமும் பிரகாசமும் பிரிவுற் றிருக்கின்றதா? இன்றன்றோ? அவ்வபேதமானது விளக்கின்கண் ஒளிமிகுதியாயும் கட்டையின்கண் உட்டிணம் மிகுதியாயு மிருக்கினும், அவ்விளக்கின்கண் உட்டிணமும் கட்டையின்கண் ஒளியுமின்றோ? இருக்கினும், அவ்வவற்றில் அத்தன்மை குறைந்திருக்கின்றது. அதுபோல், தானேதானாகிய அறிவானந்த ஒருமை ஷை சுத்தாசுத்த சகலாவத்தைகளில் அறிவு மிகுந்திருக்கினும், ஆனந்தமின்றோ? இன்றெ

னின், அவ்விரண்டிலும் அறிவு ஆனந்தானுபவ மின்றாயினும், ஆனந்தாகாரமாகவேனும் இருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙன மிருக்கில் ஆனந்தம் குன்றினதுபோலும். ஷை சுத்தாசுத்த கேவலாவத்தைகளில் ஆனந்தம் மிகுந்திருக்கினும் அறிவின்றோ? இன்றெனின், அவ்விரண்டிலும் ஆனந்தம் பிரவிர்த்தியானுபவ மின்றாயினும், நிவிர்த்தியாகவேனு மிருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙன மிருத்தல் அறிவுகுன்றினது போலுமாமென்க.

இவைநிற்க அறிவானந்தம் பிரிவற்றதாயிற்று. ஆகின்றதால், ஒவ்வொரு[illegible]ழுந் இருவகைச்சமாதிகளிலும் பலகற்பமும் பழகிப் பழ[illegible] அவ்வறிவானந்த ஒருமையானுபவம் எய்தவேண்டுமன்றோ? வம், அதாவது தானானந்த[illegible]வம் எய்தவேண்டுமன்றோ? இங்ஙன மெய்தியிருத்தலே தானறிவானந்த மாயிற்று. இத் தானென்பதை யன்றி விடயானந்தம் வேறாகவிருக்குமாயின் ஷை அறிவானந்தமும் வேறாக விருக்கலாம். இருக்கின்றதே யெனின், ஒவ்வோர் விடயமும் [illegible] தானாக முடியா திருக்கட்டும். முடிகின்றதால், அவ்வறிவானந்தமும் தானென்பதையன்றி இன்றென்பதாயிற்று. ஆகலின்,

திருக்குறள் திரிசிய விவேகம்.

"தானறிவா னந்தமதாற் றான்விடயா னந்தமதாந்
தானவத்தை யாதியெனல் சாற்றவோ—யானிதனை
யொவ்வோர் விடயத்து மொவ்வொன்றாக் காட்டிடுவன்
செவ்விதாக் காண்பவர்க்குச் சென்று."

என்றருளியிருக்கின்றதைக் காண்க. அன்றியும் இவ்வறிவானந்த ஒருமையினை,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"சாதி கழிந்ததென் றாதேடா காணுஞ்
சங்கை தவிர்ந்ததென் றாதேடா காணுஞ்

சோதி சுகமேயென் றோதேடா காளஞ்
சொல்லவொண் ணாததென் றோதேடா காளம்." என்றும்,

"அதுவேகா ணிதுவென் றொன் றுரிய னருள்செய்ய
விதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
விலக்கணப் புகுந்ததென் றுந்தீபற."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஒவ்வோர் போதகரும் எத்தகையராகிய பக்குவமுற் றிருக்க வேண்டியது? பின்னொன்று எத்திறத்தர்பாற் சென்று கற்றுமென் றடையவேண்டியது? அதன் பின்னொன்று அத்திறத்தர்பாற் சென்று எவ்வாறு ... தெளிந் திருக்கின்றதெனின், அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவன வாகிய,

முதலாவது

யாவும் தமக்கெனச் சற்றும் பொருளின்றிய ஆரோப மெனக் கண்டு இவற்றின்மீது முற்றும் விரக்தியுற்று,

உத்தமவாதநூல்.

"அல்லவற்றை நானெனலி லற்பரினு மென்சிறந்தோ
மல்லவற்றைக் கோனெனினு மங்ஙனமே—சொல்லளவா
வாதிக்கச் சற்றுணர்ந்தீர் வாயடங்கிக் கேட்டிமின்
போதிக்கத் தக்கவர்பாற் புக்கு."

"தன்னைத்தான் காணிற் றலைவன் றுலைவல்ல
தன்னுருவ மல்லவெலாந் தானன்று—தன்னை
யறியாத் தகையதனா லாய்துமுன் வல்லி
னெறியன்மி னென்சொல்லை யீக்கு."

என்றும்,

அருளிய இவ்வாக்கியங்களுமன்றி இவைபோன்ற அநேக வாக்கியங்களையும் நன்குன்னி ஐ நானென்னும் அப்போத மானது தன்னை எது நான் எது நானென்னப் பலகற்பமும்

தேடியும் காணேனென்னு மாறாண்மையும் அதி தீவிரதர முற் றிருத்தலும்,

இரண்டாவது

குறள்.

"இழுக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்."

எனக் கூறிய இவ்வரிய வாக்கியத்திற் குறிக்கப்பட்ட அகம் புறமென்ப திறந்து தானே தானாகிய ஞானசற்குருவின்பா லடைந் திருத்தலும்,

மூன்றாவது

தாயுமானவர்.

"கேட்டவுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்."

என்றருளிய இவ்வாக்கியமுமன்றி இதுபோன்ற வாக்கியங் களையும் நன்குன்னிச் சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசன சமாதி கூடி ஈற்றில் நிட்டில் நில்லாது, மேமேல பலகற்பம் சாட்சாத்கார மாதலா ஐ அறிவானந்த ஒருமையாகிய ... மென்க.

அன்றியும், இப்பரிபாகிகட்கு அப்பரமாசிரியர்கள் நேரிடு தலையும் அங்ஙனம் நேரிட்ட பின்னொன்று அவர்கள் இவர் களைப் பாதுகாத்தலையும் அங்ஙனம் பாதுகாத்தலுக்கு இவர் ... திருத்தலையும் திருட்டாந்த பூர்வகமாக உணர்த்துதல். ... அதி தீவிரதர பரிபாகிகள், கப்பலைச் செலுத்தும் மாலுமி ... எல்லை கரைகாணாது அவ்வகண்ட ... நமக்குக் கிஞ்சித்தும்

சமுத்திரத்திற் இடையில் திசைதப்பித் திகைதிகைத்து அலையும் ஞான்று அவர்களுக்குத் தெய்வகதியாக ஓர் தீவு கண்கூடானாற்போல், இவர்கட்குப் பொருளல்லாதவை பொருள்களாக ஆரோபிதமாய்த் தோற்றினும், அவற்றினுக்கும் தற்போத மெட்டாமைக்கும் இஞ்சித்தும் சகியாமல், திகைத்து அலையும் ஞான்று அவ்வாசிரியர்கள் நேரிட்டு,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்திறந்து
தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
போத காலமேயிப் பிரமையிற் றி… பார்த்
மாராயுந் தன்னைத் தானென் றறிந்திட விளம்புந் தானே." என்றும்,

வேதாந்த இலக்கணம்.

"பூர்வசித் தாந்த வடக்கு நெறியால்
வலித்திழுத் தப்போய் மாறு வாழத்
தெரிக்கவல் லவனுற் றேர்தன் ஞானம்."

என்றும் அருளியிருக்கின்றபடி. அவ்வாசிரியர்கள் தாம் மார்ச்சால நியாயம்போல், அதாவது பூனைகள் தாம் செல்லுமிடமெல்லாம் தமதுகுட்டிகளைக் கவ்விக்கொண்டுபோய் வைத்து வைத்துப் பாதுகாத்து அவற்றை வளர்த்து விடுவதுபோல், இவ்வாசிரியர்கள் தம்மை வந்தடுத்த பரிபாகிகளைத் தாம் முன்ஞான்று அகமுக நெறிக்கண் வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தமாகத் தெளிந்த ஆங்காங்கும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் வைத்து வைத்துத் தானே தானாக்குவிக்க, அங்ஙனமே இப்பரிபாகிகள் மர்க்கட நியாயம்போல், அதாவது குரங்கின் குட்டிக் குழாங்கள் தத்தம் தாய் செல்லுமிடங்கடோறும் அத்தாயைக் கைவிடாது சென்று சென்று வளர்ந்து திகழுவதுபோல், ஆசிரியர்களது திருநோக்கின்படியே இப்

பரிபாகிகளும் அகமுகநெறிக்கண் கூடவே சென்று சென்று வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தமாகத் தெளிந்து தானே தானாய் இருத்தலுமா மென்க.

இஃது இங்ஙனமிருக்க, முன்ஞான்று ஞான சற்குருவென இரண்டாகக் கூறியது எற்றுக்கெனின், ஞானானுபவமெனவும், ஞானானுபவமெனவு மிரண்டாக விருக்கின்றதனாலென்க. ஞானானுபவத்துக்கு மிகையந்தவர் ஒருவராயிருக்கினும், இவ்விருவரையே ஞானகுருவெனவும் சற்குருவெனவும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. ஞானகுருவெனப் பிரித்ததெற்றுக்கெனின், ஞானமென்பது இருவகையின. அவை போலிஞானமெனவும், உண்மைஞானமெனவுமாம். அவற்றுள் போலிஞான மென்பது இஃதெனத் தெரியாத தம்மைத்தாம் ஞானிகளென நடிப்பது. அவ்வாறு நடிப்பவர்கள் விடயகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்த சரியை கிரியை யோகம் என்னும் இம்மூன்றின் மாத்திரம் நன்கழுந்தி முறைபிறழா தொழுகி, இம்மட்டிலே தம்மைத் தீர்க்க ஞானிகளாக மதித்து நாமரூபங்களைக் கடைத்தற் கிணங்காது, அவற்றை வினைமுதலாக மயங்கிய சரித்திரங்களையன்றி முடிவென்பதுவேறேயின்றெனத் துணிபுற்று, மேல் நிகழும் ஞானமொன் றுண்டென்பவரைத் தூடித்துக்கொண் டிருப்பவரும், இச்சரியையாதிகளில் நன்கழுந்தினவர்போல் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு வேடத்தாலும் சொல்லாலும் நடித்துப் பிறபோதகயினிடத்தும் கைம்பெண்களிடத்தும் நன்கழுந்தி ஞானநூல்களையும் மிகக் கற்றுத் திரிபவருமாம். இங்ஙன மிருப்பவரைக் கள்ள ஞானிகளெனப் பிரித்ததற்கு அங்ஙனம் ஞானகுருவெனக் கூறினதேயன்றி வேறன்றென்க.

எனவே, முதற்கண் கூறப்பட்டவர்கள் தீர்ப்பென்பதியாதோ அதை வரிய சொல்லாற்றலினும், இரண்டாவது

கூறப்பட்டவர்கள் வழியசொல்லோடு வேடத்தாலும் மயக்குபவருமாமென்க. அங்ஙனம் கூறியது இவர்களை நிக்கிரகித்தற்கேயாம், அவ்வகையான ஞானகுருவினது ஞானானுபவமென்ப தியாதெனின்,

ஞானகுருவினிலக்கணம்.

முன்னர் அஞ்ஞானமும் சுஞானமும் எனச் சற்றும் இருப்பென்பதின்றிய மித்தையெனத் தேர்ந்திருக்கினும், மீண்டு மீண்டும் அவைகள் தோற்றிக்கொண்டேதானிருக்கும். ஆயினும், அவ்வத்தோற்றங்கள் முன்னான்போலன்றிக் கயிற்றரவு முதலியவைபோல் தோற்றமாகலின், கன்னற்கட்டியை யூட்டிச் செய்யப்பட்ட பணியாரங்கள் இனிப்பு மயமாவதுபோல், சுத்த தோற்றல் மாத்திரமாகிய சிவேசர சகத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் சமாதிக்கண் விளங்கிய தனது ஞானப்பிரகாசத்தைக் கொடுத்துக் கொடுத்துத் திருட்டியமுந்துந்தோறும், அத்தோற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் கரைந்து கரைந்து பின்னான அஞ்ஞானமும் சுத்தமாது ஞானப்பிரகாசமாகத் தோன்றுமன்றோ? அங்ஙனமிலங்கும் சுயம்பிரகாசத்தையன்றி அன்னியமாக அநாத்துவமேனு முண்டெனப்படுமோ? இல்லாவழி, எது அகமென்பதற்குப் பொருள்படும்? வேறின்றாகலின், அச்சுயம்பிரகாசத்தையே இது நான் இது நானெனப் பகுத்தறியும் கண்டுகொண் டின்பாகாரமாய்ப் பழகிக்கொண் டிருக்கவேண்டி வருமன்றோ? இங்ஙனம் பழகுவது ஞானானுட்டானமாகலின், இந்த ஞானானுட்டானிகளைத்தான் சுத்த ஞானகுருவென் றுரைத்திருக்கின்றதென்க.

இங்ஙனம் விடாது அப்பியாசிக்கு மனுபவம் ஞானமாயினும், இஃது ஐந்துவித அனுபவமாயிருக்கின்றன. அவை க-வது, தனக்கெனப் பொருளின்றித் தோற்றல் மாத்திர

மாக நிழும் சிவேசரகற்பனைகள் சின்மாத்திரமாகக் கரையப்பட்டுக்கொண்டிருக்கினும் இவை அநாதி மயக்கமாகலின், சுத்த ஞானானுட்டானம் நன்கு நிலைக்குங்காறும் இடையிடையே கரைந்து கரைந்து தோற்றுவது இயல்பாகுமன்றோ? இயல்பாயினும் அது இங்ஙனம் தோற்றுவது தற்பிரகாசத்தையன்றியுண்டெனப்படுமோ? படாமையால், இவையனைத்திற்கும் உபாதானகாரணம் யாதெனப்படும்? தானாகலின் தானே முதற்காரணமாயும், உ-வது, அவ்வாறாயினும், இத்தோற்றங்கள் தானென்னப்படுமோ? படாததால் இவற்றிற்குத் தான் விலட்சணமாயும், ங-வது, இத்தோற்றங்கள் மாறிக்கொண்டேயிருப்பது எதன்பாலெனப்படும்? தன்பாலெனப்படுமன்றோ? ஆகலின் தான் வியாபகமாயும், ச-வது, இத்தோற்றங்கள் காணப்படுவது எதற்கு? தனக்காகலின் தான் சாட்சியாயும், ரு-வது, இத்தோற்றங்கள் விளங்குவது யாதினாலெனப்படும்? தன்னாலாகலின் தான் விளக்க வடிவாயும் நிற்கின்றன. எனவே, தானென்பது சர்வோபாதானமெனவும் சர்வ விலட்சணமெனவும் சர்வாதாரமெனவும் சர்வசாட்சியெனவும் சர்வப்பிரகாசமெனவும் ஆயிற்று. ஆகவே, இச்சிவேசர சகத்தனைத்தும் தனது சாயைகளாகலின், சர்வமும் நானெனவும், இச்சாயைகளுக்கு ஆனி விருத்தி எத்துணை மிக்குறினும் கிஞ்சித்தும் தனக்கின்றாகலின் சர்வாதீதமெனவும், இச்சாயைகளுக்குத் தான் இடமாயிருத்தலின் சர்வாதாரமெனவும், இவற்றைச் சர்வக்ஞத்துவமாக நின்றுணர்தலின் சர்வசாட்சியெனவும், இவையனைத்தையும் விளக்கிக்கொண்டிருத்தலின் சர்வப்பிரகாசமெனவுமாயிருத்தலே சுத்த முக்கியானுபவமாமென்க.

அங்ஙனமாயின், ஞானகுருவென்றது சற்குருவெனப் பிரிந்த தியாதுக்கெனின்,

இஃது போலிருமனம்.

சிலர் அஞ்ஞானமென்பது முழுதும் நசித்தற் கியைந்த அபரஞானமெனவும் பரஞானமெனவும் நிரஞானமெனவும் மூன்றுண்டெனக் கூறி, அவற்றுள் நிரஞானத்தைக் கேட்டு மறியாமலும், சைவ ஞானாநுபவ மின்றியும், அப்பரஞானானுபவத்திற்கு எதிர்மறையான ஓர்வித ஞானானுபவத்தை யெய்தி (அதாவது கிஞ்சித்தும் அஞ்ஞானமென்பது நசிப்புறாது நீங்கியதுபோ லிருக்கும் ஞானம்) இந்த ஞானத்தினால், மோட்சானுபவிகளைப்போல, (அதாவது ஞானாஞ்ஞானரகித நிரதிசயானந்தானுபவிகள் போலிருந்து) அடுத்தவரது அஞ்ஞானிகளை யகற்றற்கு இவ்வஞ்ஞானிக ளகலாத வேதபாகிய அந்த ஞானானுபவத்தாலும், அவ்வநுபவத்திற் கியைந்த வேதபாகிய சுருதிகளாலும், (அச்சுருதிகளாவது சுவார்த்த வித்தைகளாகிய சத்பிரமாணங்களுக்கு மிணங்காதவைகள்) அஞ்ஞானிகளை மறைபச் செய்பவர்களும், இங்ஙனமாகிய ஞானானுபவ ஆதரவு சற்றுமின்றி வேதபாகியமான சை சுருதிகள் மாத்திரத்தாற் பிறரை மயக்கி வைத்துக்கொண் டிருப்பவர்களுமாகிய இவ்விருபட்சத்தாரும் சித்தானுபவிக ளன்றெனக் களைதற்கு சைவ சற்குருவெனக் கூறினதேயன்றி வேறன்றென்க.

அஞ்ஞானமென்பது சற்றும் நசிப்புறாது அகன்றது போ லிருக்கும் ஞானானுபவமென்ப தியாதெனின்,

ஒழிவிலொடுக்கம்.

“சானு மறிவுநீ சாட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
லைத்திரும்பிப் பாராதே நானென்று மென்னுடனே
யமிழ்த்துக கம்பானிற் பாய்.”

“தத்துவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட
புதுமைச் சிவானந்தம் போதும்—பதையா
விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியா றூற்போற்
கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றது.

தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஆத்மாவானது நானன்று நானன்றென நியதி களைந்து களைந்து சென்று தனிப்பட் டிருக்கும் முடிவில், என்றுநான்றும் அறிவுக்கறிவாய் நின்றிலங்கும் திருவருளானது வெளிப்பட்டு, முன்னொன்று தனிப்பட்டிருந்த ஆத்மாவை அயத்தை இழுக்கும் காந்தம் போல் இழுத்து, தனக்காதார குணியாகிய சிவவியாபகத்தில் கடலின்கண் குடமானது அமிழ்ந்துவிடுவதுபோல் அமிழச்செய்து, பின்னர் விளக்கொளியில் எண்ணெயானது வியாபித்து அவ்விளக்கொளிக்குத் தான் உணவாய்விடுவதுபோல், சைவ சிவத்தி லழுந்திய இவ்வாத்மா அச்சிவத்திற்கு உணவாகுமாறு செய்விக்கின்றது சைவ திருவருளெனக் கூறுகின்றதன்றோ? இவ்விருகவிகளும் சித்தாந்த பட்சம் கூறுவது, சைவ முதற்கவியில் சலவியாபகத்து ளொடுங்கிய குடப்பொருளானது அச்சலத்துக்குத் தான் வேறுபொருளா யிருக்கின்றதுபோல், சிவத்து ளொடுங்கிய சீவப்பொருளானது அச்சிவத்துக்குத் தான் வேறு பொருளா யிருக்கின்றது. இதனால், முத்தியென்பது இரண்டறக் கலத்தலென்பதெங்கே? இன்றாகலின், அத்துவிதமென்பது விருத்தமாகின்றதே! சிவமும் ஆன்மாவும் பிரிவற்றிருக்கும் ஐக்கானுபவமே ஒன்றெனவும் இரண்டெனவும் படாத அத்துவித முத்தியென்பதெனின், முத்தியில் ஒன் சிவமுமான்மாவும் அநாதி இரண்டாகலின், அதனோடு இரண்டு மல்லவென்றல்லவென்பது உண்மையே! பிரிவற்றிருத்தலே இரண்டென்பது எங்ஙனம் கூடும்?

தல்லவெனின், கதிரொளியில் விளக்கொளி இரண்டு டாதிரு
க்குமாயின், சிவவொளியில் சீவனுகிற சிற்றொளி இரண்டு
படாதிருக்கும். கதிரொளி மிகுதியில் விளக்கொளி தோன்று
திருக்கில் அவ்விளக்கொளி வேறென்றெனப்படுமோ? இது
போல், சிவப்பிரகாசத்தில் சீவ சிற்றொளியானது தோன்று
தாயின், சீவன் வேறென்றெனப்படுமோ? சிவரூபம் ஆத்மாவும்
அநாதி இரண்டாகலின் அவ்விரண்டும் கலந்து ஒன்றும்
கலக்காதொன்றும் இரண்டென்பதற்கு முரணென்னோ? இன்
றாகலின், அத்துவிதமென்பது அடாதென்பதாயிற்றென்க.

௯. இரண்டாவது கவியில் விளக்கொளியில் வியாபித்த
எண்ணெயானது அவ்விளக்கொளிக்குத் தான் உணவாகிய
பின்னர், எண்ணெயென்பது அறுவதாய்ப் புகைபடா
யெழுச்சியுற்றுச் சூனியமாகிப் போகுமன்றோ? அதுபோல்,
சிவத்திலொடுங்கிய ஆன்மாவானது அச்சிவத்தில் வியாபித்
தப் பின்னர் அதற்குத் தான் உணவாகிய ஞான்று, ஆன்மா
வென்பது உண்டெனப்படுமோ? படாதாகையால், இவ்வான்
மா அநித்திய விலக்கணை மேற்பதுமன்றி அநாதி நித்திய
மெனக் கூறியிருப்பதும் பொய்ப்பட்டுப் போகின்றதென்க.
அன்றியும், சிவத்தோடு ஏகமாதற் கியைந்த ஆன்மப் பொரு
ளானது தான் அநாதியாயுள்ள பாசத்தை நோக்குங்கால்
சத்தெனவும், பதியை நோக்குங்கால் அசத்தெனவு மாயின்
றது. இவ்வான்மா பாசநோக்கிற் சத்தாயிருக்குங்காலும் அசத்
தெனப்படாமலும், பதிநோக்கில் அசத்தாயிருக்குங்காலும்
சத்தெனப்படாமலு மாகின்றதாயின், இதற்கு இவ்விரண்
டுள் எதுவா யிருக்கு மிருப்பு மாறாத நிலையெனப்படும்? பதி
யின்கண் அசத்தாயிருக்குமிருப்பே நிலையெனப்படுமெனின்,
முன்ஞான்று பாசத்துள் சத்தாயிருந்த இருப்பு நிலையாயிற்று?
பின்ஞான்று பதியுள் அசத்தாயிருக்கு மிருப்பு நிலையெனப்

படா? அநாதியாயுள்ள பாசவசமே நிலையாவழி, இடை
ஞான்று வாய்க்கும் அருள்வசமோ நிலைத்திருக்கும்? அன்றி
யும், ஆன்மா சதசத்துப் பொருளாயின், இவ்விரண்டு எதிர்
மறை நிலையையும் எங்ஙனம் அபேதமாயிருக்கும்? சத்துள்ள
ஞான்று அசத்தும் அசத்துள்ள ஞான்று சத்துமின்றி அன்
னியோன்னியாபாவ மாகின்றன. ஆகவே, ஆன்மாவென்ப
தற்குப் பொருளெங்கே? ஓர் பொருள் சத்தாயும் அசத்தாயு
மிருப்பதுண்டோ? இராதே! ஓர்முதல் ஓரவசரத்தில் சத்
தைப்போலும் மற்றோர் அவசரத்தில் அசத்தைப்போலு
மிருப்பதுதான் முரணெனப்படும். எங்ஙனமெனின், அநு
பவத்தை நோக்கச் சத்தாயும் ஆராய்ச்சியை நோக்க அசத்
தாயு மிருப்பது. அங்ஙன மிருப்பது அநிர்வசனீயமென்ப
ரறிஞர். அஃது யாதெனின், கயிற்றரவு கானல்நீர் கனக்கா
ட்சி போன்று, அகத்தும் புறத்தும் விடாது காணப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கும் நாமரூபங்களாமென்க.

அவற்றுள், ஒன்றை யூகிக்குதும். ஆடையானது உடுத்
தல் முதலிய அநுபவத்தை நோக்குழி உளதாயும், அதனை
யாராய்ந்து நூற்பொருளை நோக்குழி இலதாயும் முடிகின்
றது. இங்ஙனமே சர்வமும் ஆகின்றன. ஆன்மாவென்பதுஇவற்
றைப்போலாயின், அநிர்வசனீயமாகுமே! அன்றியும், ஆன்மா
சதசத்துப் பொருளாயின், சத்தும் அசத்தும் சேர்ந்திருக்
கும் சேர்க்கையாம் அச்சேர்க்கை விகாரமெனப்படும். அவ்
விகாரம் ஒன்றன் கூட்ட விகாரமும் இரிம்றுக்க விகாரமு
மன்று, பலவினீட்ட விகாரமாகின்றது. ஆகவே, அது தோற்
றல் மாத்திரமும் சொல்மாத்திரமுமா? அல்லவே! ஏனெனின்,
...ர் முதலன்றாகுமென்க. இங்ஙனமிருக்க, முன்ஞான்று
திருவருளானது தத்துவங்களையெல்லாம் ஈது ஈதென அறி
வித்தவாறு இவ்வான்மா அத்தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றை

யுந் தனதுருவ மன்றெனச் செல்லுழி, இங்கே அ[ன்]றென்றதற்கு எதிர்மறை யென்பது எதுவெனப்படும்? ஆம் என்பதன்றோ? அவ்வாமென்பதற் கிசைந்திருப்பதியா[து]? மேனருந்து இவ்வான்மாவை இழுத்துச் சிவத்தோடு [இ]லக்கச் செய்யுந் திருவருட் பி[ர]காசமெனின், ஐ தத்துவங்களைக் களைந்து செல்வது எ[து]? ஆன்மாவன்றோ? அவ்வான்மா நானல்ல நானல்ல வென்றன்றோ செல்வது? நான் அல்[லெ]னச் செல்லும் ஈற்றில் நான் ஆமெனப்படுதற் கிசை[ய] வேண்டுமன்றோ? இத்தத்துவங்களை நானல்ல நானல்ல வென்று ஏகாது திருவருளல்ல திருவரு[ள]ல்லவென்று ஏகியிருக்கின் ஈற்றில் நானும் நானுமென்பதற் கிசையாது திருவருள் ஆம் திருவருள் ஆம் என்பதற் கிசையும். அங்ஙனமின்றி, இவற்றை நானல்ல நானல்ல வென்றேகுவதால், ஈற்றில் நானும் நானுமெனப் பொருள்படுதற்கு முரணென்னை?

ஆராய்ச்சியில் தத்துவங்கள் நானல்லவென்பதனால் அந்தத்தில் விளங்கிய அச்சிற்பிரகாசம் நானென்பதாகின்றதே! அன்றியும், ஐ தத்துவக் குழாங்களை நீ அன்று நீ அன்றெனச் சென்றாலன்றோ ஈற்றில் நீ ஆம் நீ ஆமென்பதற்கு அ[ந்]திருவருள் இசையும். அங்ஙனமில்லையே! தத்துவக்குழாங்களை நானன்று நானன்றென நியதி களைவதியாதுக்கு? நானென்பதற்கு உள்ளீடாயிருக்கும் திருவருளை ஆமெனக்கண்டொழிதற்கெனின், நானென்பதல்லாததை நானே அன்றெனக் களைந்துழி ஈற்றில் நானென்பதற்கு எப்பொருள் இலட்சியமாயிற்று? வெறும் சொல்மாத்திரமா யிருக்கும் பொருளாயின்றதன்றோ? சொல்மாத்திரப் பொருளன்றெனின், கற்பனைகளாகிய கயிற்றரவு கானல்நீர் முதலியவைகள் அபார்த்தமாக இருந்தும் தோற்றுகின்றதாகலின், ஐ திருவருளைப்போல் நானென்பது இருப்பாயிருக்கின்றமையால் என் தோன்று-

மற்போகும்? எனக்கு நான் தோன்றுதுழி, அயலாகிய திருவரு ளிலட்சியத்தை ஏற்கவேண்டுவ தென்ன? என்னை நான் கண்ட[ன]்று அங்ஙனம் கண்ட என்னைக்கொண்டு யான் மேலே [யி]ருக்கின்றதைக் காணவேண்டும்? முன்னான்று என்னை நான் காணாது மேலேயிருக்கின்[ற]தைக் காணவேண்டுமென்[ப]து மிக்க அறியாமை யென்று லென்னை? மேலேயிருக்கும் அயல் இலட்சியம் வேண்டுவதின்றெனக் கூறின், இதுகாறும் அயலாகிய நாம ரூப இலட்சியத்தை ஏன் ஏற்கவேண்டுவதெனின், அறியாமையினால் அங்ஙனம் ஏற்றமையினாலன்றோ இஞ்ஞான்று விவேகத்தால் நானன்றெனக் களைந்து செல்லவேண்டுவ தாயிற்று.

ஆகவே, பின்னான்று அயலை நானென மயங்கிய நானென்பதியார்? நானென்பதியார்? எனப் பன்னாளும் பழகிப் பழகி இலட்சியப்படக் கண்டுணர வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் நானென்பதைக் கண்டுதெளியாது, ஒன்றை நானன்றெனக் களைந்து மற்றொன்றை நீ ஆமெனக் காண்கிறதற்கா? அல்லவே? நானன்று நானன்றென அவ்வப் பாவத்தை விட்டுச் செல்வது எத்துணைக் கட்டமெனப்படும்? இத்துணைக் கட்டமுற்றுச் சென்றதனால் ஈற்றில் தன்னை விட்டு விட்டு அருளென்றும் பரையென்றும் ஆனந்தமென்றும் அதீதமென்றும் மோசம்போய் விடலாமோ? இம்மோசம் ஒருவன் குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டதுபோலன்றோ இருக்கின்றது? தன்னாற் களையப்படும் தத்துவக் குழாங்கள் தன்னையன்றி இன்றெனத் தெளிந்து செல்லின், ஈற்றில் தன்னாற் பற்றப்படும் அருளென்பது தன்னையன்றி யுண்டெனப்படுமோ? முன்னான்று தத்துவக் குழாங்களையும் தன்னையும் உண்டென ஏமாந்து விட்டதனாலன்றோ, பின்னான்று ஈற்றில் விளங்கிய தன்னை அயலென நன்கு ஏமாந்-

து மோசம்போய்விட நேர்ந்தது? தன்னை உரைப்பின்றிய மூடநிலைச்சுகன்றும் அவ்வுரைப்பு முதிர்ந்த விவேகநிலைச் சுகன்றும் ஏமார்ந்துவிட்ட கொடுமையினாலன்றோ? அன்றும் நன்கு ஏமாந்து மோசம்போய் விடுதற்குக் காரணமாகுந் தன்னை வாச்சியார்த்த இலட்சியார்த்தமாய் விளக்கிவைத்த தற்கு மிக்க ஆப்தமாயிருக்கின்ற அனாதியாகிய வேதமானவை, விபசாரியென்றும் அவிசாரியென்றும் மயக்கியென்றும் மோகியென்றும் பிரேதமென்றும் பசுவென்றும் பிரமையென்றும் இவ்வாறே அநேகமாக வைதுகொண்டு வருகிற தற்கிடமாயிற்று. அன்றியும், தன்னால் தானமென்றனக் கணிக்கப்படும் அயலினத்தையும்,

சொரூபசாரம்.

"நாமா யிருந்தோமு நாமோநா மல்லவாய்
போமாறு போகும் பொருளுநாம்—யாமத்துத்
தானே யுறங்கிச் சகத்துருவாய்த் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்போலத் தான்."

என்றருளியபடி காரணகாரிய முதலிய அபேதவாதம் ஐக்கா ரூபம் ஆராய்வழிக் காரியப்பொருளாய் முடிகின்றதன்றோ? முடியவே, இக்காரியங்களுக்கு உபாதான காரணம் யாதாய் முடிகின்றது? ஆராய்ந்து நின்ற நானென்பதன்றோ! அங்ஙனமாயின், ஆராயப்பட்ட அனைத்தும் எதனது காரியமா யின்றன? ஆராய்ந்துநின்ற தனது காரியங்களன்றோ? தனது காரியங்கள் தன்னைத்தவிர உண்டா? இன்றெனின், தான் மாத்திரமன்றோ இருப்பா யிருக்கின்றது? இருக்கவே, ஐ ஆராய்ச்சி முடிவில், பூதவிருளைக் கெடுத்தெழுகின்ற ஆதித்த உதயம்போல், இவ்வொளியொளி அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத் தெழும் ஒப்பற்ற சொப்பிரகாசம் யாதெனப்படும்? தற்பிர காச மெனப்படுமன்றோ? அதனோடு எழுகின்ற ஆனந்தம்

என்ன ஆனந்தமெனப்படும்? தானானந்தமெனப்படுமன்றோ? அங்கு நானென்றிலங்கும் போதமானது என்னபோத மெனப்படும்? சுத்தபோத மெனப்படுமன்றோ? அங்கு இதராகார மென்பது இன்றித்தானின்றிருக்கின்றவமையின் (அதாவது விடயாகார மெனப்படுவது) அங்கு என்ன ஆகாரமெனப் படும்? சதாகார மெனப்படுமன்றோ? (அதாவது தற்போத மெனப்படுவது) இத்ததாகாரம் ஞானமயமாதலின், என்ன ஞான மெனப்படும்? தத்ஞான மெனப்படுமன்றோ? அத்தத் ஞானத்தையன்றி அறியப்படுந் தோன்றுமோ? ஒவ்வோர் ஞானந் தோன்றியும் பொருளுண்டா? இன்றாகலின், சர்வ மும் என்னமய மெனப்படும்? தன்மயமெனப் பொருள்படு மன்றோ? ஒன்றையொன்றாக வேர்த்தலும் ஒன்று ஒன்றாகத் தோன்றுதலும் உள்ளதை உள்ளதாக உணர்தலும் உள்ளது உள்ளதாகத் தோன்றுதலுமாகிய பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியென் னும் இப்படை பெயர்ச்சிகள் எதன்பாலது? தன்பாலதாக லின், தற்செய லெனப்படுமன்றோ? இங்ஙனம் யாவும் தானா யிருக்கின்றதால் ஐ தற்காரிய மெனவும், தற்பிரகாச மென வும், தானானந்த மெனவும், தற்போத மெனவும், ததாகார மெனவும், தத்ஞான மெனவும், தன்மய மெனவும், தற்செய லெனவுமாகிய இந்நிலைகள் விளங்க, ஐயமேத னாதர உணர்த்தி ருக்கின்றது. இங்ஙனமிருந்து இலக்கணங்கள் தன்னுடைய தென அறைந்துத் தெளிதற் கியையாததால், பதின்மர் தத்தினங்க முழுதும் தன்னை விட்டுவிட்டுத் தற்காரியத் தை மாயாகாரியமெனவும், தற்பிரகாசத்தை அருட்பிரகாச மெனவும், தானானந்தத்தை அருளானந்த மெனவும், தற் போதத்தை அருட்போதமெனவும், ததாகாரத்தை அருளா காரமெனவும், தத்ஞானத்தை அருண்ஞானமெனவும், தன் மயத்தை அருண்மயமெனவும், தற்செயலை அருட்செய லெனவும் முழுதும் முன்னிலை படர்க்கைப் பராக்காயிற்று.

இத்துணைப் பராக்கும் தன்னைவிட்டு மாமாந்து விடுதற்காயிற்று. இதனால் அறிஞர்கள்,

சொருபசாரம்.

"ஏதுசிவா னந்தமோ வேதுசிவா காரமோ
வேது சிவன்றெய்வமென் றெண்ணுதே—யேதும்
பிரிவாகா வொன்றாகாப் பேதமா காத
விரிவா நிறைவே யது."

எனக் கூறியிருக்கின்றனர்.

இங்ஙனம் கூறிய வேதமாதாவைக் கிருசித்தும் முகராது, இந்துக்களை முழுதும் அஞ்ஞானிகளென்றும் தாம் முழுதும் ஞானிகளென்றும் மயங்கிய கிறிஸ்தவர்கள் போலும், இவ்விந்துக்களது ஆசாரங்களுக்கு நேர் எதிர்மறையாக மயங்கியிருக்கும் மகமதியர் போலும், காலதேசவஸ்து பரிச்சேதமின்றி விளங்கும் அத்வைத பரமஞானிகளை மாயாவாதிகளெனவும், முத்தியிலும் அம்மாயையை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தாம் அருண்ஞான வாதிகளெனவும், இன்றும் பிறவுமாகத் தூடித்துவருவது என்ன கொடுமையெனப்படும்? மாயாவாதிகளென்பவர்கள்,

சொருபசாரம்.

"சிற்சொருபந் தானே செகசொருப மானவெலாந்
தற்சொருப சாரமாய்ச் சாற்றவே—பொற்சொருப
மச்சுருவாம் போல வதுவதுவாத் தோற்றுமொரு
சொற்சொருபந் தானே துணை."

என்றும்,

"பூதாதி யைந்தும் பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும்வே றில்லாமை யால்."

என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"பொருகடலிற் றிரைமுதலாய்ப் பிறந்தவெல்லாம்
புனலாகி விளங்காமற் புனலி யாமோ
வொருவொருனாம் பிரமமாத் திரமேயல்லா
லுபயமெனுங் கற்பிதப்பே தொன்று மில்லை
பெரியிடத்திற் குடமாத் திரமே யல்லா
லிரண்டென்டோ வவ்வகையோ வென்று மொன்றுஞ்
சரியைகிரி யாயோக பதத்தின் முற்றிச்
சாதனங்க ணிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்."

எனத் தெளிந்தவர்கள் தானோ? அல்லவே! அன்றியும், இங்ஙனம் தெளிந்திலங்கும் ஞானானுபவிகள் மாயாவாதிகளன்றென்று அனந்த உபநிஷத்துக்களும் கீதைகளும் புராணேதிகாச முதலிய சதுர்த்தச வித்தைகளும் கோஷித்திருப்பதைப் பலரும் கண்டுபிடித்து உணர்தற்கு மிக்க அரிதாயிருக்கின்றதால், அப்பலரும் இம்முடிவாகிய சித்தாந்தத்தை நுகருகிறதற்கும் சிலர் ஷை பராக்காகிய கள்ள நெறிகளிற் சென்று நடுக்காகப் பேசுகிறதை இனிப் பேசாவண்ணம் அநேகர் தமது மிக்க கருணையினால் ஷை சதுர்த்தச வித்தைகளிற் பூரித்திருக்கின்ற ஞானானுபவ ரசத்தை நவநீதமாகத் திரட்டி அநேக அநுபந்தமாக அரிய நூற்களை அநேக யுக்தி யநுபவங்களோடு விளக்கியிருக்கின்றனர். இவற்றையேனும் உணர வேண்டுமன்றோ? இங்ஙன முணராது பிடிவாதமும் அபிமானமு முற்றிருக்கின், ஆரம்பத்தில் சர்வமும் தற்காரியமெனப்படுமோ? படாவழி, ஏனைய தற்பிரகாசம் ஞானானந்த முதலிய அநுபவங்கள் எங்ஙனம் வாய்க்கும்? வாய்க்காதாகுகின், அறிஞர்கள் வேதபாகியமான நெறிகளைத் தூம் குறுக்குவழிகளெனப் பலரும் நன்கு கருதுமாறு,

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

கூழ் வாரிப்பு.

"ஞானப்போலச் சிவனெல்லி
காட்டற்கரிய முத்தியெனுந்
தானுஞ்செய்யும் பாசமுமாந்
தையப்பேய்க்கும் வாரீரே." என்றும்,

"வேதாகமங்கள் சொன்னபொருள்
மெய்யேயறியான் போன்றிருந்து
பேசாபேதஞ் சாதிக்கும்
பெரும்பேய்தனக்கும் வாரீரே." என்றும்,

"படித்தாமறைகள் பெறாள்படித்திப்
பயனிலெனட்டிப் பாராதே
வடித்தகிளிபோல் வருமாயா
வாதப்பேய்க்கும் வாரீரே." என்றும்,

சிவஞானவள்ளலார்.

"மூன்று புலகளைத்து மாறுமென் றப்பமுனி
யொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்க—குன்றாக
முத்தியெனு முமமுதனு மொண்டென் றுரைத்தவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாநீ பேசு." என்றும்,

"ஓசை யொலியெல்லா மானாய்நீ யென்றவினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா—வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி யில்லையோ வசையெல்லா
முற்றவிட முத்தியில்லையோ." என்றும்,

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"அற்பமுமே யறியாத வேமா மூட
ரத்துவித மேதறியார் வெறும்பொய் யான
கற்பிதமாந் துவிதமதே யுண்மை யென்று
கழறுவராம் மாமூட ருடனே யென்று

மற்பமுமே பேசவொணா தன்றேகுச்சோ
மனுவேனு மனிக்கவொணா தவரைக் கண்டாற்
சொற்பமுமே வணங்கவொணா தவரெந் நாளுஞ்
சுத்தமகா மூடரென்றே யுரைத்தல் வேண்டும்." என்றும்,

இங்ஙனம் அனேகரும் நன்கு உறுத்தியிருக்கின்றார்கள். இவற்றால் மாயாவாத மென்பது யாதெனப் படுகின்றது? பொருளல்லாதவைப் பொருளாக உணரும் அனுபவமன்றோ? அதாவது,

குறள்.

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்னும் அனுபவத்துக்கு எதிர்மறையா யிருக்கின்றது. அவ்வனுபவம்,

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு
ளப்படி காண்ப தறிவு."

என்னும் தகையது. இங்ஙனம் கூறிய அனுபவத்தையன்றி மாயாவாத மென்பது வேறிருக்கின்றதா? இல்லையே! அன்றியும்,

உத்தமவாதநூல்.

"இலைவழி போகிற் கிடைக்குமுன் கள்ளர்
கலைந்து பெருவழி காணி—லுலைவுறமோர்
வில்லையுண் டென்னன்மி னெல்லா மவசமே
யல்லவினு வத்துநிலை யாம்."

என்று கூறியிருப்பது யாதுக்கு? முன்னிலை படர்க்கை செல்லாதிருத்தற்கன்றோ? முன்னிலை படர்க்கையாகிய பராக்கிற் செல்லவேண்டாவோவெனின், கர்மோபாசனை காண்டமிருப்பது யாதுக்கு? இதுகாறும் கூறிப்போந்த கிளை

மார்க்கப் போலியானுபவிகள் மிக்கவர்ந் திருக்கின்றமையால், இவர்களைக் களைதற்காக முன்னான்று சற்குருவென்றுஞ் ஞானுபவிகளைப் பிரித்துக் கூறவந்ததென்க. அத்தாறுரவி பாவதியாதெனின், சர்வம் என்கிற அதீசாதிகாரிருதல் நானென்கிற போதஞ் சர்வம் சர்வாதாரம் சர்வாதீதமாம் சர்வசாட்சி என்றும் இவை முதலியனவைகளாகத் தன்னை யனுபவித்தின்புறுதல். அங்ஙன மின்புறுதல் ஞானானுபவ மென்பதாயிற்று. அவ்வாரோபிதம் இல்லாவழி, அந்நான்று நானென்கிற போதம் எங்ஙன மிருக்கின்றது? நிராதாரமாகியும் நிரந்தரமாகியும் குணாதீதமாகியும் சவானுபவாதீதமாகியும் தானே தானாகி யிருந்திலங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙன மிருக்குமிருப்பே ஷை சற்குருவின் அநுபவமாமென்க.

ஞானானுபவம் தானானுபவ மிரண்டினையுமுள்ள அநுபவிகளையடுத்த சாதகாதிகாரி, இவர்கள் திருச்சந்நிதானத்திற் கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்பமாவ தியாதெனின், ஐயனே! முன்னான்று கிரியாகாண்டத்திற் கட்டுண்டு, இத்தேகபோகங்களை யானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் நிகழ்ந்துங் குன்றா தொழுகிவந்தனம், பின்னான்று உபாசனாகாண்டத்திற் கட்டுண்டு ஷை தேகபோக அகங்கார மமகாரங்கள் இறக்காது, அவை குன்றுமாறு செய்யவேண்டிய கருமமனைத்தும் ஈசுரார்ப்பணமாகமுடித்தவந்தனம் நானென்பதாகலின், அந்த நானெனப்படுவதியாது பொருளெனக் கண்டுகண்டி புறுகின்றது? அந்நான் அவத்தாத் திரயங்களுள் சாக்கிரவத்தை நானோ? அன்றிச் சொப்பனாவத்தை நானோ? அல்லது மன்றிச் சுழுத்தியவத்தை நானோ? சாக்கிராவத்தை நானென்பது பஞ்சபூதாம்ச இத்தூல சரீரமும், சொப்பனாவத்தை நானென்பது மனோவிகற்பமாகிய சூக்கும சரீரமும், சுழுத்தி அவத்தை நானெனபது அந்தகாரமாகிய குணிய சரீரமும்

றுகின்றன. ஆகவே, நானென்பதற்குப் பொருள் யாதெனத் தெளிவுற்றிருக்கின்றது? நான் கல்விகேள்விகளில் எத்துணை வல்லவனாயிருந்தும், தேவரீர்போல்வார் சீயாரெனவும் இது கூறும் சீ பெரியது எதையென்னும் வினாவில் அதற்கு நான் என்னவென் றுரைப்பேன்? அகத்தும் புறத்தும் ஆராய்வுழி அனைத்தும் கற்பனைகளாக இருக்கின்றனவே! இவைகளும் மெய்யியது யாதுமில்லையே! என்னை நான் கண்டவிடத்தன்றோ யான் மெய்யியது இஃதென நன்கு விளங்கும்?

உபாதித்திரயங்களையன்றி நானென்பதற்குப் பொருள் இனையதெனப் பரோட்சமாகவேனும் இதுகாறும் கிஞ்சித்தும் முகர்ந்ததில்லையே! நான் குருவென்று விடாது குறிக்கொண்டிருக்கின்றேனே! இத்துணையும் சற்றும் வெட்கமில்லாமையாயினும், இதற்குமேல் ஒவ்வொரு கற்பனையிலும் தலையிட்டுக்கொண்டு நான் இன்னன் நான் இன்னனெனக் குளறிக்கொண்டிருத்தல் எத்துணை வெட்கமில்லாமையென்பன்? இத்துணை வெட்கமில்லாமையை உள்ளத்திற் சற்றும் கருதாது எமாப்புற்றிருத்தல் என்னவெனப்படுகின்றது? அடியேன்பால் கல்விகேள்விக ளிருந்ததனில் அடியேன் போல்வாரால் வல்லவனெனவும், நல்லவனெனவும் மதிப்புற்று மதிப்புற்று முற்றுங் கெடுகியுற்றேனே யன்றி, அறிஞர்களால் ஒருசித்த மதிப்புற்றேன் அல்லவே! அவர்களுக்கு அடியேன் முற்றும் இழிந்தோனா யிருப்பதுபோலும், அடியேனுக்குப் பிறர் இழிந்தோரா யிருப்பதுபோலும், அடியேன் முற்றும் இழிந்தோனா யிருக்கின்றது அடியேனுக்கே நன்கு பட்டாலன்றோ அதுமுதல் அழுக்காறு புறங்கூறல் முதலிய கெட்டலன்றோ அதுமுதல் அழுக்காறு புறங்கூறல் முதலிய குணங்கள் மிகுதக் குன்றி, விடயக் கைப்புந்தோன்றி, அதுமுதலெதிர்க்கச் செல்லுதற் கிணையும்? ஒவ்வொரு கற்பனையையும் பொருளாகவே மயங்கி மயங்கி அவ்வவற்றின்கண்

றும் நான் நானென நோக்கும் இவ்வகங்காரமானது சாக்கிரைக்
கண்ணும் தலைகாட்டா தொழியுமாறு அடியேனைத் திருத்த
வேண்டுமென்று சொல்வாரேல் அவ்வாறு திருத்தல் செய்து, மகா
வாக்கியமென்பது யாதோ அதனை அனுபவித்து, அடியே
னைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென விண்ணப்பிக்கின்றதாமென்க.
அங்ஙனம் பணிந்துநிற்கும் மாணாக்கனுக்கு அம்மகாவாக்கிய
பேதங்களைக் கூறுதல்,

இஃது மகாவாக்கிய நிரூபணம்.

இம்மகாவாக்கியானுபவம் யாதெனின், விதிவாக்கியம்
நிஷேதவாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம் ஆப்தவாக்கியம் என
நான்காம். இந்நான்கும் வாக்கியமாயினும், இறுதியிற் கூறிய
ஆப்தவாக்கியமே மகாவாக்கிய மெனப்படுவதாம். அஃது
ஞாதுருஞானரகித அகம்பொருளென்னும் சுத்த சைதன்
னியம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றோன்ற விளக்குவ
தால் மகாவாக்கிய மெனப்பட்டது. இஃதே சித்தார்த்த போ
தக வாக்கியமெனவும் பொருள்பட்டிருக்கின்றதென்க. சித்
தார்த்த போதகமென்பது யாதெனின், சுத்தசாமானிய
மென்னும் உறுதிப்பொருளாக விளங்க. உறுதிப்பொரு
ளென்பது கூடஸ்த பிரமைக்கிய மெனற்பாலது. ஞானகாண்
டத்தில், இவ்வாக்கியப் பொருளொன்றே நான்கு வேதங்களி
னிறுதிக்கண் நான்கு விதமாக வந்திலங்குகின்றது. எவ்வெவ்
வேதத்தின் கெவ்வெவ் வாக்கியம் நிகழ்வதெனின், இருக்கு
வேத ஐதரேய உபநிஷத்தில் பிரக்ஞானம் பிரமமெனவும்,
யசுர்வேத தைத்திரிய உபநிஷத்தில் அகம்பிரமாஸ்மி யென
வும், சாமவேத சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் தத்துவமசி யெ
னவும், அதர்வணவேத மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தில் அயமாத்
மாப்பிரமமெனவு முண்டாயினவென்க. இவ்வரிய நான்கு

வாக்கியங்களுள் சிவபதம் நான்கும் சீவபதம் ஐந்தும் சொரூப
பதம் இரண்டும் ஆகிய பதினொரு பதங்க ளிருக்கின்றன.

அவற்றுள், சிவபதம் நான்கும், முதல் வாக்கியத்தின்
கடைக்கண் பிரமபதமொன்றும், இரண்டாவது வாக்கியத்
தின் இடைக்கண் பிரமபதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கிய
த்தின் முதற்கண் பிரமபதமொன்றும், நான்காவது வாக்கிய
த்தின் கடைக்கண் பிரமபதமொன்றுமாக இருக்கின்றன. சீவ
பதம் ஐந்தும், முதல் வாக்கியத்தின் முதற்கண் பிரக்ஞான
பதமொன்றும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின் முதற்கண் அகம்
பதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத்தின் இடைக்கண்
தொம்பதமொன்றும், நான்காவது வாக்கியத்தின் முதற்கண்
இடைக்கண் அயம், ஆத்மா வென்னும் பதமிரண்டுமாக இருக்
கின்றன.

சொரூபபதம் இரண்டும், இரண்டாவது வாக்கியத்தின்
கடைக்கண் அஸ்மிபதமொன்றும், மூன்றாவது வாக்கியத்
தின் கடைக்கண் அசிபதமொன்றுமாக இருக்கின்றனவென்க.
ஜீவ கூடஸ்த பிரம ஐக்கியானுபவத்தை விளக்குதற்கு இந்நான்
கில் ஒன்றுமே போதாதோ நான்கும் அதிட்டான சாட்சியாய்த்
தோன்றி ஆரோபாரோபிதங்களகன்று அதிட்டானானுபவமும் தன்மயானு
பவமும் தற்கும், பின்னர் அவ்வதிட்டானானுபவமும் இவ்விரண்டனுபவமும்
பவமாய் முடிதற்கும், அதன்பின்னர் சற்றில் கிருதகிருத்தியானு
பவம் வாய்த்தற்கும், வேண்டுவதென்க.
அப்பியாசிகளுக்கு இந்நான்கு வாக்கியங்களும் பிரக்ஞானம் பிரமமெ
னும் இலக்கணாமகாவாக்கியமும், அகம் பிர
மாஸ்மி என்ற முதல் வாக்கியம் இலட்சண வாக்கியமும், அநுபவ வாக்கிய
மான இரண்டாம் வாக்கியம் அயமாத்மா என்ற மூன்றும் வாக்கியம் உபதேச
மும், தத்துவமசி யென்ற

வாக்கியமும், அயமாத்மா ப்ரஹ்மமென்கிற நான்காம் வாக்கியம் சாட்சாத்கார வாக்கியமுமாயிருக்கின்றனவென்க.

௸ நாலாவதானதைப் பொருளென்னவென்று மருளானுபவமொழிந்து, "எப்பொருளொக்குமன்னைக் காரியமடியேனேன்" மெய்ப்பொருளானுபவம் வாய்க்குமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது முதலாவது லட்சணவாக்கியமும், இவ்வுபாயம் முன்னிலைபுறத் தானைகமாக இருந்ததை மெய்த்த தன்மையையுபயம் வாய்க்குமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது இரண்டாவது அனுபவ வாக்கியமும், பாபகர்ன இவ்விரண்டாம் வாக்யானுபவ அதுப்பொருளாமன்றி முதல் வாக்கியானுபவப் பிரக்ஞானப்பொருள் இன்றென்றமானுபவம் வாய்க்கு நிலைத்திருத்தற்கு மூன்றாவதே, முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய பிரக்ஞானத்தை யன்றி இரண்டாவது வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய அகமென்பதின்றெனவும், பின்னர் இரண்டாவது வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய அகமென்பதையன்றி முதல் வாக்கியானுபவப் பொருளாகிய பிரக்ஞானமின்றெனவும் அனுபூதிவாய்த்தற்கு வந்தது மூன்றாவது உபதேசவாக்கியமும், இம்முதல் வாக்கியானுபவமும் இரண்டாம் வாக்கியானுபவமும் பேதியாது அபேதமாய் நிலைத்துத் தானே தானாகுமாறு செய்வித்தற்கு வந்தது நான்காவது சாட்சாத்கார வாக்கியமுமாமென்க. அன்றியும், (முதலாவது) இலட்சணவாக்கியானுபவமாவது - அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவனவாகிய இவ்வைய சகத்தாதோரியங்கள் தமக்கியையாதனவாகிய சச்சிதானந்த இலக்கணங்கள் இயைந்தனவாகத் தோன்றுவதுபோல், இருக்குமாகிய ஞானமானது - தனக்கியையாதனவாகிய சச்சிதானந்த விலக்கணங்கள் இயையாதனபோலிருக்கினும் இயல்பாயின் அச்சச்சிதானந்த சொரூபமாய் இருப்பதால், அச்சொரூபமயமே படாதிகள்

பிரத்தியட்சப்படுவதுபோல், இருவகை நிட்டையினும் அபரோட்சமாகின்றது. இதனால் அறிவே ஆனந்தமாயிற்றென்க.

இரண்டாவது

அனுபவ வாக்கியமென்பது - அவ்விருவகை நிட்டையினும் சச்சிதானந்தசொரூபமாக விளங்குவதியாது? அகமென்பதன்றோ! அதாவது - நானென்னும் பொருளாம். எங்ஙனமெனின், பகிர்முகத்ததாகிய மருள்நிலைகளின், ஓம்புமை சகத்தாக விளங்குவது நானென்ப தன்றோயின், அந்தர்முகத்ததாகிய மேற்படி இருவகை நிட்டைக்கண்ணும் சச்சிதானந்த சொரூபமாக விளங்குவது நானென்பதென்றெனப்படும். விஸ்மரணையாக விளங்குவது நானென்பதாகலின், சுஸ்மரணையாக விளங்குவது இயாதெனப்படும்? அஃதும் நானெனப் படுமன்றோ? நானென்பது இங்ஙனமாயும் அங்ஙனமாயும் விளங்குவதாகலின், நானென்பது பிரமமாயிற்றென்க. இதனால் நானென்னும் போதமே ஆனந்தமாயிற்று.

மூன்றாவது

உபதேசவாக்கியமென்பது மேற்படி இரண்டாவது வாக்கியானுபவம் திரிபுடியிறந்த அதீதமாகிய அந்நானென்பதை,

ஞானவாசிட்டம்.

"ஆன்மாவை யறிந்தலைவற் றிருந்த வென்னை
யவன்பார்த்து நாமேகின் னறிவை மாற்றி
நன்மாயப் பின்பொழித்தோ முல்லை வாகின்
னுபதேசம் பெற்றுய்ய வுபாயஞ் செய்தோ
மேன்மையும் வினைநிறைந்த சம்புதீ நிவின்
மேவியபா ரதவருடம் விரைவின் மேவித்
தான்மானக் கிரியையர்க்குக் கிரியை சாற்றிச்
சாதனமுன் னோர்க்குணர்வைச் சாற்று கென்றான்."

என்று கூறியவாறு, நானல்லை நானெனவும் எனதல்லை யெனதெனவும் மயங்கிய கர்மோபாசனை சற்கிருத்தியங்களாகிய பரம்பரா சாதனங்களை வழுவி யொழுகுபவர்க்கும், வழுவாதொழுகுபவர்க்கு முணர்த்தாமல், சாதன சதுட்டயத் தைப் பெற்ற அதிதீவிரதர பக்குவர்க்கே யெடுத்துரைத்தல் வேண்டுவது அவசியமாகலின், தை அனுபவத்தைச் சுத்தாசுத்த இலட்சியார்த்த வாச்சியார்த்த முதலிய பேதங்களை யெல்லா முள்ளடக்கி, முப்பதமாக முடித்து நன்றுணர்ந்தவாதர மென்க. இதனை அதுவே நான் நானே அதுவென்றும் ஐக்கானுபவ மாயிற்றென்க.

நான்காவது

சாட்சாத்கார வாக்கியானுபவமென்பது - முன்னொன்று சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கிய அகம்பொருளானது தானம் நிலைத்த பின்னர்க் காலதேசவஸ்து பரிச்சேதமின்றித் தானே தானாக இருத்தலாமென்க.

தை முதல் வாக்கியமாகிய பிரக்ஞானம் பிரமமென்பதற் கர்த்த மென்னையெனின், சடவடிவாகின்று காணப்படுவனவாகிய விடயங்களும், இவ்விடயங்களைப் பொருள்வாயுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய பொறிகளும், இப்பொறிகளையும் விடயங்களையும் இன்னதின்னதெனச் சுட்டியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய அந்தக்கரணங்களும், இவ்வந்தக்கரணேந்திரிய விடயங்களை இன்னதின்னதெனச் சுட்டியுணரும் வினைகளுக்கு முதலாகிய சீவனும், இச்சீவாந்தக்கரணேந்திரிய விடயங்களனைத்தையும் ஆரோபமாக ஒருங்கேயுணர்தற்கினாந்த சாட்சிமாத்திரமாயும் ஆதாரமாயும் அதிட்டானமுபாதானமாயும் விளக்கவடிவாயுமிலங்குவது யாதோ அதுவே பிரக்ஞான மெனப்படுவதாம். இவற்றால், இப்பிரக்ஞானம் போலிஞான மன்றெனவும், வினைய சீவாந்தக்கரணேந்திரியங்கள்

உண்மைஞான மன்றெனவுமாயிற்று. ஆகவே, பிரமன் முதல் பிபீலிகாந்தமாக நிகழும் ஒவ்வோர் வகுப்பாயுள்ள இச்சீவாந்தக்கரணேந்திரியங்களையும் ஒவ்வோர் பிரக்ஞானமும் சாட்சியாயறிந்துகொண் டிருக்கின்றமையால், அவ்வப் பிரக்ஞானமும் அவ்வவ் வகுப்பாகிய சீவாந்தக்கரணேந்திரியத்திற்குத் தனித்தனி சாட்சி சைதன்னியமா யிருத்தலின் பிரக்ஞானமென்பதாயிற்றென்க.

தை அம்முதல் வாக்கியத்தில் இரண்டாவதுபதம் பிரமமென்பது, அது தை பிரமன் முதலியனவாகிய உபாதிகளாக ஆகாரமாயிருந்து நிகழும் தொழில்களையும், அவ்வவற்றின் சீவாந்தக்கரணேந்திரியங்களையும் ஒருங்கே பிரித்துப் பார்க்கும் ஞான்று, அவ்வச் சீவாந்தக்கரணேந்திரியப் போலிப் பிரக்ஞானங்களுக்குத் தனித்தனிச் சாட்சியாயிலங்கும் தை பிரக்ஞானம் பலவென்பதின்றி ஏகமென்பதற் கியைந்து, சாவ ஞானம் பலவென்பதின்றி ஏகமென்பதற் கியைந்து, பிரக்ஞான மென் சாட்சி யெனப்படுமன்றோ? இவற்றால் பிரமமென்பது ஒருமைப் பது பன்மைப் பொருள்களாயும், முடியவே, இப்பன்மை யகன்ற பொருளாயு முடிகின்றன. முடியவே, முதல் வாக்கியானுபவம் ஒருமையாகிய சுயம்பிரகாசமே முதல் பொருளாமென்க.

இரண்டாம் வாக்கியத்தில் முதற்பதம் அகமென்பதற்குப் பொருள் தை தனித்தனி யவத்தாத்திரய விலட்சண சொரூப நானுமென்க. அஃது சாட்சியாயுள்ள சுயம்பிரகாச தேகேந்திரியாந்தக்கரண சிதா தெங்ஙனமெனின், வியட்டி தேகேந்திரியாந்தக்கரண நான் நானென்று நிகழ் பாச விருத்திகள் சமட்டி சைக்கண் நானன்று நானன்றென மெலற்றை ஆராயின், ஒவ்வொன்றும் தனிச் சாட்சியாகிய சுயம்பிர அகன்றுழி இருப்பது தை எது நான் எது நானெனத் தேடு காசமாகலின், அதுவன்றோ இத்திண்ணம் நோக்கி, அம்முதற்பதம் தற்குப் பொருள்?

அதுவெனக் கூறியதென்க. இவ்வகமே சை வாக்கியத்தில் இரண்டாம் பதப்பொருள். பிரமமென்பது எங்ஙனமெனின், சர்வ உபாதிகுணத் தொழில்களாகிய சமட்டிக்கு சை தனித் தனிச் சாட்சிகளின் ஒருமையாகிய பெரும்போதமே உபா தானமாயும், ஏகமாயும், உள்ளும் புறமும் இடையும் பூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாயு மிலங்குவதேயா மென்க. சை இரண்டாம் வாக்கியத்தில் மூன்றும் பதப்பொருள் அஸ்மி யென்பது எங்ஙனமெனின், முன்னர் வியட்டி பேதங்களாற் பலவாயும், பின்னர்ச் சமட்டியிலும் ஏகமாயும் விளங்கியது. அதாவது அக்காலிருக்கின்ற அஸ்மிபாதிப்பிரிய ஏகமாகிய தானே தானாகும் பொருளென்பதாமென்க.

மூன்றாவது தத்வமஸி வாக்கியமானது வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்த முதலிய அநேக கூறுபாடுகள் அடங்கப் பட்டு விளங்கி வருகின்றதெனக் கூறிய தெங்ஙனமெனின், இதில் நான்கு வர்ணமும் மூன்று பதமும் மூன்று பதார்த்த மும் மூன்று லக்கணையுமாகிய இவ்வகைய பேதங்களை யெல் லாமுட்கொண்டு திகழுகின்றது. நான்கு வர்ணங்களாவன— சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் ஆனந்தமென்பனவைகளாம். இவை ற்றுள், சத்தியமென்பது பரமெனவும், ஞானமென்பது சிவ னெனவும், அனந்தமென்பது சராசர பேதங்களெனவும், ஆனந்தமென்பது சகலபுவன பேதங்களெனவுமாமென்க. மூன்று பதங்களாவன— தத்பதமெனவும் தொம்பதமென வும் அசிபதமெனவுமா மென்க. இவற்றுள், தத்பதமென் பது அதுவெனவும், தொம்பதமென்பது நீ யெனவும், அசி பதமென்பது ஆனாயெனவுமா மென்க.

எனவே, அதுவென்பது பிரமமெனவும், நீ யென்பது கூடஸ்தனெனவும், ஆனாயென்பது ஐக்கியாநுபவ மெனவு மாமென்க. மூன்று லக்கணையாவன— விட்டலக்கணை யென

வும் விடாதலக்கணை யெனவும் விட்டுவிடாதலக்கணை யென வுமாமென்க. விட்டலக்கணையென்பது— சத்தித்தற்கு வினை முதல் குச்சவி டன்றென அத்தச விட்டை விட்டு அவ் வீட்டில் ஓர் புருடனிருந்து சத்திக்கின்றான் என்றாற்போல், இச்சாதனா பெறுதற்கு விளைமுதல் உபாதிகளன்றென ஓர் உணர்வான் இவ்வுபாதிகளை விட்டு, இவ்வுபாதித்தானும் விடாதலக்கணை யென் இருக்கின்றனெனக் கேட்டலென்க. விடாதலக்கணை யென்பதும் செல் பது— ஒருத்தனுக் கஷ்டப்பென்பதும் சிவப்பென்பதும் அத்தகைய சிவப்பாகிய கின்றதெனக் கேட்ட அக்கணமே, அக்குணியாகிய குதிரைக் குணங்களைவிடாது அக்குணங்களுக்குக் குணியாகிய விடாப்பதும்போல, ஜீவ உபாதி யொன்றும் உடலைவிடாது விடாப்பதும் போதத்தைச் சந்நிதி கள்தோறும் நான் நானென்றும் மென்க. விட்டுவிடாத குணங்கள் விடாமற் பற்றுதலாமென்க. சிலநாள் குடும்பியாயும் கணையென்பது— ஓர் புருடன் இருந்தா னென்புழி, அக்குடும்ப சிலநாள் சந்நியாசியாய் அத்தேசமும் அக்கிருத்தியமும் வேடமும் அக்காலமும் இக்காலமும் இத்தேசமும் இக்கிரு இச்சந்நியாச வேடமும் இல்லையன்றி இன்றென்பதாயினும், த்தியமும் அவ்வோர் புருடனாகிய நான்கு வகுப்பும் இவ்வேடமுத அவ்வேட முதலியனவாகிய வகுப்பும் ஒன்றிலொன்றில்லாமல், அக் கியானவாகிய நான்கு வகுப்பும் இப்புருடனையும் இச்சந்நியாசப் புரு குடும்பப் புருடனே இப்புருடனாயும் வந்தபுழி, இவ்வேகத்தில டனை அப்புருடனையும் அக்குடும்பியையும் சார்ந்தவர் புருடனையன்றி அக்குடும்பியும் இச்சந்நியாசியும் இவைகளுள் ஒன்றேனும் களும் இச்சந்நியாசியும் விடாதலக்கணையும், விட்டலக்கணையுமாம். அது இக்குருவின் அல்லனுமின்றி லட்சியிக்கப்பட்ட அப் அப்புருடன் காரணமாக குணங்களுள் முதலிய சர்வ உபாதி குணங்கொ போல், சை குணங்களுள் பிரமன் முதலிய யாதுக்கு மியைந்ததன்றே போதமான கியைந்தது? யாதுக்கு மியைந்ததன்றெ றில்களுள் ஏற்ற கியைந்தது

னின், அப்போதத்தை யன்றி யாதிருக்கின்றது? ஒன்றேனு மின்றெனின், யாவும் தான்; அன்றென்பதனால் அவைகளைத் தான் விட்டதாயும், தன்னையன்றி அவைகளுள் ஒன்றேனு மின்றென்பதனால் அவைகளைத் தான் விடாததாயு மிருக்கின்றது. இங்ஙன மிருப்பதே விட்டுவிடாதலக்கணை யென்க.

ஷை தத் என்கிற முதற்பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமுமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—சமட்டியில் விராட்டு இரணியகருப்பன் அந்தரியாமியாகிய மூன்று உருவமாய் நிகழும் மாயாந்தக்கரணப் பிரதிபிம்ப ஈசுர சைதன்னியமும், ஷை லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—ஷை விராட்டு முதலியனவாக நிகழும் மூன்று உருவமான அம்மாயா சம்பந்த ஈசுரபோத முதலிய சர்வத்திற்கும் விலட்சணமாயும், ஆதாரமாயும், அதிட்டானமாயும், சாட்சியாயு மிலங்கும் பிரமசைதன்னிய போதமாமென்க.

ஷை தொம் என்கிற இரண்டாம் பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமுமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—வியட்டியில் விசுவன் தைசதன் பிராக்ஞன் ஆகிய மூன்று உருவமாக நிகழும் அவித்யாந்தக்கரணப் பிரதிபிம்ப சீவ சைதன்னியமும், ஷை லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—ஷை விசுவன் முதலியனவாக நிகழும் மூன்று உருவமான அவ்வவித்யா சம்பந்த சீவபோத முதலியவைகளுக்கு விலட்சணமாயும், ஆதாரமாயும், அதிட்டானமாயும், சாட்சியாயு மிலங்கும் கூடஸ்த சைதன்னியமுமாமென்க.

அன்றியும், ஷை இருவகை வாச்சியார்த்தங்களான ஜீவேசுர ரிருவரும் கற்பனாத்துவைதமாயும், இரு[illegible]லட்சியார்

த்தங்களான கூடஸ்த பிரமரிருவரும் சாட்சித்துவைதமாயு மிருக்கின்றனரென்க.

அசி என்கிற மூன்றாம் பதம் அசுத்தமெனக் கூறியது வாச்சியார்த்தமும், சுத்தமெனக் கூறியது இலட்சியார்த்தமுமாம். இவ்வாச்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—கூடஸ்த பிரமமாகிய சாட்சித்துவைதமும், லட்சியார்த்தத்திற்குப் பொருள்—இச்சாட்சித்துவைத பதங்களின் ஒருமையான அத்வைத சொருப சாட்சாத்கார அகம்பொருளுமாமென்க. இங்ஙனம் நிலைத்து நின்றிலங்கும் அகம்பொருளே நிர்க்குண அதிட்டான சொரூபமாயும், இவ்வதிட்டானத்திற்கு ஷை சாட்சித்துவைதம் ஆரோபமாயும், இவ்வாரோபத்திற்குச் சீவேசுரத்துவைதம் ஆரோபமாயு மிருக்கின்றனவென்க.

அன்றியும், ஷை சாமவேத மகாவாக்கியமானது முப்பத முடைத்தாயினும், அம்மூன்று பதங்கட்கும் மூவித சம்பந்த முள்ளனவாம். அவையாவன—சமானாதிகரண சம்பந்தமும், விசேடண விசேடிய சம்பந்தமும், இலக்கண இலக்கிய சம்பந்தமுமாமென்க.

முதலாவது சமானாதிகரணசம்பந்தமென்பது—தத் தொம் என்கிற அத்துவைதபதம் அர்த்தத்திற் பிரிபடாது ஒத்திருத்தலால் சமானமும், இப்பதங்க ளிரண்டும் அசிபதப் பொருளா யிருக்கின்றமையால் அதிகரணமும், இம்முப்பதமும் அர்த்தத்தில் ஏகமாயிருத்தலால் சம்பந்தமுமாமென்க.

இரண்டாவது விசேடண விசேடிய சம்பந்தமென்பது—கூடஸ்த பிரமரிருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் பேதமுறாது தம்முண்மையில் மிக்கூர்ந் திருத்தல் விசேடணமும், அவ்விசேடணத்தின் ஒருமையான ஆறெயென்னும் பொருளாய்க்

காண்பது விசேடியமும், இந் தத் தொம் அசி என்கிற பொருள் மூன்றும் ஒன்றாகவே ஒத்திருப்பதனால் சம்பந்தமு மாமென்க.

மூன்றாவது இலக்கண இலக்கிய சம்பந்தமென்பது—இம் முப்பொருளாய் நிற்குந் தானென்பது அறிவானந்த ஏகமா யிருத்தலால், அவ்வேகமென்பது இலக்கணமும், இவ்வேகமென் பதின்றிச் சுயமாயிருத்தலால் அச்சுயமானது இலக்கியமும், ஐ ஏகமென்பதும், சுயமென்பதும் பிரிவின்றி ஒத்திருத்த லால் அவ்வொருமையே முடிவாகிய சம்பந்தமுமாமென்க.

எனவே, தத் தொம் அசி என்கிற பதங்களுக்குச் சமானாதிகரண சம்பந்தமும் அது நீ ஆனாய் என்னும் பதார்த் தங்களுக்கு விசேடண விசேடிய சம்பந்தமும் இப்பதார்த்த முள்ள வாக்கியார்த்தங்களுக்கு இலக்கண இலக்கிய சம்பந்த முமாமென்க.

இந்த சாமவேத மகாவாக்கியத்தினது பதங்களும் பதா ர்த்தங்களும் வாக்கியார்த்தங்களுமான இம்மூன்றினுக்கு மூன் றாகிய சம்பந்தங்கள், இம்மூன்றினாலு முண்டாகிய கூடஸ்த பிரம ஐக்கியமான அத்வைதசொரூப சாட்சாத்கார அகம் பொருளென்கிற பிரயோசனமாமென்க.

இவ்வரிய அனுபவ ரசங்களையுடைய இம்மூன்றும் வாக் கியத்தைப் பிரகடனமாக அநுக்கிரகித்துக் கொள்ளுதல் யார்பாலெனின்,

இஃது முதலாவது கேட்டலென்பது.

குறள்.

“இழுக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.”

என முன்னொன்றே எடுத்துக்காட்டிய ஞானசற்குருநாதன் பாலென்க. அவன்பால் எவ்வாறு கேட்கின்றதெனின், தனது கணவன் இறந்தானெனக் கேட்ட அக்கணமே, தானுமிறந்த முதற்றரமான கற்புடை மகளிர்போல், பரிபாக தனது தேகோகமானது வாக்கிய சிந்தனை யுழைப்பில்லாமலே கணத் திற் றானே இறக்குமாறும்,

தனது கணவனிறந்தானென்பதைக்கண்டும் அக்கணமே தான் இறவாது சிலகடிகைசென்ற பின்னர் இறந்த அக்கணவ னோடு தீப்புகு இறந்த இரண்டாந்தரமான கற்புடைமகளிர் போல், ஐ தேகோகமானது தனது வாக்கிய சிந்தனை உழை ப்பு முதிர்ந்த சில நாளாறு சென்ற பின்னர் இறக்குமாறும்,

தனது கணவன் இறந்தானென்பதைக் கண்டும் அவ னோடு தானுமிறவாமலும், சிலநாளாறு சென்றேனும் அக் கணவனோடு தீப்புகாமலும் தனது தேககாமவுங்காமும் போக த்தை முற்றும் மறந்து மனம் ஒருவழிப்பட்டு தவநெறிக் கண்ணே விடாமல் நிற்கும் மூன்றாந்தரமான கற்புடைமகளிர் போல், ஐ தேகோகமானது தனது ஐ வாக்கிய சிந்தனை உழைப்பு முதிர்ந்த சிலநாளாறு சென்ற பின்னரேனு மிறவா விடினும், அவ்வுழைப்பு முதிர்ந்த இறுதியிலேனு மிறக்குமா றும், அவ்வாக்கிய உபதேசத்தைக்கேட்டலென்பதனா லாம், அவ்வாக்கிய மென்க.

இஃது இரண்டாவது சிந்தித்தலென்பது.

பிரம சற்குருநாதன்பால் இங்ஙனங் கேட்டுக் கிரகித்த அவ்வரிய வாக்கிய உபதேசத்தை நிலத்தில் நாட்டப்பட்ட கம்பமானது அசைவற் றிருக்குந் தக்கபடி செய்வார்போல், இவ்வாக்கிய உபதேச அர்த்தமா னது சிந்தையிற் பதிந்த விடயப் பராக்குகளால் இரு [illegible] இல[illegible]ப்படுங்காறும்,

சித்தும் பேதியாதிருத்தற்கு மனன உழைப்புக்களினால் இறுயச் செய்தலும்,

பசுக்குழாங்கள் பயிர்களை விரைவில் ஒன்றுபட்டு யோகக் கறித்துக் கறித்து விழுங்கியவற்றை மீண்டும் ஒவ்வொன்றாக வியத்தப்படுத்தி ஒன்று மென்றாற் ருசித்து விழுங்குவது போல், ஆசிரியர்பால் இவ்வாக்கியானுபவ ரசங்களைப் பல ஞான்றும் கேட்டு உட்கொண்டவற்றை யெல்லாம், தனித்திருந்து ஒவ்வொரு ரசத்தையும் தனது சிந்தையிற் கொண்டு வந்து கொண்டுவந்து அதனினுண்டாம் ஐ[illegible]திரியமாறு, ஒருவன் தானுண்ட கள் முதலியவைகள் தமது போதையாகிற வெறிவசத்தழுக்குமாறுபோல், மனனமென்னும் வெறிவசத்திலிழுக்க அவ்வெறியில் விடாதழுந்தி யிருத்தலாமெனக.

இஃது மூன்றவது தெளிதலென்பது.

இப்பரிபாகி கனப்போதும் மாறாது மனனித்து மனனிர்வுக் தற்போதையாகிற வெறிவசப்பட்டு வருகின்ற நெடுநான்று முதிர்ச்சியினால், ஒருவன் இரவு பொழுதுக்குக் கருசித்தும் சகிக்கப்படாது அருணன் உதயமாதற்கு முன்னர் விடியற்காலம் வந்துழித் தனது மனத் தெளிவும் அமைந்த திட்பமும் வாய்க்குமாறு போலும்,

ஆற்றின்கண் நீர்பெருகி வரும்ஞான்று ஓர் நீ[illegible] அன்றி அரைக்கடிகைக்கு முன்னான்றே அவ்வாற்றின் மணற்கருக்குள் சலம் விரைவிற் செல்லுழி, அதனால் அம்மேல் மணல்கள் கொந்தளிக்குமாறுபோலும்,

ஞானப்பிரகாசமானது பூரித்துவருகிறதற்குச் சின்னாள் முன்னரே, இப்பரிபாகியின் மனமான[illegible]ளை தெதார்த்த வடிவம் கணநான்றேனும் விளங்கவில்லை[illegible]னும் அரச

மை யேலிட்டிருத்தலினால், தனது மெய்முழுதும் வாடியிருத்தலும், என்புகளானவை தத்தம் கட்டுகளெல்லாம் தளர்வுற் றிருத்தலும், இருவிழிகளினும் மணற்கேணியில் மோழைநீர் வெளிப்படுமாறுபோல் தாரை தாரையாக ஆனந்த நீர் பெருகுதலும், காந்தச்சிலை முன் இருப்பூசியானது அதனை அணைவதற்குச் சேட்டிக்குமாறுபோல் இனி வெளிப்படும் தனது எதார்த்த வடிவில் அணைந்து கரைந்து விடுதற்கு ஆன்மாவானது நெளிந்து நெளிந்து பேரோட்சமாக உழைத்துக்கொண்டிருத்தலும், இப்பிராரத்தவ சரீரம் அகன்றிடில் மீண்டும் எப்பிறவி வாய்த்துவிடுமோவெனப் பயகம்பன முதலியவைகளுற்றிருத்தலும், ஓர் ஞான்று ஆரவாரித்தலும், இடையிடையே தனக்[illegible]அநுசித்துந் தோன்றுத களிப்புற்றிருத்தலும் அதாவது உன்னுக் களிப்பென்பது தான் இதுகாறும் மறைக்கப்பட்ட தனது எதார்த்தத் திட்பையன்றி ஏனைய நீர்ப்பணைத்தும் முடிந்த திப்பமென்றெனக் கண்டு தன்னை அத்துவிதானுபவமாகத் தெளிந்து அத்தெளிவின்படியே நிற்றற்கு முன்னர்த் துவிதானுபவமாகவும் பின்னர் விசிட்டாத்துவைதானுபவமாகவும் தெளிய வேண்டுவதும் அவசியமாகலின், இதுகாறும் பரிபாகம் வந்த முதிர்ச்சியினால் முன்னர்த் தெளிய வேண்டியது துவிதானுபவத் தெளிவேயாம். இத்தெளிவே கை கேட்டல் சிந்[illegible]ரண்டிற்கும் மேலாகியதாமெனக.

வழிபடுதற் கியைந்த துவிதம்.

துவிதமென்பது இருமை யுடையன. அவை உயிர்கள் வழிபடுதற் கியைந்த அஞ்ஞான மகலாத துவிதமெனவும், அஃதகலும் துவிதமெனவுமாம். அஞ்ஞான மகலாத துவிதமென்பது திருக்கெனவும் திரிசியமெனவு மிருக்கு மிரண்டில் திருக்கு அஞ்ஞானமெனவும் திரிசியம் ஆரோபமெனவும்

வாச்சியார்த்தமாகவும் லட்சியார்த்தமாகவும் தெளிகின்றது, ஓர் வஸ்து அநுமான அளவையால் உளதெனவும் அவ்வஸ்துவுக்குச் சுசாதிக பேதங்களும் விசாதிய பேதங்களும் அநாதி சத்துக்களா யிருக்கின்றனவென்றும் மயங்க லாமையேயாமென்க.

எங்ஙனமெனின், அந்தத்துவிதம் உலகு உயிர் பரம் இம்மூன்றும் அநாதி சத்துப்பொருளெனக் கூறியிருக்கின்றது. இம்மூன்றாகிய சத்துள் உலகாகிற சத்துக்கு உபாதான காரணம் யாது? உயிருமன்று பரமுமன்று, வேறெனின் யாதெனப்படும்? மாயையுபாதானப்படுவதாகலின், மாயாகாரியம் சகத்தெனப்பட்டது. அங்ஙனமாகவே, ஓர் சத்தாகிய உலகப்பொருளுக்கு உபாதானகாரணம் ஒன்றிருக்கின்றமையால், ஏனைய இருவித சத்தாகிற உயிர்பர மிரண்டிற்கும் உபாதான காரணங்கள் இரண்டிருக்க வேண்டுமே! அவ்விரண்டையும் சேர்த்துக் கணிக்கில் திரிபொருளென்பதின்றிச் சடவிதப்பொருளென்றாகின்றதே! உயிர் பரம் என்னும் இரண்டு சத்துப் பொருள்களுக்கும் ஓர் உபாதான காரணம் வேண்டுவதின்றெனின், உலகாகிற சத்துப்பொருளுக்கு மாத்திரம் உபாதானகாரணம் ஏன் இருக்கக்கூடும்? பிராதிபாசிக சத்துக்கும் வியவகாரிக சத்துக்குமே கூடுமன்றிப் பாரமார்த்திக சத்துக்கு எங்ஙனம் உபாதான காரணம் இருக்கக்கூடும்? [..] காரணத்தைக் காரியப்பொருள் ஏற்குமே அன்றிக் காரிய காரணம் கடந்திருப்பது எங்ஙனம் ஏற்கும்? இவ்வுலகம் காரியப் பொருளா? அன்றிக் காரணப்பொருளா? காரியப்பொருளாயின், இக்காரியம் கற்பனை யெனப்படுமே? படுமாயின் மேலே காரணமிருத்தற்கு விருத்தமின்று. அங்ஙனமின்றி இவ்வுலகு எதார்த்தப் பொருளா யிருக்கின்றமையால், இதற்கு மேலே காரணப்பொருள் வேண்டுவதின்று. இருக்

கின்றதெனின், இவ்வுலகு ஓர் சத்துப்பொருளும் இச்சத்துக்குமேல் இன்னும் ஓர் சத்துப்பொருளுமாகி இரண்டு சத்தாகின்றன. இவ்விரண்டு சத்தோடு உயிர்ச்சத்து ஒன்றும் பரசத்து ஒன்றும் ஆக நான்கு சத்துப்பொருள்களாகின்றன. உயிர் பரமென்னு மிரண்டு சத்தும் தமக்குமேல் காரணங்களிலாதாயினும் சதுர்விதச்சத்து இருக்கின்றதற்குச் சற்றும் பொருத்தமின்று. இங்ஙனமிருக்கத் திரிபொருள் நிச்சயஞ் சாதிப்பது கிஞ்சிற்றும் பொருத்தமின்று. இதுநிற்க. உலகென்பது தனிப்பொருளா? அன்றி, ஒன்றின் காரியப் பொருளா? தனிப்பொருளன்று, ஒன்றின் காரியப்பொருளெனின், காரியப்படுவது முன்னில்லாமையன்றோ? முன்னில்லாமை காரியப்படின், அஃது எஞ்ஞான்று மிருக்கின்றதா? காலவரையறைப்படியிருந்து பின்ஞான்றில்லாமற் போகின்றதன்றோ? முன்ஞான்றில்லாததுபோலப் பின்ஞான்று மில்லாமையன்றோ காரியமெனப்படுவது? முன்ஞான்றும் பின்ஞான்று மில்லாமையே காரியமாயின், அக்காரியம் தோற்றமாக இருக்கின்றதா? அன்றிப் பொருளாக இருக்கின்றதா? பொருளாகவே இருக்கின்றதெனின், பொருளல்லது இருக்கின்றது முன்ஞான்றும் பின்ஞான்றும் இஞ்ஞான்றும் எஞ்ஞான்றும் மாறாது ஒருபடித்தா யிருப்பதாக்கும்! இஃது விந்தையினும் மிக்க விந்தை! காரியப்படுவதெல்லாம் முன்ஞான் [..]ஞான்று மில்லாமையாயின், அஃது இடைஞான்று [..]மா? [..]ர்தானே இருப்பெனப்படுகின்றதா? ஓர்ஞான் றிருப்பது பொருளென்பது பொருளாயும், சதுர்ஞான்று மிருப்பது பொருளன்றிக் கற்பனையாயு மிருக்கின்றதாக்கும்!

அன்றியும், உலகமென்பது காரியப்பட்ட பொருளாயின், உலகம் என்கிற இப்பெயர் அர்த்தப்பெயரா? அன்றி அனர்த்தப் பெயரா? அர்த்தப்பெயரெனின், எந்த அர்த்தத்

திற்கு உலகமென்கிற பெயர்? காணப்படுதலுக்கெனின், அஃது தோற்றத்துக்கேற்றுகின்றது. அத்தோற்றம் தொழிற்குணமாகின்றது. அத்தொழிற்குணமா உலகமென்று வழங்குகிறதற்குப் பொருள்? அல்லவே! இப்பெயர் அநர்த்தப்பெயரென்பதற்கு முரணென்னை? ஆகலின், இருக்கின்றது மண் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் அன்றிப் பின்னடைதலு மன்றோ? இவற்றுள் எது உலகெனப்படுவது? எதுவுமில்லையே! பஞ்சபூத முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிய பலவின் கூட்ட விகாரமன்றோ இருக்கின்றது? இச்சேர்க்கைக்கன்றோ உலகெனப்பெயர் வழங்குவது? உலகென்கிற பெயரே அனர்த்தமாயின், சேர்க்கையுற்றிருக்கின்ற பல நாமரூபங்களுமா பொருளெனப்படும்? படுமெனின், ஆராய்தலில்லாத மூடத்திற்கன்றி ஆராய்ச்சியாகிற விவேகத்திற்கு இவை அன்மை இன்மை யென்பதற் கையமாயிருக்கட்டுமே! அற்றேல், இத்தூணென்பது இன்றுமெனின், தூணென்பது என்ன நிலைமையது? மேலேயிருக்கும் பாரப்பு முதலியவைகளைச் சுமக்கு நிலைமைத்தெனின், சுமக்குந் தொழிலுக்குத் தூணென்பதா? அன்றிப் பொருளுக்குத் தூணென்பதா? பொருளுக்கேயெனின், இஃது எப்பொருளெனப்படுவது? உருட்சி நீட்சியாயிருத்தலெனின், அவை குணங்களாயிற்றே! பொருளென்பதெங்கே? ஆகலின், இக்குணங்களையுடையது எதுவெனப்படும்? கற்பொருளெனின், கற்பொருளுக்குத் தூணென்கிற பெயருண்டா? இன்றெனின், மற்றெதற் கிசைபந்தது? கை உருட்சி நீட்சி முதலியவையுட்கொளின், பண்புப்பெயராகின்றதே! பண்புந் தொழிலுமாயிருக்கின்ற இத்தூண் சுமத்திருத்தல் முதலிய அநுபவத்தால் உண்டெனவும், சொருபத்தால் இலெனவும் படுகின்றதேயன்றி, பொருளாயிருப்பது கல்லேயன்றி யில்லையே!

அன்றியும், இது தூணெனச் சுட்டிப் பரிசிக்கின், இச்சுட்டையேற்பது கற்பொருளையன்றி வேறுயிருக்கட்டுமே! இவ்வாறே எவ்வெவ்நாமரூபமும் நமது அறியாமைக்குப் பொருளாகக் காணப்படுகின்றதே! அதனையும் சுட்டிப் பரிசிக்கின் அதுவும் அவ்வச் சுட்டையும் கிஞ்சித்தும் வலாமற் போகின்றதே! போகின்றதால் சுற்றில் இருப்பு யாதெனப்படும்? அதுதான் உபாதான காரணமன்றோ? இதுபோல், உலகென்கிற அனர்த்தப் பெயரையுற்றி நிகழ்கின்ற பண்புக்கும் தொழிலுக்கும் பொருளெனப்படும்? மாயையெனப்படுமெனின், அம்மாயை மயக்கமெனப்படாதிருக்கட்டும்! எங்ஙனமெனின், அனைத்தும் பண்புந்தொழிலுமாகிய தோற்றமாத்திரமாயிருக்கச் சத்தாகத் தோன்றுவானேன்? சத்தாகப் பார்ப்பதுவெனின், அங்ஙனமுணர்வது பொருளல்லதைப் பொருளென்றன்றோ? அஃதன்றோ மயக்கமெனப்படுவது? இம்மயக்கத்தையன்றி மாயையென்பது எது? அதனை இத்தகையதென,

குறள்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு." என்றும்,

பிரபுலிங்கலீலை.

"விருப்பு வெறுப்புறு வாம்விட யத்தோ
டிருக்கு மயற்சக மென்ப நிலாமை
பரப்பிர மத்தியல் பார்ப்ப தெமக்குத்
தெரிந்தரு ளென்றுரை செய்து துதித்தான்." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"பேதமுறு புத்தியேமாயை யாகும்
பெரிதுவருந் தியுமிதனைப் போக்கல் வேண்டும்

போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப்
பொருநதியின் கரைதோன்றாப் புகலத் தோன்றி
லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா
மிம்மாயைப் பிறப்பிடமே தென்னல் வேண்டாஞ்
சேதமுறக் கொல்வதியே தென்று தேர்வாய்
சிதைவுற்று விதனியல்பு தெரியு மன்றே."

என்றும் கூறியிருக்கின்றன.

இவற்றால், மாயையென்பது மயக்க மென்பதற்கு முரணன்றோ? இங்ஙனமிருக்கும் மாயையை வேறாகக் கொள்ளில் அஃது பொருளெனப்படுமோ? படுமெனின், இவ்வுலகம் என்னவெனப்படும்? இஃதும் பொருளெனப் படுமெனின், காரணமாகிற மாயையும் காரியமாகிற இவ்வுலகமும் ஓர் முதலென்பதா? காரியமென்பது முன்னொன்றும் பின்னொன்று பின்மையாயும், காரணமென்பது அம்முன்பின்னோடு இடையொன்று முன்மையாயு மிருக்கின்றதன்றோ? இவ்வுலகம் காரிய சத்துப் பொருளா யிருந்தா லிருக்கட்டும்! மாயையென்பது இவ்வுலகமாகக் காரியப்பட்டது பரிணாம பட்சமாகவா? அன்றி ஆரம்ப பட்சமாகவா? அஃதுமன்றி விவர்த்த பட்சமாகவா?

க-வது, பரிணாமபட்ச மென்பது—ஓர் முதல் திரிந்து மற்றோர் முதலாக இருப்பது. அது பாலென்பது கெட்டுத் தயிராக இருப்பது.

உ-வது, ஆரம்ப பட்சமென்பது—ஓர் முதல் மற்றோர் முதலின் ஆற்றலினால் குணபேதமாகக் காரியப்பட்டிருப்பது. அது மட்பொருளானது கடவடிவமாகக் காரியப்பட்டிருப்பது.

ங-வது, விவர்த்தபட்சமென்பது—ஓர்முதல் மற்றொன்றாகத் திரியாமலும் மற்றொன்றாற்றலினாற் குணபேதமாகா

மலும் தன்பால் மற்றோர் முதல்போலத் தோற்றுகின்றது. அது கயிற்றின்பால் அரவுபோற் றோற்றன் மாத்திரமாகத் தோற்றுவது. இஞ்ஞான் றிங்ஙனம் விளக்கிய இம்முப்பாகத்துக்குள் மாயையை எதுவென் றேற்கப்படும்? பாலென்பது திரிந்து தயிராவதுபோல் ஏற்றோமெனின், அத்தப்பால் தயிராகத் திரிந்த பின்னொன்று பாலென்பதில்லாமற் கெட்டுச் சற்றும் பொருளில்லாமைபோல் மாயை உலகாகத் திரிந்த பின்னொன்று அஃது கெட்டுச் சற்றும் பொருளின்றிப்போகுமோ? போகுமாயின், காரியப்பட்ட இவ்வுலகு காலவரையறைப்படி மாறுஞான்று, எதன்கண் ஒடுங்கி எதுவாய் விடுகின்றது? மாயையின்கண் ஒடுங்கி அதுவாய் விடுகின்றதெனின், இங்ஙனங் கொள்வதனால், மாயையென்பது கெட்டு உலகாகக் காரியப்பட்டதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்கு மாயை பரிணாமோபாதானமுமன்று. மட்பொருள் குணபேதமாகக் காரியப்படுகின்றதுபோல், அம்மாயை குணபேதமாகக் காரியப்பட்டதெனின், அம்மட்பொருள் கடவடிவாகக் காரியப்பட்டஞான்று, அக்காரியமாகிய கடம் முன்னும் பின்னுமின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாகவும் சொன்மாத்திரமாகவும் நிகழும் விவகாரிக சத்துக்கற்பனை யெனப்படுவதுபோல், அம்மாயை உலகாகக் காரியப்பட்டிருக்குஞான்று, காரியமாகிய உலகு முன்னும் பின்னுமின்றித் தோற்றன் மாத்திரமாகவும் சொன்மாத்திரமாகவும் நிகழும் விவகாரிக சத்துக் கற்பனை யெனப்படுமே!

இதனால், மாயையென்பது உலகாகக் காரியப்பட்டதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்குத் தான் ஆரம்போபாதானமுமன்று. கயிற்றின்கண் அரவு தோற்றுதல்போல், மாயையின்கண் இவ்வுலகு தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்றதெனின், மாயையானது கெடாமலும் குணபேதப்படாமலும்

இருந்தபடியிருக்கும் தன்பால் இவ்வுலகு பிராதிபாஸிக சத்தாகிய கற்பனைத்தோற்றமெனப்படுமே! இதனால், இவ்வுலகு மாயையின்கண் ஓர் முதல்போற் றோற்றிக்கொண்டிருப்பதன்று. அன்றாகவே, இவ்வுலகுக்கு அம்மாயை விவர்த்தோபாதானமாமென்றறிக.

இங்ஙனமிருக்க, இவ்[illegible]அம்மாயையின் காரியமென்றெங்ஙனமேயின்றது? உலகத்தோடு ஆராயவேண்டியவாறாராய்ந்து தெளியாது, வெறும் உபதேசமாத்திரத்தால் மாயையின் காரியமென்று கொண்டதேயன்றி வேறன்று. இங்ஙனம் உபதேச மாத்திரமாகக் கொண்டதனால், முற்றுமுரணாகவே யிருக்கின்றது. அம்மாயையைப் பொருளெனக் கொள்ளாது குணமெனக் கொண்டாற் றோடமென்னையெனின், குணமென்பது ஓர் முதலினது தர்மமெனப்படும். அத்தர்மம் குணமாதலின், ஓர் முதலினது குணம் மற்றோர் பொருளாகக் காரியப்படுமா? அங்ஙனம் காரியப்படினும், உண்மைப்பொருளாகவும் காரியப்படுமா? ஒருண்மைப்பொருளே மற்றோருண்மைப்பொருளாகக் காரியப்படாவழி, ஓர் முதலின் குணமா மற்றோருண்மைப் பொருளாகக் காரியப்பட்டிருக்கும்? மட்பொருளின்கணுள்ள கடசத்தியாகிய குணமானது கடகலசாதி பேதங்களாகக் காரியப்படுதல்போல், குணமாகிய மாயை காரியப்பட்டிருக்கின்றதெனின், மண்ணின்பாலுள்ள சத்தியே கடமாகக் காரியப்படுவதாயின், அம்மண்ணானது கடமாதிகட்கு உபாதான காரணமெனப்படா திருக்கட்டும்! கடமாதிகளாகக் காரியப்படுதற்கு, அச்சத்தி சகாய காரணமாயிருக்கின்றதேயன்றி முதற்காரணமாக நின்று தான் காரியப்பட்டதன்று.

அன்றியும், அயமானது அக்கினியின் சகாயத்தால் எரிதல் குளிர்தல் முதலியனவாகக் குணபேதமாய்க் காரியப்படு

கின்றதேயன்றி, அவ்வக்கினியானது எரிதல் குளிர்தல் முதலியனவாகக் குணபேதமாய்க் காரியப்படவின்று. இவைகளைப்போல் மாயையானது சகாயமாய் நிற்க, இப்பஞ்சபூத பவுதிக முதலியனவாகத் தானாய் ஏதோ ஓர் முதலிருந்து காரியப்பட்டிருக்கவேண்டுமே! இதனால், உலகுக்கு மாயை முதற்காரணமென்றென்பதாயின்றது [illegible] இதற்கென் செய்வாம்! இத[illegible] கோடற்கும் குணமெனக் [illegible]றல் மாயையை ஓர் பொரு[illegible]த்தும், மிக்க ஆப்தராகோடற்கும் இயையாமல் இவ்[illegible] இருதலைக் கொள்ளியிலகப்பட்டிருக்கின்றதே! இவ்வாபத்து [illegible] எறும்புபோலிருக்கின்றதே! இத்துணை ஆபத்திற்பட்டு நின்று திரிபதார்த்த நிச்சயம் செய்வது என்ன வியப்பை[illegible]கின்றது! இம்மருட்சிக்குக் காரணம் யாதெனின்,

குறள்.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு" என்றும்,
"சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு" என்றும்,

பிறந்திருக்கின்ற மகாவாக்கியத்தை வேதபாகியர்களைவிட்டு, அவ்வேத முதலிய சதுர்த்தச வித்தைகளாகிய சத்திய[illegible] அநேகயுத்திகளாலும் இலட்சியார்த்த அநுமானங்களையும் எடுத்தெடுத்து உணர்த்திக்கொண்டவர்களாலும் பன்முறையும் அறிஞர்களாகிய ஆப்தர்கள்பால், நன்கு உன்னியுன்னித் தேராததேயாமென்க.

அன்றியும், பொருளெனவும் குணமெனவும் இயையாது அதன் அபேதகாரியமாகிற அநாதி சத்தாகிற மாயையும் இவ்வுலகும் இவற்றோடு, பாரமார்த்திக சத்துப்பொருளாகிய உயிரும் பரமும் ஆகிய இச்சதுர் ஆராதிசத்துப்பொருளாகிய

ர்ப்பொருளும் கூறுபாடுடைத்தாதலின், ஒன்றுள்ளவிடத்தில் மற்றொன்று உண்டாயிருக்குமா? இராதன்றோ? இங்ஙனமிருக்கும் இந்நாற்பொருள்களும் எங்கிருக்கின்றன? ஓர் ஆதாரத்திலிருக்கின்றனவா? நான்காதாரத்தி லிருக்கின்றனவா? நான்காதாரத்தி லிருக்கின்றனவெனின், அந்நான்கு ஆதாரமும் நான்கு என்கிற கூறுபாட்டி லிருக்கின்றனவாதலின், அந்நான்கும் எந்த ஆதாரத்தி[illegible]றதெனவருமே! ஆதலின், அங்ஙனமன்று இந்நாற்பொருளும் ஓர் ஆதாரத்திற்றானே இருக்கவேண்டியதவசியமாகின்றது. அவ்வாதாரத்திலாதேயங்களாகிய இச்சதசித் பொருள்களுள் ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதமயமாகியும் இருப்பாயுமுள்ள இவ்வுலகுக்கு, எல்லையென்பது இத்துணைத்தென் றேற்கப்பட்டிருக்கின்றதா? இல்லையன்றோ? அங்ஙனம் எல்லையின்றிய இவ்வுலகமும் வியாபகமாகிய மாயையும் உயிரும் பரமும் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் எங்ஙனம் கூறுபாட்டிற் றிருக்கும்? கூறுபாட்டிற் றிருக்கின்ற இந்நான்கும் எங்ஙனம் வியாபகமுற் றிருக்கும்? வியாபகமாயும் கூறுபாடுடையதாயு மிருக்கின்றது அவற்றிற் கியைந்ததெனின், கண்டத்துவமாயிருக்கும் வியாபகமுமுண்டா? உண்டாயிருக்கின்றதாகவே கொள்வம். இந்த நான்கும் நிகழும் அவ்வோரிடமானது யாதெனப்படும்? அந்த நாற்பொருள்களுள் பரமென்கிற பொருளில் ஏனைய மூன்று மிருக்கின்றனவெனின், இதனால் இவைகள் வியாபக வியாப்பிய மெனப்படுகின்றன. இவ்வியாபக வியாப்பிய சித்தாந்தம் வேறே யிருக்கின்றதே? அவ்வெல்லையில் தலையிட்டுக்கொள்ளுவானேன்? ஓர் பட்சத்தைச் சாதிக்கப்போந்தால் மற்றோர் பட்சத்தைத் தொட்டுக்கொள்ளலாமா? அத்வைதம் சாதிக்கப் போந்தால், அப்பட்சத்திற் பொருள்கள் எத்துணையாயிருக்கினும் அவைகள் வெவ்வேறு கண்டத்துவமா யிருக்கவன்றோ சாதிக்கவேண்டும்.

அத்வைதமென்பதற்கு வியாபக வியாப்பியம் சொல்லும் பட்சத்தில் சீவர்கள் மாயை உலகு ஆகிய இம்மூன்றும் அப்பரத்தில் கற்பனைகளாக வியாப்பியமா! அன்றிப் பொருள்களாக வியாப்பியமா? பொருள்களாகவே வியாப்பியமெனின், இதனால் பரமென்பது புரையுடைமை யேற்கின்றதே! எங்ஙனமெனின், சீவர்கள் முதலிய ஒவ்வொரு பொருளின் பரிமாணம் எத்துணை எத்துணை[illegible]த்துணை அத்துணை[illegible]க்கும் அப்பரம்பொரு ளின்றாதலினென்க.

இதனாற் பரந்துக்கெனப் பொருள் கிஞ்சித்துமின்றி அப்பரமானது புரைமயமாகி விடுமே! அதாவது சூனியமெனப்படுவது. அச்சூனிய நிறைவில் இருக்கின்ற சீவர்கள் முதலிய மூன்றும் என்ன பொருள்களெனப்படும்? சூனியப் பொருள்களெனப்படுமன்றோ? இதற்கென்செய்வம்! இச்சீவர்கள் முதலிய முப்பொருள்களும் அப்பரத்தில் வியாப்பியமுற் றிருக்கினும் அதற்குத் தோடமின்று? ஏன் இன்று! இடமா யிருப்பதோடு இம்மூன்றுக்கும் உள்ளும் இடையும் வியாபித்திருக்கின்றதாலெனின், ஓர் பொருளுக்குத் திரிபுறமும் மற்றோர் பொருள் நிறைவுற் றிருக்கின், அந்நிறைவையன்றி அந்நிறைவைத் தன்பால் ஏற்கும் பொருள் தோற்றமா யிருக்குமா? அன்றி ஓர் முதலா யிருக்குமா? முதலாயிராதே! அதுபோல், அப்பரம்பொருள் ஷை மூன்றிற்கும் திரிபுறமும் வியாபியா யிருக்குமாயின், இவ்வியாபகத்தை யேற்கும் இம்மூன்றும் கற்பனைகளெனப்படுமன்றி ஒவ்வோர் முதலெனப்படுமோ? படாதுமி, அத்வைதமென்பது இங்ஙனந்தான் இருக்கின்றதோ? அத்வைதமென்பது எவ்வாறாகிலும் இரண்டெனப்பட்டே யிருக்கவேண்டுமே; அங்ஙனமின்றித் திரிபதார்த்தமென்பதையுங் கடந்து ச[illegible]ப்பதார்த்தங்களா யிருக்கின்றதே! இவைகள், அத்வைத[illegible]பவமாகுமா?

சதுர்ப்பொருள்களேனும் இருக்கின்றன அவைகள் பேதித் திருக்கின்றனவெனக் கொண்டு, அவைதம் கூறலாம். அங்ஙனமும் பொருளாயில்லையே! இறைவன்; அப்பொருள்களுள் சகமென்கிற ஓர் பொருள் விபரீதப் பிரத்தியட்சமாயும், ஜீவர்களென்கிற ஓர் வகுப்புப்பொருள்கள் விபரீதானுபவ அநுபவமாயும், மாயையென்கிற பொருளும் விபரீதத்தோற்ற அநுமானங்களாயு மிருக்கின்றனவே! இதனால், எங்ஙனம் அத்வைதமெனப்படும்? ஆகலின், அவைதமென்பது இல்லதன்றென்க. அறிஞர்களால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்ற வேதமாகலின், இத்துவைதம் சாத்திரானுபவத்தை மறுத்து வழிப்படுத்துதற்குக் கற்பிக்கப்பட்டதே யன்றி, மனமாகிய அயல்போதமின்றித் தற்போதமாதற்காக முன்னோர்களே தெளிந்திருத்தற் கிசைந்த அவைதம் வேறேயிருக்கின்றது. அஃதன்றே இணக்கமாகியதாம் இதுகாறுங் கூறிய இத்துவைதமும் இணக்கமன்றென்பதற்கு உதாரணம்:—

பிரபுலிங்கலீலை.

"தாம்தா மியநெஞ் சுடையார்க்குத்
தாமே யெவர்த் தோன்றுமால்
நீதா மியநெஞ் சுடையார்க்குத்
தெரிய வேத மிகலின்றி
வேதாகமங்கள் விளம்பிடினும்
விளங்கா தென்றும் வேறென்றும்
வாதா லழியு மவர்மாயை
மயக்க மய்க்கு மதியினோர்."

என்றும்,

அத்துவிதக் கலிவெண்பா.

"ஈசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரிற் கடை யென்று—றைமொழியுநம்
வேத முடிவிந்த வேதியரைக் கூடென்றுன்
வேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்."

என்றும்,

வைராக்கிய சதகம்.

"புகலரும் பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரை திரை யீசன்
சகமொ டாருயி ரெனு நுரை யாதிக
டங்குமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யொலிவதீ லதையதைப்
பற்றுவாம் விடுதிற் பார்த்
சுகசொ ரூபமே யிணைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதபா வனைநெஞ்சே."

என்றும் கூறியிருப்பதனுங் காண்க.

இஃது

வழிப்படுத்தலியைந்த விசிட்டாத்துவைதம்.

இவ்விசிட்டாத்துவைதமானது உ மகாவாக்கிய சதுட்டயத்தில் எந்த வாக்கியத்துக் கியைந்ததெனின், தத்துவமசி வாக்கியத்துக் கியைந்தது. அது தத் என்பது அதுவெனவும் துவம் என்பது குணமெனவும் அசியென்பது ஆனாயெனவும் பிரிக்கப்பட்டு விழங்குகின்றது. அவற்றுள், அது என்பது பரமெனவும் அதாவது பரமாத்மாவினது வெனவும், குணமென்பது தர்மமெனவும் அதாவது பரத்தினது தன்மையாக வெனவும், அசி என்பது ஆனாயெனவும் அதாவது நீ அவ்வா றிருக்கின்றாயெனவுமாம். அங்ஙன மிருத்தல், பரத்தினது தர்மமாக இருக்கின்றாயெனக் கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாக்கியம் தனது முப்பதத்துள் இடைப்பதமாகிய துவமென்பதற்குத் துவைதிகள்போல் நீயெனப் பொருள்கொள்ளாது, தர்மமெனப் பொருள் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டாயிருக்கின்றதாவெனின், தஸ்யாபாவ: தத்வம் என்றுகின்ற பரமாத்மாவின் பாவ என்றுண... அவை தஸ்யா: என்பது

பது தர்மமாக இருக்கின்றதென ஆகின்றன. ௸ துவைத பட்சத்தில் மதிமுகம் பளவா யென்புழி, இவ்விரு பதங்களின் இடையில் போலவென்கிற உவமை உருபு தொன்றியிருக்குமாறுபோல், இங்கு தத்துவம் என்கிற பதத்தில் ௺ என்கிற எழுவாய்தொன்றி துவமென்கிறது தர்மமெனப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்க. அஃதெங்ஙனமெனின், பிராமணத்துவம் சந்நியாசத்துவ மென்புழி, துவமென்பது தர்மமென்றாயதுபோ லென்க. ஆகவே, சேதன சேதன மிரண்டும் பரமாத்மாவினது தர்மமெனப் பொருள்பட்டன. இதனை நன்கு விசாரித் துணர்பவர்க்கே வெளியாகுமென்க.

எங்ஙனமெனின், விசிட்டாத்துவைத மென்பதற்குப் பொருள் கூடியிருக்கிற அத்துவைதமா? அன்றி மேன்மையான அத்துவைதமா? மேன்மையாகிய அத்துவைதமெனின், தாழ்மையாகிய அத்துவைதமொன் றிருக்கவேண்டுமே! இவற்றால் அத்துவைதமென்பது இரண்டாகின்றன. இரண்டு அத்துவைதமிருக்குங்கால், இரண்டு துவைத மிருக்கவேண்டுமே! அவை என்ன துவைதங்க ளெனப்படும்? ஒன்று கூடாத்துவைதமும் மற்றொன்று கூடுந்துவைதமு மாகுமன்றோ? ஆகவே, மேன்மையாகிய அத்துவித மென்பதற்குப் பொருளென்னை? அத் துவிதம் அத்துவித மென்னின், அஃது இரண்டற் றிருக்கின்றதெனப் பொருள்படுகின்றது! இரண்டற்றது என்பதில் இரண்டென்பது எவை? பரமாத்மாவும் சேதன சேதனப் பிரபஞ்சமுமெனின், இவ்விரண்டு மற்றதே அத்துவிதமெனப் பொருள் படுகின்றது. இதனை பரமாத்மாவாகிய குணியும் பிரபஞ்சமாகிய குணவேற்றுமைகளு மில்லாதது அத்துவித மெனற்பாலது? இது மேலான அத்துவிதமா? இல்லையே! அங்ஙனமன்று, குணியாகிய பரமாத்மாவை விட்டுக் குணவேற்றுமைகளான சேதன சேத

னங்கள் பிரியாதிருக்கின்றதே அத்துவிதமெனின், இதனால், குணிகுண மென்னுந் துவைத மகன்றதா? இல்லையே! குணிகுணமாகிய துவைதம் சத்தியமாயிருக்க, இவற்றை அத்துவிதமென்பது கருங்காக்கையை வெள்ளைக்காக்கை யென்பது போலாம். அத்துவிதமென்பது நான்கு விதமா யிருக்கின்றதே! அந்நான்கு விதத்துள், இவ்வத்துவிதம் ஒன்றேனு மல்லவே! அந்த நான்குள், ஒன்றிருந்தால் ஏனைய மூன்றும் ஏகாத்துவித மெனப்படுமே! முடிவில், ஏகாத்துவிதமாயினும், அதுகாறும் நான்குவித அத்துவிதமு முண்டோவெனின், துவைதம் நான்குவிதமா யில்லாதிருக்கட்டும்! அந்நான்குவித மென்ப தெங்ஙனமெனின், காரண காரியம், குணிகுணம், பிம்பப் பிரதிபிம்பம், அம்சாம்சிக மென்பனவாம். அவற்றுள் காரணகாரிய மென்பது மட்கடம் நூற்படம் என்பன. குணிகுணமென்பது நீலோற்பலம் கருங்குயில் என்பன. பிம்பப் பிரதிபிம்பமென்பது வான்கதிர் நீர்க்கதிர் முகம் முகச்சாயை என்பன. அம்சாம்சிக மென்பது நீர்த்தரங்கம் ஆலாங்கட்டி என்பன.

௸ க-வது, காரணங்களாகிய மட்பொருளும் நூற்பொருளும் காரியங்களாகிய கடப்பொரு ளெனவும் நூற்பொருளெனவும் படுமா? படாதன்றோ?

இங்ஙனமே உ-வது, குணிகளாகிய உற்பலப் பொருளும் குயிற்பொருளும் குணங்களாகிய நீலநிற மெனவும் கருநிற மெனவும்,

௩-வது, பிம்பங்களாகிய சூரியப்பொருளும் முகமாகிய பொருளும் சலசூரியப் பொருளென[illegible]முகப் பொருளெனவும்,

சங்கைஞ, அம்சமாகிய சிற்பொருள் அம்சிகங்களாகிய ஆலயாதி பொருளெனவும், அலங்கட்டிப் பொருளெனவும் படுமா? படாதன்றோ? இங்ஙன மிருப்பதால், காரணகாரிய முதலிய இந்நான்கு விருப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றும் துவைத மெனப்படுமா? அன்றி அத்துவித மெனப்படுமா? ஒன்று மற்றொன் றெனப்படா திருக்கின்றதால், அவைதங்க ளென்பதற்கு முரணொன்றோ? ஆகலின், இத்துவை[…] பேதங்கள் சதுர்ஞரின் அம்சகாரணம் குணபிம்பம் அம்சம் ஆகிய இந்நான்கையுமன்றிக் காரியம் குணம் பிரதிபிம்பம் அம்சிகம் ஆகிய இந்நான்கு மின்றெனவும், காரிய முதலிய இந்நான்கும் ஷை காரண முதலிய அந்நான்கு மன்றெனவுமாகத் தெளியுமித் தெளிவே விட்டுவிடாத லக்ஷணையாம். இந்த லக்ஷணையே அத்துவித மென்பதற்கு முரணின்று? இங்ஙனமாகவே; ஷை காரண முதலிய நான்கும் காரிய முதலியவைவாகிய எல்லாமாயும், அவை தாம் அல்லவாயுமாயிற்றெனக, அத்துவிதமென்பது எல்லாமாயும் அல்லவாயும் தெளிந்திலங்கும் விட்டுவிடாத லக்ஷணையா யிருக்க, விசிட்டாத்துவித மென்பது என்னவெனப்படும்? விடாதலக்ஷணை யெனப்படுமன்றோ? இவ்விரண்டும் விட்டுவிடாத லக்ஷணையும் விடாத லக்ஷணையுமாயின், ஷை துவிதமென்பது என்னவெனப்படும்? விட்ட லக்ஷணை யெனப்படுமன்றோ? இவ்வத்தியாயத்திற்கு முன் அத்தியாயத்தில் துவிதமென வழங்குவதும் இவ்வத்தியாயத்தில் விசிட்டாத்துவித மென வழங்குவதும் பொருத்த மிருக்கின்றனவா? இல்லையே! இவைநிற்க.

விசிட்டமென்பதற்குப் பொருள் கூடியிருக்கின்றதென்பதா? அன்றிக் கூடாதிருக்கின்ற தென்பதா? இவ்விருபதத்துள் கடைப்ப[…]ம் […]த்துவிதமென் றாகின்றதால், எங்ஙனம் முதற்பதம் கூடியி[…]கின்ற தெனப்படுமெனின், அக்கடைப்

பதம் துவிதமா யிருப்பதை அத்துவிதமாகக் கொண்டதனுலன்றோ, கூடியிருக்கின்ற தென்று முதற்பதம் மேன்மையைத் தரற்பால தெனக்கொண்டு மேன்மையாகிய அத்துவிதமென வழங்கப்படுகின்றது? இ[…]ல், விசிட்டத் துவித மெனப்படாது விசிட்டாத்துவித மெனப்பட்ட தாக்கும். அங்ஙனமா[…]ன், பரமாத்மாவை வியாபகப்பொரு ளென்பா ரேன்? […]ப்பொருள் வியாபகமா யிருக்கின்றதாயின், அவ்வியாபக[…] எதற்கென வினாவருமன்றோ? அதுபோல, பரமாத்மா எதற்கு வியாபகமெனப்படும்? சிற்சடமாயுள்ள பிரபஞ்சப் பொருள்களுக்கெனின், இதனால் பிரபஞ்சப்பொருள் வியாப்பிய மாகின்றன. ஆகவே, பிரபஞ்சம் பரமாத்மப் பொருளென்பமே! கூடாதெனின், பரமாத்மாவுக்கு இப்பிரபஞ்சம் வேறுபொரு ளென்பமே! அங்ஙனமும் கூடாதெனின், ஏன் கூடாது? இவை பரமாத்மாவின் தன்மைகளா மெனின், அவையாவன குணவேற்றுமைகளா யிருத்தல் இக்குணங்களுக்குக் குணிப்பொருள் பரமாத்மாவன்றோ? பரமாத்மா குணியும் சிற்சடப்பிரபஞ்சம் குணங்களு[…]கின்றன. இச்சிற்சடங்கள் பரமாத்மாவிற் கூடியிருக்கின்றனவா? அன்றிக் கூடாதிருக்கின்றனவா? அதாவது—பரமாத்மாவை விட்டு அஃதில்லாவிடத் திருக்கின்றவைகளா வென்பது. பரமாத்மாவிற் கூடியே இருக்கின்றனவெனின், அதனால் துவித மெனற்பாலதா? அன்றி அத்துவித மெனற்பாலதா? அத்துவித மெனற்பாலதெனின், ஷை காரணகாரிய முதலிய ஐந்து விதங்களில் இஃதென்ன அத்துவித மெனப்படும்? மேல் அத்தியாயத்தில் சுசாதிகம் விசாதிகமுள்ள துவிதமும், இவ்வத்தியாயத்தில் இஃது அச்சுசாதிக விசாதிகமின்றிய சுகதபேதமென்னும் கூடியிருக்குந் துவிதமுமாகின்றன. அங்ஙனமன்று, இஃது அத்துவிதமே யெனின், பரமாத்மாவோடு சிற்சடங்கள் பி[…]வற் றிருத்தலால் அத்துவிதமா

கின்றது. இவைகள், வியாப்பிய முற்றிருத்தலால் என்ன வெனப்படும்? வியாபக வியாப்பியம் எற்குங்காலும் கூடுந் துவிதமும், அங்ஙனமின்றி ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி வெவ் வேறிடத்தது என்றேற்குங்காலம் கூடாத் துவிதமுமாகு மன்றோ?

அன்றியும், வியாபக வியாப்பியமென்பது இருவகைத் தாயது. அவை—ஓர் பொருளின்கண் நின்று நிகழும் சினை குணம் தொழில் இம்மூன்றும் வியாப்பியமும், அவற்றால் அப்பொருள் வியாபகமு மாகின்றன. அவை சாத்தனது உறுப்பும் நிறமும் தொழிலும் போல்வன. ஒரு பொருளின்கண் ணே நின்று நிகழும் மற்றோர் பொருள் இடம் காலம் இம் மூன்றும் வியாப்பியமும் அதனால் அப்பொருள் வியாபகமு மாகின்றது. அவை சாத்தனது ஆடையும் மனையும் ஆயுளும் போல்வன. முன்னொன்று கூறிய சினை குணம் தொழில் மூன் றும் தற்கிழமையாகிய வியாப்பியமும், பின்னொன்று கூறிய பொருள் இடம் காலம் மூன்றும் பிறிதின் கிழமையாகிய வியாப்பியமுமாம். இவ்விருவித வியாப்பியங்களில் எதுகூடுந் துவிதமெனப்படும்? எது கூடாத்துவித மெனப்படும்? தற் கிழமையாகிய வியாப்பியம் கூடுந்துவிதமும், பிறிதின்கிழமை யாகிய வியாப்பியம் கூடாத்துவிதமு மாகின்றன. இவற்றைப் போல், பரமாத்மாவும் சிற்சடங்களும் என்ன துவித மெனப் படும்? கூடுந்துவித மென்பதன்றோ? மேன்மையான அத்து வித மென்பதற்குப் பொருளெங்கே? அத்துவித மென்பது ஷை காரணகாரியம் குணிகுண முதலிய அவிதபேத மற்ற தன்றோ? கூடியிருக்கின்ற துவிதம் என்கிற இருபதங் களின் இடைக்கண் அகாரத்தை வருவித்து இது வடமொழிச் சந்திகளில் ஒன்றென மயங்கி விசிட்டாத்துவித மென்ன லாமா?

இஃதன்றியும், சேதனுசேதன உலகம் பரமாத்மாவின் குணபேதங்களா யிருக்கின்றமையின், இக்குணபேதங்கள் விகாரமெனப்படுமா? அன்றிச் சுயம்பெனப்படுமா? சுயம் பெனப்படுமெனின், அவ்வியட்டிகளாகக் காணப்படு வைகளுள் ஒன்றேனுமுண்டா? இல்லையே! இருக்கின் அதை காரியம் கடந்ததா யிருக்கட்டுமே! ஒவ்வொன்று காரிய மாயினும் ஒவ்வொன்று காரணமாகவேனு மிருக்கின்றதன் றோ? அவைகள் சுயம்பென்பதற்கு முரணென்னையெனின், எதுதான் காரணப்படுகின்றதோ அதுவும் மேலொன்றுக் குக் காரியமெனப் படாதிருக்கட்டும்! அங்ஙனமில்லையே! முற்றும் காரியமயமா யிருக்கின்றதே! எங்ஙனமெனின், பிரு திவிக்கு வித்து காரியமாயும், அவ்வித்துக்கு அங்குரம் காரிய மாயும், அவ்வங்குரத்திற்கு இதழ் காரியமாயும், அவ்வித ழுக்குச் சாகை காரியமாயும், அச்சாகைக்குத் தளிர் காரிய மாயும், அத்தளிருக்கு அரும்பு காரியமாயும், அவ்வரும்பு க்குப் பிஞ்சு காரியமாயும், அப்பிஞ்சுக்குக் காய் காரியமாயும், அக்காய்க்குக் கனி காரியமாயும், அக்கனிக்குப் பஞ்சு காரியமா யும், அப்பஞ்சுக்கு நூல் காரியமாயும், அந்நூலுக்கு ஆடை காரியமாயும், அவ்வாடைக்கு அலங்காரம் காரியமாயும், அவ் வலங்காரத்திற்குத் திருப்தி காரியமாயு மிருக்கின்றன. இங் ஙனமே யனைய ஒவ்வொன்றும் அபாவத்தை மேற்கொண்டு உதித்து ஒவ்வோர் முதலாகத் தோன்றுகின்றன. இவற்றால், சர்வமும் காரியமயமே யன்றிக் காரணமென்பது எதுவொன் றும் எவ்விடத்தும் இல்லவேயில்லை! இங்ஙனமிருக்க, சுயம் பெனப்படுவது எது? இன்றாகலின், சர்வமும் விகாரமென் பதற்கு முரணின்றென்க.

அன்றியும், இவ்விகாரங்களனைத்தும் அசுத்த மெனப் படுமா? சுத்தமென்பதற்குச் அன்றிச் சுத்தமெனப்படுமா?

தோட மென்னிலெயெனின், காரியமாகிய விகாரமென்பது அத்தத்துவமாகுங்கால் காரணமாகிய நிர்விகார மென்பது அசத்தத்துவமாகும்! ஆங்காங்கும் தெளிந்தும் பன்புமாகிய [illegible] அநித்தும் விகாரமாயு [illegible] யிருப்பதன்றோ? இங்ஙனமிருக்கு மிவைத்தாம், மாறாத் தன்மையனன்றோ? ஆகலின், அநித்திய மென்பதற்கு முரணென்னை? மாறுந்தன்மையனவ கண்டிதப்பொருள்களா? அன்று! கண்டிதப்பொருள்களாகின்றவே! கண்டிதமாகிய இவ்விகாரங்களைத் தாம் அதிருப்தியைத் தரற்பாலனவா? அன்றித் திருப்தியைத் தரற்பாலனவா? திருப்தியைத் தரற்பாலனவெனின், இதுகாறும் பிரமன் முதலிய சகல உயிர்களில் எவ்வுயிர் திருப்தியடைந்தது! சிற்றின்ப மென்னும் திருப்தியையேனும் பெற்றிருக்கின்றதேயெனின், அஃது நிலைபெறாததாகலின் போலியின்பமாகின்றன. ஆகின்றதால், அவ்வின்பமும் [illegible] துக்கமாய் முடிகின்றது. முடிவதால், தை தொழிலும் பன்புமாகிய குணபேதங்கள் விகாரம் அசத்தம் அநித்தியம் கண்டம் துக்கம் ஆகிய இவ்வைந்துவித வியாதரும் உற்றிருக்கின்றன. உற்றிருக்கு மிவைகள் எந்த முதலை உடையன? பரமாத்மாவாகிய முதலையுடையனவன்றோ? நீலாற்பலம் செந்தாமரை யென்புழி, நீலநிறமும் செம்மை நிறமும் எந்த முதலையுடையன? எந்த முதலையும் உடையனவல்ல றென்னலாமே? அவ்வவற்றிற்கு முதல் புட்பமன்றோ? அவைபோல், குணகுணபேதங்களாகிய விகார முதலியவைகள் [illegible] உடையனவாயின், இவற்றையுடைய பரமாத்மாவை [illegible] கற்பனையுடைய தெனப்படுமன்றோ? அப்பரமாத்மா நிர்விகாரமாயும், சுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அகண்டிதமாயும், இன்னும் அனந்த இலக்கணங்களையுடையதாயுமிருத்தலால் விகார முதலியவைகளை எங்ஙனமெனின், இவ்விகார முதலிய அசுத்த குணங்களை எற்கு முதல் எது? பிர

கிருதி என்கிற மாயையேயெனின், அம்மாயையானது பரமாத்மாவுக்கு வேறு பொருளாகும்! ஆகவே, கூடாத்துவிதமொன்று இருக்கின்றதாகும்!

அன்றியும், மாயை என்கிற ஓர் பொருள் தவிர மற்றவற்றிற்கு அப்பரம் வியாபகமாகும்! இதனால் அரைப்பாகம் கூடும் அவிதமும் அரைப்பாகம் கூடாத்துவிதமுமாகின்றதே! [illegible] குணங்களோடு அப்தை சேதனாசேதன விகாரம் முதலிய யாவும் தற்கிழமைக் குணபிரகிருதியும் குணப்பகுதியன்றோ? [illegible] சர்வவியாபக மெனப்படுகின் பேதங்களாகலின், அப்பரம் அசுத்த முதலியவைகளையுடைத்து. இச்சர்வமாகிய விகாரம் அசுத்த முதலியவை [illegible] அப்பரம் விகார முதலியவையது பரமாத்மா ஆகலின், அங்ஙனமன்று, என்பதற்கு முரணின்றாமென்க.

திருமழிசைப்பிரான் பிரபந்தம்.

"தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவுந் திரிப்பவு
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின்க ணின்றதே."

அப்பரத்திற்கு என்னதோடனைக் கூறியிருக்கின்றதால் [illegible] தெழுகின்ற அலையாதியிருக்கின்றதே? சலவியாபகத்திலின்றி வைகளாயிற்று? அதுபோல், அசலம் வியாபமுதலியவைகளால் அலையாதி விகாரங்களாக இருக்கின்றதாமெனின், அலையாதி விகாரங்கள் பரமாத்மா இருக்கின்றதாமென்பதற் கிசைந்ததன்று? ஏனெனாற் சல்ப்பொருள் விகாரமென்பதற் [illegible] கலன்றுகளென்க. எங்ஙனெனின், அவ்வலையாதிகள் ஓர் முதலன்றுகளினும் வியவகாரிக சத்தெனவு மெனின், பிராதிபாசிக சத்தெனவும் பிராதிபாசிக சத்தென்பது சொல்மாத்திரமாயும், மிரண்டாம். அவற்றுள், பிராதிபாசிக பொருளின்றித் தோன்றுவது. அது கயிற்றரவுபோல் தோற்றமாத்திரமாயிருக்கின்றது.

ன்று. விவகாரிக சத்தென்பது ஐம்புலனாலும் அனுபவித்தற் கிசைந்ததுபோ லிருக்கின்றது. அது சங்கரிவிகாரம் கனகவிகார முதலியன போல்வது. அலேயாதிகள் சலப்பொருளேயன்றி ஓர் முதலெனப்படுமோ? படுமெனின், சலத்தையன்றி வேறாயிருக்கவேண்டும்! வேறாய்ப் பிரகாசியாமல், அச்சலத்தின்கண்ணேயின்று தோன்றுகின்றன வெனின்; ஒருவன் அலேயால் மோதப்பட்டிடின், சலப்பரிசமின்றி அலேப்பரிச மாத்திரத்தா னிருக்கின்றதாக்கும்! அலே மோதும் தோன்று, சலம் எங்குபோயிற்று? இருப்பது சல இருப்பின்றித் தோற்றம் மாத்திரமாய் நிற்பது அலேயாமன்றன்றே! இருக்கின்றதால் இவ்வலேயாதிகள் என்ன சத்தெனப்படும்! இருப்பின்றித் தோற்றலால் பிராதிபாசிகசத்தாம், இத்தோற்றம் ஐம்புலனுபவத்திற் கிசைந்ததுபோ லிருத்தலால் விவகாரிகசத்தாமென்றன. இங்ஙனமே, பரமாத்மா யதார்த்தமாயும், ஷை பிரகிருதி முதலிய சர்வ வியாப்பியங்களும் சொல்மாத்திரமும் தோற்றன்மாத்திரமாயும் ஆகின்றனவே! ஷை திருமூலநாயப் பிரான் திருவாக்கு அத்வைதிகளுக்கு இசைவாயிருக்கின்றதே! அதை நாம் ஏன் எடுத்தாளவேண்டும்? நாம் ஆளவேண்டியது பரமாத்மாவைச் சர்வவியாபகமெனவும், அவ்வியாபகத்தில் வியாப்பியமாய் நிகழும் பிரகிருதி முதலிய சேதனாசேதன பதார்த்தம் குணபேதங்க ளெனவும், அன்றியும் அவை எதார்த்தமெனவு மன்றோ? இங்ஙனமிருக்க, அலேயாதி திட்டாந்தம் காட்டித்தலென்னே? பரமாத்மா சொரூபம் பதார்த்தங்களுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால், அவ்வியாபகம் பிரித்தேனும் இழுக்குறாதா? பதார்த்தங்களுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால் அவ்வியாபகம் புரையுடைமையாய் முடியுமே! குணபேதங்களுக்கு வியாபகமெனச் சொன்னால், அவ்வியாபகம் அக்குணபேதங்களுக்கு வரும் இன்ப துன்பம் இறத்தல் பிறத்தல் முதலியவை அப்பரமாத்மாவுக்கே வாய்க்

குமே! ஏனெனின், குணங்கள் ஒவ்வோர் முதலாகாமையினுலென்க.

குறள்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்பதற்கு விருத்தமாக உணர்ந்து, அதாவது “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொரு ளெப்படி காண்ப தறிவென்பது.” இங்ஙன முணர்ந்து அப்பரமாத்மா இழிவுறுமாறு செய்வது ஓர் கற்புடை மகன்மேல் இல்லாப்பழியை உள்ளதாகச் சுமத்திக் களிப்புறுவதுபோலாம். அன்றியும்,

நாலடியார்.

“தெளிவிலார் நட்பில் பகைநன்று சாதல்
விளியா வருநோயி னன்று—வளிய
விகழ்தலிற் கோற லினிதே மற்றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.”

என அறிஞர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். என்னே! சுசாதிகம் விசாதிகம் சுவகதபேதமென்னும் வஸ்து பரிச்சேத மின்றிய சுயம்பிரகாச வஸ்துவுக்கு, அறிஞர்கள் முனிவுறச் சுசாதிகமும் விசாதிகமும் இருப்பதாகக் கற்பித்துத் துவிதபட்சம் சாதிப்பதுபோல், நாம் ஷை சுசாதிகம் விசாதிகமிரண்டும் அவ்வஸ்துவினது குணபேதங்களெனச் சுவகதபேதம் சாதிக்கின்றதாம் முறையென்னே? வஸ்து அவ்வஸ்துவுக்கு இழுக்கென்பதற்கு இருக்கவேண்டுமெனின், ஒப்பு உயர்வு தாழ்வு என்னு மிம்மூன்று மின்றியதா யிருக்கவேண்டுமெனக.

அங்ஙனந் தெளிதற்கன்றோ ஷை காரணகாரிய முதலிய அபேதவாத மிருக்கின்றன? அக்காரணகாரிய முதலியவை

கள் இறந்து தானே தானாய்த் தெளிந்திருக்க வேண்டுமே! அங்ஙனம் தெளிந்தோர் முன்னுள்ள ஜீவிதானுபவ போதானுபவமும் விசிட்டாத்துவிதானுபவ போதானுபவமும் வந்திருக்கின்றன! இதுகாறுங் கூறிப்போந்த இத்துவித விசிட்டாத்துவித மிரண்டும் உயிர்கள் அறியப்படுதற் கியைந்த போதானங்களேயன்றி, இவைகள் சித்தாந்தமன்று. போதானந்தனமேயெனின், தானே தானாகத் தெளிதற் கியைந்த துவிதம் விசிட்டாத்துவித மிரண்டுமே சித்தாந்தமாம் அன்றென்பதாயின், பதத்திற்குப் பந்தரை தோடமும் விகார முதலிய தோடங்களும் செய்விக்கும் இத்துவித விசிட்டாத்துவித மிரண்டுமா சித்தாந்த மெனப்படும்? பரமென்பது எங்ஙனமிருக்கச் சம்மதிக்கின்றதெனின், சுசாதி விசாதி சுகதபேதமென்னும் மூன்றும் நீங்கியின்னுள் அநாதிபோதிருக்கச் சம்மதிப்பதாமென்க. தானே தானாகத் தெளிவித்தற்கியைந்த அத்துவித விசிட்டாத்துவித மென்ப தெங்ஙனமெனின்,

அவ்விரண்டில் இஃது எதார்த்த துவிதம்.

பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்றில், பதியும் பசுவும் சித்துப்பொருளும் பாசம் சடப்பொருளுமாயினும், இவை அறியப்படும் பொருள்களா? அன்றி அறியப்படாப் பொருள்களா? பாசம் சடமாகலின், அறியப்படும் பொருளாகும். பதியும் பசுவும் அறிவுப் பொருளாகலின் எங்ஙனம் அறியப்படுகின்றனவெனின், பதி ஒவ்வொன்றென எங்ஙனம் ஏற்கப்படுகின்றது? பாசமாகிய பிரபஞ்சத்தாலெனின், அஃ்ஙனம் ஏற்பது அநுமான அளவை யெனப்படும். பசுவை அவ்வளவையால் அறிந்துவைப்பது எது? உயிரெனின், அவ்வுயிரால் அறியப்படுகின்றனவன்றோ? பரமாகிய பிரபஞ்சம் இந்திரியப் பிரத்தியட்சமும் பரமாகிய மன்ன மானதப் பிர

த்தியட்சமு மாகின்றன. அவை, இவ்விரண்டும் கிரகியப் பொருள்களென்பதற்கு முரணில்லையே! இல்லையாயினும், உயிரேனும் அறியப்படாத பொருளன்றோவெனின், உயிராகிய பொருள் அறிவாயினும் பரமாகிய அறிவு அறியப்படுதற் கியைந்திருப்பதுபோல, இவ்வுயிரும் அறியப்படுதற் கியைந்திருக்கின்றதன்றோ? யாங்ஙனம் உயிருக்குக் காணப்படுகின்றமையின், உயிர் எதற்குக் காணப்படும் தகைமைத்தெனின், உயிரென்பது அறிவாயினும் இஃது அவத்தாத் திரயங்களிலுள்ள காட்சிகளை உணருகின்றதன்றோ? அவற்றை யுணருமிவ்வுயிர் நானென்றறிகின்றதா? அங்ஙனமின்றி அறிகின்றதா? நானென்றறிகின்றதெனின், எத்துணை நானென நின்று அறிகின்றது? உடற்றுணையாக வெனின், அவ்வவ் வைத்த உடற்றுணையாகவா? அன்றி இச்சாக்கிராவத்தை வைத்த உடற்றுணையாகவா? அவ்வவ்வவத்தா உடற்றுணை யுடற்றுணை மாத்திரையாகவா? அவ்வத்துணையாக நின்றுணர்தலுக்கன்றோ யாகவெனின், அவ்வத்துணையாக அங்ஙனம் உயிரென வழங்கப் உயிர் என வழங்குகின்றது? வழங்கப்படுகின்றது? படுவதும் அஃது எதற்கு வழங்கப்படுகின்றது?

அகம்பொருளுக்கன்றோ? அஃஐ அவத்தாத்திரய அங்ஙனம் வழங்கப்படுவது என்றன்றி எதற்குமல்லவே? அங்ஙனம் அந்தக்கரணம் என இவை கிழ தேகம் ஞானேந்திரியம் என் அந்தக்கரணம்போல், என் உயிர் என் உயிரென மைகளாக வழங்கப்படுகின்றது. அங்ஙனம் என்னுயிர் வுங் கிழமையாக வழங்கப்படுவதால், உயிர் அறியப்படும் பொருளாய் என வழங்கப்படுவதால், நானென்னும் அகம்பொருள் இலட்சியார் விடுமோவெனின், நானென்னும் அல்லாப்பொருளா? அல்லாப் த்தப்பொருளா? அங்ஙனம் அல்லாப்பொருள் கூடுவது யாதுக்கு? நானென் பொருளெனின், விடாகிட்டை கூடுவதற் கன்றோ? நான் என கின்ற அகம்பொருள் வெளிப்பட்டு நான் ஆக்கு என வழங்கப்படுகின்ற க்கு வெளிப்பட்டு

தன்றோ? அஞ்ஞான்று நா(ன்) உயிரன்றெனப் படுமன்றோ?
அவத்தாத்திரய நிலைக்கண் நானென்பதற்கு உயிரெனவும்,
சமாதி நிலைக்கண் ஆத்மா எனவுமாயின், இச்சுத்தாசுத்த
இரண்டு தர்மமும் நானென்பதற்குக் கிழமைகளன்றோ? இக்
கிழமைகளில் எது தற்கிழமை எது பிறிதின்கிழமை யெனப்
படும்? ஆத்மா தற்கிழமையும் உயிர் பிறிதின் கிழமையு
மன்றோ? இதனால், இவ்வுயிர் அறியப்படும் பொருளென்பத
ற்கு முரணென்னை? இவ்வுயிரென்பதே அறியப்படும்
பொருளாயின் வினையிரண்டும் இவ்வுயிரால் கண்கூடாகவும்
அனுமானமாகவும் அறியப்படும் பொருள்களென்பதற்கு
முரணென்னை? இங்ஙனம் ஆராய்ந்ததால் சேர்ந்தது பதிபசு
பாசமென்னும் மூன்றும் திரிசியங்களாயும், நானென்கிற
போதம் திருக்காயும் முடிந்தன. முடியவே, உயிரென்பது
அனுபவ அனுமான அளவைப் பொருளாயினும், தனக்கெ
னக் கிஞ்சித்தும் பொருளுண்டா? வெனவின், அறியாமை
யாய் முடிந்ததா வென்க.

எங்ஙனமெனின், இத்தாவமுதலிய உபாதித்திரயங்கள்
தமக்கெனப் பொருளின்றித் தோற்றல் மாத்திரமாக இருப்
பதைப் பொருளாகக் கொண்டது மயக்கமா? அன்றித் தெ
ளிவா? மயக்கந்தானெனின், இம்மயக்கத்தால் அவ்வவ் உபா
திக்குணை நானென மருவியது யாதெனப்படும்? அம்மயக்
மயக்கமன்றோ? இங்ஙனம் இரட்டித்த இம்மயக்கம் யாதெ
னப்படும்? அறியாமை யெனப்படுமன்றோ? இவ்வறியாமை
வடிவா யிருக்கின்றதன்றோ சீவனெனப்படுவது? இவ்வறியாமை
அறியாமையாயுள்ள சீவன் தனது உபாதான அதிட்ட
னத்தை என்றேனும் கிஞ்சித்தும் நாடுவதுண்டா? அ
னைம் நாடாமையாலும் அறியாமை யென்பதற்கு முரணி
ன்று. இன்றாகவே, சொல்மாத்திரமாக வழங்கப்படுகின்ற

தன்றோ? இச்சொல் மாத்திரமாக உபாதித்திரய விபரீதானு
பவ அனுமானத்தால், ஓர் சீவப்பொருளுண்டென வழங்கப்
படுகின்றதால், கற்பனையாகிற பாவனைத் தோற்றமாகின்றது.
ஓர்பரம் உண்டென வழங்குவதும் சீவப்பொருளுண்டென்
பதைப் பற்றியன்றோ? சீவன் என்பது இக்கதியாயிருக்கின்,
மேலே ஓர்பரம் உண்டென்பதும் எக்கதியெனப்படும்? அஃ
தும் பாவனைக் கடிப்பன்றோ? ஆகலின், இவ்விரண்டும் பாவ
னைத் திரிசிய மென்பதாயிற்று. ஆகவே, பிரபஞ்சம் தாலதிரி
சிய மென்பதாயுமாயிற்றென்க.

இம்மூன்றும் திரிசியமாயின், இவற்றிற்குத் திருக்கென்
பது யாது? அதிட்டானமாகிய அகம்பொருளன்றோ? சீவனை
சுராகத்தென்பது முப்பொருளாயினும், திரிசிய மென்ப
தில் ஒன்றன்றோ? இதனால், திரிசியம் ஒன்றும் திருக்கென்
பது ஒன்றும் ஆக இரண்டாயிற்று. இவற்றையன்றித் துவித
மென்பது ஏது? இங்ஙன மிருக்க, பதி பசு[...]ம் இம்மூன்
றும் வெவ்வேறு சத்துப்பொருளெனவும், இ[...]ருள் ஓர்
கூறிய மாயையினது காரியம் பிரபஞ்சமெனவும், [...]பிர
பஞ்சம் அம்மூன்றைப்போல எதார்த்த சத்துப்பொருளென
வும், இந்நான்கு கூறுபாடின் பரமென்பது எவற்றினும்
நிறைந்திருக்கின்றதெனவும், அந்நிறைவில் அனைத்துந் தங்கி
யிருக்கின்றதெனவும், அங்ஙனம் நிறைவுற்றிருத்தல் எள்ளுக்
குள் எண்ணெய் பூரித்திருக்கின்றதுபோ லிருக்கின்றதென
வும், முத்தியில் பதிப்பொருளும் பசுப்பொருளும் இரண்
டறக் கலந்திருத்தலே அத்துவிதமெனவும் கூறுவதுதானோ
அத்துவித சித்தாந்த மென்றபாலது? ஆண்டான்[...]னையும் அடி
மை எனவுமா யிருப்பதனால் துவித மென்ப[...]யன்றி வேறு
விதத்தா லன்றெனின், விசிட்டாத்துவிதபட்சம் ஆண்டான்
அடிமை என்பதல்லவோ? அதிற்கூறிய அடி[...]மை இறைவனை

விட்டு நீங்காதிலதும் ஏகாது ஞானமாயும், இதிற் கூறிய அத்வைதம் இறைவனுக்கு அன்றி வேறாதற் பொருளாயி யிருக்கின்றமைதனின், அவ்வத்வைதம் இறைவனது அம்சமாக லின் அஃது பந்தமுத்தி யிரண்டிலும் கூடியிருக்கும் அனித மும், இவ்வத்வைதம் வேறு சுத்தப்பொருளா யிருக்கின்றமை யின் அப்பந்தமுத்தி யிரண்டிலும் கூடாத் தனித்துமா யிருக் கின்றன.

ஆகலின், இவ்விரண்டு பட்சமும் அனித மென்பதற்கு முரணின்று. இங்ஙனமிருக்க, இறைவனென்பது ஒன்றோ? அன்றி இரண்டா? ஒன்றாகலின், அவ்வோரிறைவன் சில உயிர்களைத் தனது சேதனாம்சங்களாகவும் சில உயிர்களைத் தனக்கு வேறு சத்தாப்பொருள்களாகவும் கொண்டிருப்பது முண்டா? இங்ஙனம் எவ்வெவ்வுயிர் எவ்வெப் பட்சத்தை அபிமானிக்கப்பட்டதோ அவ்வவ்வுயிரும் அதனதன் நிலை மைத்தா யிருக்கின்றமைதனின், இவ்விரண்டு பட்சத்தையும் அபிமானி[illegible] அவ்வுயிர்கள் என்ன நிலைமைத்தா யிருக் கின்றன?

இங்ஙனங்கூறுமுன்ன பட்சங்களில், எவ்வெப் பட்சங்களில் எவ்வெவ்வுயிர் அபிமானிக்குமோ அவ்வப்பட்சத்தின் நிலை மையதாய் அவ்வவ்வுயிரு மிருக்கின்றனவெனின், அவ்வப் பட்சத்தில் நின்றும்மாறி வேறொரு எவ்வெப்பட்சத்தை எவ் வெவ்வுயிர் அபிமானிக்கின்றதோ அவ்வப்பட்சநிலைமையதாய் அவ்வவ்வுயிரு மிருக்கின்றனவாகும்! அன்றியும், மானுடயாக் கையைப் பெறாமல் வேறு யாக்கைகளைப் பெற்றுள்ள உயிர் கள் அவ்விறைவனுக்குச் சேதனாம்சங்களா யிருக்கின்றனவா? அன்றி வேறு அனாதிசத்தாப் பொருள்களாக யிருக்கின் றனவா? வேறு அனாதி சத்தாப்பொருள்களாகவே இருக்கின் றனவெனின், அவைகள் இறைவனது சேதனாம்சங்களா

யிருக்கின்றனவென்று லென்னை? உயிர்கள் அனந்தமாயி னும் இறைவன் ஒன்றாதலே யெனின், அவ்வோரிறைவனு க்கு உயிர்கள் எவ்வாறிருக்கின்றன? தனது சேதனாம்சங் களா யிருக்கின்றனவா? வேறு அனாதி சத்தாப்பொருள்களா யிருக்கின்றனவா? இப்பட்சங்களனைத்தும்,

உத்தரவாதநால்.

'உலகின் மெசிவுத்த முத்தமே கேண்மின்
உலகமு நாமு மொருங்கே—நிலையின்றி
எங்கே வெளிப்படுத லெங்கே மறைதனிதம்
அங்கிருந்துங் காணுமெ தறைந்து.''

என்று கூறியபடி, உலகையும் இவ்வுலகையறியும் நம்மையும் கற்பனை வியாப்பியமாகப்பெற் றிலங்கும் அதிட்டான அகம் பொருளைப் பரோட்சமாகவேனும் எட்டியுணராமல், இவ் வுலகை எதார்த்த சத்தாப்பொருளென மயங்கி இதற்குமேல் ஓரிறைவ னுண்டெனவும் மயக்க மிரட்டிக்கப்பட்டு, இது காரணமாகப் பற்பல வேறுபாடுகளைக் கற்பித்து அபிமானம் பிடிவாத முற்றிருப்பதனால், இவைகள் எதார்த்த அ[illegible]ம் எதார்த்த விசிட்டாத்துவிதமு மாகுமோ?

இன்றுள், எதார்த்த அனிதமென்பது—முன்றான்று அதிட்டான அகம்பொருள் திருக்காயும், தேகாதிப்பிரபஞ்சங் கள் கிரிசியமாயு மிருப்பதில், தேகமுதலிய கிரிசியம் பஞ் சேந்திரியானுபவமாயினும் இவை தோற்றல்மாத்திரக் கிரி சியமா? தொழிற்குணக் கிரிசியமா? அன்றி இருப்புள்ள கிரி[illegible]யமே யன்றிப் தோற்றத்துணை மனமாகிய மூவிதவிகார கற்பனைக[illegible]ல் ஒன்றேனும் பொருளின்று. இவ்விதமாயுள்ள கற்பனைக் கியைந்ததல்[illegible]கலின், நானெ னென்னும் அகம்பொருளுக் கியைந்ததல்லவோ? அஃது வெளிப் னும் அகம்பொருள் வேறென்பதல்லவோ

படாக்காலும் நான் நான் என வழங்குவது சொன்மாத்திரமன்றோ? சொன்மாத்திரமாய் வழங்குவது ஒன்றும் கற்பனையேயும் கண்கூடாத் தோற்றும் பிரபஞ்சமொன்றுமாக இங்ஙனம் வழங்குவதுதானோ அவிதமெனற்பாலது? அல்லவோ! அன்னியமாகிய தேகாதிகள் நமக்கு விளங்குவதுபோல் நாமும் நமக்கு விளங்குவோமன்றோ அவிதமெனப்படும்? நமது திருட்டியை அகமுகத்திற் திருப்பில் நமது சுயம்பிரகாசமும் புறமுகத்திற் திருப்பில் சேவசராசரக் கற்பனையும் விளங்கவேண்டுமே? நமது திருட்டியைச் சேவசராசரக் கற்பனையை மாத்திரம் நோக்கிக்கொண்டிருக்கற்குத் தானே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அத்திருட்டியை அகமுகமாகத் திரும்புமாறு பழக்கிக்கொண்டிருந்தால் நீடிக்கேனும் பழகித் திருப்பாதோ? அங்ஙனம் மிகவும் கட்டாயப்படுத்தித் திருப்பினுமன்றோ நமது உண்மை வடிவம் விளங்கும்? அஃது விளங்காக்காலும் அத்தை நிர்பதார்த்த நிச்சயம் சாதிக்கும் சொல்லாற்றல் அவிதம்போலன்றோ முடியும்! அங்ஙனமுடியின் விசிட்டாத்துவிதமென்னும் கூடியிருக்கும் அவிதம் கைவல்லியமாகா[...]! அஃது ஆகாதுழி சற்றில் அத்துவிதமென்னும் [...]வம் விளங்காதே? ஆகலின், இருக்கும் நிலையும் கண்கூடும் அனுபவமுமே அடி எதார்த்தபாமென்க.

இஃது எதார்த்த விசிட்டாத்துவிதம்.

உருவம் அருவம் உருவாருவமாகிய சிற்சடபேத சர்வமும் அவத்தாத்திரயத்தை விட்டதன்று. ஆகலின், அவத்தாத்திரயத்தைப் பிடிக்கின் அனைத்தும் வேறன்று. இங்ஙனமிருக்க, இவ்வ[...]த்தாத்திரயம் கயிற்றரவு கானல்நீர் சுறுக்கற்பிதம்போலாகலின், இக்கற்பிதங்கள் மாறிமாறித் தோற்றுகின்றனவா? அன்றி நிலையாயிருக்கின்றனவா? மாறிமாறித் தோற்றுகின்றனவெனின், எதன்பால் மாறுகின்றன? ஓர்

பரத்தின்பாலெனின், அவத்தாத்திரயம் மாறுகின்றதைத் உணருகின்றது எது? அப்பரந்தானெனின், அங்ஙனம் மாறி மாறித் தோற்றுதலாலுண்டாம் இன்பதுன்பானுபவம் யாருக்கு? நமக்கெனின், இவ்வவத்தைகளுக்கு இடமாயிருந்து உணர்தலுக்கு ஓர் பரமும், இன்பதுன்பம் அனுபவித்தற்கு நாமுமா? அங்ஙனமாயின், நாம் உணருகின்றது எதை? அப்பரத்தை உணருகின்றதாக்கும்! நாம் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டே பரத்தை உணருகின்றதும் அப்பரம் அவத்தாத்திரயங்களுக்கு இடமாயிருந்து அவற்றை உணருகின்றதுமா? இஃது விந்தையிலும் மிக்க விந்தை! நாம் நிட்டை கூடுவது யாதுக்கு? பரத்தை உணருகிறதற்கெனின், அதற்கு நிட்டைகூடுங்காலும் நாம் எதை உணருகின்றனம்? அவத்தாத்திரயங்களை அன்றி வேறல்லவே! அங்ஙனம் அவத்தாத்திரயங்களை உணர்ந்துகொண்டிருக்கும் நமக்கு அவை எங்கிருந்து காணப்படுகின்றன? வேறொன்றிலெனின், நாம் எங்கிருந்து உணருகின்றனமெனவருமே?

அன்றியும், அவத்தாத்திரயங்கள் மயக்கமா? அன்றித் தெளிவா? மயக்கமன்றெனின், இவ்வவத்தாத்திரய[...] பொருளல்லாதது பொருளாகத் தோன்றுது பொருள் பொருளாகத் தோன்றட்டுமே! இதனால், இவைகள் மயக்கமென்பதற்கு விருத்தமென்னை? இன்றாகலின், இம்மூவித மயக்கமும் பரத்தினுடையதா? அல்லவே! நம்[...]ய யாருடையது? பிறிதின்கிழமை என்பதாயிற்று. ஆகலின், இம்மயக்கத்திற்கு ஆதாரம் யாது? பரமென்பதாயினும், இம்மயக்கத்திற்கு நாமென்பதன்றோ[...]தா? அல்லவே! அஃதும் [...] இதனால் என்னை ஆயிற்றெனின், அவத்தாத்திரயம் மு[...]ய சர்வ கற்பனைகளுக்கும் நானென்னும் போதமானது வியாபகமாயும் சாட்சித்துவமாயு முடிந்தன.

இவற்றிற்கு ஐயமிருக்கின், அவரவரும் நிட்டைகூடிப் பார்க்கின் நன்கு விளங்கும். அந்நிட்டை கூடுதற்கு யாது வென்னவெனின், ஜே அதிசாத்திரயம் முதலிய சர்வசாதனமும் கடந்தபின் காலங்கீழ் முதலியவைகள்போல வெனுந் தக்கவா ஆராய்ந்து தெளிவுற் றிருத்தலாமென்க. இங்ஙனந் தெளியாமலும் பின்றான் அவ்வைத்தாத்திரயம் முதலியவைகள் அத்தமது சிந்தையிற் படாதிருக்கின்ற நிட்டைகூடி நிலைக்காமலும், அதன் பின்றான் நானும் வியாபக விளக்கத்தைக் கண்டுகண் டின்புறாமலும், அவ்வியாபக விளக்கத்தோடு ஜே கற்பனைகளாகிய நாமரூப வியாப்பியங்களையும் நாடுங்கேகள் மைரமனும் வாளா போமென்கின்றீர்?

ஞானவாசிட்டம்.

"நானெனும் பொருள்கா ணாதோர்
ஞானவா சாயங் காணார்
நானெனும் பொருளைக் கண்டோர்
ஞானவா காய மாவார்
நானெனு மகங்கா ரக்கார்
ஞானவின் மதியை மூடி
மேனெனும் பாமவாம்ப
வன்மலர் விரியா தன்றே." என்றும்

கைவல்லிய நவநீதம்.

"வகையொடு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு
பவம் விடாமற்
பலவனின் மதுப்போலச் சச்சிதா னந்தமொன்றும்
பாமார்த் தத்தைப்
பலவிதமாங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தாள்விழித்துப்
பார்த்த போது
பலவடிவாஞ் சராசரத் திரங்களெல்லாஞ் சோன்றமொரு
படமா ருனே."

என்றுங் கூறிய இவ்வநுபவ ரத்தங்களை இனியேனுங் கேள்வியுற்று உன் நோக்கிற் கொண்டு நிலைத்திருக்கலாமே! இதற்கு இழுக்கென்னை? அன்றியும், விசேடாத் துவிதமென்பது தானே தானத் தெளிதற்கு முன்றான் நாமென்பது யாது யாதென ஆராய்ச்சியிற் செல்லும் இடைக்கண் விளங்கிய ஆதார ஆதேய மின்மையும் ஒருங்கேகண் டநுபவிக்கு நிலையா? அன்றி வைகிட்டுக்கொண் டிருத்தற்குக் கற்பித்ததா? கற்பித்த தன்றெனின், சர்வமும் பிரமமயமாநுபவம் முன்றான் வரவேண்டுமே! அவ்வநுபவம் வாராவழி, பின்றான் வியாபக வியாப்பியாநுபவம் வாய்ப்புறுதல் எங்ஙனம் கூடும்? அப்பிரமத்தையாநுபவமும் இவ்வியாபக வியாப்பியாநுபவமும் வாராவழி, ஈற்றில் அகப்பொருள் ஏகமேலாத்தைதாநுபவமாதற் கெங்ஙனங் கூடும்? ஜே துவிதாநுபவம் முதலிய இம்முறையி அநுபவமுறை வாய்ப்பதற்கே சர்வம் பிரமமயமென உபநிடதந் கோஷிக்கின்றதை உன்னைமறேவாற் றப்பாதென்க. இதுகாறுங் கூறப்போந்த விசேடாத்த துவிதாநுபவத்திற் குதாரணம்:—

ஞானவாசிட்டம்.

"செக்கொல்லா விஜனந்தர் ருகிச் செகங்களுக்
கயலா மென்று
மின்றுதை மெனக் கொளப்போத மற்றையாங்
காரமாகும்."

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"சோத்திர வாசகத் தணிந்ததுவெங்களுர்
சோகமோ கங்கடந் ததுவெங்களுர்
சாத்திர முடையார்த் கடைந்ததுவெங்களுர்
ஆனந்த மாயே யிருக்குமூ வெங்களுர்."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க. விசிட்டாத்துவித மென்பதற் குதாரணம் —

பகவற்கீதை.

"யாவனொருவ னெல்லா வுயிர்களிடத்து மென்னிடையே
மே யெல்லா வுயிர்களையும் வேறாகாமை மெய்காண்பான்
றேவ்வகைமுன் செய்த்தோனே யவன்யாதேனுஞ் செய்திடினு
மாவனவனே யென்றேனு னன்யாதேனு மைபமுறேல்." என்றும்,

ஞானவாசிட்டம்.

"தானாக விருவெய்தா மாகாயத்திற்
சகத்திரளாஞ் சித்திரத்தைத் தானேசோட்டு
மானாத வுலகமெலாந் தனதுசோதி
யாதலினா லதற்குவே றயலொன்றில்லை
நீனாறுஞ் சகபேத வடிவந்தானு
நிலைநிற்க வதன்பொருளாய் நீங்காதென்று
நானாவாம் பொருட்புணர்வா லடங்கதாகு
நடக்கவிட மிலாமையினா னடவாதாகும்."

என்றும்,

"எழுதவொணா மொழிக்கு மெதிர்காண் பொருளு
மிலதாகி
யழிவிலாத வின்னிடையே வந்துதோன்று
மோவியந்தான்
பழுதின்மேவுந் தனேத்தானே பாராசீர்க்கும்
பலபொறிய
கழுவுதுயிலி னுயின்றி வான்மேவுங்
கனவொக்கும்."

என்றும் கூறியவாற்றாற் காண்க.

ஐகாத அத்துவிதம்.

இவ்வத்துவிதம் ஷை மகாவாக்கியங்களில் எந்த வாக்கியத்துக் கியைந்ததெனின், சாமவேத தத்துவமசி வாக்கியத்

துக் கியைந்ததென்க. அத்தத்துவமசி வாக்கியம் துவிதம் விசிட்டாத்துவிதம் என்னு மிரண்டுக்கு மியைந்திருக்க, இவ்வத்துவிதத்துக்கும் எங்ஙன மியையுமெனின், ஷை துவித முதலிய மூன்று பட்சங்களையும் விளக்கும் அத்தத்துவமசியென்கிற முப்பதத்துள், அசி என்கிற கடைப்பதத்திற்கு ஆனாய் என்கிற பொருள் இறந்த காலமதாக எடுத்து வழங்கினும் பேதமிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், துவிதபட்சத்தில் மதிபோல் முகம் பவளம்போல் வாய் என்னு மிவ்விருமொழிகளுள்ளே போல வென்கிற உவமையுருபு குன்றி மதிமுகம் பவளவாய் என வழங்கப்பட்டு வருதல்போல், தத்துவம் தத்துவமென வழங்குகின்றது. அவற்றுள், தத் என்பது பரம் இவா என்பது போல என்னும் உருபுகுன்றிய தொத்துக் குன்றித் தத் துவம் என்றும், அதனுடன் அசி என்பது கூடி வழக்குகின்றது. இதற்குப் பொருள் எங்ஙனமெனின், தத்துவா என்பது பரத்தைப்போல துவமென்பது நீ அசியென்பது ஆனாய் என்றுகின்றது. அது முத்தியில் பரவத்துவைப்போல உயிராகிய நீ ஆனாயென்றுகின்றதென்க.

இவ்வாக்கியத்தால், ஈற்றில் ஆனாய் என இறந்த காலமதாக இருப்பதில் பேதமிருக்கின்றதாய் முன்னர்க் கூறிய ஆனாயென்பதனால் முத்தி யெய்துவதைப் பற்றி யூகிக்கின், ஆனாயென்பதனால் பரவத்துவைப்போல் ஆயிருக்கின்றோம் அதற்கு முன்னமே நாம் பரவத்துவைப்போல் ...ம் கர்மோபாசனை ...மென்றுகின்றது. அங்ஙனமா... பின்னானால் ... காண்டிகளாய் முயல்வானேன்? மு...க்கியத்தின் ப... பரவத்துவைப்போல் ஆகவேண்டும்? நிகழ்...ன்றதே! அ... முன்னானதே ஆயிருக்கின்றதாய் எவ்வெவ்வுயிர் கர்மகாண்ட வி...ரிம் நிகழுவானேனெனின், எவ்வொழுங்கில் ஒழுகுகின்றதோ அவ்வ... விலக்கின்படி சற்றும் வழுவின்றி ஒழுக்கத்துக் குடனே... வுயிரும் நீடித்த பின்னான உபாசனை ஒழுக்கத்துக்

படுதற்குச் ச[ற்]றேனு முரணுண்டா? அவ் வொழுக்கமுற் றன்று முதிர்ந்தழி பின்னரான்று ஞானகாண்ட வொழுக்கத்தாற் கூடன்படுதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? இம்மூவித வித்தை யும் முடிந்த பின்னரான்று முத்தியில் அஃது உயிர்கள் பரவத்து வைப்போ லாகிறதற்குச் சற்றேனு முரணுண்டா? இன்றாக வின், இத்தின்மை நோக்கி ஆவாய் என்னுது ஆனுய் என் னும் பதம் வந்து நிகழுகின்றது. என்னை, எறும்பு முட்டை கொண்டு திட்டையேறின் பெய்தது மழை என்றும், காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே என்றும் கூறியவாற்றுற காண்க.

இரண்டாவது விசிட்டாத்துவித பட்சத்தில் உயிர்கள் இப்பகையில் அப்பரத்தினது அம்சங்களா யிருக்கினும், முத்தியில் அஃது அத்துவித பட்சத்தைப்போல் ஆவாய் என்னுது ஆனுய் என இறந்தகாலான் றனுபவமாகப் பொருள்கொண்டு தல்யாபாவ தத்துவம் என நிகழுகின்றது. அவற்றுள், தல் யா என்பது பரத்தினது பாவவென்பது தன்மையா யிருக் கின்று யென்றுகின்றது. அப்பதங்களுள், நீ யென்பது நோ ன்று எழுவா யாகின்றதென்க. என்னை, பிராமணத்துவம் பிராம[ண]ரின் றன்மையெனவும் சூத்திரத்துவம் சூத்திரரின் றன்மையெனவும் போலாமென்க. அவ்வாக்கியம் அத்துவிதத் துக் கிசைந்தது எங்ஙனமெனின், இவ்வத்துவிதம் அஃது அத்துவி தம் விசிட்டாத்துவிதங்க[illegible] குமக்கு நெறியிற் செல் [illegible] நேர்நெறித்தாச் [illegible]சனறது. அதாவது, தத் என்பது [illegible]மெனவும் துவம் என்பது நீயெனவும் அதாவது உயிரெ [ன]வும் அசி யெ[ன்]பது ஆனுயெனவும் அதாவது ஐக்கிய [ம]னவும் நேரா[க]வே பொருள்கொண்டு, அஃது தற்பத அர்த் [த]த்துக்கும் து[வம்]பத அர்த்தத்துக்கு மிடைக்கண் தேற் [றே]காரம் குன்றி [யி]ருக்கும். அவ்வேகாரத்தை வருவித்து தத்

என்கிற ப[தப்]பொருளாகிய பரமே துவம்என்கிற பதப்பொரு ளாகிய [உ]யிரெனவும், இத்துவம் என்கிற பதப்பொருளா கிய [உ]யிரே அத்தத் என்கிற பதப்பொருளாகிய பரமென வும், அசி என்கிற ஐக்கியத்தைக் கொடுத்து யுத்தி அனுபவத் தோடு வழங்குகின்றதென்க. என்னை, சோ அயம் தேவ தத்த னென்புழி, சோ என்பது அவனே அயம் என்பது இவனெனவும், அயம் சோ தேவதத்த னென்புழி, அயம் என்பது இவனே சோ என்பது அவனெனவுமாம். அவை, தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருடன் கதம்செய்த புண்ணிய பரிபாகத்தால் காசியில் அரசனுகவும் பின்னர் அவ்விராஜ போகத்தில் விரக்திதோன்றுழி சிதம்பரத்தில் சந்நியாசியாகவு மாறு னென்புழி, ஆங்கு அவ்வரசனு யிருந்த தேவதத்தனே ஈங்கு இச்சந்நியாசியாயிருந்த தேவதத்தனெனவும், ஈங்கு இச்சந்நியாசியாயிருந்த தேவதத்தனே ஆங்கு அவ்வரசனு யிருந்த தேவதத்தனெனவும் ஏகத்துவம் வாய்த்திருத்தல் போலாமென்க.

இதுபோல், தாட்டாந்தத்தை இன்னும் நன்கறிக்குதும். ஆனுயென்னும் ஐத்தத் எங்ஙனமெனின், அஃது வாக்கியத்தில் இரண்டாம் பதம் அர்த்தத்தோடு துவமானது முதற்பதம் விரிந்தும், அவ்வர்த்த வழங்கும் ஞான்று தேற்றேகாரமாய் வழங்கும் ஞான்று அத்தேற் றமின்றி அவ்விருபதமாத்திரம் வழங்கும் ஞான்று அப்பதங்கள் அர்த்தத்தே றேகாரம் தொக்கும் வருகின்றது. விரிகின்றதெனின் அ[illegible] னோடு வழங்குஞான் றெங்ஙனம் கூடஸ்தனெனவும் நீ எ[illegible] என்னும் பிரமமே நீ என்னும் கூடஸ்தனெனவும் அத்தே [illegible]னும் கூடஸ்தனே அது என்னும் பிரமமெனவும் அத்தே [illegible] றும் கூடஸ்தனே அது என்னும் அர்த்தமின்றிப் பதமாத்திர [தே]காரம் விரிந்து வருகின்றது அர்த்தமின்றிப் பதமாத்தி [illegible]ராய் வழங்குஞான் றெங்ஙனம் தொக்கிருக்கின்றதெனின், அது நீ ஆனுயெனவும் நீ அது ஆனுயெனவும் அவ்வேகாரம்

தொடர்ந்து வருகின்றது. அவை பரமாத்மா பிரத்யகாத்மாக்கியமெனவும் பிரத்தியகாத்மா பரமாத்மாக்கியமெ[னவு]ம் ஐக்கிய பதம் விரிந்து வழங்குகின்றதாம். இவ்வைக்கிய[ப் பத]ம் இடைக்கண் வரும்போது தேற்றேகாரமாகவும் ஈற்றில் வரும்போது ஆறெனவும் வழங்கி வருகின்றது. மேலும், இவ்வசியென்கிறபதம் தேற்றேகாரமாகவும் எதிர்தோன்றைக் கிஞ்சித்துந் தழுவாமல் இறந்த தோன்றையே தழுவி ஆறெனவும் வழங்குகின்றதென்க. இவ்வசிய வாக்கியப்பொருள்கள் வாச்சியார்த்தமட்டிலிராமல் இலட்சியார்த்த அனுபூதிப் பொருள்களாகலின், இவற்றுள் முதற்பதம் இடைப்பதமிரண்டின் முதற்கண் தொம் எனவும் இடைக்கண் தத் எனவும் அமைத்துத் தொந்தத்தசியென்றது தத் தொம் அசி யென்பானேன்? இவ்விருவகையில் முக்கியமானது தத் தொம் அசி யென்பதா? அன்றித் தொந்தத் தசி யென்பதாவெனின், இரண்டும் முக்கியமேயாயினும், தொந்தத் தசி யென்பதே மிக்க முக்கியமாமென்க. எங்ஙனமெனின், தத் தொம் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினால் அவித்தையும், தொம் தத் அசி எனத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினால் மாயையும் நசித்தற் கியைந்திருத்தலாலென்க.

இம்மாயை அவித்தை யிரண்டில் முன்றோன்று கெடவேண்டியது யாதெனப்படும்? அவித்தையன்றோ? அவ்[வித்]தையை எத்தெளிவினாற் கெடவேண்டியது? அ[சி எ]னத் தெளிந்திலங்குந் தெளிவினாலன்றோ? தத் தொம் [மா]யை [யெ]ன்பதாம் கெடவேண்டுமே? பின்னர் கெடவேண்டியது? தொம் தத் அசி எனத் தெளிவாந் தெளிவினாலன்றோ? ஆகலின், [illegible] மகாவாக்கியம் [illegible] எனத் தெளிந்திலங்குந் அசி எனப் பிறந்திருக்கின்றது. தத் தொம் அசியால் அவி[த்]தை கெடுவது மிக்க அரியதாயினும், பிற்றோன்று மாயை

கெடுவது திரிலோகத்திலும் மிக்க அரிதெனப்படுமென்க. ஆகலின், [முற்]றெளிவான நானென்கிற தொம்பதார்த்த சோதனையும், இரண்டாவது தெளிவான அவனென்கிற தற்பத சோதனையும் செய்து நிலைக்கவேண்டுமென்க. அன்றியும், முன்றோன்று தத்துவமசியெனத் தெளிந்தநுபவியாதொழி, அதாவது (அதுவே நானெனத் தெளிதல்) பின்றோன்று தொந்தத்தசி யெனத் தெளிந்தநுபவித்தற் கியையாது. அதாவது (நானே அதுவெனத் தெளிதல்). இவற்றுள், அது நானென்பது பிரமமகமெனவும், நான் அதுவென்பது அகம்பிரமமெனவுமாமென்க.

அங்ஙனமாயின், பிரமமென்பது நானெனப்படுமோ? அன்றியும்; நானெனவு நிகழுமா? பிரமமென்பது தேகேந்திரியாதிகள் இறந்ததாயிற்றே! அது எங்ஙனம் நான் நானென நிகழும்? அப்பிரமம் நானென்பதற்கே இயையாதிருக்க, அது நானென நிகழுமதெங்ஙனம்? நானென்பதோவெனின், தேகேந்திரியாதிகளைச் சுமந்து சுமந்து இன்ப துன்பங்களில் மொத்துண்டு மொத்துண்டு திரிபவனாயிற்றே! ஆகலின், இந்த நானென்பது எங்ஙனம் அந்தப் பிரமமெனப்படும்? அந்தப் பிரமம் நானெனவும் படாது, நானெனவும் [illegible] இந்த நான் பிரமமெனவும் படாது, பின்னர் [illegible], இவ்விரண்டும் இங்ஙனமிருக்க, தானே தானாகவு மிராது. இவ்விரண்டும் [illegible] தெளிதலே ஞான[illegible] அது நானெனவும் நானதுவெனவும் மயங்கியிருத்தலே[illegible] மென்றும் மோகானுபவமென்றும் ஞானப்பிர[illegible] சாதக வெனின், இவ்விரண்டனுபூதி பட்சமும் ஞானப்பிர சாதக நிலைக்கண்ணும் நிலைக்கண்ணேயன்றி முடிந்த சாத்திய நிலையில் [illegible]. இச்சாதக நிலையில் முன் [illegible] தகநிலைக்கு முன்னுமன்று. இச்சாதக நிலையில் முன்றோன்று அது நானென்றும், பின்றோன்று நானதுவென்றுந் சொல்மாத்திரமாகவுமன்று அநுபவ நிலைமாத்திரமாகவும்

றிக் கண்டறிக்குது ஞானமென்ற கைவல்லியநவநீதக் கவியி கூறியபடி, இலட்சியார்த்தமாகப் பன்ஞானனும் பழகாவிடின் நான் நீ என்கிற இருமையு மிறந்து தானே தானாதற் கியையா தென்க. பிரமமகம் அகம்பிரம மென்பதற் குதாரணம்:—

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"பிரமமக மகம்பிரம மென்றிவ் வண்ணம்
பேதமிலா வகம்பிரம நிச்ச யத்தைச்
சரிவறவே சந்ததமும் பழகா நின்றோன்
சத்தியசிற் சுககனமாம் பரமே யாவ
னரியவனே யாதலினு னியைப் போது
மன்புடனே யகம்பிரம நிச்ச யத்தைப்
பிரிவறவே பழகியதாற் பேதந் தீர்ந்து
பின்னமிலா வகண்டபரப் பிரம மாவாய்." என்றும்,

"அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றநவரத மதிதிடமாய் நிச்ச யித்து
மிகும்பிரம பாவனையே தொடர்பாய்ச் செய்து
மேவியவித் தாவிதமெலா மிக மறந்தே
யகம்பிரம ஞானமது நிருவி கற்ப
மானவுட னசஞ்சலமாய்ச் சிலையே போலத்
தகும்பிரம வடிவாகித் தளர்வு தீர்ந்து
தடையற்ற வானந்த மநுப விப்பாய்." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

அஃது நானெனவும் நானது வெனவுமாகிய ஒருமை யென்பது ஜீவ சாதக முதிர்ச்சியில் வாய்க்கின்றதாயின், அச்சாதக மில்லாஞான்றில், அவ்வொருமை இல்லையென் றுகின்றது. ஆகவே, ஜீவ தத்துவமசிவைக்கியம் சுற்றில் ஏதோ ஞான்றைத் தழுவி நிகழாது இறந்த ஞான்றைத் தழுவி நிலவாமேனெனின், அவ்வொருமை யென்பது சாதக முதி

ர்ச்சியில் மாத்திரமன்று, அச்சாதக மில்லாத எஞ்ஞான்றும் மாறுதிருக்கின்றதென்க. அவ்வொருமை இஞ்ஞான்றிருக்கு மாயின், எஞ்ஞான்று மிருக்கு மென்பதற்கு முரணின்று. ஆகவின், இஞ்ஞான்றிருக்கின்றதாவெனின், அவித்தை மாயை யென்னு மாரோபத்தால் நீ நான் என்னுந் துவிதங் காண்டலே யன்றி, அந்த துவிதாரோபத்தை இஞ்ஞான்றே நீக்கிக் காணுழி அவ்வொருமை இஞ்ஞான்றே விளங்குதற்கு விருத்த மின்றென்க. எங்ஙனமெனின், முன்னர் இருமையி னுண்டாம் தோடத்தை யூகித்துப் பின்னர் அவ்வொருமை இஞ்ஞான்று மிருப்பதைப் பற்றி நன்கு யூகிக்குதும். என்னை? பிரமமென்பது நானன்றாயின், பிரமத்திற்கு நானென்பது வேறெனப்படும். நானென்பது பிரமமன்றாயின், நானென்றற்குப் பிரமமென்பது வேறெனப்படும். படவே, பிரமமென்பது ஓர் பொருளும் நானென்பது ஓர் பொருளுமாகி இரண்டுபட்டுப்போம். போகவே, இவ்விரண்டும் கண்டப்பட்டு விடும். விடவே, பிரமமென்பது பரிபூரணத்துவ மில்லாமற் போம். போகவே, பிரமமென்பது ஓரிடத்ததும், இதனுல் ஒவ்வோர் நானும் நானென்பது பலவென் றேற்படுதலின், அவ்வொவ்வோ ரிடத்ததுமாய் முடியும். முடியவே, அவ்வொவ்வோ ரிடமும் வேறே ஓரிடத்ததாக வேண்டுமென வரும். வரவே, அவ்வோரிடமானது யாதெனவருமே! இதற்கென் செய்தும்! ஒவ்வொரு நானுக்கும் நானென்பது எண்ணரியதாயினும், நீக்கமின்றி விரிந்திருக்கின்ற உள்ளும் புறமும் இடையும் அபரிபூரணமெனப் படுமென்னின், தால், எங்கும் அப்பிரமம் அபரிபூரணமெனப்படுமென்னின், பரமாணுவுக்கும் பரமாணுவும் நீக்க மின்றிய பரமாகிய நிறைவில் மற்றோர் பொருள் அணுத்துணையேனு மிருக்காதாயின், எண்ணரிய நானென்பவைகளும் பாஞ்சபூதமும் அவற்றுலாகிய அண்டகோடிகளும் பலகோடிகளும் அவ்வவ்வண்டங்களுக்கியைந்து நிகழும் எண்ணரிய பவுதிகங்களும் எங்ஙன

யிருந்து நிகழும்? அறிவாகிய இருந்துதானே நிகழுகின்றதெனின்; இதனால் அப்பரவத்து நிறைவெனப்படாதோ! பரமென்பது நின்றவற்று மிருக்குமாமெனின், அந்நிறைவில் நீங்கி நிகழுகின்றவை பொருள்களெனப்படுமோ? படுமெனின், பாஞ்ச பூத பௌதிகமயமாயுள்ள இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள அப்பரவத்து இல்லையெனப்படாதோ? படாதெனின், அந்நிறைவிலிருக்கும் மகத்தாகிய இப்பிரபஞ்சப்பொருளில்லையெனப் படாதோ? இல்லையென்று படாதெனின், ஓர் மகத்தானது அகம்புறமிருந்திருக்கும் இவ்வாகாயத்தை விழுங்கியிருக்கின்றதென்றுஞ் சொல்லலாம். இஃது விந்தையிலும் விந்தையிற்றை யொக்கு.

இது நிற்க. முன்னுரைத்தது பிரமமோ அகமெனவும் அகமே பிரமமெனவும் இருக்கின்ற அவ்வொருமைப்பாடது இன்னொன்று மிருக்கின்றதென்பதைக் காட்டுகிறோம்.

எங்ஙனமெனின் 1-வது பிரமமென்பது பிரமம் முதலாக நான் நானென நிகழும் ஒவ்வொருவரும் நானென்றுதானென்றுதலின், அவ்வவ்விருக்கும் நானென்பது அவ்வவ்வுபாதித்திரயமா? அன்றி வேறா? அவ்வவ்வுபாதித் திரயந்தானெனின், ஒவ்வொருவரிருக்கும் நான் நான் நான் இருக்கின்றதாயின்றதே! ஒவ்வொருவரிருக்கும் ஒவ்வோர் நானாவோரே இருக்க வேண்டியது? அவ்வவ் வுபாதித்திரயம் ஒவ்வொன்றொன்று ஒன்றில்லாமற் போகின்றன. போகவே, ஒவ்வொருவரின் நானென்றது சேருமுண்டா? இல்லையன்றோ? இவ்வாறிழி, [illegible]முன்றில் ஏது நானென்பதற்கிடையத்தது? ஒன்றுமல்லவே! இல்லாவழி, பின்னர் எது நானெனப்படுவது? அங்காக்கும் அவ்வவ் வுயிரேயெனின், அவ்வவ் வுயிரும் அறிவு வடிவன்றி வேறன்று. அறிவென்பது காந்திலைமைத்தாய அறி நிலைமையானது இருவகையின. அவை—அவித்தாசக்தியமாகிய அஞ்ஞானநிலையெனவும், இருவித சமாதியாகிய ஞான

திசையெனவுமாகின்றன. ஆகவே, இவ்விரண்டு திசைக்கண்ணும் ஓர் அறிவு இருக்கின்றது. இதற்குமவ்வறிவுக்கு இவ்வஞ்ஞான திசைக்கண் இவ்வுபாதித்திரயம் நானெனத் தோற்றுகின்றதால் இந்த நான் அகமுமிறதற்கன்றோ,

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்."

எனக் குறள் மகாவாக்கியம் பிறந்திருக்கின்றது. இந்த உபாதித்திரய நானைக் களைய வேண்டுமாயின், மேலே எந்த நானை நானெனக் கண்டுபிடிக்கின்றது? இந்த நான் ஆரோபித நானாகலின், அந்த நான் அதிட்டான நானன்றோ? அவ்வதிட்டான நான் இருவகைச் சமாதியில் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? இந்த உபாதித்திரய நான் விகாரமெனப் படுமாயின், அந்த நான் சுயம்பெனப்படுமன்றோ? அச்சுயம்பாகிய வியாபக விளக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்பதற்கே,

ஞானவாசிட்டம்.

"நானெனும் பொருள்கா ணாதோர்
ஞானவா சாயங் காணார்
நானெனும் பொருளைக் கண்டோர்
ஞானவா சாய மானார்
நானெனு மகங்கா ரக்கார்
ஞானவின் மதியை மூடி
ஞானெனும் பாம வாமப
னன்மலர் விரியா தன்றே."

எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதனால் இவ்வியாபக விளக்க உணர்வையன்றிப் பிரமமென்பது வேறெனப்படுமோ? உபாதித்திரய விகாரத்தையன்றி அறியாமை யென்பது வேறெனப்படுமோ? படாததால் அப்பிரமம் நானெனப்படுமா? இஃதகல்வதற்கு இவ்வறியாமையே நானெனப்படுமெனின்,

யானெனதென்னுஞ் செருக்கு அகலவேண்டு மென்பாயோ? அச்செருக்கு நானல்லவற்றை நானெனவும் எனதல்லாற்றை யெனதெனவும் மயங்கிய மயக்கமென்க. இம்மயக்கம் எதன்பாலதெனின், இஃது தொழிற்குணமா? அன்றித் தோற்றக்குணமா? தோற்றக்குணம் கண்கூடாக வேண்டும்! ஆகலின், தொழிற்குண மென்பதற்கு ஐயமின்று. இன்றாகவே, இம்மயக்கம் உயிரின்று என்போமெனின், உயிரென்பது அறிவெனவும், அவ்வறிவு ஷை வியாபக விளக்கத்தையன்றி இன்றெனவும், அவ்வியாபக விளக்கமே பிரமமெனவும் முன்னர்த் தீர்மானித்தோமாகலின், ஷை மயக்க மென்பது யாதின்பாலதென்பம்! பிரமத்தின்பாலதெனப்போமெனின், அம்மயக்கம் என்னுடையதெனப் பிறிதின் கிழமையாக வழங்குகின்றதே! இதனால் யாதின்பாலதென்பம்! நானென்பதன்பாலதெனின், நானென்பது பிரமமா யிருக்கின்றதே! இதனால், அம்மயக்கமாகிய அறியாமை நானென்பதை யன்றியும், அஃது நானென்பதன்றாய் இருக்கின்றதால், இவ்வறியாமை ஷை பிரமத்தின்கண் கயிற்றரவுபோ லிருக்கின்றது. இருக்கின்றதால், இஞ்ஞான்றும் நானென்பது பிரமத்தையன்றி வேறன்றா யிருக்கின்றதென்க.

இன்பதுன்பானுபவமும் பிறத்த லிறத்தல் முதலியனவும் யார்பாலதெனின், அறியாமையின்பாலதேயன்றி வேறன்றென்க. அவ்வின்பதுன்ப முதலியவைகளை அறியாமை அநுபவிக்குமோவெனின், அறிவென்பது அநுபவிக்குமோ? அறியாமை சடப்பொருளாகலின், எங்ஙனம் அநுபவிக்குமெனின், அறிவு சித்துப்பொருளாகலின் அஃது எங்ஙனம் அநுபவிக்கும்? இரண்டும் அன்றாயின், வேறாயிருந்து அநுபவிப்பது யாதெனப் படுமெனின், ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்வது அறிவாயினும், அவ்வவசரம் அஃதறியாமை யெனப்படுமா?

அன்றி அறிவெனப்படுமா? அறிவெனப் படுமெனின், உள்ளதை யுள்ளதாக உணர்வது அறியாமையாக வேண்டுமே! இஃது விந்தையெனப் படுமன்றோ? உபாதித்திரயம் அவத்தாத்திரய முதலியவைகள் கற்பனைகளாகலின், இக்கற்பனை எதார்த்தமாக மயங்கின மயக்கம் காரணமாய் ஷை இன்பதுன்பங்களை அநுபவிப்பது யாது? அம்மயக்கத்தையன்றி வேறே யாதிருக்கின்றது? அறிவாகிய நாம் அநுபவிக்கின்றோமேயெனின், அவ்வறிவாகிய நாம் இலட்சியப்பொருளா? அஃதல்லாப்பொருளா? அஃதல்லாப் பொருளெனின், நிட்டை கூடுவது யாருக்கு? நாமென்பது வெளிப்படுதற்கன்றோ? அங்ஙனம் வெளிப்படுவது யாதுபொருளாகின்றது? ஷை வியாபக விளக்க உணர்வுப்பொருளாகின்றதன்றோ? அவ்வியாபக விளக்க உணர்வையன்றி நாமென்பது எது? அவ்வியாபக விளக்க உணர்வாகிய பிரமமே நாமாயின், ஷை இன்பதுன்ப முதலியவைகளை அநுபவித்தற் கிருப்பது யாது? உணரு மயக்கமன்றோ? அம்மயக்கம் ஒன்றை யொன்றாக உணர்வோனெனவும், அறியாமை யெனவும் சீவனெனவும் சிதாபாசனெனவும், இவ்வறியாமை யுள்ளஞான்றும் பிரமமாகின்றது. ஆகவே, ஷை சீவனெனவும், சிதாபாசனெனவுமாகிய நானென்பது ஷை களிம்புள்ளஞான்றும் தங்கமாகின்றது. எதுபோலெனின், எனப்படுமாறுபோலன்று. ஏனெனின், மா[illegible]செம்பு எனப்படுமாறு தோற்றன் மாத்திரக் கற்பனையாயினும் தங்கம் செம்பென்பது ஒவ்வோர் பொருளாயிருப்பதமென்பது களிம்பென்பதும் ஒவ்வோர் பொருளாயிருப்பதன்றோ? ஆகலின், ஒளியின் அபாவமே இருளெனப்பட்டதலன்றோ? ஆகலின், பழுதையானது பாம்பாகட்டது. அவ்விருள் உள்ளஞான்றும் பழுதை பாம்பாகின்றது. ஆகவே, கற்பனையாகிய பாம் இருக்குமாறுபோலாகின்றது. ஆகவே, கற்பனையாகிய பாம்பானது சீறுதல் கடித்தல் முதலிய புடைபெயர்ச்சியை யுடையதாகக் காண்டல்போல் கற்பனையாகிய சிதாபாசனும் கிரியையாதி புடைபெயர்ச்சி யுடையனாது இச்சாஞானக்

தாகக் காண்கின்றமையென்க. இதனால் என்னை கூறியதெனின், பழுதையானது யாதோர் செய்கையும் அற்றிருத்தல்போல், பரமாத்ம சொருபமாகிய நானென்பது யாதோர் செய்கையு மற்றிருத்த லென்றறிகின்றது. ஆகவே, இவ்வப்பிரயாச அனுபவம் பிரமமக மென்பதாயிற்று. அப் பிரமமக மென்பதற் குதாரணம்:—

தத்துவராயர் பாடுதுறை.

"அஞ்ஞான காரிய மனைத்து மறவிட்டு
விஞ்ஞான நானேயென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றேனென் றுந்தீபற." என்றும்,

"அதுவே காணி துவென்றொன் குரிய னருள்செய்ய
இதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
இலக்கணைப் புகுந்ததென் றுந்தீபற." என்றும்,

நிஜாநந்த உந்தியார்.

"சாருகின்ற தனித்த பரம்பொரு
ளாகுகி நின்றேனென் றுந்தீபற
[illegible]லொன் றில்லையென் றுந்தீபற." என்றும்,

ஈசுர கீதை.

"இந்த ஞானத்தை யெய்திய வின்பத்தா
நந்த மிவ்விர மத்தரு வாயினோர்
பந்த மேவிடார் பண்டிதின் றமென்றே
யெந்தை யீதிலி யீச னியம்பினன்." என்றும்

வருவனவற்றாற் காண்க.

2-வது அகம்பிரம மென்பது.

இவ்வுபாதித்திரயம் கயிற்றரவு முதலியவை[illegible]ல் சொல் மாத்திரமும் தோற்றம் மாத்திரமுமா யிருப்பதா[illegible], நானென்

றென நியதி களையப்பட்டன. படவே, எது நானென்றென நியதி களையப்படாதது? நியதி களையப்பட்ட இவ்வுபாதித் திரயம் அவத்தாத்திரயம் அபிமானத்திரய முதலியவைக ளுக்கு ஆதாரமாயும், சாட்சியாய் மிலங்கும் வியாபக விளக்க மன்றோ? அவ்வியாபக விளக்கமே நானெனத் தெளிகின் றதுபோல நான் அதுவெனத் தெளிகின்றது வேண் டுமா? அன்றி வேண்டாவா? இங்ஙனந் தெளிகின்றது தெளிவானந்தமே நிரதிசயானந்த மாகலின், நான் அதுவெனத் தெளியவேண்டுவது எற்றுக்கு? அது நானென்பதற்குப் பொருத்த மிருக்கின்றது, நான[illegible]வென்பதற்குப் பொருத்த மில்லையே! அது நானென்பதனால் [illegible] நானெனப் படு கின்றது. இதனாலன்றோ தத்துவமசி வாக்கியம் பிறந்திருக் கின்றது? நானென்பது ஓர் முதலானால் அவ்வாக்கியம் அங்ங னம் பிறக்குமா? ஆகலால், நான் அதுவெனத் தெளிகின் றது வேண்டுவ தின்றெனின், அவ்வாக்கியம் ஐக்கியானுபவ த்தை விளக்கவந்ததென்? அஃது தத்துவமசி யென்பது மாத் திரமா? தொம் தத் அசியென்பது மன்றோ? அன்றெனின், அவ்வியாபக விளக்கத்தை நானெனத் தெளிகின்றது வேண் டுவதென்னை? இவ்வுபாதித்திரயத்தை நானன்றெனக் களைந் ததனாலன்றோ? எதை நானெனப் பரோட்சமு[illegible] இவ்வுபா [illegible]தைக் களைகின்றது? அவ்வியாபக விளக்கத்தைப் பரோட்சமாகக் கொண்டு இ[illegible]ற்றைக்களைந்த பின்றானே, அவ்விளக்கத்தை அபரோட்சமாகத் தெளிகின்றது. இங்ஙனந் தெளிந்து நானதுவெனத் தெளிதற் காகலின், சோயம் தேவதத்த னென்பதுபோ[illegible]ல, அயம்சோ தேவதத்தனையும் வழங்கு கின்றது. அய[illegible]சோ தேவதத்த னென்பதே அது தொடங்கு [illegible]தசி யென்பதே அகம் தசி யென[illegible]ப்பட்டது. இத்தொடங்குந் தசி யென்பதே அகம் பிரம மென[illegible]ப்பட்டது.

அகம்பிரம மென்பதற்குப் பொருளென்னடோவெனின், முன்னொன்று கூறப்பட்டவை உபாதித்திரய முதலியவைக ளன்றோ? இவை யனைத்தும் உண்மைப் பொருள்களாகத் தோற்றுகின்றனவா? அன்றிக் கயிற்றரவு முதலியனபோ லேற்றுகின்றனவா? உண்மையாகவே தோற்றுகின்றன வெனின், இருப்பாயிருந்து உண்மையாய்த் தோற்றுகின்றன வா? அன்றித் தோற்றமாத்திரமாக இருந்து உண்மை போலத் தோற்றுகின்றனவா? இருப்பாயிருந்தே உண்மை யாய்த் தோற்றுகின்றனவெனின், இவ்வனைத்தும் ஆராய்ச் சிக் கிடையாதிருக்கட்டும்! இவையெதாற் றோட்டமென்னை யெனின், அன்...வும் இன்மையெனவு முடியாதிருக் கட்டும்! அங்ஙன முடிவதாற் பொருளின்றோ வெனின், ஆம் எனவும் உண்டு எனவுமா யிருப்பது பொருள் இல்லாத தாக்கும்! பொருளென்பதும் பொருளல்ல வென்பதும் இவ் வனைத்தான் மாறாக இருக்கின்றதோ? இஃது விந்தையிலும் மிக்க விந்தை யாகின்றதே! காணப்பட்ட நாமரூபமனைத்தும் உண்மை இன்மை யென்பதனால் இழுக்கென்ன வெனின், தோற்றமாத்திரமென்பவற்றிற் கையர்ந்ததன்றோ? அன்றி யும் இத்தோற்ற மனைத்தும் உண்மையாகத் தோற்றுவா னேன்? அங்ஙனந் தோற்றுதல் சுபாவமெனின், கயிற்றரவு முதலியவைகள்போலன்றி உண்மையாகத் தோற்றுவன கள் தெளிந்த ஞான்றோ? அன்றித் தெளியாஞான்றோ? தெளியாஞான்றெனின், அதுபோல் இவ்வனைத்தையும் ஆரா ய்ந்து தெளிந்தஞான்று உண்மைபோற் றோற்றுகின்றனவா? தோற்றுமெனின், உண்மையாய்த் தோற்றுதல் சுபாவமென் பானேன்? சுபாவமென்பது என்றும் ஒருபடித்தா யிருப்ப தன்றோ? இவையனைத்தும் அங்ஙனமில்லையே! தெளியா வழி உண்மைபோலும், தெளிந்தவழி இன்மையாயு மிருக் கின்றதே! தெளியாமை மூடமாகிய அவிவேகமும் தெளிவு

அம்மூட மின்றிய விவேகமுமன்றோ? அவிவேகத்தால் அனைத்தும் உண்மைபோற் றோற்றுவானேன்? உண்மை யாகப் பார்க்கின்றதனாலன்றோ? தெளியாவழி உண்மையா கப் பார்க்கினும், தெளிந்தவழிக் கற்பனைகளாகப் பார்க்கினும், அனைத்தும் ககனாரவிந்தம் கயிற்றரவு கானல்நீர் கனவுலகம் ஆகிய இந்நான்கினைப்போன்ற தென்பதற்கு முரணென்னை? இன்மையின்,

இத்தோற்ற மனைத்தும் எதற்குக் காணப்படுகின்றன? ஆங்காங்கும் நானென்பதற்கன்றோ? நானென்பதற்குக் காணப்படும் இவ்வனைத்தும் எவ்...த்தது? ஜெ பிரமமாகிய ஆதாரத்ததெனின், எது இவற்றைத் தோற்றங்களாகத் தோ ற்றுகின்றது? ஜெ பிரமசொரூபந்தானெனின், இத்தோற் றங்க ளனைத்தும் உண்மைபோற் றோற்றுதற்கு உண்மையா கப் பார்ப்பதும், கற்பனையாகத் தோற்றுதற்குக் கற்பனையா கப் பார்ப்பதும் எது? ஜெ பிரமந்தானோ? அல்லவே! அல் லாவழி, நானென்பதன்றோ? அந்நானென்பது மயங்கிய ஞான்று அனைத்துமென்பது விவகாரிக சத்தாயும், அங்ங னம் மயங்காஞான்று அவ்விவகாரிக சத்தனைத்தும் பிராதி பாசிக சத்தாயு மிருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙனம் இருவித சத்தாயுமிருப்பது யாது? ஜெ பிரமமெனப்படமாட்டாதே! பட்டாங்கின் நானென்பதே?

இத்தேக முதலிய ஒவ்வொரு நாமரூபத் அன்றியும், ... தெறித்தாக ஆராய்ந்து செல் லையும் காரணகாரிய முதலிய ... இருக்கின்றது? ஜெ பிரமந்தான் வழி, அந்தத்தில் எது இருக்கின்றதெனின், அங்ஙனம் ஆராய்ந்து சென்ற நானெ ன்பது எங்கேபோயிற்று? அவ்வந்தத்தில் நசித்து விட்ட தாயின், அவ்வந்தத்தில் நசித்து விட்டதாக்கும்! அங்ஙனம் இருப்பது பாழெனவும் அறிகின்றது யாது மின்றெனவும்

ளது? நானென்பதன்றோ? இதனால், நானென்பது - ஆராய்தலுக்கு முற்பொழுதும் ஆராய்ந்து முடிந்த பிற்பொழுதும் ஆராயும் இடைப்பொழுதும் இருந்து அங்காங்குமுள்ள நிலைமைகளை யுணர்வதன்றோ? அம்முப்பொழுதுமுள்ள நானென்பது எப்பொழுது இன்றெனப்படும்? எப்பொழுதும் உண்டென்பதால் ஆராயப்பட்ட நாமரூபங்களனைத்தும் எப்பொழுதுள்ளது? இருபோது இன்மையும் அதாவது-முன்னும் பின்னுமென்பது-இடைப்போது தோற்றம் மாத்திரமுமானமையால், எப்பொழுதும் இன்றென்பதற்கு முரணின்றாமெனக. இதனால், நானென்கிற ஓர்போதத்தை யன்றிச் சித்சட பேதங்களாய்த் தோற்றுவனவாகிய சிவேசுர சகத்தென்பவையுள், பரமாணுவுக்கும் பரமாணுவேறு மின்றாகலின், நானென்கிற போதமானது அயலிறந்ததாகின்றது. ஆகவே, அயலுளதாகத் தோற்றுவதும் எதுவெனப்படும்? நானெனப் படுமென்பதற்கு முரணென்னை?

இங்ஙனமே, அனைத்திற்கும் நானென்னும் போதமே உபாதானமும் அதிட்டானமுமாகின்றது. ஆகவே, அதிட்டானமும் உபாதானமுமாகிய நானென்பதன் காரியங்களான ஆரோபங்களுக்கு ஆதாரம் யாதெனப்படும்? வேறொன்றெனப்படுமெனின், ஒன்றினது காரியத்துக்கு மற்றொன்று ஆதாரமாயிருப்பது முண்டோ? எந்தக் காரியத்திற்கு எது உபாதான காரணமோ அக்காரணமன்றோ அந்தக் காரியத்திற்கு ஆதாரமெனப்படுவது? சிவேசுரசகத் காரியங்கட்கு நானென்கிற போதம் உபாதானகாரணமா யிருக்கின்றமையால், இக்காரியங்கட்கு ஆதாரம் நானென்கிற போதத்தையன்றி வேறென்பது எங்ஙனம் முண்டெனப்படும்? இக்காரியங்களனைத்தும் நானாகிய போதத்தை உபாதானமாயும், ஆதாரமாயும் பெற்றுவிளங்கினும், எவ்விளக்கத்தால் விளங்

கின்றன? வேறே விளக்கம் உண்டென்பமோ? அங்ஙன முண்டென்பதற்குப் போதவியாபகத்தையன்றிக் கிஞ்சித்தேனும் எல்லையென்பதுண்டாயின், அவ்வெல்லையில் நின்று வேறோர் விளக்கம் விளக்க இக்காரியங்கள் விளங்குகின்றனவாக ஏற்பம். இப்போத வியாபகத்தை யன்றி வேறே எல்லையென்பதுண்டோ? இல்லையே! ஆகலின், இச்சர்வ தோற்றங்களும் விளங்க விளக்கிக்கொண் டிருப்பது யாதெனப்படும்? நானாகிய போதவியாபகமன்றி வேறின்றெனக.

இஃதில் ஐயமுளதேல் நினைவிலும் கனவிலும் சுழுத்தியிலும் அவ்வக்காட்சிகள் விளங்க விளக்கிக்கொண்டிருத்தலை எளிதிற் காணலாம். இதனால், நானென்னும் போதமே அதிட்டானமாயும், உபாதானமாயும், ஆதாரமாய் முடிந்தது. முடியவே, இச்சிவேசுர சகத்தாகிய சர்வமும் ஆரோபமாயும், காரியமாயும், ஆதேயமாய் முடிந்தன. முடியவே, நானென்னும் போதத்தையன்றி, ஆரோபமாய் விளங்கும் சர்வமென்பதுண்டோ? இன்றெனின், அதிட்டானமாய் விளங்கும் வியாபக விளக்கமென்பதும் இன்றென்றாகின்றது. ஆகின்றதால், நானென்கிற போதமே ஆரோபமாகிய இச் சிவேசுர சகத்தும், வியாபக விளக்கமாகிய அப்பிரமமுமா மெனக. இதுகாறும் கூறிப்போந்ததில் என்ன ஆயிற்றெனின், முன்ஞானாராய்ச்சியில் அது நானெனவும் அதாவது பிரமமே அகமெனவும், பின்ஞானாராய்ச்சியில் நான் அதுவெனவும், அதாவது அகமே பிரமமெனவு மாயிற்றெனக. இதற்குதாரணம்:—

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

சித்து மில்லை
"அகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சடமு மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சத்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய் மித்தை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்

அகம்பிரம மெனக்கயலா யிருமை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யொருமை யில்லை
யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றயலறவே யகவாத மறிவாய் மைந்தா." என்றும்,

"அகம்பிரம மெனக்கயலாய் மாயை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யீச னில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யவித்தை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சீவ னில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் சகத்து மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலா யொன்று மில்லை
யகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றயலறவே யகவாத மறிவாய் மைந்தா." என்றும்,

"அகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தீர்த்த மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தான மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்த் தெய்வ மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ப் பூசை யில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ச் செபமு மில்லை
யகம்பிரம மெனக்கயலாய்ப் பயனு மில்லை
அகம்பிரமம் பிரமமக மகமெல் லாமென்
றயலறவே யகவாத மறிவாய் மைந்தா." என்றும்,

திருக்குதிரிசியவிவேகம்.

"அஞ்ஞான நான துவா வாதற்குட் சென்ம
மிதுபோயி னென்செய்வ தெனக்கா—யதுகேட்கிற்
சிற்பொருளி னுட்டங் கிசையாமை நின்கடமை
யற்பமகந் தாமென்ன லாம்." என்றும்,

சொரூபசாரம்.

"என்னைத் தவிரமற்றில் லேதுமில்லை யென்றுணை
பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போல்—மின்னையுரு
வெருக்கிப் பெருமைத்த வேற்றுமைபோ லெம்மையுமவ்
வாறுப் பகுத்துரைத்தோ மால்." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்ததால் தனது ஆரோபமாகிய உபாதித்திரயங்களை முன்னொன்று நானன்றென நியதிகளைந்த பின்னொன்று தனது அதிட்டானமாகிய பிரமமே நானென்னும் அனுபூதி முதிர்ந்து, அதன் பின்னொன்று ஷை ஆரோபமாகிய சீவேசுரசகத்தனைத்தும் தன்னைத் தவிர ஏதொன்றும் இல்லவேயில்லையென முடிகின்றமையால், ஷை அதிட்டானமாகிய பிரமமென்பதும் தன்னைத் தவிர இன்றென்பதாகின்றது. ஆகவே, நானே அனைத்துமாயும் அன்றாயுமிருக்கின்றதென்க. என்னை?

சொரூபசாரம்.

"மெய்யெல்லா நாமாய் விளங்கியபின் ஞேயமாய
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ—மெய்பொய்
யிருவகைக்கு நாமே யிடமாகுந் தோங்கித்
திருவகைக்கு மெட்டாம லே."

என்பதனாற் காண்க.

வெல்லப்பாகானது இரத கஜ துரக பதாதிகளென்னும் வடிவப்பேதங்களா யிருக்கும் பொழுது, அவ்வொவ்வொரு வடிவமும் மதுரமயமா யிருக்குமன்றோ? அதுபோல், நானென்னும் போதமானது சர்வவிடயப் பகுதிகளா யிருக்கின்றமையால், இப்பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் போதத்தினது துவிதம் விசிட்டாத்துவிதம் அத்துவிதம் ஆகிய இம்மூன்று இலக்கணங்களையும் ஏற்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் ஏற்றிருக்கின்றதாயின், இவற்றுள் ஓர் விடயம் ஏற்றிருக் கட்டுமேயெனின், மட்கடம் பொற்பணி நூற்படம் முதலியவற்றுள் முன்னர் மட்கடத்துள் ஷை இலக்கணங்கள் இருக்குக் காட்டுதும்.

இஃது முதலாவது துவிதம்.

எங்ஙனமெனின், மட்கடமென்புழி இவை இருமைய தெனப்படுமா? அன்றி ஒருமைய தெனப்படுமா? சொல் இருமையதாயினும் பொருள் ஒருமையதேயெனின், மட்பொருளானது தன்பால் பலவடிவாதற் கிசைந்து செயல் அமைதற்குத் தான் முதற்பொருளா யிருக்கின்றதால், அம்மட்பொருள் காரணமும் அச்செயலால் தான் ஓர் வடிவாக விகற்புறுதலால், அவ்விகற்புருவம் கடமென்னும் காரியமுமா யிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருக்கு மிவற்றுள், மட்பொருள் கடப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றிக் கடப்பொருள் மட்பொருளெனப்படுமா? இவை ஒன்று மற்றொன்றெனப்படுமெனின், காரணம் காரியமெனவும் காரியம் காரணமெனவும் படவேண்டுமே! இதற்கென்செய்தும்! இம்மட்கடமாகிய காரணகாரியம் வெவ்வே றிடத்தனா யிருந்தாலன்றோ ஒன்று மற்றொன் றெனப்படா தென்பம். அங்ஙன மில்லையேயெனின், வெவ்வேறிடத்தனா யிருந்து நிகழ்பவை பேத காரண காரியமும், அங்ஙனம் வெவ்வேறிடத்தின்றி ஓரிடத்திருந்து நிகழ்பவை அபேத காரண காரியமு மாகின்றன.

ஆகவே, இஃது அபேத காரணகாரிய மாகின்றதால், எங்ஙனம் இக்காரணகாரியம் வேறிடத்ததாகும்? இக்காரண காரியம் வேறிடத்த தின்றாயினும், ஒன்று மற்றொன்றெனப் படாதோவெனின், காரண காரிய பேதமும் அதற்கிசைந்த சொருப பேதமும் இன்றி யிருக்கட்டுமே! அங்ஙனமிருக்கின்றதால், வெவ்வே றெனப்படுமோவெனின், மட்பொருள் கடப்பொரு ளெனப்படுமா? படுமெனின், மட்பொருளின்பால் ஒரு செயல் அமையவேண்டுவ தவசியமின்று. ஏனெனின், அச்செயல் அமைவது யாதுக்கு? அடி குவிந்து இடை பருத்து மேல் விரிகின்ற ஓர் வடிவ

மாதற்கன்றோ? அங்ஙனம் விகற்புற்ற தொன்றன்றோ கடப்பொரு ளெனப்படுவது? அங்ஙனம் கடவடிவாக விகற்புற்ற தொன்று, அக்கடவடிவு மட்பொரு ளெனப்படுமா? படுமெனின், மட்பொருளுக்குச் சொருபம் கடமாகிற விகற்பவடிவமாகத்தானே இருக்கின்றது? மட்சொருபத்திற்குக் கடப்பொருளெனவும் கடச்சொருபத்திற்கு மட்பொருளெனவும் பெயர் வழங்கப்படுவதுமுண்டா? அன்றியும், மட்பொருளுக் கிசைந்த நிலம் தரை முதலியனவாக வழங்கும் பரியாய நாமங்களோடு, கடமென்கிற நாமமும் அதற்கிசைந்தா வழங்குவதுண்டா? இல்லையன்றோ? அங்ஙனமே, கடப்பொருளுக் கிசைந்த குடம் பாண்ட முதலியனவாக வழங்கும் பரியாய நாமங்களோடு மட்பொருளென்கிற நாமமும் அதற்கிசைந்ததாய் வழங்குவதுண்டா? அங்ஙனமு மில்லையே! இங்ஙனமிருக்க, எங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றெனப் படும்? படாமையால், இம்மட்கடமென்னுங் காரணகாரியம் பேதமெனப் படுமன்றோ? ஆகலின், இப்பேதமே காரண காரிய துவிதமாமென்க.

இஃது இரண்டாவது விசிட்டாத்துவிதம்.

இம்மட்கடம் துவிதமென்பதற் கிசைந்திருப்பது உண்மையாயிருக்க, விசிட்டாத்துவித மெனப்படுவ தெங்ஙனமெனின், மட்கடமென்னுங் காரணகாரியத் துவிதமிரண்டுள், கடமென்னுங் காரியப்பொருள் தோன்றி நிகழ்கின்றது எதன்பா லெனப்படும்? தன்னைத் தசபுறமுஞ் சூழ்ந்திரா நின்ற வெளியின்பாலெனின், மட்பொருளிற் றோன்றிய இஃது அம்மட்பொருளினின்று நீங்கி விளங்குவது அணிமைக்கண்ணோ? அன்றிச் சேய்மைக்கண்ணோ? இரண்டுமன்றெனின், மட்பொருளி லுண்டாகிய கடமாகிய காரியப்பொருள், அம்மட்பொருளை விட்டு வெளியின்கண் எங்ஙனம்

தனித்துத் தோன்றும்? அம்மட்பொருளை விடாமலே தோ
ற்றுகின்றதெனின், அம்மட்பொருளுக் கியைந்த தசபுறத்
துள் எந்தப் புறத்தை விடாது நின்று தோற்றுகின்றது?
மேற்புறத்தில் நின்று தோற்றுகின்றதா? அன்றிக் கீழ்ப்
புறத்தில் நின்று தோற்றுகின்றதா? அங்ஙனமுமின்றி,
அட்டபுறத்துள் எந்தப்புறத்தி லெனப்படும்? இங்ஙனங்
கூறிய எந்தப் புறத்தது மன்றெனின், உட்புறம் இடைப்புற
மென்பவற்றுள் உட்புறத்ததா? அன்றி இடைப்புறத்ததா?
அவ்வாறு மன்றெனின், அம்மட்பொருளை விடாது எங்ஙனந்
தோற்றுகின்றது? அம்மட்பொருளோடு தோற்றுகின்று
தே நமக்குச் சாக்ஷியான அநுபவமெனின், அஃது எங்
ஙன மிருந்து தோற்றியுந் தோற்றட்டும். பொருளாகத்
தோற்றுகின்றதா? மற்றியாதாகத் தோற்றுகின்றது? பொரு
ளாகவே தோற்றுகின்றதெனின், அப்பொருள் தனித்தாக
வேனும் அன்றி அம்மட்பொருளின் உட்புறம் வெளிப்புறம்
இடைப்புற மென்பவற்றுள் ஓர் புறத்திலேனுமிருந்து, ஓர்
முதலாகத் தோற்றவேண்டுமே! இதற்கு என்செய்தும்! இரு
ந்துதானே தோற்றுகின்றதெனின், இல்லாமற்றோற்றுகின்ற
தாக நாங்குங் கூறவில்லையே! இருந்தே தோற்றுகின்றதால்,
எங்கிருந்து, எவ்வகையாகத் தோற்றுகின்ற தென்பதன்றோ
நங்குக்கடாவியது? இங்ஙனமிருக்க, நீரிலகப்பட்ட மாசுலம்
போலப் ப[illegible]டு புலன்டு விளைவில் ஐயமென்பது எங்ஙன
மகலும்? இ[illegible]டமாகிய காரியப்பொருள் ஓர் முதலாக நின்று
தோற்றுவதன்று, ஓர்வித வடிவப்பொருளாக நின்றே தோ
ற்றுகின்றதெனின், வடிவப்பொரு ளென்பது முன்னோன்று
அடிகுவிந்து இடைபருத்துமேல் விரிந்திருக்கின்றதாகவொப்புக்
கொண்டதாகின்றது. ஆயினும், அவ்வடிவமான்று இருந்து
தோற்றுகின்ற தென்பதனால், எங்கிருந்து தோற்றுகின்ற
தெனவருமே! இதற்கு யாது செய்வது? அங்ஙனந் தோற்ற

தல் ஓரிடத்ததன்று, அம் மட்பொருளின் தசபுறமுமே
யெனின், அம்மட்பொருளைப்போல் ஓர் பொருளாக அன்
றென்ப தாகின்றது.

ஆகவே, பலவகை வடிவங்களுள் ஓர்வடிவ மாகின்றது.
இவ்வடிவம் குணமெனப்படுவதா? அன்றி வேறெனப்படு
வதா? குணமெனப்படுவதாமெனின், இதற்குக் குணியெ
ன்பது யாதெனப்படும்? மட்பொருளெனப்படுமெனின்,
இஃது மட்பொருளின் குணமென்றாகின்றது. ஆகவே,
குடவடிவாகிய குணமென்
பொருளாகிய குணியென்பதில் கடவடிவாகிய குணமென்ப
பது விளங்குகின்றதா? அன்றிக் கடவடிவாகிய குணமென்ப
தில் மட்பொருளாகிய குணியென்பது விளங்குகின்றதா?
மட்பொருளாகிய குணியின்கண்ணே கடவடிவாகிய குணம்
விளங்குகின்றதெனின், இவற்றால் குணிப்பொருள் வியாபக
மும் குணவடிவம் வியாப்பியமு மாகின்றன. ஆகவே, கடமா
கிய குணவடிவம் மட்பொருளாகிய குணிவியாபகத்தில் கூடி
யிருக்கின்ற வியாப்பியமாகின்றது. ஆகவே, இவ்வியாப்பியம்
இக்குணமெனப்
அக்குணியெனப்படாமலும் அவ்வியாபகம்
படாமலு மிருக்கின்றன.

ஆகலின், இவைகள் இங்ஙனமிருக்கு மிவ்விருப்பு என்ன
ஆகவே? கூடியிருக்குந் துவிதமா? அன்றிக்
துவித மெனப்படும்? கூடாதிருக்குந் துவிதமென்பது
கூடாதிருக்குந் துவிதமா? காரணகாரிய [illegible]தங்களாம்,
இதற்குமுன் கணிக்கப்பட்டுள்ள அத்துவித மெனப்படுமா? படுமெ
இஃதுறுபோ லன்றாகலின், குணவடிவமெனவும், குணவடிவம்
னின், குணிப்பொருள் படவேண்டும்! அங்ஙனம் படாமை
குணிப்பொருளெனவும் பொருளென்பமே யெனின், இம்மட்
யால், வெவ்வேறு நிற்பதாக இருக்கவேண்டும்! அங்ஙனமு
கடம் வெவ்வே நிட்டித்ததாக துவிதமுமன்று. அத்துவிதமுமன்று.
மின்றாகலின், இவை

அன்றாகவே, குணிகுணமாகிற இம்மட்கடமென்பது எவ்வா
றெனப்படும்? வியாபகவியாப்பியமாகவும், குணிகுணமாகவும்
கூடிப் பிரிவின்றி யிருக்கின்றன. [illegible]யிருப்பதால்
என்ன ஆயிற்றெனின், குணியோடு கு[illegible]டியிருப்பதால்
விசிட்ட அளிதமும் கூடியவிரண்டும் பிரிவற விருப்பதால்
அத்துவிதமு மாகின்றதென்க.

இஃது மூன்றாவது அத்துவிதம்.

[illegible] அளிதத்தையும், இவ் விசிட்டாத்துவிதத்தையும்
ஏற்றில[illegible] இம்மட்கடமானது, அத்துவிதத்தையும் எவ்
வள மேறுமெனின், மட்கடமென்னு மிரண்டின், கடமென்
பது காரியமாயும் குணமாயுமிருக்கினும், இஃது இல்லையெனப்
படுமா? அன்றி உள்ளதெனப்படுமா? இல்லையெனப் படுமெ
னின், பிடித்தல் எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய அநுபவங்க
ளில்லாதிருக்கட்டும்! உள்ளதெனப் படுமெனின், ஆராய்வழி
இருப்பது மட்பொருளன்றோ விருக்கட்டும்! உண்டாயிருக்கின்
றமையால் கடாநுபவ மின்றேயெனின், அக்கடாநுபவத்
தில் மட்பொருளில்லாமற் போயிற்றோ? அம்மட்பொருள்
உண்டாயிருப்பதால் சமைத்தல் முதலிய அநுபவம் மட்
பொருள் உண்டாக்கட்டுமே! அச்சமைத்தல் முதலிய அநுபவங்க
ளாற் கடப்பொருளென்னப்படுவது முன்னான்றோ? அன்
றிப் பின்[illegible]றோ? அஃதாமன்றி இந்நான்றோ? [illegible]ப்பொழுதுந்
தானெனின், [illegible]காலனது கிரிகை கழிவதற்கு முன்னான
அக்கிரிகைப்பின் நிலங்குலவு எதுவெனப்படும்? மட்பொரு
ளெனப்படு மெனின், அப்பொழுது கடப்பொருளென்ப
துண்டா? இன்றெனின், அக்கடப்பொருள் எப்பொழுதுண்
டெனப்படும்? கை கிரிகையின் கழிவில் வெளிப்பட்
டது முதல் அஃது மாறுக்கு அழிவெனின்; மாறிய பின்னா
ன்று இல்லையென் றுரைக்கலாமா. ஆகவே, இ[illegible]தான்[illegible]

திர மூன்றென்ப தாகின்றது. அங்ஙனம் மூன்றெனப்படுவது
தோற்றமாகவா? அன்றிப் பொருளாகவா? தோற்றமாகவு
மன்று வேறு பொருளாகவு மன்றெனின், பின்னர் யாதாக
வெனப்படும்? வ[illegible]பொருளாகவெனின், வடிவப்பொருள்
தோற்றமாத்திரமாகக் காணப்படுவதன்றோ? அன்றெனின்,
இக்கடப்பொருள் பிடித்தல் எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய
[illegible]வங்களுக் கியைந்ததென முன்னான்றே ஏற்றிருக்கின்றதால்,
[illegible]வ்வநுபவங்களுள் ஓர் அநுபவத்தைச் சற்றாராய்குதும்.

இக்கடப்பொருளைக் கரத்தாற் பிடிக்கும்
அதாவது, இக்கடப்பொருள் அகப்படுவதானது? கடப்பொருள்
ஞான்று, அப்பிடித்தலுக்கு அகப்படுவது மட்பொருளை விட்டு அகப்பட்
டதெனின், அப்பொழுது மட்பொருள் விட்டு அகப்பட்
டதா? அன்றி விடாமலகப்பட்டதா? தான் அனிமையாக விட்
டதெனின், அம்மட்பொருளைத் தான் அவ்விட்டதா? இரண்டாகவு மன்
டதா? அன்றிச் செய்மையாக விட்டதா? பொருளைத்தான் விட்டதென்ப
றெனின், இதனால் அம்மட்பொருள் அகப்பட்டதெனின், அப்பொழுது எது
தன்று. விடாமலே அகப்பட்டதெனின்,
அகப்பட்டது? கடப்பொருள் தான் அகப்பட்டதில்லையாக்கும்! ஆகலின்,
கூறியது கூறல் குற்றமென்பது படும்; கடப்பொருளைப்பிடிக்க
மட்பொருள் அகப்பட்டதெனின், கடப்பொருளை
மட்பொருள் அகப்படுமோவென்? இருப்பது மட்பொருளை
என்பதன்றோ? எடுத்தல் சமைத்தல் முதலிய அ[illegible]பவங்களு
க்கு மியைந்தது அம்மட்பொருளை யன்றி வே[illegible]யாதிருக்
கின்றது? கை அநுபவங்களுக்கு இக்கடப்பொருளை யன்றி
மட்பொருள் இயைந்திருக்கட்டுமே யெனின், மட்பொரு
ளின்றி இக்கடப்பொருள் இயைந்திருக்கட்டுமே! அன்றியும்,
கடப்பொருள் எதுவாகவேனும் மட்பொருள் அநுபவப்படு
கின்றதன்றோ! இதனால் கடப்பொருள் மட்பொருளநுபவப்
படுகின்றதற்கு அபேதகருவி யாகின்ற[illegible] ஆகவே, கடப்பொ

ருள் ஓர் முதலெனப்படுமோ! படுவதாகவே கொண்டால், மட்பொருள் கை கிரிகையில் அகப்படுகுறான்று, சமைந்தவ் முதலிய அவயவங்களுக் கிசையின்

அன்றியும், சுவர் முதலிய கட்டடங்களாதற்கு அமைவப்படுமொன்று, இக்கடப்பொருள் மட்பொருளுக்குப் பேத கருவியாகவேனும் அபேத கருவியாகவேனு மிருக்கின்றதும் இல்லையோ! எனின்றுர் தான் ஓர் முதலாக இல்லாமையாகின்க. இதனால் என்ன ஆயிற்றெனின், மட்பொருளொன்றே காரணகாரியமாயும், குணிகுணமாயு மாகின்றது. ஆயினும், இக்காரணகாரிய பேதமும், குணிகுணபேதமும், மட்பொருளுக்குச் செயற்கையா யிசைந்திருக்கின்றனவா? அன்றி இயற்கையா யிசைந்திருக்கின்றனவா? இயற்கையாகவே இசைந்திருக்கின்றனவெனின், மட்பொருள் கை கிரிகையில் அகப்பட்டு விகற்புற்றதுமுதல் அவ்விகற்பவுருமாறுங்காறும் காரிய பேதத்தையும், வடிவமாகிய குணபேதத்தையும் ஏற்றியது யாது? குடமென்பதன்றோ? அங்ஙனம் ஏற்றியிலங்கும் குடப்பொருளொன்றுதான்றும், மட்பொருள் எங்ஙனெனப்படும்? காரணமெனவும், குணியெனவும் படுமன்றோ? குடமென்கிற பெயரை யேற்கும் விகற்பம் நிலையற்றதாகலின், அஃது மாறிய பின்னர் மட்பொருள் என்னவெனப்படும்? காரணமென்பனவும், குணியென்பனவு மேற்குமாறிலதன்றோ? அன்றியும் குடவிகற்பம் மட்பொருளை யன்றி இன்றாயின், அம்மட்பொருள் காரியமெனவும் குணமெனவும் படுமோ? படாதெனின், இவ்விரண்டுமன்றே தான் காரணமெனவும் குணியெனவும்படாநின்றது? குடவிகற்பம் யதார்த்தமாயின், அதற்கு வந்து வழங்கப்படும் காரியமென்பதும் குணமென்பது மெதார்த்தமெனப்படும்! அவ்விகற்பம் தோற்றமாத்திரமாகலின், அதற்கு வந்த காரியமென்பதும் குணமென்ப

ஆம் சொன்மாத்திர மாகின்றன. ஆகவே, குடவிகற்பம் மட்பொருளை யன்றி யின்றாகலின், கை காரியமென்பதும் குணமென்பதும் அம்மட்பொருளை யன்றி ஏது? இக்காரிய முதலிய கற்பனையினால் வந்த காரணமென்பதும் குணியென்பதும் கற்பனைக ளெனப்படுமன்றோ? இங்ஙன மிருக்கின்றமையால், மட்பொருள் காரண காரிய பேதமும் குணிகுண பேதாபேதமு மிறந்ததென்றாகின்றது. ஆகவே, மட்பொருளென்பது துவிதப்பொரு ளெனப்படுமா? அன்றி விசிட்டாத்துவிதப்பொரு ளெனப்படுமா? அஃதுமன்றி அத்துவித மெனப்படுமா? அத்துவித மெனப்படுமாகலின், இவ் அத்துவிதமே சித்தாந்த மாயிற்றென்க.

முன்னொன்று துவித முதலிய முப்பேத தாட்டாந்தங்களை விரிவாக எடுத்துக் காட்டியவை, இந்நொன்று காட்டிய அத்தாட்டாந்தத்தை இத்திட்டாந்தத்தைப் பற்றி இன்னும் சற்றுத்தொகுத்து யூகிக்குதும். கற்புறுத்துவான் வேண்டிச் சற்றுத்தொகுத்து

இஃது 1-வது துவிதம்.

எங்ஙனமெனின், கைசிவேசுர சகத்தென்பவை காணப்படுகதுக்குக் காரணம் யாதெனப்படும்? இதற்கு வேறே ஓர் காரணமும் வேண்டுவதில்லையே யெனின், இவைகள் எதற்கு நமக்குத்தாமே காணப்படுகின்றன? காணப்படுகின்றதும் மற்றோர்நொன்றுக் காணப்படுகின்றன காணப்படுகின்றதும் ஓர்நொன்று காணப்படுகன்றோ? அவ்விருநொன்றுவது வெனின், காணப்படாததுமாயிருப்பதென்னை? இவைகள் இருந்தபடியிருந்து சகலமும் கேவலமுமாமெனக. இவைகள் இருக்கின்றதை அறிவு சகலத்தை தோற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றதை அறிவு சகலத்தை யாயிருந்து உணருகிறதும், கேவலாவத்தையா யிருந்து உணராமையுமேயன்றி வேறன்றோவெனின், நாம் எங்ஙனம் சொல் இவைகள் தோற்றுவிலும் அறிவு உணர்ந்தநொன்று

கின்றதும், இதனுல் உளதென்றதும் உணராவழி இவைத
விளங்கோவெனின், இருக்கிலும் அறிவைமுன்னிட்டுத்தா[ன்]
தாம் தோற்றுகின்றன. இதனுல், அறிவு காரணமும் இம்மூ
பொருள் காரியமு மாகின்றன. இவைகள் இருக்கின்றனவெ
பற்றியன்றோ அறிவு உணரவந்ததெனின், அறிவு உணர
வதைப் பற்றியன்றோ இவைகள் விளங்குகின்றது.

அன்றியும், அறிதல் முன்னிட்டதா? அன்றி விளங்
குதல் முன்னிட்டதா? விளங்குதல் பின்னிட்டதாயினும்,
இஃது காரியப்பொருளெனப்படுமோவெனின், முன்னிட்
டதாகிய அறிதல் காரியமெனப்படுமோ? அன்றியும், விளங்கு
கின்றதற்குக் காரியத்துவம் சொல்லவந்தீரேல் அப்பொரு
ள்களுக்குக் காரியத்துவம் சொல்லவந்ததல்லவோ! அப்படி
யாயின், அறிதல் காரணமும் விளங்குதல் காரியமுமெனப்படு
மெனின், இங்ஙனம் சுற்றகூடிய இவைகள், காரணகாரியத்
துவிதமென்பதற்கு முறைமையென்னோ? இன்றுகளோ, இவைக
ள் [illegible] காரண காரியத் துவித மெனப்படும்? பேதகாரண
காரியத்துவித மெனப்படுமன்றோ? இஃதிங்ஙனமிருக்க, அறி
வினுல் விளங்குகின்ற திரிபதார்த்தமும் பொருள்களா? அன்
றித் தோற்றங் மாத்திரங்களா? என் இங்ஙனம் கடாவுவ
தெனின், இப்பிரபஞ்சப் பொருள்களை ஆராயும் வண்ணம்
ஆராய்வழி [illegible] காரணகாரியம், காரணகாரியமா
கச் சென்று சென்று, சற்றில் இருப்பின்றித் தோற்றங் மாத்
திரமாயும் சொன்மாத்திரமாயு முடிகின்றது. இத்தற்பரின
களைக் கொண்டு விபரீத அவயவாத்துவமான அளவையாலும்,
தோற்றுதலுமான அளவையாலும், உளதென்றேற்படும் ஜீவே
சுரத்துவமும் தோற்ற மென்பது சற்றுமின்றிச் சொன்மாத்
திரமா[ய்] முடிகின்றன. முடியவே, இம்மூப்பொருள்களுள்,
இப்[பிர]பஞ்சமானது [illegible]தியவாதிகள்போல் இல்லாயமே

தோற்றுகின்றனவா? அன்றிக் கயிற்றிலரவு போல் இருந்து
தோற்றுகின்றனவா? இல்லாமலே தோற்றுகின்றதெனின்,
எதற்குத் தோற்றுகின்றன? தமக்குத்தாமே தோற்றுகின்ற
தெனின், தமக்கொரு பொருள் சற்றேனும் பிறக்கவேண்டும்?
இல்லாமையால், ஓர் சித்துக்குத் தோற்றுகின்றதாமெ
னின், அச்சித்தானது அறிய இஃது தோற்றுகின்றதாமென்
றது. அன்றாகினும், சித்து இருக்கின்றதும் பிரபஞ்சம்
இல்லாமலே தோற்றுகின்றது மாகின்றது. ஆகவே, காரண
மென்பது யாது? காரியமென்பது யாது? அறிவே காரண
மும் அபரமிதத்தும் காரியமு மாகின்றன. ஆயினும், காரண
மாகிய அறிவு காரியமாகிய மும்பொருளெனப்படுமா? அன்
றிக் காரியமாகிய மும்பொருளும் காரணமாகிய அறிவெனப்
படுமா? இரண்டுபட்சமு மாகாதெனின், இவ்விரண்டுமென்ன
படுமோ? இரண்டுபட்சமு மாகாதெனின், இவ்விரண்டுமென்ன
துவித மெனப்படும்? அபேதகாரண காரியத் துவிதமெனப்
படுமாதலின், இதற்குச் சற்றும் முரணின்றாமென்க.

மேற்படி 2-வது விசிட்டாத்துவிதம்.

[illegible]ங்ஙனமெனின், சேதன அசேதனமாகிய சர்வ தோற்ற
மும் எதனது எனப்படும்? ஒரு அறிவினது எனப்படு
மெனின், இத்தோற்றங்கள் ஒன்றன்கூட்ட முதலிய விகா
ரங்களாதலின், ஒருமைபேதமுள்ளதென்பதற்கு முறைமையென்னோ?
பிரபஞ்சப் பொருள்கள் ஒன்றன் கூட்டம் பலவின் கூட்
டம். ஜீவேசுர இருவரும் விகா
ரிகளுக்குடைய விகாரந்தான். அவை என்ன விகாரமெனப் படு
ங்களாகுமோ? அதிலும் அவை உபாதிகுணம் தொழில்களையன்றி
மெனின், வியட்டி சமட்டி உபாதிகுணம் தொழில்களைக் கொண்
அவ்விருபொருளென்பது யதா? இருபொருளைக் கொண்
டது இருவித உபாதி குணத் தொழில்களின் சேர்க்கையே
யுமே, வெவ்வேறு முதலெனக் கொண்டதனுலென்க. அங்ஙன
ம் கொண்ட இருமுதலும் [illegible]பாதிகுணம் தொழில்க

ளின் சேர்க்கை யாகலின், சீவேசுரத்துவம் பலவிதப்
விகார மென்பதற்கு முரணென்னை? இம்முப்பொருளும்
தோற்றன்மாத்திர மாகலின், இக்குண பேதங்களையுடைய
குணிப்பொருள் எதுவெனப்படும்? இருப்பது ஜை அறி
வாகலின், அதனை யன்றி வேறில்லையே! அறிவென்பது
குணிப்பொருளாயும், அவ்வறிவினது முப்பொருளும் குண
பேதங்களாயு மாகின்றன.

(உ)

ஆகவே, குணபேதங்கள் குணியின்கண் நிகழுகின்ற
தால், குணியென்பது வியாபகமும் குணங்களென்பது வியா
ப்பியமு மாகின்றன. ஆகின்றதால், இவ்வியாப்பியமாகின்ற
குணபேதங்கள் அவ்வியாபகமாகின்ற குணியில் கூடியிருக்
கின்றனவாகலின், இஃது என்ன விதமெனப்படும்? கூடி
யிருக்கும் விதமெனப்படுமன்றோ? இவ்விதத்திற்கு விசி
ட்டாத்துவித மென்பாரோவெனின், இத்திரிபதார்த்தத்
தோற்ற வடிவங்கள் வியாபக விளக்கமாகிய அறிவெனப்படு
மதும், அவ்வறிவின்கண்ணே நிகழுகின்றமையால் கூடியிருக்
கின்றதெனவும், இவ்வணம் கூடியிருக்கும் இம்முப்பொரு
ளாகிய தோற்றங்களும் அவ்வறிவினது அம்சங்களாயும், அவ்
வறிவைவிட்டுப் பிரிபடாதனவா யிருக்கின்றமையால், அத்து
விதமெனவுமாகின்றன. ஆகவே, இத்திறனம் நோக்கி விசி
ட்டாத்துவித மெனப்பட்டதென்க. இவ்வணமின்றி நாமெ
ன்னும் போதத்துக்குப் பரமாத்மா வேறு பொருளெனவும்
அப்பரமாத்ம வியாபகத்தில் நிகழும் உயிரு முலகமும் அவ
னது அம்சங்களெனவும், அம்சங்களா யிருப்பினும் இவை
கள் எதார்த்த சத்யப்பொருள்க ளெனவும், அவன் வைகுந்
தத்தில் சின்னங்களோடு திருவுருக்கொண்டு பாகவதர்களோடு
இருக்கின்றானெனவும், பரிபாகமுற்ற உயிர்கள் விரஜா நதிக்
கண் மூழ்கி இப்பிராகிருத சரீரத்தை விட்டு, அப்பிராகிருத

சரீரத்தைப் பெற்று அவ்வைகுந்தத்திற் சென்று, கூடி இரு
ந்துகொண்டிருக்கும் பகவானுக் கியைந்த சின்னங்களைப்
போன்ற சின்னங்களை அப்பிராகிருத சரீரமாகியதாமும் தரி
க்கப்பெற்று, சதா அவனது திருநோக்கிற் பட்டுக்கொண்
டிருக்கின்றதே முத்தியெனக் கூறுவது விசிட்டாத்துவித
மதமென்பதாமென்க.

இஃது 3-வது அத்துவிதம்.

சத்தென்கிற அறிவாகிய வியாபகத்தில், காரிய பேதங்க
ளாயும், வியாப்பிய குணபேதங்களாயும் தோற்றி நிகழும்
சித்தசித்தீசுர சகத்துக்களுக்கு, வியாபகமாகிய அவ்வறிவு
என்னவெனப்படும்? காரணமெனவும் குணியெனவும்பொருள்
படுமன்றோ? தான் இவ்விரண்டு நிலைமையையு மேற்றது
இயற்கையாகவா? அன்றிச் செயற்கையாகவா? இயற்கை
யாகவேயெனின், இவ்வியற்கை யாதோர் ஏதுவையு மேலா
ததா? அன்றி ஏற்றதா? ஏலாததெனின், சீவேசுர கற்பனை
கள் காரியபேதத்தையும் குணபேதத்தையும் ஏற்றி யிலங்
குவது இயற்கையாகவா? அன்றிச் செயற்கை யாகவா? இய
ற்கையாகவே யெனின், இவ்வியற்கையை யேற்கும் சீவே
சுரசகத் கற்பனைகள் அறிவாகிய வியாபகத்தில் நிகழ்வ
தாயினும், இக்கற்பனைகள் யாது? அவ்வியாபகத்தி லெழும்
நினைவெழுச்சிக ளன்றோ? அந்நி
சங்கற்ப மென்னும் முப்பொருளென்னும் பேதங்கள்
வெழுச்சியையன்றி ஜை முப்பொருளென்னும் அளவையுள
ர்து! உளதெனின், விபரீத அனுபவானுமானா அளவையா
லும் கருதுகின்ற கரு
த்தும் தோற்ற அனுமான அளவையாலும் படுகின்றதா! இல்லையன்றோ! ஆக
ஆகலையன்றி புளதெனப் படுகின்றதா? சீவேசுரத்துவமாமென்க.
யின், ஜை நினைவெழுச்சியே சீவேசுரத்துவமாமென்க.

அங்ஙனம் கருதுதற் கேதுவாகிய இப்பிரபஞ்சத் தடிப்
பும் நினைவெழுச்சியோ? அன்றோ? அன்றெனின், ஒவ்வோர்

நாமரூபமும் ஆராய்வழி, அன்மையெனவும் இன்மையென
மாய், முடிவில் ஆராய்வாரும் அறிவாய் முடிவாமோ?
தனது நிலையே சகமாதிகளாகத் தோற்றுகின்றதன்றி
வேறன்று. இதனால், தன்னையன்றி நிலையென்பதும், அந்
நிலையென்பதை யன்றிச் சகமாதிகளென்பதும் இன்றாகலின்,
இருப்பு யாதெனப்படும்? அறிவாகிய போதமன்றோ? இப்
போதத்தை யன்றி அயலென்பது ஏதாவதுமுண்டா?
இல்லாமையின், அயலற்ற தானாகிய போதமானது காரண
மெனவும் குணியெனவும் எங்ஙனம் பொருள்படும்? இக்கார
ண மென்பதற்கும் குணியென்பதற்கும் எதிர்மறை யென்
பதியாது? காரியமும் குணமுமன்றோ? எந்தக் காரியத்திற்
குங் குணத்திற்கும் இப்போதம் காரணம் குணி எனப்படு
வது? காரியத்துவத்தையும் குணத்துவத்தையும் பற்றும்
பொருள் யாது? சடசகமாதியன்றாமெனில், இச்சகமாதி
கள் தன்னை யன்றி யின்றென முன்னரன்றோ முடிந்தா
யிற்றே. தன்னை யன்றி யில்லாத சகமாதிகளாலன்றோ தனக்
குக் காரணத்துவமும் குணத்துவமும் வந்தன? இங்ஙன
மிருக்க, இவ்விரண்டு சிறப்பும் தான் இயற்கையாகவே
பெற்றிருக்கின்றதாகக் கேட்பது மயக்க மென்பதாகுமே! ஆக
லின், தானாகிய போதம் காரணமும் குணியு மெனப்படுமா?
அன்றிக்காரியமும் குணமுமெனப்படுமா? காரணமும் குணியு
மெனப்படுமெனின், காரியமும் குணமும் யாதெனப்படும்?
அவையும் தன்னையன்றி யுண்டோ? இவ்விருவகுப்பும் தன்
னையன்றி யின்றாயிருக்க, தான் காரணமெனவும் குணியென
வும் படுவானேன்? தனது ஆரோபமாகிய இச்சமுதாய
காரிய குணபேதத்தைப் பற்றியன்றோ தான் அதிட்டான
மெனவும் காரணகுணியெனவு மாயிற்று. ஆகவே, தான்
காரணகுணி யென்பவற்றை ஏற்றிருத்தல் இயற்கையெனப்
படுமா? படாதன்றோ? ஆதலாலே, செயற்கையாக வந்த

தென்பதாயிற்று. செயற்கையாக வந்தது சகமுதலிய பொய்
களைப்பற்றியாதலின், பொய்களைப்பற்றி வந்த காரணப்
பொருளென்பதும், குணிப்பொருளென்பதும், எங்ஙனமென
படும்? இவையும் பொய்யெனப் படுமன்றோ? படவே,
காரண
தானாகிய வியாபக விளக்கம் என்னவெனப்படும்? அந்த
காரிய ரகிதமும் குணிகுணரகிதமு மாகின்றதன்றோ?
தானென்பது அத்துவிதப்பொருளென்பதற்கு முதலெ
னப்படும்? அத்துவித மெனப்படும்?
என்னை? இவ்வத்துவிதம் என்ன அத்துவித முதலியவைகளிலென்ன
விசிட்டாத்துவிதம் கேவலாத்துவித முதலியவைகளிலென்ன
றெனப்படுமா? படாததால், இஃது ஏகமேவாத்வைதம்
நிர்மோக மென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் ஐயமென்பதின்று
மென்க.

இவ்வத்துவிதப் பொருளையன்றோ ஆன்றோர் பலருள்
சிலர் பின்னுள்ளோர் கட்டுப்பட்டு வழிப்படுவதற் கியையக்
கர்மோபாசனா காண்டங்களைத் தழுவி முன்னிலையாகவும்
படர்க்கையாகவுங் கொண்டுத் துதித்தும், சிலர் தன்மையாகத்
தாபித்து மிருக்கின்றனர். என்னை?

இஃது முன்னிலை யெனப்படுவது.

தாயுமானவர்.

"அத்துவித வத்துவைச் சொப்பிரகா சத்தனிமைய
யருமறைகண் முரசறைய வே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வாதியை யனாதி யேக
தத்துவ சொருபத்தை மதசம் மதம்பெறாச்
சாலம்ப ரகித மான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வியோம நிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிட்ப்ர [illegible] சப்பெருமை
நிர்விஷய சுத்த மா [illegible]

"...விகாரத்தைத் தடத்தலைப் பின்னொளிர்
சீருத்தான நிராமயத்தைச்
சித்தமாம் யாதயம சித்தற்றுவிடல்லது
இல்லையதே ரோமயத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தெய்வதத்தை யருச்சனை செய்வாம்." என்றும்,

இஃது பட்சத்தை யெனப்படுவது.

ஞானவாசிட்டம்.

"கடலொலிபோல் சங்கற்பச் சாலியற்று யிந்திரிய
மருக்கள் போயும்
வியனிரப்ப சாந்தமாம் வேலையின் ஏபோதிமயமாம்
விட்டு நீங்கிப்
பயனில்சக மென்கின்ற பற்றதன்று சின்மயமாம்
பரம ரூப
மேவர்விசும்ப பிலாவடிவா யெங்கு நிறைவெறாவி
யொன்றாய் நிற்கும்." என்றார்,

இஃது தன்மை யெனப்படுவது.

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"சத்தியமா ரூபத்தப் பிரம நானே
சுபோதச சங்கமில்லாப் பிரம நானே
சித்துமயச் சலமான பிரம நானே
நிராகார மானபரப் பிரம நானே
சுத்தமாய்த் தனித்தபரப் பிரம நானே
சொன்றாய் நின்றபரப் பிரம நானே
அத்துவித மானபரப் பிரம நானே
அகண்டபரி பூரணமாம் பிரம நானே." என்னும்
கூறியவாற்றாற் காண்க.

இதுகாறும் அவித்த [illegible] யெனவாகக் கூறிப்போந்தது
மெய் என்ன ஆயிற் [illegible] புத்தி பூர்வகமாகத் தோற்றும்

...ம்பகசைதந்நிரபேக்ஷையங்கள் ஒருங்கே யொழிதற்கு இவற்றைச் சிவஞானிக ளுறைப்பென்னும் புத்தி பூர்வத்தால், முன்றான்று அபேதசாரியக் கற்பனைத் தோற்றங்களாகவும், பின்றான்றி அக்காரியங்களைக் குணபேதங்களாகவும், அதன் பின்றான்று முடிவில் அக்குணபேதங்களைத் தன்மயமாகவு மாற்றுமாறு (௧)-வது அவித்தமாகவும், (௨)-வது விசிட்டாத்துவிதமாகவும், (௩)-வது அத்துவிதமாகவும் தெளிந்து அநுபவித்ததாகவே இருக்கின்றதாம். அவ்வகம்பொருள் ஒரு அவித்தமுதலிய மூன்றுமாயும், அம்மூன்றும் அல்லவாயு மிருக்கின்றதே இயல்பாமென்க. என்னே?

ரிபுகீதை மகாவாக்கியம்.

"எனக்கயலாய்ச் சத்தான பொருளுமில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சித்தான பொருளுமில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சுகமான பொருளுமில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சத்தமதாம் பொருளுமில்லை,
யெனக்கயலாய்த் துவிதமெனும் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலா யத்துவிதப் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலா யவையுமில்லை யெல்லா நானென்
யெனக்கயலா யெவையுமில்லை யெல்லாய்."
நிச்சயமா முறுதியிதுச் சித்தம் வெல்வாய்

எனக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இஃது இப்படியிருக்க, முன்றான்று நான்காகப் பிரதி யட்சமாதற்கியைந்த சரியை கிரியை யோகமென்னும் மூன்று கூறியவாற்றால், உடர்சனுகொண்டச் சிருக்கின்றனவெனக் கூறியவாற்றால் விடயதைப் பிரத்தியட்சச் சரியை கிரியை யோக மூன்றும் விடயதைப் பிரத்தியட்சத் சகின்றதே! ஆகலின், இவ்விரண்டிற்கு மியைந்தனவென் றுகின்றதே! ஆகலின், இவ்விரண்டிற் உபாவனை பிரிவுகளைச் சந்தாவிக்குதாம். எங்ஙனமெனின், உபாவனை பிரிவுகளைச் செய்துவரும் சரியையாதி சனுகொண்ட தெரிப்புடி வாறுவ [illegible] யைக்கண்ணே? அன்றி மூன்றிறைவு மெய்தும் பயன் [illegible]

இம்ம[illegible]கன்றோ? மறுமைகள் எனின், அம்மறுமைக்கள் வாய்ந்த[illegible]பயன் யாது? சாலோகாதி பதவிப்பேறெனின், அப்பதவிகளில் நாம் என்ன பாவமாயிருக்கின்றது? நாம் ஒவ்வொருவரும் நானல்லாத நானாக இருக்கின்றனா? அன்றி நானே நானாக இருக்கின்றதா? நானல்லாத பட்சமே ஓர் நானாகத்தானே இருகவேண்டியது..

அங்ஙனம், நானல்லாத நானாக நிற்கும் ஞானமும் பொருளாப் பொருள் நாடவேண்டியதுதானே! அங்ஙனம் நாடுங்காலும், மெய்யனேன் பொருளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன் வினையினேன் என்னும் இவை முதலிய இழிந்தோனாகத்தானே யிருக்கவேண்டும்! இங்ஙனமிருக்கு மிழிந்தோன் என்ன இன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றது? இவ்விகத்திலுள்ள இன்பத்திற்குமேல் சற்று நீடித்திருக்கின்றதுதானே! நிரதிசயானந்த வாழ்வல்லவோ? அப்பதவியின்பம் சற்று நீடித்ததால் பேரின்பமெனப்பட்டது. அப்பேரின்பம் எதன்பாலுளதாக அனுபவிக்கின்றது? அனுபவிப்பான் நாமரூபமாக நிற்கின்றதால் இக்க உருவபாவப் புருடனுக்கு இன்பம் உருவ இன்பமாகத்தானே யிருக்கின்றது? தான் அருவபாவமாக நிற்பானாயின், அருவ இட்டசித்தியார்த்தமும் அருவ இன்பமும் வாய்க்கும். அங்ஙனமின்மையாலதற்கு முயலொண்ணா? இன்றாகலின், ஞானம் விடயகதப் பிரத்தியட்ச சொரூபி அவ்வின்பமும் விடயகதப் பிரத்தியட்ச சொரூபமாகலின், இப்பேறும் இயைந்த சரியையாதி மூன்றும் யாதெனப்படும்? மேற் கூறியவாறே விடயகதப் பிரத்தியட்சத்தில் இயைந்ததாமென்க. ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திலியைந்த சரியை கிரியை யோகமென்னும் மூன்றினையும் சற்றாலிக்குதும்,

அம்மூன்றுள் இஃது 1-வது சரியையெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், தேகோகமென்ப திருத்தலினால் இதைப்பற்றி அகமெனவும், புறமெனவும் வந்திருக்கின்றன. அகமென்பது உள்ளிடமும் புறமென்பது வெளியிடமுமாகின்றன. ஆகவே, அகத்துள் சிவாந்தக்கரணேந்திரியமும் புறத்துள் சகபரமுமாகின்றன. பரமென்பதைப் புறத்தது என்[illegible] கணிக்கின்றபடியானெனின், அனுமான அளவையால் [illegible] சிவாந்தக்கரணமினைக். அகத்துச்சேட்டைக் கியைந்த பரகரணேந்திரியங்களும், புறத்துச் சேட்டைக் கியைந்த பொருள்களும் சகமும் என்னும் இவையனைத்தும் கற்பிதப் பொருள்களா? எதார்த்தப்பொருள்களா? அன்றி எதார்த்தப்பொருள்களெனப்படுவது சத்தாகத் தோன்றுவனவெனின், இவைகள் எதார்த்தமெனப்படுவது சத்தாகப் பார்ப்பதனால் அங்ஙனந் தோற்றுவதனாலன்றோ? நாம் சத்தாகப் பார்ப்பதனால் அவைகளின் இயல்பே அங்ஙனந் தோற்றுகின்றனவா? அன்றி அவைகளின் இயல்பே அங்ஙனந்தானெனின், அங்ஙனமா? அவற்றின் இயல்பே அங்ஙனந்தானென யாகினும் அவற்றின் இயல்பே அங்ஙனந்தானெனின் அனுபவங்கள் விபரீதமாகிறதா? ஐயந்தல் திரிந்தல் முதலிய அனுபவங்கள் விபரீதானுபவமெனவும், விபரீதமிருக்கின்றதாலெனின், எதார்த்தானுபவமெனவும் இரண்டிருக்கின்றதால், இவை என்ன தானுபவமெனவு[illegible]டையனவை அனுபவத்தை யுடையன. எதார்த்தானுபவ[illegible]யன்றோ! [illegible]யெனின், விபரீதானுபவத்திற் [illegible]கென்செய் கூடாதெனின், இஃதுங் கூடாதென்பதற்கு என்னை குறும்! இஃது ஐயமயமன்றோ? இவ்வைய மகற்றுவதேது? இவைகளை வேண்டுவது? ஆராய்ச்சி வேண்டுவதன்றோ? கயிற்றரவாதிபோல் ஆராயுஞான்று யாதாய் முடிகின்றது? பிராதிபாசிகசத்தாயும் கருக்காட்சிகள்போல் விவகாரிக சத்தாயும் முடிகின்றதால், இவைகள் சத்தாகத் தோற்றுவானேன்? சத்தாகப் பார்ப்பது எது சத்தாகப் பார்ப்பதனாலன்றோ?

காரமோ அதுகாறும் சத்துப்போலவே தோற்றுகின்றதால், நாம் பொருளைப் பொருளாகக் கண்டுணர்வது எந்நாளன்றோ? இவையனைத்தும் சொல்மாத்திரமாயும் தோற்றல்மாத்திரமாயும் காணப்பட்டுக்கொண் டிருந்தாலன்றோ இவற்றை நாடும் நமது நாட்டம் வேறுபடும்? இவையனைத்தும் தோற்றுங்காறும் தோற்றன்மாத்திரமாகத் தோற்றுதற்கும், இவற்றை நாடும் நமது நாட்டம் வேறுபடுகிறதற்கும், நாம் என்ன செய்துகொண் டிருக்கின்றது? காரணகாரிய ரூபசகிய நெறியதாகக் கண்டும் மாறாது ஆராய்ந்துகொண் டிருக்க வேண்டுமன்றோ? இஃதல்லவோ பரிபாகிகளுக்கான உழைப்பெனப்படுவது? இங்ஙனம் விடாமுயற்சியும் உழைப்பே ஞான கதப் பிரத்தியட்சமாதற் கியைந்ததாகலின், இஃது சரியை யெனப்படுவதற்குக் கிஞ்சித்து முரணின்றமென்க.

இஃது 2-வது கிரியையெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், சரியை யென்கிற இவ்வுழைப்பானது பன்னாளாறும் சிறுகச் சிறுக முதிர்ந்துவந்த முதிர்ச்சியினால், இச் சேதா சகத்துக்கள் மித்தையானுபவப் படுமன்றோ? இம் மித்தையாத் தோற்றமும் மித்தையானுபவமும் யாதுக்கெனப்படும்? ஆங்காங்கு மிருப்பது நானென்பதாகலின் அந்நானென்பதற்கன்றோ? அந்நானென்பதற்குப் பரிபாகம் வந்துழி இம் மித்தையானுபவம் வேண்டுவதன்றோ? அன்றியின், வேண்டுவது யாதெனப்படும்? சத்தானுபவமன்றோ? அச்சத்தானுபவம் யாதெனப்படும்? நானென்கிறதைப் பிரிப்படா யன்றி அபமெலன்பது அனுத்தமைமறநில்லையே? இல்லாதழி நானென்னும் போதமன்றோ சத்தெனப்படுவது? அச்சத்தானுபவமன்றோ சுகானுபவமென்பது? நானென்பதற்குச் சுகானுபவம் வேண்டுதலின் தனைக்குத்தானெட்ட வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமெட்டுதற்குத் தான் என்னசெய்ய வேண்

டியது? நாமென்ப தல்லாதவைகள் நானாகக் கற்பனைகளாக நியதி வேனுந் தோற்றுங்தோறும் நானன்று நானன்றென வேண்டுமன்றோ? இவ்வுழைப்புகளைந்துகொண் டிருக்க வேண்டுமன்றோ? இவ்வுழைப்பு அவத் வேண்டுவ தின்றெனின், நானல்லாத உபாதித்திரயம் அவத் தைகடோறும் நான் நானெனத் தோன்றுதிருக்கட்டும்!

அன்றியும், அவற்றை நானென மருவாதிருக்கட்டும்! மேலும் நானென்பது என்ன நிலைமைத்தாயிருக்கின்றதென ... கொண் டிருக்கக்கிருத்தியங்களிலும் நான் நானெனத் ... நானெனக்குளாதகின்றனம்? அஃது தோன்றாமல் நான் நானெனக்குளாதகின்றனம்? இவ்வெட்க மில்லாமையாக்கும்! இவ்வெட்க மில்லாமெல்லாம் வெட்க மில்லாமையாக்கும், தனக்குச்சமையை என்றுநான்று மேற்கொண் டிருக்கினும், தனக்குச் சுகவாழ்வு வேண்டுகோளாகலின், நானென்னும் போதப் பொருள் சமாதிக்கண் இஷ்டசியார்த்தானுபவ மாதுங்காறும்

"நோக்கா நோக்கை நோக்க நோக்க
நோக்கா நோக்க நோக்குமன்றே"

என அறிஞர் திருவாய்மலர்ந் தருளியவாறு, நாம் தைகற்பனைகளைக் களைந்து களைந்து, எது நான் எது நானென இடையறாது நோக்கும் நோக்கமாகிய இவ்வரிய உழைப்பே ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாதற் கியைந்ததாகலின், இஃது கிரியை யென்பதற்குக் கிஞ்சித்து முரணின்றமென்க.

இஃது 3-வது யோகமெனப்படுவது.

எங்ஙனமெனின், தனதெதார்த்த வடிவை இது நான் இது நானெனக்கண்டு சுகித்தற்கு எது நான் எது நானென நோக்கினும், அந்நிலை விரைவில் எட்டுமிக்க வெறிகொண்டு பன்னாளும் பழகவேண்டுமா? சிக்கிவிடுமா? அங்ஙனம் பன்னாள் அதிதீவிரதர பேசிட்டிருக்கின்றதால், ஞான்று போதுமா? வெளிப்படவில்லையே யெனினும் இதுகாறு முழைத்தும்

ஆராமை மேலிட்டு வருமன்றே? அஃது மேலிட்டால் ஐ நோக்கம் அயர்வுறு மன்றே? அவ்வயர்வால் தனது நாட்டம் பகிர்முகப்படுமன்றே? படுங்கால், மூன்றொன்று இது நானென் றிதுநானன்றெனக் கழிக்கப்பட்ட உருவாருவ முதலிய கற்பனைகள் முன்போற் றோற்றுமன்றே? தோற்றினும் அவ்வப் பாவங்க ளாதற்கியையுமோ? இயையாதாயினும், மீண்டும் அது நான் அது நானென எட்டவேண்டி வருமன்றே? அங்ஙன நோக்கினும் நெடுங்காற் பழக்க முதிர்ச்சியில்லாமையின், அப்போதாகிய நிலை விரைவில் வெளிப்படாதன்றே? அஃதும் வெளிப்படாமலும், பகிர்முகத்ததாகிய ஐ நாமரூபபாவ மாதற்குங் கூடாமலும், இருதலைக் கொள்ளியிலகப்பட்ட எறும்பு போன்று மிருதியான இடுக்க ணுறவேண்டி வருமன்றே? அவ்விடுக்கணால் தான் நீடித்தயர்வுறுவிடினும், மேல் நோக்குக்கு இடையிடையேனும் அயர்வுற வேண்டி வருமன்றோ? அவ்வயர்வு சாக்கிர மெனப்படுமோ? சுழுத்தியெனப்படுமோ? சுழுத்தியெனப் படுமெனின், துரியமாகிய மக்கணநந்த மெனப்படும். சாக்கிரமெனப் படுமெனின், நாமரூபபாவ மெனப்படும். இந்நிலை நம்மோடு இசைப்புண்டிருத்தலின், மேலும் துரியாவத்தையாகிய சத்பாவமும், கீழுறும் அவத்தாத்திரய முதலியனவாகிய அசத்பாவமும், இன்றித் தன்னின்றுந் தற்பிரத்தியட்சானுபவம் வாய்த்தற்குச் சமீபித்திருக்கின்றதாகலின், இஃது என்னநிலையெனப்படும்? நனவிற் சுழுத்திநிலை யெனப்படுமன்றே?

அன்றியும் இஃது மத்தியகத நிலைமையுமாகலின், ஐ ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்த யோகமென்பதற்குக் கிஞ்சித்து முரணின்றுமென்க. உபாசனைகொண்ட முதிர்ச்சியாகிய யோகமானது கரணேந்திரிய விடயப்பகுதிக ளனைத்து மொடுங்கியவிடத்து உதயமான சுகமயமாகிய பிரமா

னுபவ தெரிசனத்தில் உறைகின்றதாயிருக்க, அவ்வரிய நிலைக்கு இந்நிலை மேலிட்ட தென்னலாமோ வெனின், அந்த யோகானுபவம் தற்பாவமா அதாவது நானென்னும் போதத்தின் பாவமா? அன்றி யதார்த்தமா? யதார்த்தந்தானெனின், அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுவனவாகிய ஜீவேசுர சகத்தாகிற சர்வமும், ஐ போதத்தின் பாவமன்றி யிருக்கின், ஆங்கு விளங்கும் பிரமசுகானுபவமும் போலாக இருக்கலாம். அங்கு கற்பனையாகிற சர்வத்தையும் போலிச் சத்தெனத் தெளியாது, யதார்த்தச் சத்தென மயங்கிய மயக்கமானது, அந்த யோகநெறிக்கு ஆதியிலேனும் மத்தியிலேனும் இடைக்கண்ணேனும் விட்டதா? மூன்றிடத்துமம் விட்டதன்றே! இறுதிக்கண் விளங்கும் ஐ அனுபவம் இம்மயக்கானுபவமன்றே! ஆங்கு அங்ஙனம் விளங்குவதும் நானென்பதுதானே! அங்கு சர்வநாம ரூபங்களாக விளங்குவதும் நானென்பதன்றோ! இம்மயக்கமாகிய சுகானுபவந்தானு ஐ நனவிற் சுழுத்தியில் நின்று துரியாவத்தைச் சத்பாவமாய்த் தெளிகின்றது? அச்சத்பாவத் தெளிவுக்குச் சஜாதி விஜாதி சுகத்பேத மென்னும் வஸ்து பரிச்சேத மென்பதுண்டா? அதுவன்றோ ஞானகதப் பிரத்தியட்சானுபவமென்பது? முன்னொன்று கூறிய அருள் ஞானமாகிய சுத்தமே போதி ஞானமாய் முடிந்திருக்க, மூடமயக்கமாகிய யோகானுபவந்தானு ஐ ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்த அடுத்த சோபான மெனப்படும்? அல்லவே! அதற்கியைந்த அடுத்த சோபானமென்பது ஐ நனவிற் சுழுத்தியாகலின்,

சிவஞானபோதம்.

"வினையிற் பாத்தையறி வுறுதற் குக்கைபுலன்
வினைமாறியே

நனவிற் சுழுத்தியிலே வரினப் பொருட்டிகழு
நலனேகவே."

எனக் கூறியிருக்கின்ற தறிக. உபாசனைகொண்டச் சரியை கிரியை யோக மூன்றும் ஞானத்துக் கிசைந்த சாதனங்களா யிருக்க, இவற்றைப் பிரித்து வேறு சரியையாதிக ளிருக்கின்றனவாகக் கற்பித்துக் கூறுவது முறைமையோ வெனின், சாதன சதுட்டயம் ஐ ஞானத்துக்கு நேர் அடுத்த சாதனமா யிருக்க, அச்சரியையாதிகள் அடுத்ததெனக் கூறலா னேன்? சாதன சதுட்டயம் சரியையாதி மூன்றினுக்கும் நேர் அடுத்த சாதனமும், இச்சரியையாதிகள் ஐ ஞானத்துக்கு நேர் அடுத்த சாதனமுமா யிருக்கின்றதே யெனின், அச்சாதன சதுட்டயத்துள்,

1-வது, நித்தியாநித்திய வத்து விவேகத்தைச் சற்றாகிக்குதும். எங்ஙனமெனின், நித்தியமென்பது [...] ஞான்று மாறாதிருத்தலா? அன்றி மாறிக்கொண் டிருத்தலா? மாறாதிருக்கின்றதாமெனின், அங்ஙனம் மாறாதிருத்தல் கயிறுதிகளைப்போலவா? அன்றி அரவாதிகளைப்போலவா? கயிறுதிகளைப் போலவெனின், அநித்தியத்துக்கு எதிர்மறையான நித்தியமென்பது எங்ஙன மிருக்கவேண்டியது? ஐ சதா ஞான்றும் [...]றுதலை யற்றிருக்க வேண்டியதன்றோ? அம்மா[...]தலை யற்றிருத்தல் ஐ அரவாதிகளைப்போலவா? அன்றிக் கயிறுதிகளைப் போலவா? அரவாதிகளைப்போலவெனின், இதனுல் நித்தியமென்பது என்றும் சத்துப்பொருளாயும், அநித்திய மென்பது என்றும் அசத்துப் பொருளாயு முடிந்தன. முடியவே, சத்தாகிய நித்தியப்பொருள் யாது? அசத்தாகிய அநித்தியப்பொருள் யாது? வியட்டி சமட்டி அவத்தாத்திரய முதலியவைகட்கு அதார விளக்கமாயும், சாட்சியாயுமிருக்கும் போதமே நித்தியமும், அவ்வவத்தாத்திரய

முதலிய சர்வமும் அநித்தியமு மாகின்றன. ஆகிய இவ்விரு தன்மையையும் வேத முதலிய சதுர்த்தச சத்பிரமாணங்களாலும் தேர்ந்து தேர்கியன்றோ நித்தியாநித்திய வத்து விவேகமெனற்பாலது? இவ்விவேகமன்றோ ஐ அநித்தியங்களாயுள்ளவற்றின் காரணமாக வாய்க்கும், இக சுவர்க்காதி பதவி பேறுகளிலும் காக்கவிட்டையைத் திருட்டிப்பதுபோல் திருட்டியுற் றிருக்கும், இக முத்திரார்த்த பலபோக விராகமென்னும் இரண்டாவது சாதன மெனற்பாலதோ? இவ்விரண்டு சாதனமும் வாய்த்த பின்னன்றோ சமாதி சட்க சம்பத்தென்னும் ஆறும் சாதனம் வாய்க்கின்றது? அதாவது சமம் தமம் திதிக்ஷை உபரதி சமாதானம் சிரத்தை என்னும். அவற்றுள்,

1-வது, சமமென்பது—இம்மை மறுமைக்கண் எவ்வெவ் விடயத்தில் பழக்க வாசனையால் ஏகதேசமாக அவா வெழுகின்றதோ, அந்நெறித்தாக மனம் செல்லாதிருக்கக் காத்தலும்,

2-வது, தமமென்பது—புறக்கரணங்கள் பழக்க நெறியிற் செல்லாதிருக்கக் காத்தலும்,

3-வது, திதிக்ஷை யென்பது—மாறிமாறி வரும் இன்ப துன்ப வசமுறா திருத்தலும்,

4-வது, உபரதியென்பது—கிரகாச்சிரமமாகவேனும் துறவாச்சிரமமாகவேனு மிருக்கினும், அதற்கிசைந்த விவகாரங்களை நாளுக்குநாட் சிறுகச்சிறுகச் சுருக்குமாறு செய்துகொண் டிருத்தலும்,

5-வது, சமாதானமென்பது—[...] ஆப்தர்பால் ஆத்மானுபவ சிரவணம் விடாது செய்து செய்து, அதனைத் தேர்

ந்த ரசங்களை யெல்லாம் விடாது மன்னித்துக்கொண் டிருத்தலும்,

6-வது, சிரத்தை யென்பது—ஸ்ரீ ஆசாரியரிடத்தும் சத்பிரமாணங்களினிடத்தும் அகலாத அன்புடைமையும் அச்சமுடைமையும் வைத்திருத்தலுமாமென்க. இச்சாதனம் முதிர்ந்த பின்னரன்று வாய்ப்பது, ஒருவன் தனது சிரத்திற் றீக்கும் அழலினைத் தணிப்பான்வேண்டிச் சலத்தை அதிக விரைவிற் றேடுவான்போல், இத்தேகேகத்தால் ஸம்ஸாரபாவனையாகிய தாபத்திரயாக்கினி தகிக்கும் தகிப்பைத் தணிப்பான் வேண்டி அதிகவிரைவில் தனதுபோத சொரூபமாகிய நித்தத்தை விளக்கினவெக்குருக்கள் துணையுடையான் எங்குளன் எங்குளனென்று, கடலில் திசைதப்பித் திகைத்தலையு மாலுமி போல் ஆடி ஓடித் திசைதிகைத்து அலையு மதிதீவிரதரமாகிய முமுட்சுத்துவமென்னும் நான்காவது சாதனமாமென்க. இம்மகத்தாகிய நான்கு சாதனங்களுமா ஸ்ரீ உபாசனா காண்ட வொழுக்கமாகிய சரியை கிரியை யோக ஞானத்துக்கும் நேர் அடுத்த சாதனங்களெனப்படும்? இஃது விந்தையினும் மிக்க விந்தையாக்கும்! எனெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்காது, இச்சரியையாதி மூன்றும் நிகழுமா? அவை நானல்லாததை நானெனவும் எனதல்லாததை எனதெனவும் கொண்டிருத்தல். சரியையாதி மூன்றினையும் மயக்க மென்னலாமோவெனின்; மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களில் முறைப்படி யனுட்டிப்பது எவற்றை? பாஞ்சபூத விகாரங்களையெனின், இக்கிருத்தியங்களன்றோ சரியை யெனப்படுவது? பின்னர் எவற்றை உபாசனா மூர்த்தங்களெனக்கொண்டு கிரியா[illegible]மாக பூசையாக உபாசித்து வருதல்? பாஞ்சபூதத்தின் விகாரங்களையும் [illegible] தத்தமது மனத்தின் விகாரங்களையுமெனின், அதன் பின்னர் யோகமென்பது அரிய சாதனமாயி

னும், அதில் விளங்கிய விளக்கம் அறிவானுபவமுடைய பாவனையாகின்றது. அப்பாவனை கற்பனை யென்பதன்றோ? இச்சரியையாதி மூன்றும் நிழைப்பும் கற்பனைகளை மெய்ப்பொருள்களெனக்கொண் டுழைப்பதற்கா ஸ்ரீ மகத்தாகிய சாதன சதுட்டயம் முன்பு வேண்டியது? கர்மோபாசனைகள் யாதுக்கு வேண்டியது? உயிர்கள் தேகபோகத்துக்கே அங்காந்திருத்தல் இயற்கையாகலின் அதற்கும் இட்டப்படியே திரிந்துழலுவது தவிர்ந்து விதிவிலக்கின்படி கட்டுண் டொழுகுதற்குக் கர்மகாண்டமும், அதில் முதிர்ந்த பின்னரன்று, ஸ்ரீ தேகஸம்போகத்தால் நிகழும் யானெனதென்னும் அகமமதைகள் குறைந்து திரிகரணங்களும் கட்டுப்பட்டிருத்தற்குச் சரியையும், இஃது முதிர்ந்த பின்னரன்று, அங்ஙனம் கட்டுப்பட்ட திரிகரணங்களும் ஒருங்குபடுதற்குக் கிரியையும், அங்ஙன மொருங்குபட்ட திரிகரணங்களுள் மனமானது ஒடுங்கியிருத்தற்கு யோகமும் கற்பித்திருக்கின்றன. இவை முதிர்ந்த பின்னரன்றோ நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேக முதலிய மகத்தான சாதனங்கள் வேண்டியது? இவை முதிர்ந்த பின்னரன்று என்னசெய்ய வேண்டியது? நிட்டைகூட வேண்டுவதன்றோ? அதாவது சர்வமும் தோற்றம் மாத்திரமாக விளங்கச் செய்வதும் பின்னர் எது நான் எது நானென நோக்குதலும், அதன் பின்னர் நனவிற்சுழுத்தி யெய்துதலுமா மென்க. இதுகாறுங் கூறிப் போந்ததனால் என்ன ஆயிற்றெனின், சாதன சதுட்டயம் சரியையாதிகள் வாய்த்தற்குச் சாதன மன்றெனவும், அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சரியை கிரியையாதிகளே சாதனமெனவும், சாதன சதுட்டயம் ஞானத்துக்கே இயைந்த சாதனமெனவு மாயிற்றென்க. இது நிற்க,

சர்வமும் மித்தையாக்குதன் முதலிய[illegible] சரியை கிரியை யோகமெனக் கற்பித்துக் கூறலாமோ வெனின், அங்

னம் மித்தையாக்குதல் முதலிய உழைப்புகள் மாத்திர மாயினும், மித்தையாகத் தோன்றுமாறு செய்தல் தூலவிருத்தி யுழைப்பாயும், அகமுகமாகத் தன்னை இடையறாது நோக்கி நிற்றிருத்தல் சூக்குமவிருத்தி யுழைப்பாயும், இவ்விரு விருத்தியுமின்றி நனவிற் சுழுத்தியுற் றிருத்தல் நிருபாதிக விருத்தி யுழைப்பாயு மிருத்தலினால், இவற்றை அங்ஙனம் கூறவேண்டுவதாயிற்றென்க. இவை எதுபோலெனின், எல்லாமாயும் அல்லவாயுமிருக்கும் சாட்சி சைதன்னியமே போதமெனத் தெரிந்து, தானேதானேயாகவொளிரும் விளக்கமே கர்மோபாசனை காண்டங்களுள் வழங்குவனவாகிய தீர்த்தம் ஸ்நானம் மந்திரம் தர்ப்பணம் ஓமம் முதலியவைகளெனக் கூறியதுபோலா மென்க. என்னை?

ரிபுகீதை மாகாவாக்கியம்.

"அகம்பிரம நிச்சயமே ஸ்நானமற்று
மகம்பிரம நிச்சயமே மந்திரங்க
ளகம்பிரம நிச்சயமே தருப்பணமற்
றகம்பிரம நிச்சயமே ஓமமகந்தா
வகம்பிரம நிச்சயமே மற்றுமுள்ள
வறங்களெலா மாதலினுன் முமுட்சுவாதே
ரகம்பிரம நிச்சயமே யிடைவிடாம
லத்வைத மாதரவாய்ப் பழகல்வேண்டும்." என்றும்,
"இவ்விதமே பரமசிவ னிசைத்தவண்ண
மீனமிலாத் தானமுத லோமமீறாய்ச்
செய்வியதாம் பொருளெலாஞ் செப்பினேனுன்
செப்பியதி லையமிலை சத்தியந்தான்
இவ்வியல்பாய் நிறைந்தெங்கு நின்றவீசன்
திருப்பாதந் தன்றனை யுரைத்தவுண்மை
யவ்விதமா மிப்பொருளை யொருக்காலேனு
மன்புடனே கேட்டுணர்வோன் பிரமமாவன்." என்றும்
கூறியவாற்றானுங் காண்க.

இங்ஙனமாகக் கூறிப்போந்ததால் கர்மோபாசனைகளிரண் டும் உள்ளபடியே வழிபடுதற் கியைந்ததெனவும், அவை யாவுந்தழீஇ ஞானச் சரியையாதிகளும், அவை நிலைத்துழி சொரூப நிட்டையும், அது நிலைத்துழிச் சகச நிட்டையும் அதுவுந் தீர்ந்துழித் தானே தானாகிய ஏகமேவாத்வைத மோக்ஷமாமென்க.

வேத வேதாந்த விசாரம்.

எங்ஙனமெனின், வேதாந்த மென்பது அவ்வேதத் தின் அந்தமெனப் பொருள்படுகின்றது. அந்தமென்பதொன் றிருக்கின்றதால், அவ்வேதத்தின் ஆதியென்பதொன் றிரு க்கவேண்டுமே! ஆகலின், அவ்வந்த மென்பதும் ஆதியென்ப தும் யாதெனப் படுமெனின், அந்தமென்பது பொருளென் பது பொருளாக விளங்குவதும், ஆதியென்பது பொருளல் லவை பொருளாக விளங்குவதுமாமென்க. பொருளென்பது சச்சிதானந்த மயமாயுள்ள அகம்பொருளும், பொருளல் லவையென்பது அசத்துசடதுக்க மயமாயுள்ள ஜீவேசுர சகத்துக்களுமாம். இவற்றால், அவ்வகம்பொருள் அதிட்டான மும் இச்சீவேசுர சகத்துக்கள் ஆரோபிதமுமாம். இவ்விரண் டிற்கும் வேதமாதா மத்தியகதமா யிருக்கின்றதாகின்றது. இங்ஙன மிருக்கும் அம்மாதா கருணையுடையாளாகலின் அக் கருணை அபக்குவர்கள் வழிப்படவேண்டு மென்பதா? அன் றித் தெளிந்திலங்கவேண்டுமென்பதா? தெளிந்திலங்கவேண்டு மென்பதெனின், பரிபாகிகள் அங்ஙனம் விளங்கவேண்டு மென்பது கூடாதாகும்! அங்ஙனமன்று, அபக்குவர்கள் வழிப்படுதற்கே அக்கருணையுற் றிருக்கின்றதெனின், வழிப் படுதலாவது அவ்வுயிர்கள் போகதாகம் இயற்கையாகவே யுற் றிருக்கின்றனவாயினும், இராகாதி துர்க்குணாதி [illegible]ராச் சார வொழுக்கங்களின்றி அறநெறியிற் கட்டுப்படுதலும்,

அக்கட்டு நீங்கித் தன்னைத்தான் அப்போ[த]ங்களில் மிகப்[பெ]
ற்று, யான் எனதென்னும் அகமமதைகள் [இ]ன்றிச் சுதந்தர
சுகத்துவம் வாய்க்க, அடிமையாக நின்[று] ஒழுகுதலுமாம்.
[ஆ]கின் இவ்விரு நெறிகளையும் அவ்வுயிர்கள் பற்றுதற்குக்
க[ர்மோ]பாசனைகாண்ட மிரண்டையும் அவ்வேதமாதா ஊட்ட
வந்த[து மு]தற்கண்ணெனப்படுமோ? அன்றி இறுதிக்கண்ணெ
னப்படு[மோ? மு]தற்கண்ணெனப்படுமெனின், இறுதிக்கண்
அவ்வேதமாதா யாது செய்ய வேண்டியது? முன்னான்று
கர்மோபாசனைகளால் வழிப்பட்ட உயிர்கள், சாதன சதுட்ட
யப் பரிபாகம் வந்துழி, பின்னான்று யானார் என்னுள்ளமார்
என்னானங்களார் என்னை யாரறிவாரெனப் பன்னாளும்
ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து தனது அதிட்டான போதத்தை ஐயந்
திரிபற எட்டவேண்டியது அவசியமாகலின் அதற்கு ஞான
காண்டத்தை ஊட்டவேண்டுமன்றோ? இங்ஙன முணர்த்தப்
பட்டிலங்கும் ஞானகாண்டம், அவ்வேதத்தின் அந்தமென்
பதா? அன்றி ஆதியென்பதா? அந்தமென்பதாகலின், ஆதி
யென்பது எவையெனப்படும்? அவை கர்மோபாசனைகளன்றோ?
இதனால் இவ்விரு காண்டமும் ஆதியென்பதற்கு முரணின்றா
மென்க.

அன்றியும், இவ்வேதமாதா முதற்கண் கர்மகாண்டத்
தையும் இடைக்கண் உபாசனை காண்டத்தையும் இறுதிக்கண்
ஞானகாண்டத்தையும் பயனுற உணர்த்தியிருக்கின்றதென்க.
அவ்[வ]க்காண்டப்பயனும் எதெது முதல் எதெது காறு நிகழ்
கி[ன்]றதெனின், கர்மகாண்டப் பயன் வேதமாதாவின் நாபித்
தான[த்]திற்குக் கீழுற்றிலங்கும் சொர்க்கலோக பரியந்தமும்,
உபாசனைகாண்டப்பயன் அந்நாபித்தானத்திற்கு மேலும் கண்
ட[த்தா]னத்திற்குக் கீழுற்றிலங்கும் பிரமலோக பரியந்த
மும், ஞான[கா]ண்டப்பயன் அக்கண்டத்தானத்திற்குமேல்

சிரத்தான பரியந்தமுமா மென்க. இம்முக்காண்டங்களுள்
உபாசனை காண்[டம்] ஞானகாண்டத்தோடு சேர்ந்த உத்தர
மீமாம்சை யென[ப்]பட்டதா? அன்றிக் கர்மகாண்டத்தோடு
சேர்ந்த பூர்வமீமாம்சை யெனப்பட்டதாவெனின், அவ்[வி]
ரண்டு [கா]ண்டங்களில் ஒன்றினோடும் சேராது மத்திம[கா]ண
டமாயிருக்கின்றதா மென்க.

எங்ஙனமெனின், கர்மகாண்டம் இராகாதி நாற்குண
முதலிய துராசாரங்கள் குன்றியதாயினும், தான் தானல்லா
ததைக் கர்த்தத்துவம் போக்தத்துவமாக மயங்கி யொழுகு
கின்றதுபோல் இஃது இன்றாகலின் பூர்வமீமாம்சையும், ஞான
காண்டம் சர்வம் மித்தை சர்வம் பிரமம் சர்வம் நான் எனத்
தெளிந்திலங்குகின்றதுபோல் இன்றாகலின் உத்தரமீமாம்
சையு மெனப்[படா]து? நானென்பதல்லவற்றை நானென மய
ங்கி அடிமையெனவும், நீயென்பதல்லவற்றை நீயென மயங்கி
ஆண்டானெனவும் நிகழுகின்றதால், உபாசனைகாண்டம் இவ்
விரண்டு பட்சமு மன்றென்பதா மென்க. இங்ஙன மிருக்கி
னும், இவ்வுபாசனைகாண்டம் ஞானத்துக்குச் சமீபமன்றோ
வெனின், இவ்விரண்டுக்கு மிடைக்கணுள்ள சாதன சதுட்
டயமின்றி இஃதிருக்கின் சமீபமென்பதற்கு முரணின்றா.
ஆகலின், அச்சாதன சதுட்டயம் வாய்த்தற்குச் சமீபமே
யன்றி வேறன்றென்க. இவ்வுபாசனை காண்டம் உத்தர
மீமாம்சையென வழங்குவானேனெனின், கர்மகாண்டத்தில்
[ய]ான் எனதெனக்கொண்ட கற்பனைகளை மித்தையாக்கிப்
பின்னர் சிவமாக்கி அதன்பின்னைக் கா[ரு]க்கித் தெள்[ளி]து,
அக்கற்பனைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு மயங்கியிருக்கினும்,
அவைகள் தன்னை உபாசிக்கப்படும் உபாசனை முழு[மை]ய
தெனத் திடமுற்று, அத்திடத்தால் சுதந்தர சுகத்துவமும்
அதனால் போகநிருட்டி குன்றாது இருத்தலினாலென்க.

இங்ஙன மிருப்பதால் முழுவதும் உத்தரமீமாம்சை யெனப் படாதோவெனின்,

தமன் மகாவாக்கியம்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு."

என்று மிருக்கட்டுமே! ஆகவின், உத்தரமீமாம்சைக்கு முற்றும் ஒத்ததன்றெனக. கிஞ்சித்தேனும் ஒத்திருக்கின்றதால், இஃது வேதாந்தமெனப் படாதோவெனில், இவ்வுபாசனாகாண்டம் அல்லவற்றை ஆண்டான் அடிமை யென்றுது தானே தானாகிய உபசாந்த நிலையை எடுத்துணர்த்த வேண்டுமே! அங்ஙனம், மூன்றாவது ஞானகாண்டம் ஒன்றே யன்றி ஏனைய இருகாண்டங்களுமன்றெனக. வேதவேதாந்தத் தீர்ப்பென்பதுதான் யாதெனின், ஞானகாண்டம் வேதத் தின் அந்தமும் மற்றிரண்டு காண்டங்களும் அவ்வேதத்தின் முதலுமா மெனக. கர்மோபாசனா ஞானமென்னும் இக்காண் டத்திரயம் ஒன்றுக்கொன்று பூர்வபட்சமும் சித்தாந்த பட்ச முமா யிருத்தலால், வேதத்தில் முதற்கண் கூறப்பட்ட இர ண்டு காண்டமும் வழிபடு மார்க்கமும், அவ்வேதத்தின் இறு திக்கண் கூறப்பட்ட ஞானகாண்டம் தெளிந்திருத்தற்கு மார்க்கமுமா யிருக்கின்றமையால்,

கைவல்லிய நவநீதம்.

"சேவ வேதங்க ளெல்லா மைந்தனே
[illegible]
உரவ வாமவ ரவரதி காங்க
ளறிந்துபக் குவநோக்கிப்
பூவு லர்ந்துபின் பலன்கள் காட் டுவனபோற்
பூருவத்த் சித்தாந்தக்

காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்
காண்டமூ வகையாலே."

எனக் கூறியிருப்பதை யுணர்க.

இவை அறம்பொருளின்பம் வீடெனப்படுவது.

நாற்பயனென வழங்கும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கும் காண்டத்திரயத்துள்ளதற்கியைந்தெதரின் அம்மூன்றுக்குமே இயைந்தன. அவை:—

முதலாவது கர்மகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—குடும்பத்தில் நின்று விரக்தி யுற்று அகன்று தனிப்பட் டொழுகும் துறந்தார்க்கும் அங்ஙனம் தனிப்படாது வறுமையுற் றொழுகும் துறவாதவர்க்கும் இவ்விருவருள் காலவரையறைப்படி யிறந்தார்க்கும் கிஞ் சித்தும் பின்னிடாது அவரவர்க்கும் தக்கவாறு அன்றமட் டும் உபசரித்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—இங்ஙனமாகிய நெறிக்கணின்று கிஞ்சித்தும் அகலாது இம்மைக்கண் புகழும் மறுமைக் கண் சுவர்க்கப் பேற்றையும் குறைவறச் சம்பாதித்தலும்,

ங-வது, இன்பமென்பது இவ்விரு தவறும் வாழ்வற முதிருமாறு நல்வெறிக்கண் கோடாதொழுகும் மனைவியோடு இருவரது இருவிழிகளும் ஒருபொருளை ஒத்துணர்வதுபோல் மனமொழி மெய்களுமொத்து வழுவற ஒழுகுதலும்,

ச-வது, வீடென்பது—நாம் புரியும் இதத்தைமனைத்தும் தேகபோகங்கள் விர்த்தித்தற்கே யன்றி இவற்றை நமக்கு வினையீடாகக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்து வேண்டியபல்லவே தாக்கொண்டு வரும் ஒப்பற்ற இறைவனை

என உணர்வாறு அவ்விறைவனை நாடி இவ்வற முதலிய மூன்றிலும் பொருந்திருத்தலுமா மென்க.

இரண்டாவது உபாசனுபவகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—நமக்குத் தொன்று தொட்டு வந்துள்ள தகலப்படுவனவாகிய மாயாகாரிய தநுவாதிகள் இறைவனால் கொடுப்பிக்கப்படுவதால் அவைகள் நாமென்பது அன்றென்றும், நமதென்றும் அவனுடையதென்றும் உள்ளபடி சாத்திரானுபவத்தைக் கிஞ்சித்தும் தழுவாது நடப்பதோடன்றி அத்தநுவாதிகளை அவனுக்கே ஒப்பித்து முற்றும் சுதந்தர ஈனராயிருத்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—அத்தநுவாதிகளைத் தத்தஞ் செய்துவிட்டப் பின்பு இருத்தலால் நாம் சார்பாகப் பற்றியிருத்தற்கு இறைவனை யன்றி வேறில்லையென அவனையே விடாது பற்றுதலும்,

௩-வது, இன்பமென்பது—அவனது திருநாமங்களைக் கணமேனும் விடாது உன்னியுன்னிக் களிப்புற்றிருத்தலும்,

௪-வது, வீடென்பது—தான் ஒன்றானும் தனித்திருக்கை அறமுதலிய மூன்றுக நின்ற அந்தக்கரணாதிகளைக் கிஞ்சித்துஞ் சலியாது அவனாதாரமாகவே எய்த்திருத்தலாமென்க.

மூன்றாவது ஞானகாண்டத்துள்.

க-வது, அறமென்பது—அறிவானுக்கு அகம்புறமாக்கானும் சித்சட பேதங்களாகிய சர்வமும் பிராக்கபாவம் பிரத்துவம்சாபாவம் அந்நியோன்யாபாவம் அத்தியந்தாபாவமென்னும் இந்நான்கினையுமெய்தித் தொன்மாத்திரமாயும் தோற்

றன் மாத்திரமாயுமிருப்பதனால், அங்ஙனமின்றிப் பிரபஞ்சமாதி ஞான்றும் மாறுதிருப்பது யாதெனப்படும்? அறிவானாகலின், அவ்வறிவானாகிய தனக்குத் தான் எதை அறிகின்றது? தனக்கு ஒன்றை அளிப்பானேனெனின், தான் பற்றியிருத்தற்கு ஒன்றுமேவேண்டுமே? பற்றுதல்தான் எதற்கெனின், தான் ஒருஞான்றும்பற்றியிருப்பது எதனை? அபயமெனின், அபயமென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் பொருளில்லையே! இருப்பது தானே மாத்திரமன்றோ! தனக்கு எதைக் கொடுக்கின்றது? தன்னையே[illegible]? தன்னை எவ்வாறு கொடுக்கின்றது? வியாபகசாட்சி விளக்கமாகவன்றோ? அங்ஙனமாகிய தன்னை அங்ஙனமாகவே தனக்களித்தலும்,

உ-வது, பொருளென்பது—தன்[illegible]மோட்சாநுபவமாகத் தன்னால் தன்னில் தனக்களித்த ஞான்று தான் எதைப் பொருளாகப் பற்றவேண்டியது? தானன்றி வேறொன்றுமில்லாத பூரணச் சச்சிதானந்த சிவம் தானாகலின், தன்னையே பற்றவேண்டியதன்றோ! அதாவது தனது இலட்சியார்த்தானுபூதியைக் கணமேனும் விடாது பற்றியிருத்தலும்,

௩-வது, இன்பமென்பது—அங்ஙனம் தன்னைப் பொருளாகப் பற்றிய ஞான்று தனக்கயலாகக் கயிற்றரவு முதலியனபோற் றோற்றிக்கொண்டிருக்கும் சிவேசுரசகத் கற்பனைகளாகிய ஒவ்வொன்றிலும், மாவெல்லாற்றிலும் வெல்லப்பாகைக் கட்டில் தனது இனிப்புமயமாக்கி விடுவதுபோல், தனது சொப்பிரகாச இருட்டியைக் கொ[illegible]ந்தக் காலில் சர்வமும் யாதாய் முடியும்? சொப்பிரகாசமாய் முடியுமன்றோ? முடியவே, துக்கமென்பது இருந்தேனு மென்னப்படுமோ? இல்லாவழி, தன்னைத்தான் அன்புருவாக நாடவேண்டுமன்றோ? அங்ஙனம் நாடுவதற்குத் தான் யாதெனில்

படும் இன்பமெனப் படுமன்றோ? ஆகலின், தன்னைத்தானே சுகித்தலும்,

சு-வது, வீடென்பது—ஷை முதலாவது தன்னைத் தனக் களித்தலாகிய அறமும், இரண்டாவது அங்ஙனம் அளிக்கப் படும் தன்னைத் தான் இருப்பாகப் பற்றுதலாகிய பொருளும், அங்ஙனம் பொருளாகப் பற்றிய தன்னைச் சுகித்தலாகிய இன்பமுமென்னும் இம்மூன்றிற் சுத்தக் கரணங்களும் ஆகுமே காற்றென்றாற்போலாகலின், இக்கரண [illegible] த்தி அகண்டாகார விருத்தியென்னு மிரண்டிற்குந் தலைமையாகிய விவேகவிருத்தி யெனப்பட்டது. இவ்விவேக விருத்தியானது அயர்ந்து தானே தானாய் விடுதலேயாமென்க. இவற்றுள்,

பரோக்ஷவிருத்தி யென்பது.

சீவேசுர சகத்தாகச் சத்தியம்போற் றடித்து, இவற்றுள் ச[illegible]தாகிற நாமரூபங்களில் ஒன்றை நானெனவும் அதைச்சார்ந்த சார்புகள் எனதெனவுமாய் நிகழ்தல்.

அகண்டாகார விருத்தியென்பது.

இச்சீவேசுரசகத்துக்களைத் தக்கவாறு ஆராய்வழி தமக்கெனச் சொருபமின்றி சற்றில் சோபாதிக மென்பதின்றி நிருபாதிகமாய்க் கிஞ்சித்தும் காமரூபத் தாக்கின்றி அருவ பாவமுற்றிருத்தலா மென்க.

விவேக விருத்தியென்பது.

அவ்வருவபாவத்தில் நின்று மின்மினியொளிபோலும், [illegible]ரொளிபோலும், பகல்வத்தியொளிபோலும், நட்சத்திரங்களினொளிபோலும், மூன்றாம்பிறை யொளிபோலும், வளர்பிறை யடுக்குகளின் ஒளிபோலும், பூரணச்சந்திர னொளி

போலும், சூரியப்பிரகாசம்போலும், அநேககூரியப்பிரகாசம் போலும் நாளுக்குநாள் முதிர்ந்து சற்றில் அகண்ட பரிபூரண வியாபக சாட்சி விளக்கமயமாய் நிற்றலேயாமென்க. அன்றியும், இவ்வியாபக சாட்சி விளக்கமே ஏகமேவாத்வைத மெனவும், சுத்தத்திரிபுடி யெனவும், சுவானுபவ மெனவுமாம். இச்சுவானுபவ விவேக விருத்தியே சற்றில் திரிபுடிரகித மெனவும், பாவாபாவரகித மெனவும், சுவானுபவாதீத மெனவும், [illegible] தானே தானா[illegible] மதனவுமாமென்க. இத்தானே தானாகிய போதமே வீடெனப்பட்டதென்க. ஷை அறமுதலிய நான்கினுக்கும் உதாரணம்:—

சொரூபசாரம்.

"என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலை
யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது—மென்னையன்றிப்
பந்தமிலை வீடுமிலை பார்க்கிலிவை யாதாயுஞ்
சிந்தனையு மில்லாததே." என்றும்,

திருக்குந்திரிசிய விவேகம்.

"அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கின்
[illegible] கொன்றுக்கிச் சிந்தை—கறக்கென்ன
வாடாது நிற்றற் சுருநெறியெல் லாருரையிற்
கோடா தளிப்போன் குரு." என்றும்

கூறியவாற்றாற் காண்க.

சீவன்முத்தர்களது பேதங்க ளினையவென்பது.

இவ்விதமாகிய சுகானுபவிகளின் பேதங்க ளெங்ஙன மெனின், தேகோசானுபவமானது உதித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வளரும் வளர்ச்சியில் சிசுத்துவம் குமாரத்துவம் [illegible] இச்சதுர்வித பருவ வனத்துவம் வயோதிகத்துவமாகிய [illegible] சாக்காடுக் கிடமின்றி பேதங்களாக முதிர்ந்து சற்றில்

போல, சமாதிக்கண் உதயமான இச்சிவோகானுபவமும் இது நானென விளங்கியதுமுதல் சதுர்வித பருவ பேதங்களையு முற்றிருத்தலா மென்க. எங்ஙன மெனின், பிரமவித் தெனவும், பிரமவரனெனவும், பிரமவரியனெனவும், பிரம வரிட்டனெனவும் சதுர்வித ஞானப்பியாசிகளா மென்க. இவ்வப்பியாசிகளது தற்பிரகாச இலட்சியார்த்தானுபவமா னது, 1-வது—பிரமவித்துக்களுக்[illegible] அனுபவமும், 2-வது—பிரமவரர்களுக்குச் சற்று நீடித்த அ[illegible], 3-வது—பிரமவரியர்களுக்கு முன்னையதினும் சற்று நீடித்த அனுபவமும், 4-வது—பிரமவரிட்டர்களுக்குப் பலஜனனப் பழக்கானுபவமுமா மென்க.

இவ்வனுபவ வளர்ச்சியின் பேதங்களாவன:—ஷை பிரம வித்துக்களது நூதனானுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்தி லுள்ள சிசுத்தன்மை போன்றது. ஷை பிரமவரர்களது சற்று நீடித்த அனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள குமா ரத்தன்மை போன்றது. ஷை பிரமவரியர்களது மிக்க நீடித்த அனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள யௌவனத்தன் மைபோன்றது. ஷை பிரமவரிட்டர்களது பலஜனனப் பழக்க அனுபவம், ஷை தேகோகானுபவத்திலுள்ள வயோதிகத் தன்மை போன்றதென்க. இந்நால்வரது அரிய தற்பிரகா சானுபவத்தில் சிசுத்தன்மை முதலியனவாகிய இத்தே[illegible] கப் பிரபஞ்சானுபவம் எங்ஙன மிருக்கின்றதெனின்,

1-வது, நூதனானுபவத்தில் நனவு நினைவு கனவு சுழுத்தி யென்னும் நான்கவத்தைகளினுள் நனவாகிய சாக்கிராவத்தையாகவும்,

2-வது, சற்று நீடித்த அனுபவத்தில் ஷை நனவாகிய சாக்கிராவத்தையை விடாது அதன்மேல் நிகழும் நினைவ[illegible]தையாகவும்,

3-வது, மிக்க நீடித்த அனுபவத்தில் ஷை சங்கற்பங் களுங் குன்றி நிகழும் சொப்பனவத்தையாகவும்,

4-வது, பலஜனனானுபவத்தில் ஷை நனவு நினைவு கனவு என்னும் மூன்றுங் குன்றிய சு[illegible]தியவத்தையாகவு மிருக்கின்றதாமென்க. இங்ஙன மிருந்தும் நால்வர்களுக்கும் தற்பிரகாச சுகானுபவவீடு ஒன்றாயினும் பிரமவித்துக்களுக் குப் பிராரத்த சாக்கிரானுபவமா யிருப்பதால் இத்தேகோ [illegible] தாக்குத்தேகானும் தமதனு பூதியை நாடி நாடி இத்தாக்குதலைத் தணித்துக்கொண்டு வருகின்றது அவர்க[illegible]பெனப்படும். ஷைய வரன் வரி [illegible] யா னென்பவர்கள் [illegible] யுடையவராகலின் இத்தே கோகத் தாக்கானது நினைவாவத்தைப் போலும் கனவாவத் [illegible] அவர்கள் இத்தாக்கின [illegible]போலும் ஜாலமாக இருப்பதால் [illegible] இயல்பாக நாடும் நாட் காரணமாகத் தமது நிலையை நாடாது [illegible] அனுப [illegible]த்திலேயே நின்று தேகோகப் பிர[illegible]த்துவத்தை அனுப வித்துக் கழித்துக்கொண்டு வருவது அவர்களுக்கு இயல் பெனப்படும். ஷைய வரிட்ட நிலையுடையவர்கள், தேகோகப் பிராரத்துவத்தை ஷை பிரமவித்துக்களைப்போல் புத்திபூர்வக [illegible] வரன் வரியானென்பவர்களைப்போல் அபுத்திபூர்வக [illegible] கழிக்காமலே கழிந்து வருகின்றது [illegible] அனுபவித்துக் கழிக்காமலே [illegible] ருக் கியல்பெனப் படுமென்க.

இங்ஙனமிருக்க, வரிட்டர்களைப்போல் பிரமவித்துக்கள் [illegible] சுழுத்தியானுபவ [illegible] முதலிய மூவர்களும் தேகோகத்தில் ஷை சாமானியர்களென்று அவ [illegible]வில்லையென் றெண்ணிச் சாமானியர்களென்று [illegible] மதித்தல் என்னகொடுமை யெனப்படும்? ஆகலின்,

கைவல்லிய நவநீ[illegible]

"பொறுமையாற் பிராரத் துவத்தை
[illegible] புசிக்குநாட் செய்த கன்[illegible]"

மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன்
மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற்
சிறிபவ ரிகழ்ந்து ஞானி
செய்தபு வத்தைக் கொள்வ
ரறிபவ ர[illegible]து பூசித்
த[illegible]ம் பறித்துண் பாரே.

எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இங்ஙனமாகிய சிவன்முத்தி முதிர்ச்சியே விதேகமுத்தி யாதலின், இவ்விதேகமுத்தி யென்னும் வீட்டினபோதத்தை விளக்குவான் வேண்டி வேதமா[illegible]த் திரயமாக நிகழு கின்றது.

இஃது நிட்டையெனப்படுவது.

இந்நூலிற் கூறப்பட் டிருக்கும் அகம்பொருளை எட்ட வேண்டின் கல்விகேள்வியென்னும் படிப்பாராய்ச்சியில் முற் றும் செல்லாது அதற்கு உழைப்பாராய்ச்சியில் முற்றும் செல்லவேண்டியதாமென்க. அவ்வகமுக உழைப்பாராய்ச்சி யாவது—முன்னர் ஆதனங்கட்டி இருதயத்திலும் சின்முத் திரை கொண்டு தேகத்தைத் தடிபோல் நிறுத்தி, பின்னர் ஐம்பொறிகளாற் காணப்படுவனவாகிய விடயங்களைக் காரண காரியங்களால் சிந்தித்தும் பொருள்படாது நசிப்புறச் செய்து, அதன்பின்னர் அவ்விடயக் காட்சிகளால் முன் [illegible] றேறியிருந்த வாசனை விடயங்களனைத்தையும் பேசேமுடி யார்த்தமுக இருட்டியிற்றைக் கெடுத்து, இவ்வாசனையிற்ற முடி விற் றோன்றும் மறைப்பாகிய அந்தகாரத்தையுங் கெடுத்து அலையற்ற சமுத்திரத்தைப்போல் நிற்றலாமென்க. இங்ஙன மாகிய உழைப்பையும் இவ்வுழைப்பை விளக்கும் ஒரு கல்வி கேள்வியென்னும் படிப்பாராய்ச்சியையுமேலாது, ஆதனங் கட்டிச் சின்முத்திரையுங் கைபிடித்துக்கொண்டு முத்தியை நெறி [illegible]ளிற் சிக்கைகூடு [illegible] யிருக்கின் [illegible] பாவமின்

[illegible]க் கற்பிதமாவும் உண்மைபோற் றோன்றி நிற்கும் அவை பின்னர் மறைந்து முன்போலவே [illegible] மென்பது டலப்பட்டுவிடும். ஆதலின், இந்நூலை நன்கு ஆராய்ந் தறிப் பார்ப்பவரே. சிவன்முத்தரா ரென்பதற்குச் சிந்தித் தும் இருக்க[illegible]மென்க.

தமதாசிரியர் புரிந்த கைம்மாறுங் கேற்ற
கைம்மாறளித்தற்கு வேறின்றென வியந்து துதித்தல்.

வெண்பா.

இந்நூலை கற்றுணரச் செய்தயரி பாவிகட்கா
மன்னியமென் னெஞ்சி னிற்றி யார்க்கெதாளிந்தது—இந்நெறியி
னென்னையமெற் சென்றளித்த நற்குரவற் கிக்கணி
லென்னகைம்மா றீவே னியான்.

[illegible]

கைம்மா றளித்தற்குக் காணேனா [illegible]ப்பெருக்கு
மம்மாவீ தென்ன வதிசயமோ—அம்மா
விளைந்தநியா [illegible] வெஞ்சோ மாகத்
தியங்குதலுந் தே[illegible] தேர்ந்து.

வாழ்த்து.

எந்தைசத்தி தாசந்த [illegible] ணைவாழி
வந்தஜன காரியரும் வாழியவருக்—சிந்தையில்
பொன்னுஞ் சடகோப போர்க்[illegible]
மென்னுமந்தேரு கும்வாழி யே.

அகம்புற ஆராய்ச்சி விளக்கம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

R12? N97 12.09.96

R. P. Madras